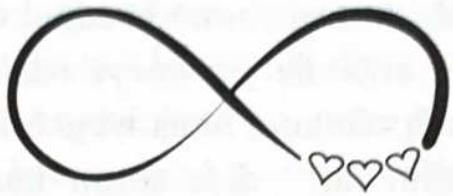
AYŞEGÜL ÇİÇEKOĞLU

SENSİZ GEÇEN YILLARIM

YANKI



müptela



BİR

Kapının zili evin içinde yankılandığında, Helga yavaş adımlarla kapıya doğru giderek açtı. Ben de uzandığım kanepeden doğrulmuştum ki kulağıma gelen arkadaşım Lance'in o neşeli sesi oldu. Yerimden kalkarak kapıya doğru gittim. Kapıda dikilen yakışıklı adama bakarak gülümsedim.

"Gelsene."

"Gelemem, seni dışarı çıkarmaya geldim."

Hava buz gibi soğuktu ve canım hiç dışarıya çıkmak istemiyordu. Bu ülkenin en çok da soğuğunu sevmiyordum. Bu bahanenin Lance'i durduracağını sanmıyordum ama yine de şansımı denemeye karar verdim.

"Hava çok soğuk ve yağmurlu?"

"O kadar da değil, hadi."

Lance bir işi kafasına taktı mı, kolay kolay vazgeçen biri değildi. Mavi gözlerini benden bir an olsun çekmedi. Ben de, hâlâ kapının önünde dikilmekte olan Helga'ya baktım.

"Hadi git Yankı, sıkılmadın mı evde kalmaktan?"

Lance ve Helga bir olup beni dışarı çıkarmaya kararlıydı. Ben de karşı gelmek istemedim ve dolaptan montumu alarak giydim. Helga'nın yanağına bir öpücük kondurdum ve böyle bir şey beklemediği için onun şaşkın bakışları üzerimdeyken evden çıktım. Aramız hâlâ limoniydi. Beni sevdiğini biliyordum bilmesine ama bunu göstermemek için kendini zorluyordu. Çünkü ne kadar Alman vatandaşı olsam da bir yanım hâlâ Türk'tü ve Helga, Türklerden ölümüne nefret ediyordu.

Dışarı çıktığımızda soğuk ve çiseleyen yağmur bir an beni ürpertti ama aldırmadım. Ellerimi ceplerime soktum, montun

yakasını iyice kaldırdım ve yanımda soğuktan hiç etkilenmemiş gibi görünen Lance ile yürümeye başladım. Birkaç yüz metre sonra dışarıda olmanın bana iyi geldiğini anladım.

"Bir şeyler içelim mi?" diye soran Lance'e baktığımda önünde durduğumuz, genelde gençlerin geldiği bir kafeyi gösteriyordu.

"İyi olur," diyerek kapıya doğru yürüdük.

İçeriye girdiğimizde kalabalık ve gürültülü kafede boş bir masa bulmak için etrafıma bakındım. Lance de siparişlerimizi vermek için sıraya girdi. Sonunda duvar kenarındaki boş masaya doğru yürüdüm. Sandalyeyi çekerek oturdum ve o an masadaki unutulmuş kitaba dikkatle baktım. Belki de bu kadar dikkatimi çekmesinin tek nedeni kitabın üzerindeki yazıların Türkçe olmasıydı. Uzanarak kitabı elime aldım. Yıllar olmuştu Türkiye'ye gitmeyeli. Yavaşça kitabı çevirdim. Kitabın adı, *Sonsuz Sevgim*'di.

Sonsuz sevgi nasıl olurdu? Her sevginin bir sonu vardı. Bunu kendi hayatımdan biliyordum. Ben de sevgimi sonsuz sanırdım ama bunun gerçek olmadığını en acı şekilde öğrenmiştim. Tam kitabın sayfalarını karıştıracakken koşarak kafeye giren genç dikkatimi dağıttı ve bulunduğum masaya gelerek, Almanca "Pardon o kitap benim," dedi.

Kitabı ona doğru uzattım. Gencin elinde kitapla kafeden çıkmasına baktım ve o anda o kitabı okumak istediğimi düşündüm. Kitabın elimden alınmasını istememiştim. Sonsuz sevgiyi anlatan yazarı merak ettim. Yerimden kalkarak bunu o gence sormak istedim. Vakit kaybetmeden ben de onun peşinden dışarı çıktığımda, elinde kitap olan gencin kaldırımın kenarındaki bir arabaya yaklaştığını gördüm. Onun gelmesiyle arabanın kapısı açıldı, kapıdan görünen kızı dudaklarından öptü ve kitabı kıza verdi. Sonra da diğer tarafa geçerek arabayı çalıştırdı. Hâlâ aynı yerde dikilmeye devam ediyordum. Araba çalıştığı anda ben de hemen kararımı verdim ve hızlıca arabaya doğru yürüdüm ama araba ben oraya varmadan ha-

reket etmiş, ben de arkasından öylece bakmıştım. Birkaç yüz metre sonra trafik ışıkları kırmızıya döndüğünde arabaya yetişeceğimi anladım ve arabanın peşinden koşmaya başladım.

Birden o kitap benim için her şeyden önemli olmuştu. Belki de kaybettiğim sonsuz sevgiyi bulmamı sağlayacaktı. Yolun ortasındaydım, ışığın ne zaman yeşile döndüğünü bile anlamadım. O anda tek görebildiğim, kavşaktan üzerime doğru gelen, kornasına sonuna kadar basan arabaydı. O anda duyduğum tek şey arabanın bana çarpması sonucu kemiklerimin kırılma sesiydi. Bedenimin havalanarak uçtuğunu ve karanlığın beni yuttuğunu hissettim...

Gözlerimi hareket ettirmeme rağmen göz kapaklarımın üzerinde sanki kilolarca ağırlık vardı. Bunun bu kadar acı vereceğini düşünmediğim için yavaş yavaş gözlerimi açabildim. O anda tek gördüğüm bembeyaz bir tavan ve gözlerimi kısmama neden olan parlak spotlardı. Gözlerime onlarca küçük ok saplanıyor gibi oldu ve tekrar gözlerimi kapattım. Ağrıyan sadece gözlerim değildi. Bedenimi hareket ettirdiğimde dayanılmaz ağrılar da bana eşlik etti. Yavaşça gözlerimi tekrar açtım. O anda odanın kapısı açıldı. Başımı oraya doğru çevirmeye çalıştım ve bunu yapamadığımı anladım. Boynumda sabitlenmiş boyunluk buna engel oluyordu. En basit hareketleri bile zorla başardığımı anladım. Kapıda duran, onu göremediğimi anlamış olmalıydı ki aceleyle yanıma doğru yürüdü.

Bu kadını tanıyordum. Griye çalan mavi gözlerini gözlerime dikti ve ellerini ağzına doğru götürdü.

"Aman Tanrım, sonunda uyandın?"

Hatırladığım o kısık ve genizden gelen ses kulaklarıma dolduğunda uzun bir süre uyduğumu anlamış oldum. Bir şeyler söylemek için dudaklarım aralandı ve sanki o anda dilim paslı prangalarla bağlanmış gibi bir süre sesim çıkmadı. Beni

tüm bunlardan daha çok şaşırtan şey ise hâlâ başucumda dikilmekte olan kadının gözyaşları oldu.

Helga'yı tanıdığımdan beri ilk defa onun ağladığına tanık olmuştum. O benim için her zaman soğukkanlı, tipik Almanlardan olmuştu. Başucumdayken sanki birkaç yaş daha yaşlanmış gibi geldi bana. Kulaklarının hizasında kestirdiği beyaz saçlarını titreyen elleriyle düzeltti ve bana doğru eğildi.

"Nasılsın?"

"Üzerimden araba geçmiş gibi," dedim. Sesim bana bile yabancı gelmişti.

"Tam da öyle oldu Yankı. Üzerinden araba geçti."

Gözlerimi yumdum. O anda üzerime gelen arabayı hatırlamıştım. Hatırlamadığım, o yolun ortasında neden dikildiğimdi. Beynimde o anla ilgili kocaman bir boşluk vardı. Hafıza kaybı olmadığını biliyordum. Kim olduğumu, nerede olduğumu, yanımda sessizce nefes alan Helga'yı hatırlıyordum. Hatta arabanın bana çarptığı ve havada uçtuğum anı da hatırlıyordum. Hatırlamadığım tek şey, yoğun trafikte o yolun ortasında ne aradığımdı.

Gözlerimi açtım ve bana doğru eğilmiş endişeli Helga'ya baktım. "Ne zamandır buradayım?"

"Neredeyse iki hafa oldu Yankı. Derin bir uykudaydın."

"Koma gibi mi?"

"Öyle sayılır."

O sırada içeriye giren sarışın adam beyaz önlüğüyle karşımda dikilerek gözlerimin içine baktı.

"Sonunda uyandınız Bay Yalman, bizi çok endişelendirdiniz."

Soyadımın adamın telaffuzunda garip söylenmesine gülümsedim. Neden bu kadar bilinçsiz kaldığımı bilmiyordum. İki haftadır buradaydım ve sanki olay dün olmuş gibi hissediyordum.

"Neden burada olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Evet, bana araba çarptı."

"O zaman bize neden yolun ortasında olduğunuzu da söylersiniz?"

"Üzgünüm, bunu hiç hatırlamıyorum."

Doktor önce yüzüme, sonra da yanımda duran kadına baktı. "Hatırlamadığınız başka neler var?"

"Neden yolun ortasında olduğumun dışında her şeyi hatırlıyorum."

"Bazen böyle şeyler olur. Kısmi hafıza kaybı ama hatırlayacağınızdan eminim. O zaman bize de anlatırsınız," diyerek gülümsedi. Sonra da konuşmaya devam etti. "Korkarım sizi biraz daha hastanemizde misafir edeceğiz. Oldukça ağır yaralanmıştınız. Vücudunuzda çok sayıda kırık var. Onun için bu şekilde sargılarla sarılmış durumdasınız. Sol bacağınıza ameliyatla platinler koyduk. Sadece bacağınızda beş yerde kırık var. Bir ay sonra tekrar ameliyat ederek onları oradan çıkaracağız. Buraya geldiğinizde iç kanamanız vardı ve dalağınızı almak zorunda kaldık. Hâlâ iyileşmiş sayılmazsınız."

"Beynim sağlam mı?"

"Evet, ondan kuşkumuz yok. Belki de hasar görmeyen tek organınız orasıydı."

"Neden kendime gelemedim o zaman?"

"Bunu şimdi açıklayamam. Birkaç test yaptırmamız gerekli. Bu durum bizim içinde endişe vericiydi ama artık uyandınız ve aramızdasınız."

Gözlerimi bizi endişeyle dinleyen Helga'ya çevirdim. Onun gözleri doktorun üzerindeydi ve dikkatle onu dinliyordu.

"Ama ağrılarınız olacak. Sizi rahat ettireceğiz merak etmeyin," diyen doktorun gözleriyle tekrar temas kurduğumda onun başka neler dediğini bilmiyordum.

"Şu anda da var," diye mırıldandım.

"Birazdan hemşire iğnenizi yapar. Bu sizi rahatlatır ve uyutur."

Doktor çıktığında Helga hâlâ başucumda dikiliyordu. Birkaç dakika sonra hemşire gelip iğnemi yaptı. Soğuk ve yakıcı

sıvı damarlarımda dolaşırken Helga'ya baktım. Yaşına rağmen dimdik bedeni ve yüreğinde taşıdığı kiniyle birbirimize ne kadar da benziyorduk. Gözlerimin rengini onun gözlerinden almıştım. Onunki gibi gri mavi bir tonu vardı gözlerimin.

"Tanrıma şükürler olsun," diye mırıldandı. Elimi tuttu. Buruşmuş elleriyle yatağın kenarında duran elimi avuçlarının içine aldı. Sıcaklık önce parmaklarıma can verdi, sonra da ağrıyan koluma.

"İyisin, değil mi Yankı?"

"Evet," dediğimde gülümsedi.

"Beni korkuttun."

"Beni sevmediğini sanıyordum Helga."

"Yine de ölmeni hiç istemedim."

Bir şey demedim. Konuşamayacak kadar kendimi yorgun hissettim. Belki de ilacın etkisiydi, gözlerim kendiliğinden kapandı. Sanki aylardır uyumamışım gibi hissediyordum hâlbuki iki haftadır hiç uyanmamıştım.

Beni uyandıran seslerin odadaki konuşmalar olduğunu anladığımda başımı pencereye doğru çevirdim. Pencerenin önündeki koltuklara oturmuş Helga ve Lance'i gördüm. Ne dediklerini anlamıyordum. Sesler uğultu gibi beynimi tırmalıyordu.

"Çok konuşuyorsunuz," diye mırıldandım.

Lance yerinden kalkarak bana doğru yürüdü. Peşinden de Helga. Boynumu oynatmadan onları görebileceğim bir yere geldiler.

"Sonunda dostum. Korkuttun beni."

"Kolay ölmeyeceğimi biliyordum Lance."

"Bana anlatacağın çok şey var Yankı. Birincisi seni kafede bırakmıştım. Neden yolun ortasında bir arabanın sana çarpmasını beklediğini bilmek istiyorum?"

Bu benim de öğrenmek istediğim bir soruydu ama ben de cevabını bilmiyordum.

"Hiçbir fikrim yok."

Helga odadan çıktığında boşta duran sandalyeyi yatağın kenarına doğru çekti ve oturdu.

"Helga hatırlamadığını söylemişti."

"Evet, Lance hatırlamıyorum ama arabanın çarpmasını hatırlıyorum. Rengini bile hatırlıyorum. Neden o kafeden çıktım ve oraya nasıl gittim, orası kocaman bir boşluk."

"Belki zamanla hatırlarsın."

"Belki," diyerek sustum. Beni oraya götüren şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

"Berbat görünüyorsun."

"Öyle de hissediyorum. Mumya gibiyim. En basit hareketleri bile yapamıyorum."

"İyileşeceksin. En zor kısmı uyanamamandı ama o da geçti."

"Ağrılarımı hesaba katarsan sanki her şey dün olmuş gibi."

"Masaya döndükten sonra etrafıma bakıp da seni göremediğimde dışarıya çıktım. Sağa sola baktım ve o anda seni caddede koşarken gördüm. Sonra da yolun ortasında dikildin. Sanki o arabanın sana çarpmasını bekliyordun. Bir an ölmek istediğini düşündüm. Korkunçtu Yankı. Başına gittiğimde öldüğünü sandım."

"Bu acıları çekeceğime belki de ölüp gitmeliydim."

"Saçmalama dostum. Daha yaşayacağımız güzel zamanlarımız var."

"Ölmediğime göre orası öyle."

"Biliyor musun, Helga bir gün bile başından ayrılmadı?"

"Her ne kadar bana sevgisini göstermek istemese bile beni sevdiğini hissediyorum."

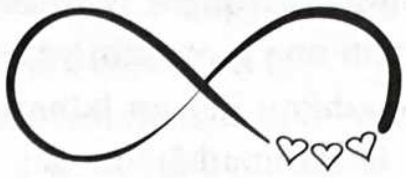
"Evet, seni çok seviyor."

"Ben de onu seviyorum ama bunu birbirimize söylemeyecek kadar inatçıyız."

"Bilmez miyim?"

Lance vedalaşıp gittiğinde ben de gözlerimi yumarak tekrar beynimi zorlamaya başladım. O yolun ortasında gerçek-

ten ne arıyordum? Bilinçaltımda ölmek istediğim zamanlarım olmuştu ama bunun öyle bir şey olmadığını biliyordum. Ölmek için trafiği yoğun bir yolda bir arabanın bana çarpmasını bekleyecek kadar aptal olmadığıma emindim. Oraya her ne için gitmişsem benim için ölüm kalım meselesi olduğu kesindi.



İKİ

Birkaç gün sonra kendimi biraz daha iyi hissediyordum ama hâlâ yataktaydım, hâlâ kımıldayamıyordum ve ne zaman çıkacağım da belli değildi. Yatağa mahkûm kalmak ve en ufak ihtiyaçlarım için bile birilerine muhtaç olmak hoşlandığım bir durum olmasa da bir süre daha buna katlanmak zorunda olduğumu biliyordum.

Her gün gelen iki ziyaretçim vardı. Birisi her dakika yanımda kalan ve artık uyandığımdan beri akşamlarını evinde geçiren Helga'ydı. Diğeri de işinden fırsat buldukça yanıma gelen, buradaki en iyi arkadaşım Lance'ti.

Odamın kapısı açıldığında Helga elindeki taze çiçeklerle, "Günaydın uykucu," diyerek odaya girdi.

"Günaydın."

"Bugün nasılsın?"

"Buradan kalkamadığım sürece kötü."

Bana bakarak gülümsedi ve eski çiçekleri çöp kovasına atarak yerine getirdiklerini yavaş hareketlerle koymaya başladı. Bu onun için rahatlatıcı bir ritüel gibiydi. Bunu bıkmadan, günaşırı yaptığını görüyordum. Evinde de böyleydi. Evdeki bütün vazolarda taze çiçekler vardı. Bunu burada da devam ettireceğini düşünmemiştim ama beni her zaman şaşırtmayı biliyordu. Pencereden vuran ışığın altında anneme ne kadar benzediğini düşündüm. Onun yaşlanmış haliydi. Benimse otuz iki yıllık anneannemdi ama biz birbirimizi neredeyse iki yıldır tanıyorduk. Almanya'ya geldiğimde onu merak ederek izini bulmuştum. Karşısına dikildiğimde neredeyse şok geçi-

recekti. Önce benimle görüşmek istememişti ama ben vazgeçmemiştim. Her gün ona gitmiştim ve sonunda pes etmişti. Türklerden hoşlanmadığını her an bana söylemekten de hiç çekinmezdi. Hatta hoşlanmadığı bir şey yaptığımda "Aynı Türkler gibisin," derdi. Ben de o zamanlar ona sarılır, "Unuttun galiba, ben bir Türk'üm," derdim. O da bana daha çok kızar, "Sen bana benziyorsun ve damarlarında Alman kanı var," diyerek üste çıkmaya çalışırdı.

Pencerenin önünde çiçekleri zarif bir şekilde vazoya dizmesine baktım. Bu kadar katı bir kadının çiçeklere gösterdiği sevgi inanılmazdı. Bahçesinin ne kadar güzel olduğunu biliyordum. Annem de aynı onun gibiydi. Evdeki vazolarda çiçek eksik olmazdı. Annemin bu huyunu kimden aldığını artık biliyordum. Her sabah bahçesindeki çiçeklerle konuşmak ve onlara bakmak için erkenden kalkardı. Annem ve annesinin neden yıllarca konuşmadıklarını bilmiyordum. Bunu ne annem anlatmıştı ne de burada kaldığım sürece Helga. Bu aramızda konuşmamaya yemin ettiğimiz bir konu gibi kalmıştı. Belki de artık bunu öğrenmenin zamanı gelmişti.

"Annem de çiçekleri çok seviyor, biliyor musun?"

Elindeki son çiçeği vazoya koyacakken birden durdu. Bana da dönmedi. Bir süre sonra son çiçeği de koydu ve vazoyu yerine yerleştirdi. Sonra da bana doğru gülümseyerek baktı.

"Güzel oldu değil mi?"

"Evet, sen yaparsın da güzel olmaz mı?" dedim. Konuyu hemen değiştirmişti. Ben de onun bu isteğine saygı duydum.

"İstediğin bir şey var mı Yankı?"

"Evet," diyerek ona baktım. Yanıma gelerek sağlam elimi tuttu.

"Seni dinliyorum."

"Bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

"Hangi konuda?"

"Neden yıllarca bizi aramadığın ve kızını görmediğin konusunda?" diye mırıldandım. Yüzündeki yumuşaklık birden

gitti. Kaşlarını çatarak bana baktı. Elimi bıraktı. Yerinden kalktı ve sinirle kapıya doğru gitti.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyerek çıkmadan önce bir an bana baktı.

"Hadi anneanne, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Bana anneanne deme. Benim adım Helga."

Kapıyı hırsla açarak dışarıya çıktı. "İnatçı Alman," diye mırıldandım ve gözlerimi yumdum.

Helga'nın o gün bir daha yanıma gelmemesi ve onu takip eden günde ortalıkta hiç görünmemesi beni endişelendirse de beni burada yalnız başıma bırakmayacağını biliyordum. Hiç kimse sevmediği birinin başında bunca hafta beklemezdi. Helga'nın beni sevdiğini biliyordum ama içindeki kini o kadar uzun süre canlı tutmuştu ki şimdi o sevgiyi nasıl göstereceğini bilmiyordu.

Eğer bugün de gelmezse onu arayacaktım. Öğlene doğru elinde taze çiçeklerle kapıdan girdiğinde ona gülümsedim.

"Beni hatırladığına sevindim Helga."

"Keşke unutabilsem."

"Bakıyorum bugün formundasın."

"Sen de çekilmez bir Türk'sün. Aynı diğerleri gibi."

Bir kahkaha atarak ona baktım. O da bana bakarak gülmeye başladı. Bu yaşlı kadın yıllarca hayatımda yoktu ama şimdi yanımda olmasından ve onunla konuşuyor olmaktan son derece memnundum.

Çiçekleri yerleştirdikten sonra yanımdaki sandalyeye oturdu. Uzanıp elimi tuttu. Mutlu görünüyordu ve onu üzmek istemiyordum. En zor zamanlarımda bana evini açmıştı. Her ne kadar onun torunu da olsam, kızına bile göstermediği anlayışı bana göstermişti.

"Seninle bir anlaşma yapalım mı Helga?"

"Ne anlaşması?" diyerek bir kaşını kaldırıp bana baktı.

"Sen bana kendini anlat, ben de sana kendimi anlatayım."

"Neden böyle bir anlaşma yapayım ki? Ben seni tanıyorum."

Gülümseyerek baktım. "Hayır, tanımıyorsun Helga. Sen dibe batmış ve çıkış yolunu kaybetmiş Yankı'yı tanıyorsun. Oysa sana bambaşka bir Yankı anlatabilirim. Çocukluğumu, gençliğimi, ilk aşkımı ve neden dağıldığımı, neden kaçtığımı, bunları bilmek istemez misin?"

Hiçbir şey demeden birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı. Sonra da başını kaldırıp gözlerimin içine bakarak, "Bazen," dedi ve sustu. Konuşmasını merakla bekliyordum. Kaşları çatılmış, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Bu duruşu ona daha da sert bir hava veriyordu ama ince espri anlayışı ve sakladığı sevgisiyle içindeki yaşama arzusunu görebiliyordum.

"Bazen, her şeyi geçmişte bırakmak ve olduğu gibi kalmasını sağlamak iyidir. Eski hayaletleri tekrar gün yüzüne çıkarmak kimsenin işine gelmez Yankı."

"Kızını hiç özlemiyor musun Helga?"

"Benim uzun zamandır bir kızım yok. Bundan çok uzun yıllar önce babanla evlendiği gün artık benim için öldü."

"O hâlâ yaşıyor. Neden babamı sevmediğini ya da neden Türklere bu kadar düşman olduğunu bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum."

"Üzerinden, artık konuşulmayacak kadar uzun zaman geçti Yankı. Acılar küllendi. Bırak öyle kalsın."

"Peki, sen torununu tanımak istemiyor musun?"

"İstiyorum."

"Belki de bu hastane odasında sıkıntıdan delirmemek için ben sana eski Yankı'yı anlatmalıyım. Sen de bunu bir düşün Helga. Sen de bana acılar küllenmiş olsa da, kalbinde sönmemiş, hâlâ yanan o kini anlat."

Hiçbir şey demedi. Orada öylece sessizce oturduk. Belki de ben de her şeyi unutmalı, geçmişi geçmişte bırakmalıydım. Ama ölümün kıyısına gelmiş biri olarak, karşımda oturan ve düşüncelere dalmış bu yaşlı kadın gibi kinimi kalbimde bü-

yütmeden, geçmişimle hesaplaşmam gerekiyordu. Yedi yıldır evimden ve doğduğum yerden uzaktaydım. Ailemle birbirimizden haber alamamıştık. Bir sabah hayatlarından çıkmış ve bir daha geriye dönmemiştim. Gittiğim her yere kalbimdeki kini de götürmüştüm. Belki de her şeyi bu hastane odasında bırakmalı ve hayatıma yeniden bir yön vermeliydim.

Belki de bir zamanlar mutlu, hayattan ne beklediğini bilen, hayalleri, umutları ve idealleri olan o adam olmalıydım. Pişmanlıklarımı peşimden sürüklememeli, geçmişimdeki acılarla yüzleşmeliydim. Bana verilen ikinci şansı kullanmalı, buradan bambaşka bir Yankı olarak çıkmalıydım.

Gözlerimi tekrar elimi tutan kadına çevirdim. Benim başlamam onun da yüreğindeki buzu eritecekti. Benimkini eriteceğini zaten biliyordum. Sadece hatırlayacağım o günlerin bana yeniden aynı acıları yaşatacağına emindim. Yıllarca unutmak istediğim her şeyi şimdi neden hatırlamak istediğimi anlamıyordum.

Helga başını kaldırdığında göz göze geldik. Aynı renk gözlerle bir süre birbirimize baktık.

"Sana en kötüsünden başlayıp anlatmalıyım. Biliyor musun, sevdiğim kızı istemeye gittiğim gün onun bir başka erkekle nişanlandığını gördüm."

Gözlerini kırpıştırdı ve sonra da buruk bir gülümseme yüzüne yerleşti. "O kız ne kadar da aptalmış."

"Evet ama ben ondan da aptaldım." Gülümsedim, sonra da devam ettim. "Hangisinden başlamamı istersin? En büyük hatamdan mı? Yoksa en büyük acımdan mı?"

"Hiçbirini anlatmanı istemem."

"Nasılsa anlatacağım. Seç birini."

"O zaman çocukluğunu anlat," diye mırıldandı.

Ona bakarak gülümsedim. "Evet, güzel seçim, belki de acıdan ve hatadan önce en mutlu anlardan başlamalıyım."

Bunu söylediğimde o günlere geri gittim. Bir süre nereden başlayacağımı bilmezmiş gibi ona baktım. Huzursuzca kıpır-

danmaya başladığında ben de nereden başlayacağıma karar verdim.

"Okula başlayana kadar her evde çocukların Almanca konuştuğunu sanırdım."

"Nasıl?" dedi şaşkınlıkla.

"Evde annem benimle hep Almanca konuşurdu. Babam ve büyükannem de Türkçe konuşurdu. Bu o kadar doğal bir durumdu ki her çocuk böyle sanıyordum."

Gülmeye başladı. Ben de onunla güldüm. "Buna baban ya da onun ailesi tepki göstermiyor muydu?"

"Hayır, babam annemin ne diline ne de dinine karıştı. Annem hâlâ kiliseye gider. Büyükannemi keşke tanısan, bazı yönlerden birbirinize çok benziyorsunuz."

"Sadece sen yetersin, başka bir Türk'le tanışmak istemiyorum."

"Kalbimi kırıyorsun."

"Susmayacaksın değil mi?"

"Hayır," diyerek güldüm. "Beni tanımanı istiyorum Helga. Gördüğün Yankı'yı değil, gerçek Yankı'yı tanımanı istiyorum."

"Bu senin için önemliyse anlat o zaman. Nasılsa yapacak bir işim yok."

Gülümseyerek ona baktım. "Evet, benim için önemli. Hep mutlu bir çocuk oldum. Çok sevilen biriydim. Büyüdükçe daha da popüler oldum. Harika bir ailem ve güzel bir çevrem vardı. İstediğim her şeye sahiptim. Gelecekle ilgili hayallerim ve ideallerim vardı. Dokuz yaşındaydım âşık olduğumda, biliyor musun?" diyerek güldüm.

"O yaştaki çocuklar âşık olmazlar."

"Neden?"

"Olmazlar işte. Sadece hoşlanırlar ve aşkları da bir hoşlanmadır sadece."

"Belki de haklısın. Dokuz yaşındaydım ve üçüncü sınıfa gidiyordum. Yine Eylül gelmiş ve okul açılmıştı. Denize gir-

mek, balık tutmak ve tembellik etmek varken okula gitmeyi hiç istemiyordum. Sonra o girdi sınıfa. Duru... Hayatımda hiç o kadar güzel bir kız görmemiştim. Koyu kumral saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde okulumuzun forması vardı. Kahverengi gözleri ışıl ışıldı. Göz göze geldiğimiz an bana gülümsedi. İşte o an ona âşık oldum."

Kaşlarını çattığında güldüm. "Tamam, tamam hoşlandım," diyerek Helga'nın elini tuttum. Gözümün önünde o anı olduğu gibi dans ediyordu...



Öğretmenimiz, kapının önünde dikilen kıza bakarak, "Sana bir yer bulalım Duru," dediğinde hemen atılıp yanımdaki boş yeri gösterdim. Sınıftaki herkes gülmeye başladı ama benim umurumda bile değildi. Tek istediğim o kızın yanıma oturmasıydı.

Öğretmen gülerek bana baktı. "Tamam Duru, Yankı'nın yanına oturabilirsin."

Kızın yanıma gelmesini hayranlıkla izliyordum. Yanıma oturduğunda kısık sesle, "Merhaba," dedi. Yanıma otursun diye bağırdığım o cesaretim çoktan kaybolmuş, kızın yüzüne öylece bakakalmıştım.

O sene ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Duru, Cunda'da oturuyordu ve ailesi onu öğretmenimizin methini duyduğu için bizim okula yazdırmıştı. Okulun bahçesindeki büyük salkım söğüt ağacının altındaki banka gider ve teneffüslerde herkesten uzak otururak ona hayran hayran bakardım. Sonunda ona olan aşkımı anlatabilmek için o söğüt ağacına adlarımızı kazımaya karar verdim. Bunu ona söylediğimde bana gülüp geçti ama ben vazgeçen biri değildim ve bundan da asla vazgeçmeyecektim.

Her teneffüs yaptığımı yapıp zil çaldığı anda Duru'nun elinden tutarak söğüt ağacın altına gelmiştik. Tam bir hafta-

dır bu ağaca adlarımızı kazımaya çalışıyordum. Birkaç hafta sonra okul tatil olacak ve ben annemle birlikte tatile gidecektim. Tek istediğim okul kapanmadan bunu bitirmek ve Duru'ya kendimce bir hediye vermekti. Ya da çocuk aklımla sevgimizi kalıcı hale getirmek istiyordum. Hangisi olduğu önemli değildi. Önemli olan artık sona gelmiş olmamdı. Bu benim ağacımdı. Ya da istediğimi yaptıktan sonra bizim ağacımız olacaktı. Ağacın gövdesindeki oyuğa sakladığım ucu sivri cam parçasını çıkardım ve Duru gözcülük yaparken ben de ağacı kaldığım yerden oymaya başladım. Yemyeşil ve yere uzanan dalları ne yaptığımı meraklı gözlerden saklıyordu ama yine de öğretmenlerden birine yakalanma korkusu ağır basıyordu.

"Yankı, korkuyorum," diyerek arkasına dönmüş endişeli yüzüyle dikilen Duru'ya baktım.

"Korkma, önümde dur sen, az kaldı bitmek üzere."

"Ama Kemal öğretmen buraya doğru bakıyor."

"Panik yapma, az kaldı," dedim tekrardan.

Başımı çevirip Kemal öğretmene baktım. Ağacı kazıdığımı görürse çok kötü olurdu. Büyük ihtimalle babama söylerdi ve babam da bana kızardı. Ama Kemal öğretmen biraz ilerisinde itişen çocuklara doğru gittiğinde ben de bitmek üzere olan işime geri döndüm. Elimdeki cam kırığının parmağımı kesmemesine dikkat ederek harflerin üzerinden bir kez daha geçtim. Oluşan kırıntıları elimle sildim. Bir iki dakika sonra her şey bitmişti. Yaptığım sanat eserine bakarak elimdeki camı bahçenin duvarından dışarıya attım ve gülümseyerek önümde dikilen kızın omzuna dokundum.

"Bak bakalım nasıl olmuş?"

Duru arkasını dönerek önce bana, sonra da birkaç adım atarak ağaca baktı. Ellerini ağzına götürmüş ve gözleri kocaman olmuştu. Onun şaşkın yüzüne bakarak gülümsedim. Başının arkasında sıkı sıkı bağladığı saçlarını savurmuş ve sonra da bana bakarak gülmüştü.

"Vay canına çok güzel olmuş!" Yüzündeki mutluluk ve şaşkınlık görülmeye değerdi ve dokuz yaşında olmamıza rağmen bu kız benimdi.

"Beğendin mi?" dedim sesimde kendimle gurur duyduğumu ifade eden bir tınıyla. Ne de olsa günlerce uğraşarak bunu ben yapmıştım.

"Evet," diyerek bana yanaştı.

Yüzünde hâlâ mutluluk ve şaşkınlık vardı. Bunu bitirene kadar bakmasını istememiştim. O kahverengi gözlerinde gördüğüm hayranlık içime işlemişti. Yüzünde kocaman bir gülüşle bakmaya devam etti. O an onu hiç bırakmayacağıma yemin ettim. Hâlâ gözleri ağaçta oyulmuş isimlerimize bakarken aklına bir şey gelmiş olmalıydı ki yüzü soldu ve gözlerinde tedirginlik oluştu.

"Ama bunu bizim yaptığımızı anlarlar."

Evet, bu anlaşılacak gibi duruyordu. Ağaçta her ikimizin de isimleri yazılıydı ve okulda bu isimde başka çocuk yoktu. Yine de bu umurumda bile değildi. Onun yanına gittim.

"Anlasınlar, büyüdüğümde seninle evleneceğim."

"Yine de kızarlar," dedi kıkırdayarak.

"Kızsınlar, burası artık bizim yerimiz, bu ağaç da bizim ağacımız," dedim ona.

"Bizim ağacımız mı?" diyerek o kadar güzel gülümsedi ki onun mutluluğu bana da bulaştı.

"Evet."

"Hiç ağacım olmamıştı."

"Benim de," dedim uzanıp elini tutarak. Önce elini çekmeye çalıştı ama bırakmadım. O sırada Kemal öğretmen bağırmasaydı orada öylece el ele dikilmeye devam edecektik.

"Hadi ne duruyorsunuz, zil çaldı, doğruca derse," diye bağıran öğretmenin peşinden el ele koşarak okula girdik.

Bitirdiğimde o günleri tekrar yaşıyor gibi olmuştum. Üzerinden onca yıl geçmiş olmasına rağmen bunun hâlâ beni etkilediğine inanamadım. Bazı şeyler hafızada o kadar net kalıyordu ki asla unutulmuyordu. Helga sözümü kesmeden beni dinlemişti. Ne düşündüğünü merak ettim. Ya da onunda hafızasında neler olduğunu, ama şimdilik ben anlatabilirdim. Zamanı geldiğinde onun da anlatacağından emindim.

Oturduğu yerden uzanarak sağlam elimi tuttu. "Bu kadar küçük yaşta başlayan sevgi bitmeye mahkûmdur."

"Neden?"

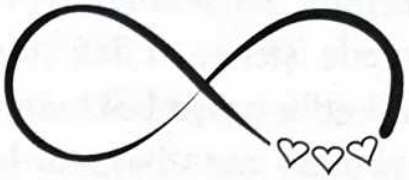
"Hiç kimse aynı kalmaz Yankı. Büyüdükçe değişirsin ve duygular da değişir."

"Hâlâ o kıza karşı aynı şeyleri hissettiğimi söyleyebilirim Helga. Aşk hiç değişmez."

"Yanılıyorsun. En hızlı değişen şey aşktır Yankı, bunu sakın unutma."

Bir şey demedim. Belki de doğruydu ama aşk benim için Duru'yu gördüğüm o andı. Helga yanılıyordu. Duru'yu düşündüğüm anda ona duyduğum aşk hâlâ aynıydı ve canımı yakmaya devam ediyordu.

Helga gittikten sonra bir süre gözlerim açık öylece tavana baktım. Kıpırdamadan yatmanın en kötü tarafı da buydu. Can sıkıntısı insanı boğuyordu. İlaç zamanını dört gözle bekledim. O zaman ağrılarım geçici bir süre en azından diniyor ya da hissetmeyeceğim kadar hafifliyordu. Sonra göz kapaklarım ağırlaşıyor ve kendiliğinden kapanıyordu.



ÜÇ

"Bugün nasılsınız?" diyen hemşireye doğru döndüm. Kızıl saçları ve yeşil gözleriyle çok güzel bir kızdı.

"Ayağa kalktığımda çok daha iyi olacağım."

Hemşire, "Az kaldı," diyerek gülümsedi ve bu güzelliğini daha da ortaya çıkardı. Bembeyaz dişleri ışığın altında parladı ve içimi ısıttı. İşini bitirip çıktığında başımı çevirerek pencereye doğru baktım. Yatağımdan gördüğüm tek şey gökyüzüydü. Bu manzara bana yetmiyordu. Gökyüzü mavi bile değildi, sadece kurşuni bir renkti. Havanın kasveti beni olumsuz etkilemişti. Dün geceden beri yağmur yağıyordu. Pencereden görünen yağmur damlaları cama vuruyor ve kendilerine bir yol çizerek aşağıya doğru kayıyorlardı. Sol bacağımla sağ kolum askıdaydı ve kımıldamadan yatmak artık canıma yetmişti. Üstelik sol bacağımdan ameliyat olsam bile topallamadan yürüyüp yürüyemeyeceğim belli değildi. Doktorun dediğine göre resmen bacağım dağılmıştı. Rahat hareket edememek ve sürekli canımı yakan ağrılar da buna eşlik edince iyice gerilmiş ve bir an önce buradan çıkmak için gün saymaya başlamıştım. Biraz doğrulmaya çalıştığımda birden nefesim kesildi. Kaburgalarımda da olan kırık canımı fena yakmıştı. Göğsüme saplanan ağrıyı hafifletmek için bir süre hareket etmeden kaldım ve nefesim düzene girdiğinde yavaşça kendimi yatağa bıraktım.

Uzun bir süre kımıldamadan yattım. Helga'ya dün anlattığım anılar o gittikten sonra beni o kadar çok düşündürmüştü ki doğru düzgün uyuyamamıştım. O güzel günlerden nasıl

bugünlere gelebilmiştim, hâlâ anlamıyordum. Nerede hata yapmıştım ya da nerede işler rayından çıkmıştı?

Kapıdaki bir hareketlik oraya bakmamı sağladı. Helga kapının pervazına dayanmış bana bakıyordu. Yüzünde anlamlandıramadığım bir hüzün vardı.

"Ne zamandır oradasın?" diye sordum.

"Seni bu kadar üzgün görecek kadar."

"Dışarda çok mu yağmur yağıyor?"

"Evet, dün geceden beri yağıyor," diyerek kapıyı kapatıp yanıma doğru yürüdü. "Konuyu değiştirme. Neyin var Yankı?"

"Kırık bir bacak, kırık bir kol, kırık kaburgalarım, zedelenmiş omuriliğim, bazen şiddetli ağrılarım ve kımıldadıkça nefes alamayışımı saymazsan gayet iyiyim."

"Tüm bunlar geçecek, biliyorsun," diyerek kirli sakallı yanağımı öptü.

"Tıraş olmak ister misin?"

"Böyle yakışıklı değil miyim?"

"Hemşirelerin kapının önünden ayrılmadığına bakarsak öyle."

"Kıskanma Helga, benim gözüm sadece seni görüyor."

"Bunu kaç kıza söyledin Yankı, hatırlıyor musun?"

"Sadece bir," diyerek sustum. Sonra aklıma gelen kişiyi mırıldandım. "Belki bir de Ada'ya söylemiş olabilirim, hatırlamıyorum."

"Ada mı, Duru değil miydi o?"

"Ada, Duru'nun kuzeniydi."

"Bayağı hızlıymışsın. İki kuzenle de mi çıktın?" diyerek yanıma oturan Helga'ya güldüm.

"Oradan bakınca nasıl görünüyorum, sapık gibi mi?"

"Anlatınca anlayacağım."

"Ada, bizden beş yaş küçüktü. Çok tatlı bir kızdı," diyerek anlatmaya başladım.

Hava inanılmaz sıcaktı. Bizi güneşten koruyan ise dallarıyla doğal bir şemsiye görevi gören dut ağacıydı. Altındaki salıncakta güneşten rahatsız olmadan oturuyorduk. Duru'nun annesinin yaptığı limonatayı içiyordum. Kadın buraya gelmemden pek hoşlanmış gibi durmuyordu ama sonuçta kızının okul arkadaşıydım.

"Biliyor musun, benim bir kuzenim var?" dedi. Bunu söyleyen Duru'ya doğru döndüm.

"Kuzenin mi?"

"Evet ama annesi babası öldü. Hani geçen sene büyükannemin evinde yangın çıktı demiştim ya.

"Evet."

"İşte o yangında öldüler. Babam onu almaya İstanbul'a gitti. Bugün evde olacak."

"Kız mı? Erkek mi?"

"Kız."

"Ne güzel, arkadaşın olacak," dedim sevinerek. Duru'nun mutlu olmasını istiyordum.

"Onu istemiyorum."

Şaşırarak ona baktım. Keşke benim de kuzenlerim olsaydı ya da kardeşim. Her ikisi de yoktu. Annem de babam da tek çocuktu. Oldukça küçük bir ailemiz vardı. Küçükken bir kardeşim olmasını çok istemiştim. Annem bir kaza geçirmişti ve bir daha çocuğu olmayacağı söylenmişti ona. Annemin bunu duyduğunda ne kadar üzüldüğünü hatırlıyordum. Duru ne kadar şanslıydı. Ona bakarak gülümsedim.

"Çok mu çirkin?"

"Bilmiyorum, onu hiç görmedim."

"Neden istemiyorsun o zaman?"

O sırada ikimiz de bahçeye giren arabaya doğru döndüğümüzde, Duru'nun kuzenini göreceğim için heyecanlanmıştım.

Duru ise yüzünü asmış ve gözlerini kısarak arabadan inen babasına ve kuzenine bakıyordu. Mehmet Amca elinden tuttuğu küçük bir kız çocuğuyla yanımıza doğru yürüdü. Küçük kızın yapılmış gibi duran lüle lüle, açık kumral saçları vardı. Sevimli bir tipti. Kocaman açtığı gözleriyle bize bakıyordu. Onu görür görmez sevmiştim. Duru'nun da tanıdıkça seveceğine inanıyordum. Duru salıncaktan kalkmak üzereyken ona, "Çok güzel bir kız," dedim. Durdu bana doğru döndü.

"Onu asla sevmeyeceğim, sen de sevme," diyerek kaşlarını çattı.

"Ama..." dediğimde babası yanımıza gelmişti.

Küçük kız şaşkın gözlerle bir Duru'ya, bir de bana baktı. Gözlerinin ne renk olduğunu anlayamadım. Hayatımda ilk defa böyle bir renk görüyordum. Ne yeşil ne de maviydi. Ama bu gözler, onun o minik suratında çok güzel duruyordu. Onunla göz göze geldiğimde çekinerek bana gülümsedi. Küçük kızı ilk gördüğümde sevmiştim ve yakında Duru'nun da onu seveceğini biliyordum. Eğer sevmezse annemle konuşup onu bize alabilirdik.



Sustuğumda bir süre düşündüm. Ada'yı ilk gördüğüm andı ve bunca zaman sonra bunu hatırladığıma ben bile şaşırmış şekilde gülümsedim. İnsan beyni ne tuhaftı. Aradan yıllar geçmesine rağmen bu anı beynimde sanki ilk günkü kadar capcanlı duruyordu.

"O küçük kızı hatırlamak seni mutlu etti," diyen Helga'ya baktım.

"O kadar uzun zaman geçti ki bu kadar ayrıntıyı hatırladığıma şaşırdım sadece."

Helga yerinden kalkarak pencereye doğru gitti. Bir süre dışarıda yağan yağmuru seyretti. Ben de ona bakıyordum. Anılarımla onu sıkmış olabilir miydim? Çünkü anlatmamı is-

tememesine rağmen resmen zorla anlatıyordum. Bana doğru dönmeden konuştu. Biraz önceki neşeli sesinden eser yoktu. Onu üzdüğümün farkına vardım.

"Annen nasıl bir kaza geçirdi?"

"Trafik kazasıydı."

Ne kadar kızı için öldü dese de aslında hâlâ onu düşünüyordu. O sert görüntüsünün altındaki yumuşak Helga'yı bir tek benim gördüğümü düşündüm.

"Sen kaç yaşındaydın?"

"Altı."

Hâlâ bana dönmemişti, belki de yüzünü görmemi istemiyordu.

"Şimdi nasıl?"

"Oldukça iyi. Yani yedi yıl öncesine kadar iyiydi. Şimdi bilmiyorum," diyerek ben de sustum. Annemi düşündüm. Gözlerimin önüne onun yüzünü getirdim ve onu çok özlediğimi hissettim. Şimdiye kadar düşünmediklerim artık özlediklerim haline gelmişti.

Helga başka bir şey sormadı ve pencerenin önünde dikilmeye devam etti. Ben de konuşmadım. Ada'nın o küçük ve şaşkın hali gözlerimin önünde bir süre durdu. O küçük kızın hayatını sonsuza kadar değiştirmiştim. Bu, hayattaki en büyük hatamdı. Geçmişi hatırlamak hiç de iyi değildi. Belki de Helga haklıydı, geçmişin hayaletleri geçmişte kalmalıydı.

Uzun bir süre ikimiz de kendi düşüncelerimiz arasında kaybolmuş gibiydik. Hâlâ bana doğru dönmemişti, pencerenin önünde dimdik duruyordu. Keşke ne düşündüğünü, neler hissettiğini anlatabilseydi, kederini içinde yaşamasaydı. Ama bunu bir başkasıyla paylaşmayacak kadar gururluydu. O yaşlı bir kadındı, onu üzdüğüm için pişman olmuştum. Bundan sonra anlattıklarımda annemden daha az bahsetmeliydim. Ona bakarken birden büyükannemi hatırladım. O da uzun yıllar yalnız yaşamış bir kadındı. Hiçbir şey demeden çantasını alarak dışarıya çıktı. Arkasından ona baktım. Keşke an-

nemle ilgili bir şeyler daha sorsaydı.

Başımı yastığa koyduğumda yorulduğumu anladım. Helga bir süre sonra içeriye girdi. Bana bakarak gülümsedi ve o zaman gri mavi gözlerinin etrafının kızardığını gördüm. Her ne kadar belli etmese ve makyajını tazelese de ağladığını anlamıştım. Üzerine gitmemeye karar verdim.

"İyi misin Helga?"

"Evet. Sen iyi misin?"

"Ben de iyiyim. Anlatmaya devam edeyim mi yoksa bugünlük bu kadar mı?"

"Seni mutlu edecekse devam et."

Ona bakarak gülümsedim. Mutlu etmiyordu ama yine de anlatmak istiyordum. Artık ilgisini çekmeyi başarmıştım. Helga beni dinleyecekti. Belki de yıllardır görüşmediği ve aramadığı kızıyla bu şekilde bir bağlantı kuracaktı. Onun ilgilenmesi içimdeki umudu güçlendirdi. Bir gün o da bana her şeyi kendiliğinden anlatacaktı. Sadece beklemem gerekecekti. Benim de beklemekten başka yapacak bir işim yoktu. Onun gözlerinin içine bakarak konuştum. Sessizce yanıma oturdu.

"Büyüdükçe, benim Duru'ya olan aşkım da aynı oranda büyüyordu. Duru her geçen yıl daha da güzelleşiyordu. O kız benimdi. Onsuz bir hayatın nasıl olabileceğini bile düşünmek istemiyordum. Her anımız birlikteydi."

"Ada'ya ne oldu?"

"O da bizimle birlikte büyüyordu ama Duru o gün bana verdiği sözü tuttu ve kuzenini hiç sevmedi. Hatta ondan nefret etti. Ada okula başladığında Duru onun hakkında garip garip söylentiler çıkarıyor ve onunla arkadaş olan çocukları etkiliyordu. Üstelik o birinci sınıfa giderken biz beşinci sınıftaydık. Birinci sınıftaki çocukları bile kenara çeker, onunla arkadaş olanları tehdit ederdi."

"Neden?"

"Bilmiyorum Helga ama Ada'daki bir şey benim içime dokunurdu. Kocaman mavi yeşil gözleriyle bana bakarken onun

o kaybolmuş ve kimsesiz hali o kadar belli olurdu ki. Duru onunla dalga geçmeleri için arkadaşlarımızı kullanırken bir süre sonra ben de o kızı korumaya başladım. Onunla alay edenlere kızardım. Sanki bunları birbirimize inat yapıyorduk. Bu da bir süre sonra Duru'yla kavga etmemize neden oluyordu."

"Neden, kimsenin konuşmak istemediği bir kız için âşık olduğun kızla ilişkini tehlikeye atıyordun ki?"

"Bunu yıllarca ben de düşündüm. Hani sokakta yavru bir hayvan görürsün ve sana öyle bir bakar ki onu korumak istersin. Belki benimki de öyle bir şeydi. Ada'nın korunmaya ihtiyacı varmış gibi bir hali vardı. Duru yüzünden hiç arkadaşı da olmadı. Belki de bundan, bilmiyorum. Onu Duru'ya rağmen seviyordum. Onunla tek konuşan bendim. Göründüğünün aksine onun özel bir çocuk olduğunu düşünürdüm. Gerçekten de diğerleri onunla konuşmadığı için çok şey kaçırıyordu. Ada yaşından çok olgun bir kızdı. Sohbeti güzeldi. Benim en sevdiğim yelkenliler hakkında çok şey biliyordu. Denizi tanıyordu. Tüm bunları onunla konuşmak hoşuma gidiyordu. Üstelik Duru'nun ailesi, Ada'nın dayısı ve yengesi de onunla hiç ilgilenmezlerdi. Ada daha küçük bir çocukken bile evden uzaklara gider, saatlerce ortada görünmezdi ve onu hiç kimse merak edip sormazdı. Ada büyüdükçe Duru onu kendi hizmetçisi gibi kullanmaya başlamıştı ve yaz tatillerinde hep otelde çalışırdı."

"Zavallı kız," diyerek bana baktı. Sonra da, "Biliyor musun Yankı? Bazen bu yalnızlık hissi insanı daha da güçlü yapar," diye ekledi.

Ada'yı düşündüm. Ona yaptıklarımdan sonra Helga'nın dediği kadar güçlü olmasını diledim. Bunu dilemek benim ne kadar bencil ve ikiyüzlü bir pislik olduğumu bana hatırlatıyordu sanki. Sonra da onunla ilgili bir anım aklıma geldi. O anı yüreğimi bir kere daha kanattı ve içimi pişmanlıkla doldurdu. Bunu öğrendiğimde ona yaptıklarımı asla yapmamam

gerektiğini bilmeme rağmen yine de onun canını acıtmayı başarmıştım.



Sonbaharın tüm renklerinin yaşandığı Cunda'daki sahilde tek başına oturan kızı gördüğümde yavaşça yanına doğru yürüdüm. Ada'nın her zamanki gibi yanında hiç kimse yoktu. İnsan nasıl bu kadar nasıl yalnız kalabilirdi? Üstelik Ada daha on yaşında olmalıydı. O yaştaki bir çocuğun bu kadar yalnız olması doğru değildi. Şimdi onun arkadaşlarıyla oynuyor olması gerekiyordu. Yanına yaklaşana kadar geldiğimi fark etmedi bile. Kumda oturmuş önündeki deniz kabuklarıyla oynuyordu.

"Selam ufaklık," dediğimde başını kaldırıp bana baktı. Yine gözlerinde her zaman taktığı o çirkin gözlüğü vardı. Bu bile onunla hiç kimsenin konuşmaması için yeterliydi.

"Selam."

"Ne yapıyorsun burada?"

"Hiç."

Yanına oturdum. Rahatsız olmuş gibi biraz uzağa gitti. Bir süre hiç konuşmadan önündeki kabuklarla oynamaya devam etti. "Konuşmak ister misin Ada?" diye sordum.

"Hayır."

"Ben konuşayım o zaman. Sessizlik sinir bozucu," diyerek güldüm.

Başını bana doğru kaldırdığında ağladığını gördüm. Ona daha da yaklaştım. Omuzlarından tutarak, "Ne oldu Ada?" dedim.

"Bugün annem ve babamın ölüm yıldönümü," diyerek sustu.

"Üzgünüm," diyebildim. Ne söylemem gerektiğini bilmeden ona baktım. On yaşındaki bir çocuk nasıl teselli edilir bilmiyordum. Ben de o kadar büyük değildim. Sadece on beş

yaşındaydım. Ne yapacağımı düşünürken, "Çok yalnızım," diye fısıldadı.

O anda yüreğimde onun acısını duymuştum. Ne demeliydim? Gerçekten yalnız bir çocuktu. Duru ona kötü davranıyordu. Dayısının ve yengesinin de umurunda değilmiş gibiydi. Hiçbir şey demeden yanında oturdum ve elini tutarak ağlamasının bitmesini bekledim. Bir süre sonra sustuğunda yerinden kalktı. Ben de kalkmıştım ve ona sarıldım. Zayıf kolları bir süre bedeninin yanında durdu ve sonra kollarını kaldırarak belime sarıldı.

Sonunda benden ayrıldığında, yüzüme bakarak gülümsedi. "Teşekkür ederim. Çok uzun zamandır kimse bana sarılmamıştı," diyerek yanımdan ayrıldı.

Gözden kaybolana kadar arkasından bakmıştım. Kelimeleri beni yerle bir etmişti. Annemin bana sarılmasını hatırlamıştım. Onun ise sarılacak hiç kimsesi yoktu.



Birden susarak Helga'ya baktım. O da bana bakıyordu. Susana kadar bunu anlattığımı bile anlayamadım. Gözlerimi yumarak bir süre onun bakışlarından kendimi korumak istedim. Sanki o anda Helga bile Ada'ya ne yaptığımı anlamış gibi bana bakıyordu. Aradan geçen yedi yılda her ne kadar Ada'yı bir kere bile düşünmesem de şimdi hatırladığım bu anılar beni yaralamıştı.

"Gerçekten zor bir hayatı olmuş kızın."

"Evet," diye fısıldadım. Ne daha fazlasını söylemeye ne de onun söyleyeceklerini dinlemeye gücüm vardı. Bunu anlamış gibi Helga da sustu.

O sırada çalan telefon ikimizin de irkilmesine neden oldu. Yavaşça yerinden kalktı, çantasından telefonu alarak dışarıya çıktı. Ben de pencereye doğru döndüm. Anıların içine çekilmiştim bir kere, şimdi peş peşe aklıma geliyorlardı. Ben ne

yapıyordum? Yıllarca unutmak için mücadele ettiğim her şeyi neden geçmişin tozlu raflarından çıkarıp Helga'ya anlatıyordum? Bu beni gittikçe daha çok yaralayacak ve ruhuma daha çok eziyet edecekti. Hayat benim için şu an zaten yeterince zordu. Neden kendime işkence etmeyi seviyordum?

Helga içeri girdiğinde gülümsedi. Yanıma gelerek elimi tuttu. Yüzüme baktı.

"Sana bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim."

"Neyin?" dedim. Ne demek istediğini anlamama rağmen sordum.

"Geçmişte gezinmenin."

"Evet, bütün anılar güzel değil ne yazık ki ama yine de dinlemek istersen anlatmak istiyorum."

"Sen bilirsin. Dinlemek hoşuma gitmeye başladı ama senin bunu gerçekten isteyip istemediğine emin değilim."

Sustuktan sonra bir süre düşündüm. Evet istemiyordum ama onun geçmişini öğrenmenin tek yolu bu gibiydi. Yoksa bana kendiyle ilgili hiçbir şey anlatmayacaktı. Ama ben hayatıma girmiş bu kadını gerçekten tanımak istiyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Anılarımı sana yaşanmışlık sırasına göre anlatmak istiyorum. Belki böylelikle beni daha iyi anlayacağını düşünüyorum."

"Nasıl rahat edeceksen öyle anlat."

Aklıma gelen bir anıyı hatırlayınca gülümsedim. Sonra da anlatmaya başladım.



Upuzun kıyı boyunca o kadar az kişiydik ki. Okulun son günleriydi ve dersler bitmişti. Tek beklediğimiz okulun kapanacağı tarihti. Neredeyse birkaç gündür okulu kırıp sahile geliyorduk. Sezon başlamadığı için yazlıkçılar daha gelmemişti, onun için bu mevsimlerde burası fazla kalabalık olmazdı. Ya-

zın da burada iğne atsan yere düşmezdi. Biz de bu mevsimde buranın tadını çıkarırdık. Yazlıkçılar gelince de daha tenha koylara kaçardık.

"Hey şu gelene bakın!" diyen sese döndüğümüzde Sarımsaklı Plajı'nda kumların üstüne serilmiş bir grup arkadaş güneşleniyorduk.

Başımı kaldırıp gelene bakmıştım. Güneş gözüme girdiği için gözlerimi iyice kısmıştım. Gelen kız, Duru'nun kuzeni Ada'ydı. Yine yalnız başınaydı. Yine üzerinde, kendisine bir iki beden büyük gelen, modası geçeli uzun yıllar olmuş elbiselerinden biri vardı. Peşimizden ayrılmayan ama gruptaki hiç kimsenin konuşmadığı ve dalga geçtiği, herkesin ondan bahsederken ucube dediği kız. Ona baktığımı gören Duru, dirseğiyle bana vurup kaşlarını çatarak konuştu. "Ona öyle bakma, sana âşık, biliyorsun."

"Bana âşık mı?" diyerek şaşkınlıkla Duru'ya baktım.

Bunu duyan birkaç kişi gülmeye başladı. Kendimi ve Ada'yı yan yana koyma düşüncesi bile komikti. O daha çocuktu. Tam bir şey diyecektim ki başımı çevirip tekrar bize doğru gelen kıza baktığımda Duru da konuşmaya başladı. "Evet, sevimsiz şey neden peşimizde sanıyorsun?"

"Bir şey sandığım yok. Bana âşık olduğunu da nereden çıkardın?"

"Ahhh anlamadığını söyleme sakın," diyerek gözlerini devirdi.

Ona gülümsedim ama aynı zamanda da kızmıştım. Böyle bir şeyi herkesin içinde söylediği için. Yine de alttan almaya devam ettim. "Gerçekten anlamıyorum," diye mırıldandım.

"Buraya geldiği günden beri sana âşık. Bunu bir tek sen göremiyorsun," diyerek arkadaşlarımıza doğru döndü. "Bunu benden başka anlayan var mı?" dediğinde birkaç kişi onu onaylayan kelimeler söyledi.

Daha da şaşırmıştım. Onların bu şekilde düşündüklerini hiç bilmiyordum. Duru'nun sinirli olduğunu anlamıştım ve

ortamın gerginliğini azaltmak için gülerek Duru'ya sarıldım. "Çünkü senden başkasını görmüyorum, bu doğal değil mi?"

"Ona gösterdiğin ilgiden cesaret alıyor Yankı."

"Yapma Duru. Onunla konuşuyorum diye bana âşık olduğunu iddia edemezsin."

"Ona acıdığını biliyorum ama o acınacak biri değil, yalancı ve sinsi."

"Bu çok acımasız oldu Duru. Ona bir baksana. Ne kadar yalnız olduğunu göremiyor musun? O senin kuzenin. Sen iyi davranırsan diğer çocuklar da ona iyi davranır," diyerek gelen kızı işaret ettim.

Başını çevirip baktı. "Ondan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Biraz garip olduğunu biliyorum ama yine de nefret edilecek kadar değil."

"Bırak şu sevimsiz şeyden bahsetmeyi," diyerek beni kendine doğru çekti.

Biraz sonra Ada yanımıza yaklaştığında grupta bulunan çocuklardan biri kıza doğru, "Çirkin ördek yavrusu, güneşe çıkmaya karar verdi demek," diye takıldı.

Herkes gülmeye başladı. Kızlardan biri gülüşmelerden cesaret alıp, "Bir de şemsiye alsaydın. Ayağındakilere bakın," dedi.

Gözlerim ayakta dikilen kızın üzerindeydi. Hakkında söylenenleri duymasına rağmen hiç hareket etmedi. Başımızda durmuş bize bakıyordu. Yüzünün kızardığını görebiliyordum. Güneşten kararmış kocaman gözlüğü gözlerini gizliyordu. Yine de ben onun üzüldüğünü anlamıştım. Gözlüğü buğulanmıştı ve büyük olasılıkla gözleri yaşarmıştı. Nedense içimde ona karşı oluşan acıma hissinin önüne geçemedim. Herkes gülmeye devam ederken ve onunla alay ederken kızgınlıkla yerimden kalktım ve hâlâ ona bakıp gülen kalabalığa "Kesin artık," diye bağırdım.

Herkes sustu ve sonra bakışlar önce bana, sonra da Du-

ru'ya döndü. Ada ise hiç kımıldamamış ama şaşkınlıkla bana bakmaya başlamıştı. Diğerleri gibi o da ne olduğunu anlamamıştı. Duru'nun yüzünü gördüğüm anda başımın dertte olduğunu anlamıştım. Yine de o kızla bu şekilde dalga geçmelerine dayanamamıştım. Aslında onunla arkadaş olmayı deneseler hiç de garip olmadığını anlayacaklardı. Ada da bizim gibiydi; korkuları, heyecanları ve mutsuzlukları vardı ama herkes onunla alay ediyor ve onunla konuşma zahmetine bile girmiyorlardı.

Gözlerimi tekrar bana bakan Ada'ya çevirdim. Gerçekten de şu anda oldukça garip görünüyordu. Herkesin neredeyse bikini ve mayoyla gezdiği bir plajda üzerinde uzun kollu bir elbise, ayaklarında ise kıştan kalma botlar vardı. İlk şaşkınlığı atlattıktan sonra herkes tekrar gülmeye başladığında Duru yattığı yerden başını kaldırıp kuzenine baktı.

"Ne var?"

"Annen seni çağırıyor," dedi ve hiçbir şey demeden arkasını dönerek yanımızdan ayrıldı.

Duru sinirle arkasından baktı. "Bu kız iyice sinirimi bozmaya başladı. Bizi rezil etmek için şu giydiklerine bakar mısınız? Sanki ona hiçbir şey almıyormuşuz gibi," diyerek yerinden kalktı. Bana doğru geldi. Yüzünün şeklinden çok sinirlendiğini ve bana da kızdığını anlamıştım. Duru kolay unutan bir kız değildi ve bunun hesabının sorulacağını biliyordum.

Ada buranın bir parçası gibiydi. Sanki hep burada yaşamış gibi geliyordu bana. Ada altı yaşından itibaren benim korumam altında gibiydi. Onun hiçbir şeyi değildim ve aramızdaki yaş farkından dolayı arkadaşım bile değildi. Onun için gerçekten üzülüyordum.

Duru sinirle yanımdan yürüyüp giderken adımlarımı hızlandırıp ona yetiştim. Yüzüme bile bakmadan. "Beni herkesin içinde rezil ettin," dedi. Gerçekten sinirliydi. O böyleyken üstüne gitmemeyi öğrenmiştim.

"Ne yaptım ki?"

"Bir de soruyor musun Yankı? O davranışın neydi öyle?"

"Bir şey yapmadım Duru. İnsanlar ona gülerken ne kadar üzüldüğünü görmedin mi?"

Omzunu silkerek yürümeye devam etti. "Onu senin koruman gerekmiyordu."

"Ona bu kadar kötü davranma. O senin kuzenin Duru."

"Şu haline bir baksana," dedi önümüzde giden kızı göstererek. "Beni rezil etmek için böyle giyiniyor."

"Saçmalama, bu onun tarzı. O hâlâ bir çocuk, bu kadar takılma. O her zaman böyle giyiniyor."

"Offf, duyan da seni ondan hoşlanıyorsun sanır."

Durdum. Zaten el ele yürüyorduk, o da durdu. Onun gözlerinin içine bakarak gülümsedim. "Duru, şunu anlamanı istiyorum," dedim elimin birini onun yüzüne koyarak. Gözlerinin içine bakıyordum. Kahverengi gözleri her zaman beni benden almayı başarıyordu.

"Benim için bir tek sen varsın ve hep öyle olacaksın. Hiç kimseyi kıskanmana gerek yok. Hele on iki yaşındaki bir çocuğu hiç kıskanma, olur mu?"

Gülümsedi. Bu bile bana yeterdi. "Biliyorum, benim için de sadece sen varsın. Ama sürekli bizi gözetlemesinden bıktım."

"Yapma. Hem bizi de gözetlemiyor. Sadece onunla hiç kimse konuşmuyor. Sen dalga geçtiğin için diğerleri de onunla dalga geçiyor. Sen iyi davranırsan başkaları da ona iyi davranır."

"Sen konuşuyorsun ya! Bu ona yeter."

"Duru," diyerek elimi yüzüne koydum.

"Ondan nefret ediyorum. Keşke ölse. Beni sürekli sinir ediyor."

"Hiçbir şey yapmıyor."

Sinirle elimi itti. "Senin de sürekli onu savunmandan ve onu korumandan bıktım artık," diye bağırdı.

"Onu korumuyorum."

"Ya ne yapıyorsun? Biraz önce yaptığın neydi peki?" diyerek kızgınlıkla baktı. "Bırak beni," dedi elini benden kurtararak. "Kimin tarafında olacağına karar ver."

"Ne yani, şimdi bunun için kavga mı edeceğiz?"

"Gerekirse ederiz."

"Duru!"

"Gitmem lazım, annem bekliyor," dedi ve arkasını dönerek yanımdan uzaklaştı.

Öylece arkasından baktım. Böyle zamanlarda tek bir şey öğrenmiştim; Duru'nun üstüne fazla gitmemeyi. Arkamı dönerek kendi hallerinde eğlenen arkadaşlarıma baktım. Canım onların yanına gitmek istemedi. Keyfim kaçmıştı ve ben de eve gitmek için arabaya doğru yürümüştüm.



Bittiğinde ben de o günü düşündüm. Belki de her şey benim hatamdı. Âşık olduğum kız Duru olmasına rağmen Ada'yı koruyarak onu üzüyordum. Belki de ayrılığımızın ilk ayak sesleri bu olaydı.

"Duru'yu sevmedim, haberin olsun," diyen Helga'ya baktım.

"Neden?"

"Bencil sürtüğün tekiymiş."

İkimiz de kahkahalarla gülmeye başladığımızda onun neşesinin yerine geldiğini görmüştüm. Sustuğunda yüzü ciddileşti. Bu Helga'nın gerçek yüzüydü ama kahkaha atan Helga kesinlikle daha güzeldi.

"Öyle demem gerekti. Özür dilerim Yankı. Senin için önemliydi."

"Artık değil Helga. Üzerinden çok zaman geçti."

"Emin misin? Hâlâ anlatırken sesindeki bir tını bunun önemini yitirmediğini anlatıyor."

Sessiz kaldım. Bunu anlamış olması beni bir an rahatsız etti ama aldırmamaya çalışıyordum. Yoksa Helga'nın her dediğine takılırsam anlatamayacağımı biliyordum. Uzun yıllardır geçmişimle ilgili hiçbir şey düşünmüyordum. Bu benim için de yeni bir deneyimdi. Şimdi kısa bir sürede bu kadar çok şeyi hatırlamak tekrar o günleri yaşamamı sağlamıştı ve kesinlikle bir şeyden emin olmuştum. Hâlâ acı çekiyordum.

Sonunda, "Hâlâ benim için önemli," diye mırıldandım.

"Kim, Duru mu? Ada mı?"

"Tabii ki Duru," dedim.

Hiçbir şey demedi. Keşke neden önemli olduğunu sorsaydı ama sormadı. Onun düşüncelere daldığını gördüğümde ben de gözlerimi yumdum ve sırtımda oluşan ağrıya odaklanmamaya çalışarak yattım.

Bir süre sonra Helga, "Yoruldun mu?" diye sorduğunda, "Evet," dedim.

"Su alabilir miyim Helga?"

Kalkarak bardağa suyu koydu ve bana doğru uzattı. Suyu içtiğimde ben de kâğıt bardağı ona uzattım.

"Bir kahveye ihtiyacım var, bir şey ister misin?"

"Hayır."

Çantasını alarak dışarı çıktı. Tüm bu anılar ağır gelmişti. Ağrıyan kalbime diğer ağrılarım da eşlik edince yüzüm acıyla kasıldı. Hiçbir şey değişmemişti. Yedi yıl geçmişti ama acı ilk günkü gibi hâlâ yüreğimi yakmaya devam ediyordu. Tüm bunları unutmak için daha ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu?

Gözlerimi açtığımda gece yarısı olmuştu. Helga'nın ne zaman gittiğini bile hatırlamıyordum. Bu şekilde uyumanın ıstırabı dayanılır gibi değildi.



DÖRT

Günler geçiyordu ve o kadar yavaş iyileşiyordum ki bir ara hep böyle kalacağımı bile düşündüm. Sürekli aynı şekilde yatmanın ne kadar rahatsız bir şey olduğunu şimdiye kadar bilmiyordum. Bunu ancak başıma gelince anlayabildim. Hastane ortamı her ne kadar iyi olsa da ve size ne kadar ilgi gösterseler de burası tüm hayatınızı sorgulayacağınız ve neden yaşamak istediğinizi tekrar anlayacağınız bir yerdi. Bu kadar kendimi sorguladığım bir dönemi bir de hapse girdiğimde deneyimlemiştim. Benim için o günler dipte olduğum günlerdi. Belki bir gün bunu Helga'ya anlatabilirdim ama o günleri düşündüğümde, içinde anlatamayacağım kadar acı olduğunu fark ediyordum.

Kapı açıldığında Helga tekerlekli bir sandalyeyle içeri girdi. Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu da nedir?"

"Bildiğini sanıyorum. Bunu senin için getirdim Yankı. Belki biraz gezmek istersin?"

"Bacağımdan ve kolumdan askıya gerilmiş haldeyken ona nasıl oturacağım, söyler misin?"

"Evet, bu büyük bir sorun ama başaracağına eminim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun Helga?"

"Hayır, birazdan seni o askılardan kurtaracaklar ve biz kısa bir gezintiye çıkacağız."

"Gerçekten mi?" diyerek doğrulmaya çalıştım. O an o tekerlekli sandalye gözüme son model bir araba gibi görünmüştü.

"Evet. Sıkılmadın mı bu odadan?"

"Hem de çok sıkıldım."

Bir süre sonra gelen iri yarı bir adamın yardımıyla tekerlekli sandalyeye zor da olsa oturmuştum. Bacağım için koyduğu destek kalçamı rahatsız etse de bu odadan çıkacak olmanın heyecanıyla sesimi çıkarmadım. Zaten uyandığımdan beri çektiğim ağrılara bir yenisinin eklenmesi beni o kadar da rahatsız etmedi.

Odadan dışarı çıktığımızda Helga yavaşça arabayı itiyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz."

Birkaç köşe döndükten sonra Helga önümdeki kapıyı açtı. Küçük de olsa balkon gibi bir yere çıktık. Derin bir nefes aldım. Bu da kırık kaburgalarımı inanılmaz ağrıttı ama vazgeçmeye niyetim yoktu. Bu küçük yer bile bana cennet gibi gelmişti. Buz gibi hava ciğerlerime dolarken Helga elindeki battaniyeyi üstüme örttü. Fazla bir manzaramız yoktu ama ilerideki ağaçlık alanı görüyordum. Bu da günlerdir kurşuni bir gökyüzüne bakmaktan çok daha güzeldi. Yağmur yağmaya devam ediyordu. Kalın camlı pencerelerden yağmuru görüyor ama onun sesini duyamıyordum. Şimdi yağan yağmurun sesi beni büyülemişti.

"Ağrın mı var?" diyen Helga'ya döndüm.

"Hep var, önemli değil artık."

"Nasıl?" diyerek eliyle ilerdeki manzarayı gösterdi.

"Harika. Bunca zaman sonra kendimi mezardan çıkmış gibi hissettim."

"Çok soğuk, üşüyüp hasta olmanı istemem, birkaç dakika sonra içeri gireriz."

"Merak etme, hastanedeyim zaten. Bundan daha kötü olamam."

Helga balkonun kenarına giderek başını hafifçe dışarı çıkardı ve yüzüne birkaç damlanın düşmesini bekledi. Bunun için fazla beklemesine gerek yoktu. Yağmur istediği damlaları ona fazlasıyla verdi. Sonra da gülümseyerek bana döndü.

Gün ışığında ona baktım. Yüzündeki makyaja ve bedeninin dik durmasına rağmen yaşını gösteriyordu. Birden kaç yaşında olduğunu merak ettim.

"Kaç yaşındasın Helga?"

Gülerek bana baktı. "Sana kadınların yaşının sorulmayacağını öğretmediler mi?"

"O kadar da kaba değilim, tabii ki öğrettiler ama sen aileden sayılırsın."

"Yetmiş dokuz."

"Hiç göstermiyorsun."

"Sen de yalan söylemeyi beceremiyorsun."

Beraber gülmeye başladığımızda, "İstediğimde oldukça iyi yalan söylerim," dedim onun gülen yüzüne bakarken. Onu nadiren gülerken görmüş olmama rağmen bu ona çok yakışıyordu. Gülüşü aynı annem gibiydi. Annem de inanmadığı bir şeye böyle gülerek tepki verirdi. Hayranlıkla ona baktım.

"Şu anda kime benziyorsun biliyor musun?"

"Kime?"

"Anneme."

Gülümsemesi yavaşça soldu ve arkasını dönerek ağaçlıklı alana bakmaya başladı. Ben de konuyu değiştirdim.

"Yazın Ayvalık'ta birden hava kararır ve hiç ummadığın bir anda yağmur boşalır. Yağar demiyorum, resmen boşalır ve geldiği gibi gider. O zaman denize girmenin tadı hiçbir şeyde yoktur."

"Güzel mi?"

"Ayvalık mı?"

"Evet."

"Çok güzeldir. Her mevsimi ayrı güzeldir. Kaz Dağları'ndan gelen havası mis gibidir. Gözünün gördüğü tüm yeşillik zeytindir. Denizin rengi günün her saatinde başka bir renge bürünür. Dantel gibi kıyıları ve birbirinden güzel koyları vardır. Mutlaka görmelisin Helga. O güzelliği yaşamalısın."

Cevap vermedi. Gözü uzaklara takılı kaldı. Sonra bana bakmadan konuştu.

"Biliyor musun Yankı, yağmur hayattır."

"Biliyorum."

"Küçükken, yağmur yağmasını bekler ve koşarak bahçeye çıkardım. Herkes kaçardı. Neden kaçtıklarını anlamazdım. Büyük ihtimalle ıslanmaktan korkarlardı. Ben yağmuru hissederdim. Üzerime düşen her damla benim ruhumu okşardı. Tanrı'nın gözyaşları olarak düşünürdüm onu. Tanrı bile olanlardan o kadar çok acı çekerdi ki insanlığa ağlardı."

Sonra yavaşça bana doğru döndü. Gözlerinde bambaşka bir ışık vardı. Konuşmaya devam etti.

"Benim hiç şemsiyem olmadı biliyor musun? Bazen arabadan indiğimde ıslanmayayım diye hemen şemsiye açarlar ve onları kapattırırım. Asla korkmam yağmurda ıslanmaktan. Almanların bir sözü vardır: 'Her yağmurun arkasından güneş açar,' derler. Umudunu kaybetme Yankı. Bu şimdi senin yağmurun, yağmayı kestiğinde güneşli günlerin olacak."

"Biliyorum."

Gülümseyerek bana baktı, sonra da ilerdeki ağaçlara doğru döndü.

"Helga."

"Evet?"

"Beni biraz daha kenara yaklaştırsana?"

Yanıma gelip arabayı iterek balkonun kenarına yaklaştırdı. Sağlam kolumu uzatarak elimi dışarıya doğru çıkardım ve yağan yağmuru daha çok hissettim. Avucumda biriktirdiğim yağmur suyunu yüzüme doğru getirdim. Serinliği birden ürpermeme neden olsa da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Üşüdün mü Yankı?"

"Hayır, sen üşümediysen biraz daha kalalım."

"Üşümedim."

Islanan elimi battaniye silerek kuruladım. Bana bakarak

güldü ve elini uzatarak elimi tuttu. Parmağındaki yüzüğe baktım. Bunu onun parmağında ilk defa görmüştüm. Eski bir yüzüğe benziyordu. O zaman aklıma boynumdaki zincir geldi. Şu anda boynumda değildi ve kaza olduğunda onun boynumda olduğuna emindim.

"Boynumda bir zincirim vardı. Ona ne oldu Helga, bilgin var mı?"

"Bende. Hastaneden bana verdiler."

Derin bir nefes aldım. Onun kaybolmasına dayanamazdım. Yıllardır boynumda duruyordu ve bana neleri kaybettiğimi hatırlatıyordu.

"O zincirin ucundaki yüzüğün bir anlamı var mı?" diye sordu.

"Evet, büyükannemin, ona da annesinden kalmış."

"Sende ne arıyor?"

"Dinlemek istersen anlatırım."

"İsterim."

Duru'nun on sekizinci doğum gününün sabahında erkenden kalkmış ve babamın arabasını alarak evdekilere bile nereye gittiğimi haber vermeden Cunda'ya doğru yola çıkmıştım. Cebimde büyükannemden bir gün önce aldığım ve onun için çok değerli olan küçük kutuyu düşününce daha da hızlı gaza bastım. Duru belki de hayatında şimdiye kadar aldığı en pahalı hediyeyi alacaktı. Bunu ona ben verecektim.

Aylardır bunun için büyükannemi ikna etmeye çalışıyordum. Bunun Duru'nun yaşı için uygun olmadığını söylese bile onu dinlememiştim. Onu o kadar bıktırmıştım ki sonunda bana vermeyi kabul etmişti. Bu büyükannem için değerliydi ve annesinden kalan tek şey olduğunu söylerdi.

Duru birkaç aydır on sekizinci doğum gününün onun için ne kadar önemli olduğunu söylüyordu. Ben ise onun için

önemli olan bu günde ona ailemiz için değerli olan bir şey vermek istiyordum. Bu ona olan bağlılığımın ve aşkımın göstergesi olacaktı. Yüreğimde ona duyduğum aşkla gülümsedim.

Hava serin olmasına rağmen sonunda yağmur yağmadan otelin önüne geldim. Arabayı parka bıraktım ve otele girdim. Ailesi her ne kadar birlikteliğimize karşı çıksa da onların yanında samimi olmamaya özen gösteriyorduk. Nedense babasının beni sevmediğini hissediyordum. Umurumda mıydı? Değildi. Nasıl olsa Duru beni seviyordu ve biz bir yolunu bulacaktık.

Kapının önünde beni sabırsızlıkla bekleyen Duru'ya doğru gittim. Üzerinde askılı kırmızı bir elbise vardı ve çok güzeldi. Yerimde durdum ve ona baktım. Koyu kumral saçları ve kahverengi gözleriyle bana gülümseyerek bakıyordu. Kırmızı tam da onun rengiydi. Bu kız benimdi. İleride evleneceğim kızdı. Ondan başkasını asla sevmeyecektim. Sonra ona doğru yürüdüm. Yanına gidince öpmek için eğildim. Beni hafifçe itti.

"Bunu bütün ailem buradayken yapmayacaksın umarım."

"Sadece yanağından öpecektim."

Bir kahkaha attı. "Tamam o zaman, buna izin verebilirim," dedi.

Bende eğilip onu yanağından öptüm. Kulağına, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. "Ben de," dedi gülümseyerek.

"Neden bu kadar geciktin?"

"Daha hiç kimse gelmemiş."

"Birazdan gelirler. Beni annemle ve babamla yalnız bıraktığına inanamıyorum."

"Tatlım, sadece on beş dakika geciktim," dedim ona doğru eğilerek. "Üstelik hediyeni özel olarak vermek istiyorum."

Bunu duyduğunda gülümseyerek bana baktı. "Sahile git, birazdan geliyorum."

"Tamam."

Otelin salonundan geçip sahile doğru yürüdüm. Hava kapalıydı ve sahilde tek tük insanlar vardı. Sezon bittiği için ote-

lin şezlongları, birkaçı haricinde toplanmıştı. Rüzgâr denizi coşturmuştu, dalgalar sahile vuruyordu. Etrafıma baktığımda ağacın altında, çakılların üstünde oturan Ada'yı gördüm. Saçları rüzgârda uçuşuyordu. Üstündekilerin fazla kalın olmadığını buradan bile fark etmiştim. Herkes içerideyken ve doğum günü heyecanını yaşarken onun neden orada olduğunu merak ettim. On üç yaşındaki bir kıza göre oldukça uzun boyluydu ve sıska vücuduyla korkuluklara benziyordu. Arkamı dönerek otelin girişine baktım. Duru ortalarda gözükmüyordu. Ona doğru yürüdüm. Yanına gittiğimde başını kaldırıp bana baktı. Gözlüğü elindeydi ve ağlıyordu. Beni görünce gözyaşlarını sildi. Ben de yanında, üstüne oturacak bir şeyler aradım. Bulamayınca ağaca yaslandım.

"Ne oldu Ada?"

Yüzüme bile bakmadan, "Hiçbir şey," dedi.

"Neden ağlıyorsun o zaman?"

"Ağlamıyorum, git başımdan."

Bunu söylerken bile gözyaşları yanaklarından akıyordu. Elini kaldırarak tekrar sildi. Böyle bir günde Duru'nun onu üzmediğini düşünmek istiyordum ve eğer üzüntüsü onun yüzündense ne diyeceğimi de bilmiyordum.

"Neden ağladığını söylemeden gitmem."

"Seni ilgilendirmez. Buradan git. Duru görürse bana kızar. Bir de onunla uğraşmak istemiyorum."

"Yine sorun Duru mu?"

"Hayır."

"Hadi," diye ısrar ettim.

Başını kaldırarak bana baktı. Onu üzgün görmek istemiyordum. Ada çok mutlu bir kız değildi. Yaşadığı koşullar göz önüne alındığında mutlu olması da beklenemezdi. Her zaman hüzünlü bir hali vardı. Duru'nun doğum gününden sadece on gün önce onun da doğum günü vardı ama bunu sadece ben biliyordum. Şimdiye kadar onun doğum gününün kutlandığına tanık olmamıştım. Bu bile üzülmesi için büyük

bir nedendi. Yaslandığım ağaçtan ayrılarak çakılların üstüne, yanına oturdum. Elimi omzuna koydum. İrkilerek benden uzaklaşmaya çalıştı.

"Elini çek," diye mırıldandı.

Onu daha fazla üzmemek için elimi çektim. "Ne için ağlıyorsan büyük ihtimalle önemli değildir. İstersen söyle, ne kadar önemli olduğuna bakalım."

"Anlamazsın," dedi içini çekerek.

"Seni her zaman anlarım Ada."

Başını çevirip bana baktı. Gözlerimin içine bakarak konuştu. "Git artık, Duru seni bekliyordu."

Belki de onu yalnız bırakmalıydım. Belki de onunla hiç ilgilenmemeliydim. Şimdi buradan kalkmalı ve ona arkamı dönerek otele doğru yürümeliydim. Düşündüğüm hiçbir şeyi yapamadım. Duru onunla konuştuğumu gördüğünde ne bana ne de ona huzur vermezdi. Yine de onu bırakamadım. Ağlaması içime dokunmuştu. "Arkadaşımı gözü yaşlı bırakır mıyım sanıyorsun?" diyerek ona gülümsedim.

"Ben senin arkadaşın değilim. Benim hiç arkadaşım yok."

"Arkadaşımsın. Her ne kadar fazla birlikte olmasak da bu arkadaşım olmadığın anlamına gelmiyor."

O sırada otele doğru baktı. Onun baktığı yere baktığımda Duru kapıdan bir arkadaşıyla çıkıyordu. Onu gördüğü anda yerinden kalktı. Bizi Duru da görmüştü. Arkadaşına bir şeyler söyledi ve bize doğru yürümeye başladı.

Ada, "Sana beni rahat bırak dedim," diyerek yanımdan kalktı, koşarak Duru'nun yanından geçti ve otele girdi. Duru yanıma geldiğinde başımla Ada'yı gösterdim. "Nesi var onun?" diye sordum.

"Her zamanki halleri, yine ilgi çekmek istiyor."

"Ağlıyordu?"

"Çok da umurumda," dedi omzunu silkerek.

"Bence olmalı."

"Buraya o kızı konuşmaya gelmedim," diyerek bana sarıl-

dı. Ben de ona sarıldım. Onu ağacın arkasına doğru çektim. Dudaklarım dudaklarını bulduğunda ağlayan Ada çoktan unutulmuştu. Ayrıldığımızda, "Sürprizimi istiyorum," dedi.

Cebimden çıkardığım kırmızı kutuyu ona doğru uzattım. Şaşkınlıkla önce bana, sonra da elimdeki kutuya baktı. "Bunu konuşmuştuk Yankı, bu kadar erken evlenmek istemiyorum. Hem ailem de istemiyor."

"Biliyorum. Üniversite bitene kadar evlilik yok."

"O zaman ne var bunun içinde?"

"Aç bak."

Heyecanla kutuyu açtı ve içinde gördüğü yüzüğe şaşkınlıkla baktı, sonra da bana döndü. Yüzünden beğenmediğini anladım. "Güzel," dedi. Sesinin tonu heyecanını kaybetmişti.

Onun bu hali üzülmeme neden oldu. İçimde bir şeyler ezildi. "Bu büyükannemin," diye fısıldadım.

"Belli oluyor, çok eski."

Ben tam, "Pahalı bir yüzük ayrıca..." derken sözümü keserek bana baktı. "Bunu takamam, arkadaşlarım benimle alay eder. Hem aileme ne diyeceğim? Bunun ne olduğunu sormayacaklar mı?"

"Beraber olduğumuzda takarsın."

"İstemiyorum."

Bu kadar değerli bir şeyi arkadaşlarını düşünerek reddetmesine üzülmüştüm. "Nesi var?"

"Bir kere modası geçmiş," diyerek yüzüğü kutuya koydu ve bana geri uzattı.

Yaptığına inanamıyordum. Hayal kırıklığı tüm hücrelerimi ele geçirmişti. Dikkatle yüzüne baktım. Kesinlikle şaka yaptığına dair bir ifade yoktu yüzünde. Yüzüğü gerçekten beğenmemişti. Kızgındım ama kızdığım kişi Duru değildi. Kendi aptallığıma kızıyordum. Büyükannemi dinlememiştim. O, bunu beğenmeyeceğini söylemişti. Hiçbir şey demeden uzandım, parmaklarının ucunda duran kutuyu geri aldım. Hayal kırıklığı içinde cebime koydum. Elde yapılmış ve üzeri ince

motiflerle işlenmiş altın bir halkanın ucunda etrafında on tane elmas ve ortasında büyük bir zümrüt taşı olan harika bir yüzüktü kutunun içindeki. Dünyanın parasıydı.

Neredeyse bir yıldır büyükanneme bunun için yalvarıyordum. Duru benim için önemliydi ve bunun için de ailemiz için önemli bir şeyi onun parmağında görmeyi çok istemiştim. Üstelik Duru'ya o kadar çok âşıktım ki bu aşkımızı ölümsüzleştirecekmiş gibi geliyordu. Ama yanıldığımı anlamıştım. Benim için değerli olan onun için değerli değildi. Yüzüne bile bakmadan hediyemi bana geri vermişti. Duyduğum hayal kırıklığını anlamış olmalıydı ki bana yanaştı. Boynuma sarılarak tekrar öpmeye başladı. Ama biraz önceki heyecanımın yerinde yeller esiyordu. Başka zaman olsa onu öperdim ama nedense o an içimden öpmek gelmedi. Onu hafifçe ittim. "Baban görecek," dedim. Biraz önceki bahaneyi bu kez de ben ona söyledim.

"Kimse görmez," dedi gülerek.

"Otele dönelim," dedim ağacın arkasından çıkarak. Artık buraya geldiğim anki kadar heyecanlı değildim. Duru bunu anladığında, "Yankı," diye bağırdı. Kollarını göğsünde birleştirmiş, kızgınlıkla bana bakıyordu. "Bugün benim doğum günüm ve eğer surat asacaksan gitsen iyi olur."

Durdum ve ona baktım. Zaten doğum günü için eğlenecek neşem kalmamıştı. "Haklısın, bu günü çok bekledin, keyfini kaçırmayayım," dedim ve yürümeye başladım.

Sanki biraz önce gitsen iyi olur diyen o değilmiş gibi koşarak önüme geçti. Yüzündeki kızgınlık silindi. "Gerçekten gidecek misin?"

"Evet."

"Arkadaşlarıma ne diyeceğim?"

"Bulursun bir şeyler."

"Eğer gidersen seni hiç affetmem."

"Suratımı asıp oturmamı istersen sen bilirsin," dedim tekrar otele doğru yürüyerek.

Arkamdan koşarak geldi ve kolumu tuttu. "Bak, yanlış anlama, o yüzüğün senin için değerli olduğunu biliyorum."

"Benim için değerli ama senin için değilmiş."

"Lütfen en mutlu olduğum günde bunu yapma."

"Bir şey yapmıyorum. Yarın sana daha güzel bir hediye alırım."

"Anlaştık," diyerek güldü ve elimi tutarak otele girdik.

Duru'nun babası ve annesi gösterişten hiç kaçınmamışlardı. Onların zenginlik gösterileri bazen inanılmaz itici oluyordu. Bu sefer de aynını yapmışlardı. Sanki kızlarının doğrum günü değil de düğününü kutlar gibi salonu süslemişlerdi. Oldukça kalabalıktı. Tanıdığım bütün zengin çocukları doğum gününe davet edilmişti. Okulumuzda okuyan başka arkadaşlarımız da vardı ama onlar davet edilmemişti. Duru okulda bazı kişilerle hiç konuşmazdı ve onlar da genelde maddi durumu iyi olmayan çocuklardı. Eğlence tüm hızıyla devam ederken eğlenmeyen bir tek ben vardım ve gözüm salonun kapısına iliştiğinde Ada'nın kapı aralığından eğlenenlere bakmakta olduğunu gördüm. Gözlerimiz birleştiğinde ona gülümsedim. Onun da belli belirsiz güldüğünü gördüğümde mutlu olmuştum. En azından sahildeki kadar mutsuz durmuyordu.



Bitirdiğimde Helga bana üzgün gözlerle bakıyordu. "Üşüdüm hadi içeri girelim."

"Tamam."

İçeri girdiğimizde dışarısının ne kadar soğuk olduğunu da anlamış oldum. Helga'yı o soğukta orada tuttuğum için kendime kızdım. Odaya geldiğimizde, görevli beni tekrar yatağa yatırdı, kolumu ve bacağımı sabitledi. Dışarısı bana o kadar iyi gelmişti ki bu beni birkaç gün idare ederdi.

"Soğukmuş, sıcak bir kahve alacağım, sana da getireyim mi?"

"Olur."

Sol kolum istemsizce boynuma doğru gitti. Zincirin yokluğu yüreğimi bir kez daha acıttı ama artık güvende olduğunu biliyordum. Helga elinde iki kahve bardağıyla geldiğinde benimkini yavaşça elime verdi.

"Hastane kahvesi pek iyi değil ama hiç yoktan iyidir."

Elimdeki bardaktan bir yudum aldım. Dediği kadar vardı. İyi sayılmazdı ama o kadar soğukta kaldıktan sonra idare ederdi. Karşılıklı durmuş kahvelerimizi içerken, "O yüzük neden hâlâ sende? Büyükannene geri vermedin mi?"

"Verdim ama almadı," diyerek anlatmaya başladım.



Doğum gününden çıktıktan sonra eve gitmeyip doğruca büyükanneme gittim. Büyükannem yazları, yıllar önce büyükbabamın kurduğu çiftlikte yaşıyordu. Orada çiftlikte çalışanlar ve onunla birlikte kalanlar vardı. Burası, çam ve zeytin ağaçlarının içinde kocaman bir yerdi. Çocukluğumun en güzel zamanları orada geçmişti. Havalar soğumaya başladığında Ayvalık'taki eve gelirdi. Hâlâ cebimde onun verdiği kutuyla yüzük duruyordu. Eve geldiğimde bana gülümseyerek kapıyı açtı. İçeri girmeden cebimden yüzüğü çıkardım ve ona uzattım. Bir süre bir şey demeden ve hareket etmeden elimdeki kutuya baktı. Almayınca sabırsızlıkla, "Bunu geri alabilirsin büyükanne," dedim.

Elimden tutarak beni içeriye çekti ve büyükbabamın koltuğuna oturdu. Ben de elimdeki kutuyu onun yanındaki sehpaya koydum.

"Ne oldu Yankı?"

"Duru yüzüğü beğenmedi."

"O zaman gerçek mücevherden anlamıyor demek ki."

İçimdeki eziklik sesime de yansıdı. "Sen haklıydın büyükanne, bunun modasının geçtiğini söyledi."

"Bazı insanlar değerlerini bilmedikleri şeylere moda der geçerler."

Sıkıntıyla yerimde kıpırdandım. Zaten canım çok sıkkındı ve hâlâ Duru'nun söylediklerini unutmuş değildim. Bir de büyükannemin konuşmalarını çekemezdim. Bir an önce eve gitmek istiyordum. "Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim büyükanne. Benim gitmem gerek," diyerek yerimden kalktım. Benimle birlikte o da kalktı ve elimi tutarak, "Bir dakika daha dur," diyerek odadan çıktı. Birkaç dakika sonra geldiğinde elinde uzun bir zincir vardı. Sehpanın üstündeki kutuyu açtı ve içinden çıkardığı yüzüğü zincire geçirdi. Sonra da bana gülümseyerek zinciri boynum taktı.

"Artık bu senin Yankı, şimdi verecek kimsen olmayabilir ama bir gün gelecek, onu kime vereceğini bileceksin."

"Vermek istediğim tek bir kız var büyükanne, o da istemedi."

Büyükannem, "Belki de bu yüzüğü takacak doğru kız o değildir Yankı," diyerek elini kalbimin üstüne koydu. "Bunu kime vereceğini işte tam burası söyleyecek," dedi bu kez ve kalbimin üstüne elini usulca vurdu. "Onu dinlersen doğru kızı da bulmuş olacaksın."



Sustuğumda, "Büyükannen doğruyu söylemiş, Yankı," dedi Helga.

"Evet, her zaman söyledikleri çıkardı, Helga. Çok gençken kocası ölmüş, o zaman babam daha on bir yaşındaymış. Büyükannem kocasından kalan işlerin başına geçmiş. Bir daha hiç evlenmedi. Bana, 'Bazı kadınlar sadece bir kere sever ve ölünceye kadar o sevgiyle yaşar,' derdi."

"Çok doğru bir söz..."

Gözleri pencerenin kenarında duran çiçeklere daldı. "Gerçekten de bazı kadınlar bir kere sever ve o sevgi sonsuza ka-

dar devam eder," dedi. O anda düşündüklerini merak ettim ama konuşmadı.

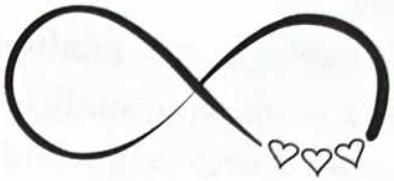
Elini tuttum. "Sevdiği yanında olmasa bile mi?"

Gözlerini bana çevirdi. Şimdi o gözlerde kocaman bir keder vardı.

"Evet Yankı, sevdiği yanında olmasa bile."

Bundan sonra ne o konuştu ne de ben, her ikimiz de kendi hayatlarımızla ilgili düşünceler içinde kaybolmuş gibiydik. Benim gözümün önüne büyükannem geldi. Helga onunla tanışabilse onu çok seveceğini düşündüm. Her ikisi de güçlü kadınlardı. Büyükannem hayatta kalabilmek için çok mücadele vermiş bir kadındı. Aynı mücadeleyi Helga'nın da verdiğini düşünüyordum. Belki de hayatla olan mücadele onları böylesine sert mizaçlı yapmıştı. Büyükannem de öyleydi. Duruşu sert ve otoriterdi ama göğsünde pamuk gibi bir kalp taşırdı ve Helga da her ne kadar inkar ederse etsin aynıydı.

Akşama doğru Helga gittiğinde ben hâlâ büyükannemi düşünüyordum.



BEŞ

Dışarıda Lance'in sesini duymama rağmen kendisi hâlâ ortada gözükmüyordu. Bir süre daha gelmesini bekledim ve sonra kapı açıldığında yüzünde kocaman bir sırıtışla içeri girdi.

"Hastanede bu kadar güzel hemşireler olabileceğini sanmıyordum," diyerek yanıma geldi. Sağlam kolumu ona doğru uzattım.

"Gözüne birini kestirdiğini söyleme sakın."

"Esmer olana bayıldım. O da sendenmiş."

"Benden mi?"

"Evet, Türk. Adı Bagar."

Bir kahkaha attım. Lance'in kızın adını telaffuz edişi oldukça komikti.

"Bahar Lance, Bahar. Söyle bakayım."

"Ba-har," dediğinde tekrar güldüm.

"Kıza söyleyeyim bari, Helga buradayken ortalıkta gözükmesin."

"Bu da Helga'nın cezası bence. Nasılsın dostum?"

"Gördüğün gibi yiyip içip yatıyorum. Etrafımda güzel kızlar var. Gerçi orama burama iğne yapmaktan büyük keyif aldıklarını söyleyebilirim. Bazen rüyalarıma giriyorlar. Ellerinde enjektörlerle beni kovalarken."

"Rüyalarında sadece sana iğne yapmıyorlardır," diyerek gülmeye başladı.

"Neredeydin, birkaç gündür yoktun?"

"Şehir dışında işlerim vardı. Önümüzdeki hafta da olmayacağım."

"Benim için de gez."

"İyileşince beraber gezeriz, eski günlerdeki gibi."

"Bazen hiç iyileşmeyeceğimi düşünüyorum."

"Saçmalama dostum, sadece fazla sayıda kemiğin kırıldı, o kadar. Ama sana bir haber vereyim, kemikler kaynıyor."

Lance'in neşesi bulaşıcıydı. Arkadaşlığından her zaman keyif aldığım biriydi. Yaşı benden büyük olmasına rağmen ondaki yaşam enerjisi bende bile yoktu. Eğlenceli adamdı, hiçbir şeyi fazla büyütmez ve hayatında sorun olan hiçbir şeyi yanında tutmazdı. Belki de annesinin İspanyol olmasının da bunda katkısı vardı. Genlerini Almanların soğukluğundan değil, İspanyolların sıcaklığından almıştı. Vakti olduğu kadar sohbet ettik.

Gittiğinde yine yalnızlığıma gömüldüm. Helga bugün geç geleceğini söylemişti. Ona her gün gelmesinin karda kışta eziyet olacağını söylemiştim ama varlığına o kadar alışmıştım ki o yokken kendimi oldukça yalnız hissettim. Gerçi son zamanlarda anlatacağım anılarımı da merak ettiğini anlamıştım. Artık bana sorular da sormaya başlamıştı. Belki de kısa bir süre sonra o da bana duymak istediklerimi anlatacaktı. Üstelik anlattıkça ben de rahatlıyordum. İçimde kalmış acılar gün yüzüne çıkıyordu ama bir süre sonra anlattıklarımı düşünüyor ve o zaman anlamadığım şeyleri şimdi anlamaya başlıyordum.

Helga kapıyı açtığında gülerek yanıma geldi. "Bugün keyfin yerindeymiş?" diyerek eğilip beni öptü.

Artık bunu farkına varmadan yapıyordu. Şimdiye kadar benimle fiziksel temasa geçmeyen Helga'nın bu sıcak ve beni düşündüğünü hissettiğim öpücükleri bana iyi geliyordu. Onun bu yakınlığı, özlediğim annemin sıcaklığını veriyordu bana.

"Nereden biliyorsun?"

"Hemşireler söyledi. Odandan kahkaha sesleri yükseliyormuş."

"Lance geldi."

"Tahmin etmiştim. Neredeymiş kaç gündür?"

"Şehir dışında, birkaç gün daha olmayacak," diyerek sustum. "Bugün çiçek yok mu?"

"Getirmiştim ama birkaç oda ötende bir çocuk kalıyor. Elimde çiçekleri gördüğünde bana mı getirdin diye sordu. Ben de ona verdim."

"Sen de kimsin ve benim soğuk Helga'ma ne yaptın?"

Kahkaha atarak bana baktı. "Bilmiyorum, belki de dün anlattığın o küçük kız dokundu bana. Neydi adı, Ada mıydı?"

"Evet."

"Bugün ne anlatacaksın?" diyerek yanıma oturdu.

"Bakıyorum hoşuna gitmeye başladı."

"Zamanın geçmesini sağlıyor."

Gülümsedim. Belki de hastanede olmam şimdiye kadar kuramadığımız o yakınlığı kurmamızı sağlayacaktı. O, kimsesi olmayan yaşlı bir kadındı. Otuz beş yıldır görmediği bir kızı vardı. Kalbinde unutamadığı bir kini vardı. Belki de aradığı o yılları benim sayemde kapatmak istiyordu. Şu anda her ikimiz de yalnızdık ve birbirimizden başka kimsemiz yoktu. O dışarıya çizdiği sert duruşu yavaş yavaş değişiyordu. Bu hali gözümde onu daha da savunmasız yapmıştı.

"Türklerin bir sözü vardır Helga. Derler ki: Her şerde bir hayır vardır."

"Ne demek o?"

"O an kötü gördüğün bir olayın, zaman geçtikçe senin iyiliğin için olduğunu anlarsın."

"Yani?"

"Yani bu kaza bizi birbirimize daha da yaklaştırdı, farkında mısın? Benim geçmişimle hesaplaşmamı sağladı."

"Fena bir söz değilmiş."

Güldüm. "Daha bizde ne sözler var bir bilsen. Senin sandığın kadar barbar değiliz."

"Hadi anlatmaya başla, seni dinliyorum," diyerek konu-

yu değiştirdi. Konu Türkler olduğunda Helga konuşmak bile istemiyordu.

"Pekala, Duru hayatımın tam merkezindeydi. Her gün onu okulda görüyordum ve hafta sonlarının büyük bir kısmını da birlikte geçiriyorduk. Kalbimin atma sebebiydi. Ona hayranlıkla bakar ve bir gün onunla evlenecek olmanın hayalini kurardım. Onun sonsuza kadar benim olacağını düşlerdim. Geleceğimle ilgili yaptığım her planının içinde Duru vardı."

"O da seninle aynı hisleri duyuyor muydu?"

"O zamanlar öyle sanıyordum," dedim ve sonra da Duru'yla yaptığımız bir konuşma aklıma geldiğinde ona baktım. "Bilmiyorum, şimdi düşündüğümde aslında gelecekle ilgili hayallerimiz birbirinden ayrıydı."

Duru'yla birlikte İzmir'e okumaya gittiğimizde kendi aramızda nişanlanmıştık. Tam olarak alyans değildi parmaklarımızdaki ama onun beğendiği bir yüzüğü ona almıştım ve bunları parmaklarımızdan asla çıkarmayacağımıza yemin ederek birbirimize takmıştık. Benim için anlamı o kadar büyüktü ki. Hem ailesi parmağında görse bile anlamayacakları bir şeydi. Bunu aileler arasında yapmak istememe rağmen Duru bunu istememişti. Ailesini ikna edeceğini söyleyip duruyordu.

"Neden ikna edeceksin? Yıllardır beraber olduğumuzu biliyorlar."

"Evlilik başka."

"Nasıl başka? Beni istemiyorlar mı?"

"Ne alaka?" diyerek konuşmayı kesti.

Ben de fazla uzatmak istemedim. Şu anda keyfimiz yerindeydi ve günü kavga ederek bitirmek istemiyordum. Üzerimizde mayolar, el ele tutuşmuş, diğer ellerimizde dondurmalarımız plajda yürüyorduk. Okul bitmiş olmasına rağmen Duru'nun hâlâ ailesiyle bu konuyu neden konuşmadığını

anlamıyordum. Tamam, annesi ve babasının gözlerinin çok yükseklerde olduğunu biliyordum. Kızlarını çok daha zengin birilerine vermeyi istiyor olabilirlerdi ama Duru beni seviyordu. Yine de bu beni rahatsız ediyordu. Bu konuda Duru'nun çekimser kalması canımı sıkıyordu. Hâlbuki bunu aramızda defalarca konuşmuştuk.

Plajda yürümeye devam ettik. Ayaklarımızın altındaki kumlar kayarken kendimi dünyanın en şanslı erkeği olarak görüyordum. Elimdeki erimeye başlayan dondurmayı hızlıca yalayarak bitirdiğimde Duru gülerek elindeki dondurmayı suratıma sürdü. Sonra da elimi bırakarak koşmaya başladı. Onu yakaladığımda beraberce kumların üstüne düştük. Güneş batmak üzereydi ve sahilde pek fazla insan kalmamıştı. Sarılıp onu öpmüştüm. Çok yakında karım olacaktı. Dokuz yaşında sınıfa ilk girdiği gün gördüğüm, ondan sonra âşık olduğum ve onsuz bir ömür geçirmeyi düşünemediğim kıza baktım. Beni kendinden iterek uzaklaştırmaya çalıştı.

"Yapma, herkes bize bakıyor?"

"Baksınlar, ayrıca bakacak kimse de kalmadı. Artık nişanlıyız ve sana deli gibi aşığım," dedim onu tekrar öperken.

"Bu sadece bizim bildiğimiz bir durum," dedi Duru. Benim bozulduğumu anladığında, "Bozulma hemen, ben de sana aşığım," diyerek güldü.

Üzerinden beni iterek bacakları denizin içinde, oturur pozisyona geçti. Ben de bacaklarımı denize uzatmış, ıslak kumlara oturmuştum. Denizin ayaklarımıza vurmasını seyrediyordum. Parmaklarım Duru'nun elinin üstünde geziniyordu. O anda dünyadaki en mutlu adam benmişim gibi hissediyordum. Yanımda âşık olduğum kız, önümde çok sevdiğim deniz vardı. Burada sonsuza kadar kalabilirdim.

Duru'nun, "Yankı," diyen sesine doğru döndüm. Yüzündeki endişeli ifadeden bana bir şey söylemek istediğini anlamıştım.

"Söyle aşkım."

"Evlenince buradan gidelim mi?"

"Nereye?" diye sordum ona gülümseyerek.

"Bilmiyorum, İstanbul'a mesela?"

"Ne yapacağız orada? Oradakiler buralara yerleşmeye çalışıyor. Hem ikimizin de işi hazır. Babam işlerinin başına geçmemi bekliyor. Senin baban da otelin başına geçmeni bekliyor."

"Aslında babam beklemiyor Yankı."

"Beklemiyor mu?"

"Hayır, onlar yaşlanıyor ve her şeyi satıp İstanbul'a gitmekten bahsediyorlar."

"Ne yapacaklar orada?"

"Emekliliklerinin tadını çıkaracaklar ve ben de onlara yakın olmak istiyorum."

Eline aldığı bir taşı denize doğru fırlattı ve sonra da bana dönerek konuşmaya devam etti. "İkimiz de üniversite mezunuyuz. Başka işlerde çalışabiliriz. Bunun için donanımlıyız. Yani sen mühendisliği babanın işlerinin başına geçmek için mi okudun?"

"Evet, ileride işime yarayacak," diyerek göz kırptım ona. Sonra da gülümsedim. "Sen gerçekten gitmek mi istiyorsun Duru?" diye sordum.

"Evet."

Konuşma ciddileşmeye başlamıştı. Gülümsemeyi bıraktım ve ona doğru döndüm. Gözlerinin kahveleri her zamanki gibi içime işlemişti. Uzandım, elimi yanağına doğru götürdüm. "Bu güzelliği başka yerde nasıl bulacağız söylesene," diyerek diğer elimle etrafı gösterdim. "Neden İstanbul? Bana geçerli tek bir neden söyle?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan cevap verdi. "Burası seni sıkmıyor mu Yankı? Arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu büyük şehirlere gittiler bile."

"Hayır sıkmıyor. Sıkıntı senin içindedir Duru. Bulunduğun yerdeki güzellikleri göremezsen gittin her yer bir gün

sana sıkıcı gelir. Önce içindeki sıkıntıdan kurtul. Hem nereden çıktı bu?"

"Ukalalık yapma," diye omzuma vurdu.

"Yapmıyorum. Burayı seviyorum Duru. Hayatımı burada geçirmek istiyorum. Bak birkaç seneye kadar hep istediğim yatı alacağım, o zaman istediğin yere gideriz. Sana dünyaları dolaştırırım. Hayalini bile kuramadığın yerleri görmeni sağlarım. O zaman hep burada kalmak zorunda da olmayacağız."

Yüzündeki şaşkın ifadeyle bana baktı. "Bir teknede mi yapacağız bunu. Üstelik sevmediğimi bildiğin halde?"

"Neden olmasın? Bir tadını alsan denizde yaşamanın çok güzel olduğunu göreceksin. Hem neden sevmediğini bir türlü anlamıyorum Duru."

"O kadar küçük yerlerde ve sürekli sallanan bir zeminde yaşayamam. Bunu sana kaç defa söyledim, sense hâlâ bir tekne almaktan bahsediyorsun? Bazen beni hiç dinlemediğini düşünüyorum. Bu ısrarını hiç anlamıyorum Yankı."

Sinirli olarak söylediği kelimeler hızla kavgaya doğru yol almaya başlamıştı. Alttan almaya karar vermiştim. Ona doğru döndüm ve ellerini tuttum. "Duru, buradan gitmek istemiyorum," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ne şimdi ne de gelecekte. Bütün hayatımız burada, sevdiklerimiz, bizi biz yapan tüm o insanlar burada. İzmir bile bana çekilmez geldi. Sen bir de İstanbul'dan bahsediyorsun."

"Yani evlenince hep burada kalacağız. Ölene kadar, öyle mi?"

"Evet," dedim gülerek.

Bir süre konuşmadan bana baktı ve ellerini ellerimden kurtardı. Sonra da yüzünü denize doğru çevirdi. Yüzündeki mutsuzluktan söylediklerimden hoşlanmadığını anlamıştım. Yine surat asacaktı ve bu son zamanlarda aramızda daha sık yaşanmaya başlamıştı. Böyle anlarda geriliyordum. Bu küslük muhabbetinden artık gerçekten de hoşlanmıyordum.

Sonunda konuştuğunda sesinin tonu kırgın çıkmıştı. "Yan-

kı, bazen beni anlamadığını düşünüyorum. Bazen benim isteklerimi kendi isteklerinin arkasına gizliyorsun."

"Bunu da nereden çıkarıyorsun?" Anlaşılan bu güzel günü tartışarak bitirecektik.

"Tekneleri sevmediğimi bile bile bana tekne alacağını söylüyorsun bu benim istediğim bir şey değil. Hayalim bile değil. Bu senin hayalin."

"Evet, benim hayalim ama hayalimin bu olduğunu yıllardır biliyorsun! Hayalime ortak olmak istemiyor musun?"

"Benim hayallerim ne olacak peki? Bunu hiç düşündün mü?"

"Her zaman senin hayallerine önem verdim Duru."

"Hayır vermedin. Hep kendini düşündün. İstanbul'da okuyalım dedim. Sen İzmir'i istedin. Buradan gitmek istiyorum diyorum. Sen burada kalacağını söylüyorsun. Benim hayalimin ne olduğunu bile bildiğini sanmıyorum."

"Yapma Duru, haksızlık ediyorsun. İstanbul'a neden gitmediğimizi biliyorsun. Baban göndermediği için gidemedik. Bunun suçlusu benmişim gibi davranma."

"Bu senin de işine geldi. O zaman sen de İstanbul'u istemiş olsaydın kaçar yine giderdim."

"Bu kadar mı çok istiyordun?"

"Evet, ben başka yerde yaşama hayali kuruyorum Yankı. Burayı sevmiyorum ve ölene kadar bu küçük yerde tıkılıp kalmak istemiyorum," diyerek etrafını eliyle gösterdi. "Her yeri karış karış bildiğim bu yer beni sıkıyor. Kendimi burada kapana kısılmış gibi hissediyorum. Nefes alamadığımı hissediyorum. Tamam, İstanbul olmasın, o zaman İzmir'e gidelim. Hem dört yıl orada yaşadık. Gayet mutluyduk."

"Yapma Duru, ben hiç mutlu değildim. Mutlu olan sendin. Ben buraya her hafta sonu gelmek için can atıyordum."

"Benim mutlu olmamı istemiyor musun Yankı?"

"Tabii ki istiyorum. Beraber mutlu olmak istiyorum Duru ve bunu bildiğim yerde, tanıdığım ve sevdiğim insanların ara-

sında yapmak istiyorum. Bunun neresi kötü, söyler misin?"

"Sen beni gerçekten seviyor musun Yankı?"

"Bu da ne demek? Bunu nasıl sorarsın bana?"

"Bilmiyorum, bazen gerçekten de beni sevmediğini düşünüyorum."

"Seni çok sevdiğimi biliyorsun. Hayallerini de biliyorum. Ama giden arkadaşlarımıza bak. Tatilde buraya koşarak geliyorlar ve hiçbiri de çok mutlu değil."

"Ben yine de sürekli burada yaşamak istemiyorum. Yatla dünyayı dolaşmak da istemiyorum. Birkaç haftalık gezmelerden bahsetmiyorum. Ben büyük şehirde yaşamaktan bahsediyorum. Etrafındaki insanların senin ne yaptığını merak etmelerini istemiyorum. Özgür olmak istiyorum."

"Gittiğin yerde özgür mü olacağını zannediyorsun? Yirmi milyon insanın yaşadığı bir yerde nasıl özgür olabilirsin, söyler misin bana?"

"Her yer buradan daha iyidir," diye mırıldandı.

Artık sabrım tükenmek üzereydi. Son zamanlarda bu durum aramızda çok konuşulur olmuştu ve bu konuşmanın sonu kavgayla bitecek gibi duruyordu. Zaten son zamanlarda bu tartışmalar can sıkıcı olmaya başlamıştı. İzmir'den döndükten sonra Duru bambaşka biri olma yolunda hızla ilerliyordu. Bu kıza ne olmuştu anlayamıyordum. Oysaki İzmir'de ne kadar mutluyduk. Şimdi daha da mutlu olmalıydık. Birkaç ay sonra evlenecek ve sonunda beraber olabilecektik. Yıllarca beklediğimiz ve hayalini kurduğumuz gelecek buydu ama Duru bu geleceği istemiyordu.

"Cevap vermeyecek misin Yankı?"

"Duru, oralarda ne yapacağız? Başka işler bulsak bile üç kuruş maaşla geçinmeye mi çalışacağız? Üstelik burada işlerimiz hazırken. Şimdiye kadar burada çok mutlu değil miydik?" diyerek ona baktım. Neşeli ifadesinin yerini hüzün almıştı.

"Mutluyduk."

"Ne değişti, söyler misin?"

"Bilmiyorum, belki gidebiliriz diye düşündüm," dedi benim surat ifademi gördükten sonra.

"Burayı seviyorum," dedim ona bakarak. Ona iyice yaklaştım. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Çocuklarımızı burada büyütmek istiyorum. Bu doğada. Özgür olmalarını istiyorum. Yaşadığımız o güzel çocukluğu onlar da yaşasın istiyorum Duru. Onları eve hapsetmek ister misin?"

"Tabii ki istemem."

"O zaman burada kalıyoruz," diyerek onu öptüm. En azından günü kavga ederek bitirmek istemiyordum. Son zamanlarda yaptığımız kavgalar kırıcı olmaya başlamıştı.

Öpüşüme karşılık vermesine rağmen sanki çok uzaklarda gibiydi. Ayrıldığımızda artık batmış olan güneşin sudaki son kızıllığına bakıyorduk. Alacakaranlıkta onu kendime çekerek tekrar öptüm. Bu sefer daha istekli davranmıştı. Onu bırakmadan kulağına doğru, "Sana aşığım Duru ve bu hiç değişmedi. Göreceksin bak, seni çok mutlu edeceğim," diye fısıldadım. Gülümsedi ama nedense bu gülümseme içime oturmuştu. O anda gerçekten mutlu olup olmadığına emin olamadım. Yerimden kalktım. Elimi uzatarak onu da kaldırdım. Eşyalarımızın olduğu şezlonga gidene kadar hiç konuşmadık. Yanımdaydı ama benden çok uzakta gibiydi.

Sustuğumda Helga'ya baktım. "Şimdi düşünüyorum da her şey ne kadar da ortadaymış."

"Bazen gözünün önünde olan şeyleri göremezsin Yankı."

"Benim için de öyle olmuş. Duru kafasına oralardan gitmeyi takmış. Belki de ailesi onu buna ikna etmişti, bilmiyorum."

Bunu o zamanlar neden anlamadığıma şaşırdım. Duru gitmek istediğini hep söylemişti ama ben onu dinlememiştim ya da o zaman onun hiç bitmeyen kaprislerine yormuştum.

Şimdi, sanki kendimi o olayın içinden çıkarıp anlatmaya başladığımda Duru bir gün çekip gideceğini bana anlatmaya çalışmıştı. Aslında bana ilk ayrılık sinyallerini vermişti. Bu olayın üzerinden geçen zaman içinde Duru benden uzaklaşmıştı. Şimdi bunu daha net görüyordum ve bunca zaman bunu görememiş olmanın şaşkınlığını yaşıyordum. Helga'yla göz göze geldiğimde o da bana gözlerindeki acıma ifadesiyle bakıyordu.

"Acınacak haldeymişim değil mi?"

"Sadece ona âşık olduğunu düşünüyormuşsun. Aşk insanın gözünü kör eder Yankı."

"Belki de onu dinlemeliymişim."

"Kız orada sana rağmen mutlu değilmiş."

"Evet, gerçekten körmüşüm. Şimdi gördüklerimi keşke o zaman da görebilseymişim. Geçi bunları konuştuktan sonra Duru bir daha gitme konusunu hiç açmadı."

"Kadınlar bir şeyi kafalarına koydu mu asla ondan vazgeçmezler Yankı. Belki de erkeklerin anlamadığı şey bu."

"Haklı olabilirsin Helga. Duru beni terk ettiğinde kendimi değil, onu suçladım. Hâlbuki ondaki mutsuzluğu görmeliydim. Onunla çok yakındım ve her zaman birlikteydik. Onun mutlu olup olmadığıyla hiç ilgilenmedim. Ben çok mutluydum ve onun da benim kadar mutlu olduğunu düşündüm."

"Erkeklerin en büyük hatalarından biride budur işte. Onu seviyorsun ve her zaman yanındasın ve bunun bir kadına yeteceğini düşünüyorsun ama biz kadınlar biraz karışık yaratıklarız. Bazen bize bunlar yetmez. Bizimle gerçekten ilgilenen erkekler isteriz. Ne hissettiğimizi anlayan, anlatmadığımız mutsuzluğumuzu hisseden erkekler."

"Haklısın, ben bunları hiç görmemişim. Aşkımın her ikimize de yeteceğini düşünmüşüm. Şimdi düşünüyorum da buna benzer bir anım daha var.

"Anlatsana."



Duru'nun babasının otelinin lobisinde oturmuş, Duru ile önümüzdeki limonataları içiyorduk. Ayvalık'a geleli bir hafta oluyordu. Önümüzde kocaman bir yaz bizi bekliyordu. Sonra tekrar okul için İzmir'e gidecektik.

"Şu karşıki duvarı yıkmak lazım," dedim limonatamdan bir yudum alırken.

"Neden?"

"Denizi görmemizi engelliyor. Şimdi dikkat etim de buradan deniz çok güzel görünüyor."

"Sakın bunu babama söyleme yarın ilk işi o duvarı yıkmak olur."

"Sence de güzel olmaz mı?"

"Bilmiyorum, buraya sürekli para harcıyor. Şimdi bunları dediğinde yine para harcamaya başlayacak."

"Ama benim dediğim şekilde olursa çok para harcamasına gerek yok. Hem çok daha şık bir yer olacak. O zaman düğünümüzü burada yaparız."

"İstemiyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Neyi? Düğünümüzü mü yoksa buranın daha şık bir yer olmasını mı?" diye sordum.

"Her ikisini de."

Duyduklarımla şok olmak üzereydim. Elimdeki limonatayı sehpanın üzerine koydum. Üniversiteye başladığımızdan beri konuştuğumuz tek konu okul bittiğinde evleneceğimizdi. Duru'nun bunu neden istemediğini anlayamadım. "Ne dediğinin farkında mısın Duru?" diyerek ona sordum.

"Evet, sakın babama bu konudan bahsetme, ben burada evlenmek istemiyorum."

"Nerde evlenmek istiyorsun?"

"İzmir'de olabilir."

"Bütün tanıdıklarımız burada."

"Ama arkadaşlarımız da oradalar. Hem bunu daha şimdiden tartışmak istemiyorum. Daha evlenmemize çok var."

"Bir sene kaldı Duru, okul bitince demiştik."

"Bir sene uzun bir zaman," dedi bana gülerek ve konu kapanmıştı. Duru'nun son zamanlardaki davranışlarına anlam veremiyordum ama üzerine gittiğim her an kavga etmeye başlıyorduk ve bunu da istemiyordum. Onun için ben de sustum.



"Eee ne düşünüyorsun Helga?"

"Senin hatan Yankı, olayların üzerine gitmemek olmuş. Onunla tartışmamak için hep susmuşsun. Konuşmayınca olayın unutulacağını sanmışsın."

"Evet, büyüdükçe daha çok tartışır olmuştuk. Özellikle İzmir'e gittikten sonra, Duru'nun tavırları değişmişti. İzmir'den sonra Ayvalık ona sıkıcı gelmiş olmalıydı. Onunla kavga etmek istemiyordum. Bazen çok kırıcı olabiliyordu ve çoğu kavgalarımız Ada'yı koruduğum için çıkıyordu. Şimdi düşünüyorum da belki de onun Ada'ya daha az eziyet etmesi için bunu uzatmıyordum. Çünkü benden hırsını alamadığı zaman Ada'yı üzdüğünü biliyordum. Yine de onu anlamadığım için suçluyum."

Helga elini elimin üstüne koydu. "Beraberlik dediğin şey karşılıklı iletişimdir. Sizin iletişiminiz yokmuş. Belki de çok küçük yaştan beri birlikte olmanız ve birbirinize âşık olduğunuzu sanmanıza yol açmıştır. Aşk ve alışkanlık arasında ince bir çizgi vardır Yankı."

Başımı kaldırıp ona baktım. Helga'nın son söylediği cümleyi bundan yıllar önce biri daha söylemişti. O an aklıma geldiğinde onun elini avucumun içine aldım.

"Biliyor musun, bunu yıllar önce biri daha söylemişti bana."

"Neyi?"

"Aşk ve alışkanlık arasında ince bir çizgi olduğunu."
Gülümseyerek yüzüme baktı.
"Kim?"
"Annem," diyerek anlatmaya başladım.



Hafta sonu İzmir'den dönmüştüm. Babam rahatsızdı ve Duru İzmir'de kalmıştı. Her ne kadar onu orada bırakıp gelmek istemesem de annemin ısrarını duymazdan gelememiştim.

Babamın ciddi bir durumu yoktu ama annem her zaman onun için endişelenirdi. Onlarınki ilk görüşte aşktı ve hikâyelerini dinlemekten her zaman zevk alırdım. Hâlâ birbirlerine büyük bir sevgi duyuyorlardı. Annemle aramda inanılmaz bir sevgi vardı. Belki de bu, benden başka çocuğu olmamasından kaynaklanıyordu. Bunu öğrendiği anda bana daha da düşkün bir hale gelmiş, önce annem sonra arkadaşım ve sırdaşım olmuştu.

O hafta sonu beraber bolca vakit geçirmiştik. Çok uzun yıllardır bütün hafta sonlarım Duru'yla geçiyordu. Ona daha az vakit ayırdığım için içimde oluşan pişmanlığı o hafta sonu onu mutlu ederek gidermek istiyordum.

Kahvaltı masasında elimi avucunun içine aldı ve diğer eliyle de üstünü kapattı. Gülümseyen anneme döndüm. Artık koskoca adamdım ve bu şekilde oturmak komik gelmişti.

"Bunun içi fazla büyüğüm."

Kahkaha atarak bana baktı. "Anneler için çocukları hiçbir zaman fazla büyümez. Onlar her zaman çocuktur. Çok uzun zamandır seninle böyle oturmamıştım."

"Biliyorum, biraz fazla kendimi kaptırdım galiba."

"Aşk böyledir, kimseleri gözün görmez. Duru nasıl?" diye sordu. Her zamanki gibi içten gülen gözleriyle bana bakıyordu.

"İyi, bu hafta sonu okulda kalması gerekiyordu."

"Sen nasılsın?"

"İyiyim anne. Çok mutluyum."

"Görüyorum ama şimdi söylediklerimi sakın yanlış anlama oğlum, bunu sana annen olarak değil, arkadaşın olarak söylüyorum."

"Beni korkuttun şimdi," diyerek güldüm.

"Korkmana gerek yok. Sadece emin olman gerekiyor."

"Anlaşılan derin konulardan konuşacağız."

"Öyle de denilebilir," diyerek güldü. Sonra gözlerimin içine bakarak konuşmaya devam etti. "Duru'yu sevdiğimi biliyorsun. En az kendi kızım gibi."

"Biliyorum," dedim içimdeki sıkıntıyla. Konuşma konumuz belli olmuştu. Annemle hiç bu konuyu konuşmamıştık. Bunca seneden sonra annemin onun hakkında konuşmak istemesine anlam verememiştim. Bu da beni huzursuz etmek için yeterli bir neden gibi gelmişti bana.

"Senin ona olan aşkını biliyorum. Duru'nun da sana âşık olduğunu biliyorum. Her ikiniz de çok küçükten beri birliktesiniz. Senin başka kız arkadaşın, onun da başka erkek arkadaşı olmadı. Onun için endişeleniyorum."

"Neden anne? Bu daha iyi değil mi?"

"Bence değil."

"Neden?"

"Çünkü bu kadar uzun beraberliklerde artık bu aşk mı yoksa alışkanlık mı belli olmaz. Bunu anlamak da güçtür. Onun için hata yapmandan korkuyorum Yankı."

"Ona âşığım anne, onsuz olmak istemiyorum."

"Biliyorum ama yine de bir anne olarak endişeleniyorum. Duygularından emin olmanı istiyorum. İleride pişman olmamak için. Belki zamanla karşına başka biri çıkacak ve sen o zaman Duru'yu sevmediğini anlayacaksın," dediğinde konuşmak için hamle yaptım ama beni eliyle susturdu. "Onun için bence biraz ayrı vakit geçirmelisiniz."

"Neden ayrı zaman geçirelim? Beraber olmaktan son derece mutluyuz."

"Duygularınızdan emin olmak için Yankı. Bu Duru için de geçerli, sonra birbirinizi üzersiniz."

"Merak etme anne, ben duygularımdan eminim. Duru da emin. Biz birbirimizi seviyoruz ve okul bitince evlenmeyi düşünüyoruz. Üzülme, en az babam ve senin kadar birbirimize âşığız."

O zaman belki de anneme arada benim ve Duru'nun başkalarıyla görüştüğümüzü söylemeliydim. Bunu biz de düşünmüştük ve bir dönem birbirimize izin vermiştik. Başkalarıyla kısa süreliğine çıkmıştık. Sonunda tekrar bir arada olmaya başlamıştık. Bir an bunu söyleyip söylememe konusunda karar veremedim. En iyisi susmaktı, ben de öyle yaptım.

"Yine de annen olarak endişeleniyorum Yankı. Aşk ve alışkanlık birbirine çok benzer. Arada çok ince bir çizgi vardır ve bazen onu fark etmeyebilirsin. Ancak bir arada yaşamaya başladığında ilişkinin ne olduğunu anlarsın. O zaman da geride kalp kırklıkları kalır oğlum. Aşk bittiğinde bunu kabul edersin ama alışkanlıksa o zaman kendini betona çarpmış gibi hissedersin. Unutmak daha acıdır, daha yıpratıcı. Ben sadece Duru'ya duyduğun hislerden emin olmanı istiyorum."

"Bunu sana düşündüren ne anne?" diye sordum ona. Bunları duymaktan canım sıkılmıştı.

"Bir şey yok. Sadece çok uzun zamandır birliktesiniz. Biraz birbirinizi özgür bırakın diyorum."

Onun gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladım. "Biz birbirimize aşığız. Evet, çok uzun yıllardır birlikteyiz ama her sene aşkımız bir önceki seneden artarak devam etti. Bunu düşünerek üzülmeni istemiyorum anne. İnana bana oğlun çok mutlu olacak."

Gülümseyerek elini yanağıma götürdü. Mavi gözlerini gözlerime sabitledi. "Pekâlâ, öyle diyorsan öyle olsun."

Bunları anlatırken Helga'nın huzursuz olduğunu ve yanımdan kalkmak istediğini anlamıştım. Ama eli avucumun içindeydi ve onu bırakmamıştım. Annemden bahsetmek onun kederlenmesine neden olmuştu ama artık ben de iyice merak etmeye başlamıştım. Annem ne yapmıştı da Helga bunca yıl kızını görmek istememişti? Helga'nın affetmeye yanaşmadığı şey neydi? Bu sorular aklımdayken merak ettiğim soruyu sordum.

"Söyler misin Helga, bir anne çocuğundan neden vazgeçer?"

Elini çekerek elimden kurtardı ve yanımdan kalktı. "Bunu anlamazsın."

"Anlatırsan anlarım Helga."

Bir şey demeden yüzüme baktı. O kadar derin bakıyordu ki sanki bana gözleriyle bir şeyler anlatıyormuş gibiydi. Keşke o gözlere baktığımda bana neler söylemek istediğini anlayabilseydim.

"Bazen öyle şeyler olur ki senin affedebileceğinin çok ötesinde şeylerdir bunlar. Hazmedemediğin..." Sustu. "Biraz hava almam gerekiyor."

Onun çıktığı kapıya bakıyordum. "Anlattığın anda huzura ereceksin Helga. Keşke anlatabilsen," diyerek fısıldadım. Yorulduğum için başımı yastığa koydum ve gözlerimi yumdum. Gözlerimin önünde Duru ve annem duruyordu. Annemin bile anladığı şeyleri anlamamış olmama daha çok sinir oldum. Duru'nun beni gerçekten sevip sevmediğini bir an düşündüm ama ben onu çok sevmiştim.



ALTI

Sabahın erken saatinde ağrılarım yüzünden uyanmıştım. Bir süre beynimi başka şeylerle meşgul etsem da ağrı dayanılmaz boyuta geldiğinde hemşireyi çağırdım. Ağrı kesici iğne yapmasına rağmen ağrım hâlâ devam ediyordu. Birkaç kere durumumun elverdiği ölçüde pozisyonumu değiştirmiş olsam bile ağrıyı geçirememiştim.

Helga geldiğinde kendimi oldukça kötü hissediyordum. Yüzümü gördüğü anda bir şey olduğunu anladı.

"Neyin var Yankı?"

"Bugün iyi değilim. Onun için sana bir şeyler anlatacağımı sanmıyorum."

"Ne oldu?"

"Ağrım fazla ve artık dayanma gücümün de sonundayım. Buradan bir an önce çıkmak istiyorum."

"Biliyorum ama böyle zamanların olacağını doktor söyledi, biliyorsun. Bacağını tekrar ameliyat ettiklerinde yatağa bağlı kalmayacaksın. O zaman daha hızlı iyileşeceksin."

"Daha topallamadan yürüyüp yürüyemeyeceğimi bile bilmiyorum."

"En kötüsünü düşünme Yankı."

"Elimde değil."

"Ölüm her şeyin sonu Yankı. Yaşadığın sürece umut her zaman vardır."

"Günler geçmiyor Helga."

"Tanıdığım o güçlü adam nerede, söyler misin?"

Gülümseyerek ona baktım. "O adam güçlü müydü emin değilim."

Elimi tutarak bir süre oturdu. Sessizlik beni rahatlattığı kadar rahatsız da etti. Helga'nın her gün kilometrelerce yol kat ederek buraya gelmesini istemiyordum. Yorgun görünüyordu. Bugün dinlenmesi için onu ikna etmeliydim.

"Yorgun görünüyorsun Helga. Bence bugün eve git dinlen."

"Dün gece hiç uyumadım. Ondan yorgunum."

"Neden?"

"Bana söylediğin o cümleyi çok düşündüm. Yankı. Beni nasıl yaralayacağını iyi biliyorsun."

"Hangi cümle olduğunu biliyorum ama amacım seni üzmek değil Helga. Bunu hiç istemiyorum. Ben sadece artık o kadar yolu her gün gelmeni istemiyorum. Akşama kadar o sandalyenin üstünde oturuyorsun ve gerçekten yorgun görünüyorsun."

"Bir yere gitmeyeceğim. Eve gidip o yalnızlığı yaşamak istemiyorum. Sen gelmeden önce bu kadar yalnız olduğumu hissetmemiştim ama sana çok alıştım ve yokluğun bana hiç istemediğim şeyleri düşündürüyor."

"Biliyorsun seninle bir anlaşma yaptık. Sen beni tanıyacaktın, ben de seni. Bugün benim anlatacak halim yok ama sen anlatabilirsin," diyerek onun gözlerinin içine baktım. "İster misin Helga?"

"O kadar uzun zaman geçti ki üzerinden sanki başka bir zaman dilimine aitmiş gibi geliyor. Dün bana, *'Bir anne çocuğundan neden vazgeçer?'* demiştin ya. Aslında ben hiç vazgeçmedim. Sadece..." diyerek elini kalbinin üstüne koydu. "Burası o kadar çok acı çekti ki Yankı. O kadar çok kayıp gördü ki artık sevmeyi unuttu. Sevdiklerim tek tek elimden alındığında kendini acıya karşı bu şekilde korudu."

"Herksin geçmişinde acı var Helga bu sadece sana özel bir şey değil."

"Biliyorum ama kendini acıya karşı koruduğunda yalnızlık da beraberinde geliyor."

"Yalnız değilsin ki. Bir kızın var. Belki de hayattayken bazı şeyleri yapmak gerekir. Ölüm her şeyin sonu, o an geldiğinde keşke dememek gerekiyor."

"Söylemesi kolay ama yapması zor Yankı. Tanıdığın Helga hep böyle katı, sert ve sevgisiz değildi."

Biliyordum. Ben de o zamanlar yapmamam gereken şeyleri yapmıştım. Şimdi pişmanlık duymak bir şey ifade etmiyordu.

"Zaten öyle olmadığını biliyorum," dedim ona bakarak. "Buraya onca yola rağmen her gün gelmen bile bunun göstergesi. Sen sadece kalbindeki kini bırakamamışsın. Onun oradan gitmesine izin vermemişsin. Hâlbuki bıraksan rahatlayacaksın."

"Belki de ama o kadar çok zaman geçti ki artık nasıl yapacağımı bile bilmiyorum."

"Bir yerden başlaman gerekli. Belki de her şeyi anlatmak seni rahatlatacaktır."

"Belki de. Bu yaşlı ve sert kadının hikâyesini gerçekten merak ediyor musun Yankı?"

"Evet Helga, ediyorum. Nasıl bir aileden geldiğimi bilmek istiyorum. Bir yanım Türk ve ben diğer yanımı da merak ediyorum."

"Duydukların seni nasıl etkileyecek bilmiyorum."

"Seni yargılamaya hakkım yok Helga."

Yerinden kalkarak odada biraz dolaştı. O anda ne düşündüğünü gerçekten merak etmiştim. Bu kadar katı ve yalnız olması ve bunu değiştirmemesine ne neden olmuştu? Sonra yanıma gelerek elini elimin üstüne koydu. Bu hareketi annemin kimden aldığını anlamıştım. Annem de benimle önemli bir şey konuştuğunda böyle yapardı. Gülümseyerek ona baktım. Helga zaman içinde kızının kendisine bu kadar benzediğini bilmiyordu ve bunu geç olmadan bilmesini diledim. Konuşmaya başladığında ben de onu dinledim.

"İkinci Dünya Savaşı'nın başladığı 1939 senesinde, zengin ve güçlü bir ailenin beşinci kuşağı olarak Berlin'de doğdum.

Ayrıcalıklı bir yaşama gözlerimi açtım. Benden beş yaş büyük bir ablam vardı. Savaşın başladığı yıllar ve *bize bir şey olmaz* diyen bir aile. Bir ülkede savaş başladı mı ucu herkese dokunur. Az ya da çok herkes zarar görür. Birileri iktidarını güçlendirmek için uğraşırken ölenler hep masum insanlar olur."

"Bu hep böyledir Helga."

"Evet, burada da böyle oldu. Hitler iktidarı ele geçirdiğinde kendi fikirlerini insanlara aşılamaya başladı. Üstün ırk söylevleriyle tüm Avrupa'yı ateşe verdiğinde bunun aileme bulaşması gecikmedi. Artık ayrıcalıklı olmanın bir önemi kalmamıştı. O zamanları pek hatırlamıyorum, ama savaş herkesi değiştirdiği gibi bizi de değiştirdi. Babam ben doğduktan iki yıl sonra savaşa gitti ve bu ondan son haber alışımız oldu. Bir daha babamı görmedim. Fotoğraflarda geleceğe umutla bakan yakışıklı bir adam olarak kaldı. Onu hiç tanımadım. Annem yedi ve iki yaşlarında iki kızla yalnız kalmıştı. Ailenin oturduğu o büyük ev askerlere karargâh yapıldığından oradan taşınmak zorunda bırakılmışlardı. Annem o zamana kadar alışkın olmadığı bir yaşam tarzı ve savaşın getirdiği yıkımla yüz yüze kaldı. Aile dağılmış, cepheye gidenlerden kötü haberler gelmeye başlamıştı. Yaşamak için bir eve ihtiyacımız vardı ama şehirler acımasızca bombalanıyordu. Sabah kalktığında sokaklarda ölmüş insanları görmek artık sıradan bir yaşamdı. Siren sesleri, bomba sesleri birbirine karışırdı. Çoğumuz sığınaklarda yaşıyorduk."

"Zor zamanlar olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Evet, oldukça zordu. Ortalıkta artık yokluk, kıtlık ve açlık vardı. Her şey kısıtlıydı. Annem o ortamda hem kendini hem de bizleri hayatta tutmaya çalışıyordu. Genç ve güzel bir kadındı ve sonunda bir SS subayın ilgisini çekti. Adamın, kendisiyle olması karşılığında kızlarının güvenliğini sağlayacağını söz vermesi sonucu o subayla birlikte olmaya başlamıştı. Artık ısınabileceğimiz bir ev ve istediğimiz kadar yiyeceğimiz

vardı. Savaş uzadıkça acımasızlık da arttı. Savaşın en acımasız olduğu dönemdi. Kadınlar cepheye giden ve bir daha haber alamadıkları kocalarını bekliyor ve çocuklarını hayatta tutmaya çalışıyorlardı. Annem de o şartlarda yapabildiği en kolay şeyi yaptı. Bir SS subayının metresi oldu."

Sesi titrediğinde sustu. Bir süre hiç hareket etmeden dışarıya baktı.

"Çocuklar ebeveynlerinin yaptıklarından dolayı suçlanmaz Helga. Bir anne çocukları için her şeyi yapar."

Bana doğru döndü. "Onu asla suçlamadım. Ne o zaman ne de şimdi. O, iki kızını hayatta tutmaya çalıştı. Zaten böyle bir şey yapmamış olsaydı şimdi burada olmazdım. O kadınlar, hem kendileri hem de çocuklarının hayatta kalabilmesi adına ödünler verdiler. Savaş hep cephede olmuyor Yankı. Bazen cephe arkası daha acımasız olabiliyor."

"Evet."

"Annem, hem bizim hem de kendisinin güvenliğini sağlamıştı. Zaten başka bir şey de yapamazdı. İş yoktu, ev yoktu, ekmek yoktu. Artık beş yaşındaydım ve o subayın ablamla beni karşısına alarak saatlerce üstün ırkı anlattığını hatırlıyorum. Çoğu zaman ne dediğini bile anlamazdım. Bize iyi davranırdı, en azından bana ve ablama. Sonra işler kötü gitmeye başladı. Savaşın sonuna doğru Almanya her cephede yeniliyordu. Hitler daha da vahşi olmuştu. Bu vahşi tavrı subaylarına da yansıyordu. Artık o iyi adam gitmiş, yerine anneme işkence yapan bir sadist gelmişti. Akşam bizim saçlarımızı okşayan o adamın sabah çocukları öldüren bir katil haline gelebilmesini hâlâ anlayabilmiş değilim. Bu bir süre böyle devam etti ve sonunda bir hava saldırısında adamın öldüğünü öğrendik. Böylelikle tekrar başa dönmüştük. Açlığın, hastalığın ve ölümün kol gezdiği sokaklara döndük," diyerek sustu. Sonra bana bakıp gülümsedi.

"Nedense annem hatıralarımda güçlü bir kadın olarak kalmamış," dedi.

"O şartlarda ne yaşadıklarını bilemezsin. Savaşın insan ruhunu nasıl yaraladığını. Herkesin o şartlarla başa çıkma savaşı da farklı olur."

"Sokaklarda ölen insanları görüyordum. O zaman onların öldüğünü anlamıyordum. Neden sokaklarda uyuyorlar diye anneme sorardım. Hiçbir yer güvenli değildi. Sık sık hava saldırıları olurdu. O yıllar hâlâ bazen rüyalarıma girer, biliyor musun?"

"Acılar hep hatırlanır," dedim fısıltıyla.

"Savaşın bitmesine yakın, annem bulunduğu yerden bizi de alarak gece yürüyerek, gündüz ise saklanarak gittiğimiz insanların yanına götürdü. Nereye gittiğimizi bile bilmiyorduk. Sadece insanların içinde olmak anneme güven veriyor olmalıydı. Çoğu annem gibi yalnız kadınlardı. İçlerinde erkekler de vardı ama çoğu yaşlıydı. Günlerce aç susuz yürüdük. Hitler başka insanları ateşe attığı gibi kendi insanlarını da ateşe atmıştı. Sonunda bir gün kamp kurduğumuz bir yerde savaşın bittiği çığlıkları yükseldi. Hitler intihar etmişti ve Almanya Doğu ve Batı olarak ikiye bölünmüştü. Ailemizden geriye kalanlar Doğu'da, biz de o konvoyla birlikte Batı'da kalmıştık. İki küçük çocukla ne yapacağını bilmeyen bir kadın. Savaşın yıkıntılarından yeni bir ülke olmaya çalışan Almanya. O günlerden aklımda kalan tek şey sürekli üşüdüğüm ve hep aç olduğumdu."

"Savaştan en çok çocuklar etkileniyor ve ruhlarında derin izler kalıyor."

"Evet, o günleri asla unutmuyorsun. Ben de unutmadım. Bazen çok şeyi unutuyorum ama çocukluğumda yaşadığım her acı hâlâ ilk günkü gibi hafızamda capcanlı duruyor."

"Sonra ne oldu?"

"Küçük iki odalı bir daireyi başka bir aileyle paylaşıyorduk. Annem uzun uğraşlar sonunda bir iş buldu ama bu uzun sürmedi. Sağlıksız koşullar ve yetersiz beslenme sonucu hastalandı. Narin bir yapısı vardı. Ömrünün son haftalarında

yataktan bile çıkamadı. Sonunda o soğuk ve küçük odada bir gece uyudu ve sabaha uyanmadı. O zaman sekiz yaşındaydım. Ablam da on üç. Yetkililer eve geldiğinde onu alıp götürdüler. Ablam ve beni de savaştan sonra ailesiz kalmış binlerce çocuğun olduğu yere, bir yetimhaneye gönderdiler. Bizim için iyi günler değildi bunlar. Belki karnımız doyuyor ve üzerimizde bir battaniye oluyordu ama kimsesizlik her şeyden daha kötüydü. Ancak zor koşullara dayanabilenler ve güçlü olanlar ayakta kalıyordu. Bir sene sonra ablam da hastalandı. O da annem gibiydi narindi. Yetimhanenin revirinde yattı. Doğru dürüst ilaç yoktu. Olanlar da bizim gibi kimsesizlere verilmiyordu. Parası olan her şeyi satın alabiliyordu. Birkaç hafta sonra ablamın durumu daha da kötüleşmişti. Artık hiç gözünü açmıyor ve bütün gün annemi sayıklıyordu. Sadece onu akşamları bir saat görmeme izin veriyorlardı. Yine öyle izin verdikleri bir akşam yanına gittim. Yüzü ve vücudu ter içindeydi. Elini tuttum ve yanına oturdum. Ne yapacağımı bilmiyordum, ama öleceğini anlamıştım. Aynı annemin son saatleri gibiydi ve yanılmadım. Oradan ayrılmadan elini tutarak oturdum. Bir ara gözlerini açtı ve bana bakarak gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. 'İyileşeceksin,' dedim. Ama o sadece bana bakarak, 'Geliyorum anne,' dedi. O zaman beni görmediğini anladım. Orada olduğumun bile farkında değildi. Gözlerini kapattı ve hareketsiz kaldı."

Sustuğunda derin bir nefes aldı. "Helga," diye fısıldadım.

"Bunca yıl sonra hâlâ o kadar net hatırlamama şaşırıyorum bazen."

"Acılar unutulmuyor Helga."

"Bunu birilerine anlatmayalı o kadar çok zaman oldu ki. Bir sürü şeyi unuttuğumu düşünüyordum ama anlatmaya başladığımda hepsi gözlerimin önünde canlandı."

"İstersen burada kalsın Helga."

"Bitirmeme izin ver Yankı. Ablam öldüğünde iyice yalnız kalmıştım. Orada kalmaya devam ettim. Zaten gideceğim ne

bir yerim vardı ne de aile diyebileceğim kimsem. Okula gidiyor, oranın günlük işlerini yapıyor ve yılların gelip geçmesini seyrediyordum. Yıllar geçti, okul bitti. İşe girdim. O dönem Almanya'nın kalkınması için başka ülkelerden göçmenler gelmeye başlamıştı. İşe girdiğim fabrikada genç bir adamla tanıştım. İlk aşkımdı o. Uzun yıllar sonra buz tutan kalbimi ısıtmıştı. Belki uzun zamandır gerçek anlamda üşümüyordum ama kalbim hep soğuk kalmıştı. Önce onu sevmemeye çalıştım ve bunun için gerçekten uğraştım. Çünkü bütün sevdiklerim beni arkasında bırakıp gitmişti. Kendimi ve kalbimi bu şekilde koruyordum ama söz geçiremedim. Ne kendime ne de kalbime. Beni ilk öpen erkek oydu. Çalışkandı, dürüsttü ve birbirimizi çok seviyorduk. Birkaç yıl sonra evlendik. Hayatımın en güzel günüydü."

Helga susarak yanımdan kalktı. Bazı şeyler insanın hayatında asla unutulmuyordu. Helga da savaşın ailesine açtığı yaraları unutmamıştı. Anlatırken sanki o günleri tekrar yaşamıştı. Sanki onlarca yaş birden ihtiyarlamıştı. Bardağına su doldururken ona baktım. Yetmiş dokuz yaşında bile hâlâ güzel bir kadındı. Güzel yaşlanmıştı ve onu yirmili yaşlarında düşlediğimde gözlerimin önüne annem geldi. Annem de çok güzel bir kadındı ve babamın onu görür görmez âşık olmasına şaşmamak gerekiyordu. Artık bembeyaz olmuş saçlarının bir zamanlar annemin saçları gibi sarının en güzel tonunda olduğunu biliyordum. Gri mavi gözleri ışığını hiç kaybetmemişti. Belki Helga'nın annesi güçlü bir kadın değildi ama Helga, büyükannemden sonra tanıdığım, ayakta kalmayı başarmış en güçlü kadınlardan biriydi.

Suyunu içtiğinde bana dönerek, "Boğazım kurumuştu. Sen de ister misin?" diyerek bardağı gösterdi.

"Hayır, teşekkürler."

"Biliyor musun Yankı, bu gözler o kadar çok olaya tanık oldu ki artık beni hiçbir şey şaşırtmıyor."

Konuşmadan ona baktım. Artık beni de şaşırtan bir şey

yoktu. Ayvalık'tan ayrıldığımda ben de hayatın tüm çirkinliğini görmüştüm. Hikâyesinin geri kalanını da merak etmeme rağmen onu sıkıştırmayacaktım. Sonunda Helga anlatmaya karar vermişti. Onu kendi kararına bırakacaktım.

"Gerçekten çok yorgunum."

"Biliyorum, onun için gidip dinlenmelisin. Ben nasıl olsa bir yere gitmiyorum."

Gülümseyerek yanıma geldi. "Yarın erken gelmeye çalışırım," diyerek yanağımı öptü. Elini tuttum. "Biraz dinlen Helga. Yarın gelme. İhtiyacım olursa seni ararım."

"Dediğim gibi, yalnızlık artık bana iyi gelmiyor Yankı. Yarın gelirim," diyerek gözlerimin içine baktı.

"Tamam."

"Uslu dur ve hemşirelerin kalbini kırma."

"Kırmam," dedim ve ben de ona gülümsedim.

Kapıdan çıkmasını izledim. Kapı kapandığında derin bir nefes aldım ve yine göğsüme saplanan acıyla yüzümü buruşturdum. Bir gün bu acıyı duymadan derin derin nefesler almayı başarabilecek miydim?

Gözlerimi yumdum ve savaşın yıktığı hayatları düşündüm. Küçük bir kızın yüreğinde, açlığın ve yıkımın açtığı yaraları düşündüm. Bildiğin bir hayatın elinden alınmasının yaşattığı travmayı düşündüm. Bir gün önce her şeyin varken bir gün sonra hiçbir şeyin olmayabiliyordu. Helga'nın yüreğinde o yaralar hâlâ tazeydi. Savaşın üzerinden yetmiş dokuz yıl geçmesine rağmen Helga anlatırken o günleri tekrar yaşamıştı.

Bir kez daha kendimden utandım. Basit bir neden için her şeyi ve sevdiğim herkesi arkamda bırakmış, sevdiklerime acı çektirmiştim. Buradan çıktığım anda sevdiklerimin yanına gidecektim. Eğer ölmüş olsaydım benim nerede olduğumu bile bilmeyeceklerini düşünerek ve onları ölene kadar kalplerinde iyileşmeyen bir umutla bırakacaktım. Bu kadar acımasız nasıl olmuştum ve bu hale nasıl gelmiştim?

Uzun bir süre uyuyamadım. Gözlerimi yumduğumda Helga'nın anlattıkları gözlerimin önüne geldi. Herkesin ruhunu yaralayan bir hikâyesi vardı ama Helga'nın birden fazla hikâyesi olduğunu anlamıştım.



YEDİ

Helga sözünü tutmuş ve sabahın erken saatinde gelmişti. Elinde yine birkaç gündür getirmediği taze çiçeklerle gülümseyerek kapıdan girmişti. Ben de ona gülümsedim. Dünkü yorgun kadın değildi. Daha genç ve dinç duruyordu. Kırmızı ruju ve bakımlı haliyle kapıdan girdiğinde günümü aydınlattı. Belki de hayatta kalmasının tek nedeni ondaki bu yaşama enerjisiydi.

"Günaydın Helga."

"Günaydın, bugün yüzünün gülmesine bakılırsa iyisin."

"Evet, iyiyim. Sen nasılsın?"

"Benim yaşımda ne kadar iyi olunursa o kadar iyiyim."

Çiçekleri vazoya yerleştirdi. Onları yerine koydu ve yanıma gelerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bugün anlatma sırası sende."

"Tamam," diyerek gülümsedim.

"Ama bugün bana Ada'yı anlat."

"Ada'yı mı?"

"Evet, o küçük kızı daha çok merak ediyorum. Belki de onda kendimi bulduğum içindir."

"Pekâlâ," diyerek Ada'yı düşündüm ve o anda aklıma gelen bir anı gülümsememe neden oldu."

"Hadi, merak ettirme beni."

"Tamam, tamam anlatıyorum. Duru'yla birlikte İzmir'de okuldaydık ve her hafta sonu Ayvalık'a dönüyorduk..."



İzmir'den döndüğüm gün Duru'yu eve bırakmış ve yavaş adımlarla Cunda'da deniz kenarında yürümeye başlamıştım. Duru'ya sinirliydim. İzmir'den dönerken ufacık bir şeyden tartışma çıkarmış ve bütün yolu benimle konuşmadan gelmişti. Son zamanlardaki davranışları beni sinir etse de bu kavgalardan ben de bıkmıştım artık. Durup dururken, boş yere tartışmaya başlıyorduk. Buraya geldiğimizde de eve gideceğim diye tutturmuştu. Belki de biraz ayrı kalmalı, bu tartışmayı unutmalıydım. Onu eve bıraktım ve arabama doğru giderken karşıdan gelen kızı gördüğüm an gülümsedim. Beni her zaman, sinirli de olsam gülümsetmeyi başarıyordu.

Ada, yine üzerine giydiği salaş elbisesi ve ayağında kışlık botları ve yüzünün yarısını örten geniş ve çirkin gözlüğüyle çevreden kendini soyutlamış, dalgınca yürüyordu. Peşinde dolaşan köpek yavrusunu gördüğümde gülümsemem daha da genişledi. Her ikisinin de kaybolmuş gibi bir hali vardı. Sanki bu dünyadan değilmiş gibilerdi. Olduğum yerde durdum ve ona bakmaya başladım. Genç kız olmasına rağmen neden hâlâ kendisiyle alay edileceğini bile bile bu elbiseleri giydiğini bilmiyordum. Bir an Duru'nun haklı olabileceğini düşündüm. Dayısının ve yengesinin onunla ilgilenmiyor oluşunun intikamını bu şekilde giyinerek ve onları utandırarak alıyor olabilirdi ama bunu düşündüğüm an vazgeçtim. Ada böyle şeyler düşünmeyecek kadar saf ve temizdi. Dondurmacının önünde durdu. Bir süre kalabalığın dağılmasını bekledi ve sonunda sıra kendisine geldiğinde uzun bir süre elbisesinin ceplerini karıştırdı. Büyük ihtimalle parası yoktu. Endişeli bir yüzle öylece ceplerini karıştırmaya devam etti ve sonunda bulduğu paraya gülümseyerek baktı. Külahtaki dondurmasını aldığında yanında yürüyen yavru köpeğe bir şeyler söyledi ve tam yalamak için ağzına götürdüğünde ona doğru gelen

çocukla bir şeyler konuştu ve dondurmayı ona uzattı. Çocuk neşeyle dondurmayı kabul etti ve hızlıca Ada'nın yanından ayrıldı. Ada ise arkasını dönerek bir süre daha dondurmacıya baktı ve sonra da yanındaki köpekle yürümeye devam etti.

Nedense onun bu hali içime dokunmuştu. Hâlâ beni görmemişti. Ona doğru yürüdüm. Beni gördüğü an durdu. Ben de o zamana kadar yanına gitmiştim.

"Merhaba Ada."

"Merhaba," dedi çekinerek. Etrafına bir tanıdık var mı diye baktı. Onun Duru'nun arkadaşlarından birini aradığını anlamıştım. Son zamanlarda beni gördüğünde yolunu değiştirdiğinin farkındaydım. Büyük olasılıkla Duru beni onun hakkında nasıl deli ediyorsa, onu da benim hakkımda deli ediyor olmalıydı. Bunu anladığımı belli etmemeye karar verdim.

"Bu da kim böyle?" diyerek yanındaki köpeği işaret ettim.

"Bilmiyorum, çarşıdan beri peşimde. Annesini kaybetmiş galiba."

"Öyle görünüyor," diyerek eğildim ve yavru köpeğe elimi uzattım. Hayvan benim hareketimden ürkmüş olmalıydı ki Ada'nın arkasına doğru gitti. Uzandım, onu yakaladım. Ayağa kalktığımda yavru köpeğe baktım. Nedense bana Ada'yı hatırlatmıştı. Ada da bunun gibi ürkek ve utangaçtı.

"Peşimi bırakmadı, ne yapacağımı bilmiyorum. Yengem eve hayvan getirmemden hoşlanmıyor."

"O zaman onu bırakmalısın."

"Evet ama ne yaptıysam beni takip etmekten vazgeçiremedim onu."

Elimde tuttuğum köpek yavrusuyla ona bakıyordum. "Hava çok sıcak, dondurma yer misin?" diye sordum. Biraz önce aldığı dondurmayı yiyememişti. Üstelik ikincisini alacak parası da olmadığını anlamıştım.

"Benim eve gitmem gerekiyor."

"Tamam, gidersin," diyerek dondurmacıya doğru gittim. Yavru köpek hâlâ elimdeydi. Onu bırakmadım. Bıraktığım anda Ada benden kaçacak gibi duruyordu. Köpeği bırakmayınca Ada da peşimden geldi.

"Nasıl istersin?"

Bir süre vitrinden dondurma çeşitlerine baktı. "Limonlu ve sakızlı," dedi gülümseyerek.

Adama iki tane limonlu ve sakızlı dondurma söyledim. Kocaman külahta dondurmaları aldığımızda köpeği bırakmış ve bir tanesini ona doğru uzatmıştım. Kıyıda yürümeye başlamıştık. Tedirgin olduğunu hissedebiliyordum. Hiçbir şey konuşmadan dondurmalarımızı yalayarak yürüdük. Köpek de hâlâ peşimizdeydi. Fazlaca görünmeyeceğimiz bir ara sokakta duvarın üstüne oturduğumda yanıma gelerek oturdu.

"Senden ayrılmaya niyeti yok," dedim yavruyu göstererek.

"Farkındayım. Onu gizlice eve sokmaya çalışacağım ama yengem görürse ne yaparım bilmiyorum."

"İstersen senin için ben eve götürebilirim."

Bana doğru döndü, koyulaşmış gözlüğünden gözlerini göremiyordum ama yüzündeki gülümsemeden bu teklifime sevindiğini anlamıştım.

"Gerçekten yapar mısın?"

"Evet, bizimkiler bayılır buna."

"Çok küçük, sokaklarda açlıktan ölür. Teşekkür ederim."

Ona baktım. On yedi yaşında olmalıydı. Ama hiç genç kız havası yoktu. Belki de onun arkadaşı olarak ona bu kıyafetleri giymemesini söylemeliydim. Dost acı söylerdi ve Ada'nın da benden başka dostu yoktu. Duru'nun annesinin ve babasının onu dışladığını biliyordum. Ada o evde hiçbir zaman aile sıcaklığını bulamamıştı. Zaten bana göre ilgisiz insanlardı. Duru'ya karşı da çok ilgili davranan ebeveynler değillerdi. Bazen Duru onları bana şikâyet eder ve ailesini sevmediğini hissettirirdi. Belki Ada da diğer genç kızlar gibi giyinse bu kadar hor görülmez, onun da arkadaşları olabilirdi.

"Neden bunları giyiyorsun?" diye sordum. Şaşkınlıkla bana baktı.

"Nasıl?"

"Bu sana büyük gelen, modası geçmiş elbiseleri," dedim üstündekini işaret ederek.

Resmen irkildi. Yüzündeki o mutlu ifade uçtu gitti. Kaşları çatıldı ve dudağının ucunu dişlemeye başladı. Onu öyle gördüğümde keşke söylemeseydim diye kendime kızdım ama bunu gerçekten merak ediyordum. Üstelik o elbiseleri nereden buluyorsa hepsi de birbirinden demodeydi.

Başını eğerek kendi üstüne baktı. Hiç başını kaldırmadan konuştu. Sesi duyulmayacak kadar kısık çıkmıştı. "Bunlar annemin elbiseleri," dedi.

Bu sefer şaşırma sırası bana geldi. "Annenin mi?" diye fısıldadım. Bu hiç aklıma gelmemişti. Neden annesinin modası geçmiş elbiselerini giydiğini daha çok merak ettim.

"Evet, ondan bana kalan tek şey. Onları giydiğimde kendimi ona yakın hissediyorum ve sanki..." diyerek sustu. Bundan sonra söyleyeceği şeyden rahatsız olacağımı anlamış gibi bir süre bana baktı ve sonra da önüne döndü. Cümlesini bitirmesini bekledim ama susmaya devam etti.

"Sanki ne?" diye sordum.

"Önemli değil."

"Hadi, söylemeni istiyorum," diye ısrar ettim.

"Söylesem de anlayamazsın, zaten diğerleri de anlamıyor."

"Bir dene, belki anlarım."

Dondurmasından kalan külahın sonunu da ağzına attı. Bitirdiğinde, "Sanki bana sarılmış gibi, beni kollarında tuttuğunu hissediyorum," dedi kısık sesiyle.

Nedense böyle bir şey duymayı bekliyordum sanki. Onun çok küçük yaşta annesiz ve babasız kaldığını biliyordum. Annesini özlüyordu ve annesinin elbiselerini giyerek onu hissetmeye çalışıyordu. Kalbimin sızladığını hissettim. Kimsesiz olmak zordu. Seni düşünen insanlar olsa bile yine de hiç kim-

se insanın annesinin ve babasının yerini tutamazdı. Üstelik Ada'yı düşünen insanlar da yoktu. Ada da bu özlemi annesinden kalan elbiseleri giyerek gidermeye çalışıyordu. Yanımda oturan sessiz kıza bir kere daha üzülmüştüm ve Duru'nun onun kıyafetleriyle alay ettiğini hatırladığımda bunu Duru'yla konuşup onunla bir daha alay etmemesini söylemek istedim. Bunun için kavga etmek istiyorsa da onunla ederdim. Zaten olur olmaz her şeyden tartıştığımızı göz önünde bulundursak bu sefer en azından geçerli bir nedenimiz olurdu. Üstelik Duru'nun, Ada'nın annesinin elbiselerini giydiğini bildiğini anlamıştım. Buna rağmen Ada ile üzerindeki elbiseleri göstererek alay etmesine daha çok sinir oldum. Âşık olduğum kızın acımasızlığı beni daha çok üzdü.

Ada benim sessiz kalmamdan rahatsız olmuş gibi bana doğru döndü. Yüzünde gülümseme olmasına rağmen o gülümseme buruk ve acılıydı.

"Anlamayacağını söylemiştim," dedi üzüntülü bir sesle.

"Anlıyorum," dedim ben de ona bakarak.

Gerçekten de anlıyordum. Birden Ada'yı annemle tanıştırdığımda annemin onu çok seveceğini hissettim. Büyük ihtimalle o da annemi severdi. Annesinin yerini hiç kimse tutmazdı ama annem ona anne sıcaklığını verebilirdi.

"Bu küçük yaramazı beraber eve götürelim mi?" diye sordum. Amacım onu annemle tanıştırmaktı.

"Bilmiyorum, uzun zamandır evde değilim, beni merak ederler," dedi bana bakarak.

Söylediği şeye kendi de inanmıyordu. Ada saatlerce evde olmadığı halde hiç kimse onun nerede olduğunu bile sormazdı. Bunu ona söyleyerek daha fazla üzülmesini istemedim. Şu anda bile yeterince üzgün duruyordu.

"Siz ne zaman geldiniz?" diye sordu.

"Yeni geldik. Duru'yu eve bıraktım. Seni de tekrar buraya bırakırım. Hem bir saati geçmez, merak etme"

"Tamam," diyerek gülümsedi. Sonra da eğilip yavruyu ellerine aldı.

"Sonunda sana bir ev buldum," dedi onu burnunun ucuna kadar yüzüne yaklaştırarak. "Artık karnın doyacak," diyerek onu göğsüne bastırdı. Sonra bana dönüp, "Annen arada görmeme izin verir mi acaba?" diye sordu.

"Verir merak etme, hadi gidelim," diyerek arabayı park ettiğim yere doğru yürümeye başladık. Eve vardığımızda bahçe kapısının önünde tereddütle dikildi. Sonra bana baktı.

"Şey, emin misin?" diye sordu tereddütle.

"Evet, hadi gel."

Birlikte içeri girdik. Annem büyükannemle birlikte terasta oturuyordu. Bizi gördüğünde gülümsedi. Yanlarına gittiğimizde Ada köpek yavrusunu tutmuş ve çekingen adımlarla onlara doğru yürümüştü.

"Tanıştırayım, bu Ada. Duru'nun kuzeni."

"Memnun oldum Ada, gel otur," diyen anneme gülümseyerek onun gösterdiği yere oturdu. Yüzü kızarmıştı ve benim yanımdaki kadar rahat değildi. Hâlâ elinde, göğsüne bastırdığı yavruyu tuttuğunu fark ettiğinde yavaşça onu ayaklarının dibine bıraktı. Dikkatlice kıza bakan büyükannemi göstererek, "Bu da büyükannem," dedim. Büyükannem sert duruşuna rağmen Ada'ya gülümsedi. "Sen yoksa Hülya'nın kızı mısın?" diye sordu.

"Evet efendim."

"Annen ve baban için üzgünüm. Hülya çok tatlı bir kızdı."

Başını önüne eğdi. Onun elbiselerinden birini giyiyordu. Elbisesinin eteğini avucunun içinde çekiştirmeye başladı.

"Bu yavrunun adı ne?" diye sordu büyükannem bana bakarak.

"Bilmiyorum, o Ada'nın köpeği ama onu eve götüremez. Duru'nun annesi evde hayvan sevmiyor. Ben de burada kalabilir dedim."

"Tabii ki kalır, şuna baksana anne, ne kadar sevimli şey. Adı ne bunun?" diyen annem büyükanneme baktı ve sonra bakışlarını Ada'ya çevirdi. Hep beraber ona baktık. Bizim bakışlarımızdan daha da utandı ve çekinerek, "Kimsesiz," diye fısıldadı.

"Kimsesiz mi?"

"Evet, sokakta peşime takıldı. Hiç kimsesi yok ama siz isterseniz başka bir ad koyabilirsiniz?"

Annem önce bana, sonra da Ada'ya baktı. "Artık kimsesiz değil. Biz varız."

"Teşekkür ederim efendim," dedi kızararak.

Bir an annemle göz göze geldik. Onun bana bakışından üzüldüğünü anladım. Belki o da yıllardır kendi ailesiyle görüşmediği için olabilirdi ama gözlerinin dolduğunu hissettim. Bunu büyükannem de anlamış olmalıydı ki uzandı ve annemin elini tuttu. İki kadının kısa bir an birbirine bakmasını izledim. Ada'nın tüm bunları fark ettiğini sanmıyordum. Sonunda annem bize bakarak, "Kurabiye yer misin? Biraz önce yaptım," dedi.

"Rahatsız etmeyeyim, geç oldu, benim gitmem gerek. Yengem merak eder."

"O kurabiyeyi kesin tatmalısın, böylesini hiç yemediğine iddiaya girerim," diyerek ona baktım.

"Siz ellerinizi yıkayın, ben de gidip getireyim," diyerek içeri giren annemin arkasından baktı ve sonra bana doğru döndü.

"Gel hadi," dedim. Yerimden kalktığımda o da benimle birlikte kalktı. Bahçedeki muslukta ellerimizi yıkadık. Terasa döndüğümüzde annem kurabiyeleri getirmişti. Bir tane alarak ona uzattım. Kurabiyeyi yavaşça ağzına doğru götürdü. Sonrada hepsini memnuniyetle yedi ve anneme dönerek, "Teşekkür ederim, gerçekten çok güzelmiş," dedi.

Sonra bana doğru döndü. "Artık gitmeliyim," diyerek kalktı. Ben de kalkarak bir peçetenin içine birkaç tane kura-

biye koydum. O, annem ve büyükannemle vedalaşırken ben de arabaya doğru gittim. Son olarak bahçede oynayan yavruyla vedalaştı. Arabaya doğru yürüdü. Bir süre konuşmadan yola devam ettik.

"Teşekkür ederim. Annen ve büyükannen çok tatlılar."

"Biliyorum," diyerek kurabiyeleri uzattım. "Bunlar senin."

"Gerçekten çok güzelmiş."

"Demiştim bu tadı başka yerde bulamazsın diye."

Eve yaklaştığımızda, "Burada inebilirim, görmesinler," dedi.

Kimin görmesini istemediğini biliyordum. Duru onu benimle gördüğünde burnundan getireceğini biliyordum. Ben de onun durmamı istediği yerde durdum ve ona doğru döndüm. "İstediğin zaman Kimsesiz'i görmeye gelebilirsin."

"Teşekkür ederim ama geleceğimi pek sanmıyorum. Güvende olduğunu bilmek bana yeter. Ona iyi bak."

Yüzünde oluşan kocaman gülümseme içimi ısıtmıştı. Arabadan indiğinde uzun bir süre arkasından baktım. Sonra da dönerek eve geldim. Onunla geçirdiğim günün sonunda Duru'yu eve bıraktığım kadar sinirli olmadığımı fark ettim.



"Biliyor musun Yankı, kimsesizlik gerçekten kötüdür."

"Biliyorum Helga, artık biliyorum. Evden ayrıldığım ilk yıllarda o hissi iliklerime kadar yaşadım."

"Bunu anlamış olman belki empati yeteneğini geliştirmiştir."

"Belki de, hani demiştin ya bu gözler neler gördü, diye. Belki senin kadar çok şey görmedim ama ben de çok çirkinliklere tanıklık ettim."

"Hayat herkes için zor ama ailen olmadı mı her zaman bir yanın eksik ve tamamlanmamış hissediyorsun. O boşluk

hiçbir zaman dolmuyor Yankı. Hayatında kimler olursa olsun dolduramıyorsun o boşluğu," dedi gözlerindeki kederle. "Ada'yı o kadar iyi anlıyorum ki. O yaştaki bir kızın herkes tarafından beğenilmek isterken annesinin elbiselerini giyiyor olması onun ne kadar güçlü olduğunun bir işaretidir."

O an Ada'yı düşündüm. Yıllarca hiç kimse tarafından görülmemişti, buna rağmen onunla kimin alay edeceğini hiç düşünmeden o elbiseleri giymişti. Belki de Helga'nın dediği gibi, dolduramadığı hayatındaki o boşluğu annesinin elbiseleriyle gidermek istiyordu.

"Bu yalnızlığın ve hayatındaki boşluğun ne kadar derin olduğunu gösteriyor aslında."

Helga'nın söyledikleri düşüncelerimi dağıttı. Sonra Ada'dan bahsettiğini anladım. "Hepimiz onu çok üzdük. Keşke şimdi düşündüğümü o zaman düşünseydim ve en azından onu ben üzmeseydim diye düşünüyorum."

"Bu kadar koruduğun ve düşündüğün bir kızı mı üzdün?"

Başımı kaldırıp Helga'nın kederli gözlerine baktım. "Evet, hem de herkesten daha fazla."

"Senin birini bilerek üzdüğünü düşünmüyorum Yankı."

Gülümseyerek ona baktım. "Sana anlatacaklarımdan sonra fikrini değiştireceğine eminim. Orada bulunan çocuklar onunla sadece alay ediyorlar, en fazla onunla konuşmuyorlardı. Bense onun hayatını mahvettim ve geleceğini değiştirdim."

"Neden böyle yaptığına dair bir açıklaman olduğunu düşünüyorum."

"Çok iyimsersin Helga. O açıklamayı yaptığımda bana daha çok kızacağına eminim."

Gülümseyerek yerinden kalktı. Pencereye doğru gitti. "Bu kadar yaşayınca artık bir şeylere kızmıyorsun Yankı. Her şeyin bir açıklaması vardır. Senin neden öyle davrandığının da bir açıklaması olduğuna eminim. Bazen senin doğruların başkalarına yanlış gelebilir. Onların doğruları da sana yanlış geliyordur. Senin için önemli olan pişmanlık duyup duymamak."

Bir şey demedim. Pişmanlık duyuyor muydum? Aradan bunca sene geçtikten sonra, evet duyuyordum. O zaman daha soğukkanlı düşünebilmeyi çok isterdim. Olan olmuştu ve bundan sonra hiçbir şeyi değiştiremezdim.

"Ben gidiyorum Yankı."

"Git dinlen Helga. Benim bir yere gidecek halim yok. Benim için de sokakta biraz yürü ve soğuk havayı içine çek."

"Tamam," diyerek mantosunu giydi ve beni yanağımdan öperek kapıya doğru gitti. Çıkmadan bana doğru döndü. "Her şeyin bir nedeni vardır. Unutma," diyerek kapıyı kapattı.

Gözlerimi yumdum ve düşüncelerimle baş başa kaldım. Aklıma her zamanki gibi yine Duru gelmişti. Bunca zamana ve bana yaptıklarına rağmen aklımda hâlâ o vardı.



SEKİZ

Ne yaparsam yapayım gece uyumayı başaramadım. Belki bütün gün hiçbir gayret sarf etmeden bu yatakta yatmaktan, belki de gözlerimi her yumduğumda vicdanımın sesini duymaktan. Bundan sonra uyumayacağımı biliyordum. Başımı pencereye doğru çevirdim ve günün aydınlanmasını beklemeye başladım.

Gözlerimi açtığımda Helga sandalyeye oturmuş kitap okuyordu. Kıpırdadığımda başını kitaptan kaldırarak bana gülümsedi.

"Günaydın Helga, ne zaman geldin?"

"Öğlen oldu. Üç saattir buradayım. İyi misin sen? Hiç bu saate kadar uyumazdın?"

"Dün gece hiç uyumadım."

"Seni uyutmayan neydi Yankı?"

"Vicdanım, anılarım ve yaptıklarım," diyerek sustum ve onun gri mavi karışımı gözlerine baktım. "Biliyor musun? Haklıydın Helga."

"Hangi konuda?" diyerek elindeki kitabı sandalyesine koydu ve bana doğru yürüdü.

"Geçmişin hayaletlerinin geçmişte kalması konusunda."

"Ben her zaman haklıyım," diyerek güldüğünde ben de ona gülümsedim.

"Keşke ben de bunu söyleyebilseydim."

"Benim yaşıma geldiğinde bunu söyleyeceğine eminim."

"Bugün sana anıları anlatacak kadar iyi değilim."

"O zaman bugün sen dinlen, ben anlatayım," diyerek ya-

tağın kenarından kalktı ve sandalyeyi yanıma çekerek oturdu.

"Nerede kalmıştık?"

"Hayatının en mutlu gününde," dedim ben de gülerek.

"Evet, o yaşıma kadar hayatımın en mutlu günüydü Gunter Meyer'in karısı olmak. Gunter akıllı bir adamdı ve bence çağının ötesinde bir zekâya sahipti. Ailesi Almanya'nın sayılı zenginlerinden biriydi. Gerçi onlar da savaşın yıkımından nasiplerini almışlardı ama bir arada kalmayı başarmışlardı. Bense doğduğum aileden bir iz bile bulamamıştım. Ailemden geriye kalanlar da Doğu Almanya'da kalmıştı ve yıllar içinde bu izler de silinip gitti. Evlendikten sonra ilk defa 'benim' diyebileceğim bir evim olmuştu. Beni seven bir kocam ve beni kabul eden bir ailesi vardı. Evlendikten bir süre sonra Gunter'in babası öldü. İşlerin başına Gunter geçti. Onun sayesinde o küçük fabrika hızla büyüdü. Tıpkı Almanya gibi. Almanya da savaşın yaralarını hızla sarmıştı. Evliliğimizin ilk yılında hamile kaldım. Ne yazık ki bebeğimi kucağıma alamadım. Benim için zor yılların başlangıcı olmuştu bu ama en büyük destekçim bana sevgisini her zaman hissettiren kocam ve onun ailesiydi. Bir sene sonra tekrar hamile kaldım. Bu sefer her şey istediğim gibi gitmişti. Rachel adını koyduğumuz bir kızımız oldu. Mutluluğumuz katlanarak artı."

"Annemin bir ablası mı vardı?" dedim şaşkınlıkla Helga'nın sözünü keserek.

"Evet. Ondan altı yaş büyüktü."

"Bana ondan hiç bahsetmemişti."

Bir süre gözleri sabit bir noktaya baktı ve sonra bana dönerek anlatmaya başladı.

"Her şeyim vardı. Beni seven bir eş, mutlu bir evlilik ve güzeller güzeli bir kızım. Bu benim için rüya gibiydi. Hayalini kuramayacağım ya da kurmaya cesaret edemeyeceğim bir dünyanın içinde yaşıyordum. Her türlü zor şartlarda yaşamış biri için bu mutluluk bana fazla geliyordu ama Tanrı'ya hep şükrediyordum. Karşıma Gunter'i çıkardığı ve birbirimizi çok

sevdiğimiz için. Altı yıl sonra ise annen Roseline doğdu. Mutluluk bu sefer ikiye katlandı," diyerek sustu.

Gözleri dolmuştu. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ve yerinden kalktı.

"Senin için zor olacaksa bundan sonrasını anlatma Helga."

"Başladım bir kere, eğer susarsam bir daha anlatacak gücü kendimde bulamam."

Bir bardak su alarak tekrar yanıma oturdu. "Biliyor musun Yankı, hayat sana korktuğunu yaşatıyor."

"Korkuların onları kaybetmek miydi?"

"Evet, bu mutluluğun bir yerlerde sekteye uğramasından korkuyordum. Hayatını hep kaybetmek üzerine kurmuşsan, yıkımın seni bulması zor olmuyor."

"Bunu kısa süre önce öğrendim Helga."

"Rachel ne kadar babasına benziyorsa, Roseline de bana benziyordu. Aynı gözler, aynı saç rengine sahiptik. Büyüdükçe çok güzel bir kız olacaktı. Üç kişilik mutlu ailemize güneş gibi doğmuştu Roseline. Kızlarımız büyüyor ve onlarla birlikte bizim de sevgimiz büyüyordu. Yıllar geçtikçe içimdeki kaybetme korkusu azalmaya başladı. Tam geçmedi ama artık bir şey olmayacağına kendimi inandırmıştım. Hayatın bana mutluluk borcu vardı ve benim onu tahsil etmem gerekiyordu. Gunter'in işleri iyi gidiyordu. Kızlarım okullarında başarılıydı ve benim bundan daha fazla bir isteğim yoktu. Benim yaşadıklarımı yaşamamaları için kızlarım için her şeyi yapıyordum. Her şeyin sonu olan olaydan bir gece önce rüyamda annemi gördüm. O zamana kadar annemi rüyamda bir kere bile görmemiştim. O kadar güzel ve gençti ki aynı öldüğü yaştaki gibiydi. Bakımlı ve mutluydu. Sanki ölmeden önce bize anlattığı o görkemli yaşamı yaşıyordu. Bana, 'Torunumu almaya geldim,' dedi."

Helga tekrar sustuğunda gözünün önünde o sahnenin olduğuna emindim. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı ve

gözleri sabit bir noktaya takılı kalmıştı. Bir şey demedim. Zaten ne diyeceğimi de bilmiyordum. Bir süre öylece sessiz şekilde oturduk ve bundan sonra duyacaklarımın hiç iyi şeyler olmadığını anladım. Helga transa girmiş gibi oturmaya devam etti. Bu sessizlik uzadıkça iyice huzursuz oldum.

"Helga," diye fısıldadım.

Gözlerini bana doğru çevirdi. "O günleri tekrar yaşıyor gibiyim."

"Biliyorum."

"Bitirmeme izin ver Yankı."

"Tamam."

"Annemi rüyamda gördüğümün sabahı içimde kocaman bir sıkıntıyla uyandım. Sanki bir gün önceki o pırıl pırıl gün gitmiş, yerini kapkara bulutlarla çevrilmiş bir gökyüzü almıştı. Hâlbuki dışarısı çok güzeldi. Sürekli olarak gece gördüğüm rüyayı düşünüyordum. O akşamüzeri Rachel okuldan bir arkadaşının doğum günü partisine gidecekti. On altı yaşındaydı ve çok güzel bir kızdı. Hem Gunter hem de ben onunla gurur duyuyorduk. Çok başarılı bir öğrenciydi ve babasının yolundan gideceğini bize kanıtlamıştı. Beklediği arkadaşı gecikince babasından onu bırakmasını istedi. Evden çıkacakları zaman nedense sıkıntım daha da büyüdü ve kapının önünde kızıma sıkı sıkı sarıldım. Onu bırakmak istemiyordum. Sanki o an onu bıraktığım takdirde ve o kapıdan çıktığında bir daha onu göremeyeceğimi hissediyordum. Bana gülerek baktı. 'Bir yere gitmiyorum anne, birkaç saat sonra döneceğim,' dedi. Evet, dönecekti. Bu kuruntuları kızlarım ilk doğduklarında yaşıyordum ama uzun zamandır böyle hissetmiyordum. Yaptığımın saçma olduğunu düşündüm. Kızımı ve kocamı da germenin anlamı olmadığını düşündüm. Onları gönderdim. Rachel babasıyla birlikte evden çıktı. Bir saat oldu, Gunter geri gelmedi. İlk önce belki de kızımızı bir yere oturmuş bekliyordur diye düşündüm ama saatler ilerleyip de gelmeyince iyice merak ettim. İçimdeki sıkıntı onlardan haber alamadığım her an daha

da büyüdü ve sonunda dayanamayıp partinin yapılacağı evi aradım. Telefona çıkan kişi Rachel'in partiye hiç gelmediğini söyledi. Telefonu kapattığımda ne yapacağımı bilmiyordum. Roseline uyumuştu. Deli gibi evin içinde geziniyordum. Kısa bir süre sonra da kapıya polis geldi. Onları gördüğüm an kalbim duracak sandım. Bir şey olmuştu. Sonunda hep korkarak beklediğim an gelmişti. Bana kocam ve kızımın bir benzin istasyonunda vurularak öldürüldüğünü söylediler."

Gözlerinden akan yaşları parmaklarının uçlarıyla sildi. Ne diyeceğimi, onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Öylece donmuş kalmış bir şekilde ona bakıyordum. Helga'nın böyle bir acı yaşadığı hiç aklıma gelmemişti. Bunu annemden bile duymamıştım. Gerçi annem, ailesi hakkında neredeyse hiç konuşmazdı. Çocukken onun bazı günler çekmecesindeki fotoğraflara bakarak ağladığını hatırlıyordum ama o zamanlar bunun nedenini ona ne ben sormuştum ne de o anlatmıştı.

Bir süre sessizce gözyaşlarını akıtan Helga sonunda bana baktı. "İşte benim hikâyem."

"Helga, çok üzgünüm," diyerek elini tuttum.

Kendi elini elimin üstüne koydu. "Kalbimin büyük bir bölümü o gün onlarla birlikte öldü. O günden sonra hayat benim için kolay olmadı Yankı. Bunu hissetmiştim. Kendimi, keşke o gün Rachel ve Gunter'e içimdeki sıkıntıyı anlatıp gitmelerine izin vermeseydim, diye çok suçladım."

"Bu senin suçun değil Helga."

"Herkes böyle dedi ama ben kendimi suçlamayı hep sürdürdüm. Aradan o kadar uzun yıllar geçti ki şu anda bile aynı şeyi yapıyorum."

"Elinden bir şey gelmezdi."

"Biliyorum Yankı."

"Bunu kimin yaptığı belli oldu mu?"

"Evet, olaydan kısa bir süre sonra yakalandı. İşinden çıkarılmış bir Türk'tü."

"Türk mü?"

"Evet, Gunter ve Rachel yanlış zamanda yanlış yerdeydiler. Onları öldüren adam o benzin istasyonunda çalışıyormuş. O sabah işten çıkarmışlar. O da eline silah alarak oraya gelmiş. Önce benzin istasyonundaki müdürü öldürmüş. O sırada Gunter ve kızım içeri girmiş. Onlara da ateş açmış. Gunter orada, kızım da hastaneye götürülürken yolda ölmüş. Yıllarca hapis yattı ve hapishanede öldü. Ama bu benim yüreğimdeki acıyı geçirmedi Yankı."

Helga'yı şimdi anlıyordum. Türkleri neden sevmediğini ve bir Türk'le evlenen tek kızını neden affetmediğini artık biliyordum. Helga sadece kocasını ve kızını öldüren Türk'ten değil koskoca bir ulustan nefret ediyordu. Tekrar konuşmaya başlayınca ona doğru baktım. Sanki birkaç yıl birden yaşlanmış ve gözlerindeki ışık sönmüş gibiydi. Acı bütün yüzüne yayılmıştı. Elleri titriyordu. Gözleri dolmuştu, göz kenarındaki bir damla yaş akmak için bekliyordu. Şu anda tanıdığım o sert kadın değildi. Şu anda yıllar geçse bile unutamadığı kayıplarını hatırlayan ve o acıyı o günkü kadar yoğun yaşayan yaşlı bir kadın vardı karşımda. Titreyen dudakları aralandı ve konuşmaya başladı.

"Annem, ölmeden önce bize hep yaşadığı o görkemli hayatı anlatırdı. Yokluk içinde yaşıyorduk. Çoğu gece karnımız aç uyuyorduk ama yaşadığı o günleri anlatmaktan hiç vazgeçmedi. O günlerin nasıl olduğunu hiç hatırlamıyordum. Üşürken ve karnım açken annemin anlattıkları bana masal gibi gelirdi. Saatlerce sabit bir noktaya bakar ve gülümseyerek otururdu. O zaman onun deli olduğunu düşünürdüm. Sonra ben de elimden kayıp giden günleri düşünürken buldum kendimi."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum Helga. Seni nasıl teselli edeceğimi de bilmiyorum. Sana o günleri hatırlattığım için gerçekten üzgünüm."

"O günleri hiç unutmadım Yankı. Bunda senin suçun yok." Elini kaldırarak parmağı ile başını işaret etti. "O gün-

ler olanca canlılığıyla buradalar ve ancak ben öldükten sonra unutulacaklar."

Keşke şu anda onun acısının hafifletecek bir şeyler söyleyebilseydim. İçindeki kederi biraz olsun alabilseydim ama öylece elini tutarak ona baktım. Kolumun biri askıda olduğu için ona sarılamadım bile.

"Benim affedemediğim ve hazmedemediğim Yankı, annenin tüm yaşadıklarımızı bilerek babanı seçmesi oldu. Kendimi ihanete uğramış, sırtımdan hançerlenmiş gibi hissettim. Roseline'nin babasının ve ablasının anısını hiçe saydığını, onlara da ihanet ettiğini düşündüm. Yıllarca gözüm gibi baktığım ve başına bir şey gelecek diye korktuğum kızım, hiçbir şey olmamış gibi gitti bir Türk'le evlendi."

"Kötü biri için tüm bir ulusu suçlayamazsın Helga. Kocanı ve kızını bir Alman da öldürmüş olabilirdi."

"O zaman acım o kadar büyük ve o kadar derindi ki. Ayakta kalabilmek için iki yolum vardı Yankı. Ya kendimi suçlayacaktım ya da onları öldüren adamı ve onun temsil ettiği her şeyi. Kendimi suçladığımda daha çok yıkıldım. Bana ihtiyacı olan bir kızım daha vardı. Henüz on yaşındaydı ve bir sürü şeyi anlamıyordu. Ben de kendimi suçlamaktan vazgeçtim ve kızıma sarıldım. Artık eskisi kadar mutlu olmasak da bir yolunu bulabilirdik. Bulduk da sonunda. Acılarımı kalbime gömdüm ve işlerin başına geçtim. Kızımı büyüttüm ama babasını ve ablasını kimin öldürdüğünü ve kimlerden uzak durması gerektiğini ona hep hatırlattım. Bu belki yanlıştı ama içimdeki acı ancak bu şekilde hafifliyordu.

"Seni çok iyi anlıyorum Helga."

"Yıllar geçti, Roseline büyüdü. Üniversiteyi bitirdiğinde işe başlamadan arkadaşlarıyla Avrupa turu yapmaya karar verdiler. Kızımdan istediğim tek şey Türkiye'ye gitmemesiydi. Bana söz verdi. Onu yolcu ettim. Bir ay sonra arkadaşları dönmüştü ama Roseline yoktu. Türkiye'de olduğunu öğrendiğimde çılgına döndüm. İlk uçakla yanına gittim. Ailenin

evini bulmak zor olmadı. Küçük bir yerdi ve herkes herkesi tanıyordu. Büyükannenin evinde kalıyordu. Ona yalvardım Yankı. Benimle dönmesi için yalvardım ama âşık olduğunu ve evleneceğini söyledi. Elimden hiçbir şey gelmedi. Ona benimle gelmezse bir daha asla onu aramayacağımı söyledim. Benim için ölürsün dedim. Yine de gelmedi. Ben de geri döndüm ve o günden beri bir daha onu aramadım."

"Sen Ayvalık'a geldin mi?" diye hayretle sordum.

"Evet, tam otuz beş yıl önce."

"Neden hiç söylemedin? Büyükannemi ve babamı tanıyorsun o zaman."

"Hayır, onları tanımıyorum Yankı, sadece hayatında bir kez, birkaç saat gördüğün birini nasıl tanırsın?"

"Eğer sana teselli olacaksa Helga, annem ve babam çok mutlu bir beraberlik yaşadılar."

"Annen beni hep aradı. Telefon etti, mektup yazdı. Doğum günlerimde hediyeler gönderdi ama ben hiçbirini kabul etmedim ve hepsini ona geri gönderdim. Benim için o gün benimle dönmeyerek zaten ölmüştü. Bundan yedi yıl önce baban aradı. Hatta buraya geldi."

"Babam mı?"

"Evet."

"Sen ortadan kaybolmuştun ve nerede olduğunu bilmediklerini söyledi. Roseline'in perişan olduğunu anlattı. Belki benim yanıma gelmişsindir diye düşündükleri için buraya kadar gelmişti. O zaman ne düşündüm biliyor musun?"

"Ne?"

"Roseline'in bana yaşattığı acıları senin de ona yaşattığını düşündüm."

Bunu duyduğumda gerildim. Helga doğru söylüyordu, ailem benden haber alamadığı tüm o yıllarda çok acı çekmiş olmalıydı.

"Babama ne dedin Helga?"

"Evimden gitmesini ve bir daha asla gelmemesini söyledim. Seni tanımadığımı, gelsen bile seninle görüşmeyeceğimi söyledim."

"Ama dediğini yapmadın."

"Evet yapmadım."

"Neden?"

"Uzun hikâye. Başım ağrıyor. Seni bugün biraz yalnız bıraksam olur mu?"

"Git dinlen Helga. Ve... teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Tüm olanları anlattığın için."

Gülümseyerek yanağımı öptü ve yavaşça yerinden kalktı. Çantasını alarak kapıya doğru gitti. Tam kapıyı açacakken durdu ve bana doğru döndü.

"Şu anda yüreğimin hafiflediğini hissediyorum ve bana kalırsa anneni aramalısın Yankı. Hiçbir anne evladının nerde olduğunu düşünmemeli."

"Bence sen de kızını aramalısın Helga."

"Hoşça kal," diyerek kapıyı açıp çıktı.

Acılarla ve özlemle geçen bunca sene, herkesi bir yere savurmuş ve arkalarında özlemle yanan kalpler bırakmıştı. O kalpler bir gün sevdiklerine kavuşacak mıydı biliyorum ama ben de aynı durumdaydım. Ben de sevdiklerimden uzaktaydım. Uzun zamandır ben onlardan onlar da benden haber almıyordu. Belki de artık geri dönmenin zamanı gelmişti.

Helga'nın anlattıklarından sonra benim yaşadığım hiçbir şey gözüme ölüm kalım meselesi gibi gelmedi. İnsanlar benden çok daha ağır acılar yaşamış ve oldukları yerde kalmışlardı. Bense kaçmayı seçmiştim ve bu seçimin yarattığı acıyı görmemiştim. Şimdi o sızı yüreğimi yakarken başımı yastığa koyarak gözlerimi kapadım. Helga'nın yaşadıklarını ve buna nasıl dayandığını düşündüm. Bugün onun acısını ben de yüreğimde hissetmiştim. Annemin yaşadığı ikilemi düşündüm. Türk düşmanlığıyla büyümüş ve sonunda kader onun

bir Türk'le evlenmesini sağlamıştı. Aşkı ve ailesi arasında bir seçim yapmıştı. Aşkı seçmişti ve hayatta tek varlığı olan annesini kaybetmişti.

Küçükken onun da ne kadar duygusal olduğunu hatırlıyordum. O zaman umurumda bile olmayan şeyleri şimdi daha net hatırlıyordum. Bazı günler annem özenle paketler hazırlar ve onları postaya vererek gönderirdi. Sonra da aynı paketlerin geri geldiğini görür, günlerce ağlardı. O zaman o paketlerine ne olduğunu ona sormamıştım bile. Şimdiyse onların Helga'ya gönderilen ve açılmadan geri gelen paketler olduğunu biliyordum. Bunun annemin yüreğindeki yarayı nasıl kanattığını da. Aynı acıyı tek evladından gelen paketleri açmadan geri gönderen Helga'nın da yaşadığına emindim.

Birbirlerini görmeden geçen otuz beş yıl boyunca bir anne ve bir kızın geri dönülmez pişmanlıklarının yanında benim acım ne kadar küçük kalıyordu.

Herkes bir gün geçmişiyle hesaplaşmak zorunda kalıyordu. Helga bunu şimdi yapmıştı ve ben de geri döndüğümde yapacaktım.

Uzun bir süre düşüncelerimin arasında kaybolmuş şekilde gözlerim kapalı yattım. Bedenimdeki ağrıların beni ele geçirmesini bekledim. Bazen fiziksel acı geçmişin acı anılarını silebiliyordu. Ben de bir süre fiziksel acının son dayanma noktasına kadar dayanacak ve sonunda bir hemşireyi çağırarak buna bir son verecektim ama şimdi değil, yüreğimdeki acı bu kadar derinken değil...

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar o şekilde yattım ve dayanma gücüm bittiğinde düğmeye basarak hemşireyi çağırdım. Bir süre sonra güçlü ağrı kesici acımı azaltırken verilen uyku ilacı da etkisini göstermeye başlamıştı. Kendimi uykunun kollarına bıraktım. Bilinçsizliğin beni sarıp sarmalamasına izin verdim.



DOKUZ

Bütün gece kesintisiz uyumanın verdiği enerjiyle kendini gösteren güneşin parlak ışıklarına gözlerimi açtım. Gözlerimi kısarak bir süre gökyüzüne baktım. En azından masmavi bir gökyüzüne bakmak içimi aydınlattı. Hava soğuk olsa bile güneş insana yaşam enerjisi veriyordu ve benim de buna çok ihtiyacım vardı.

Kapı açıldığında Helga'nın gelip gelmediğine baktım ama kapıda küçük bir kız çocuğu dikiliyordu. Dokuz on yaşlarında olmalıydı. Kısacık kesilmiş sarı saçları ve sıska yüzünde kocaman duran mavi gözleri vardı. Hiçbir şey söylemeden, uzun bir süre yüzüme baktı. Konuşmadığım sürece konuşmayacağını anlamıştım.

"Günaydın."

"Günaydın," diyen sesi oldukça cılız ve yorgun çıkmıştı. Üzerindeki çizgi film karakterli pijama takımını görünce onun da benim gibi bu hastanede yatanlardan biri olduğunu anladım. Bir süre daha kapının yanında oyalandı ve yavaşça bana doğru yürüdü.

"Ne oldu sana."

"Bir araba çarptı."

"Dikkatli olmalıydın."

"Evet, kesinlikle olmalıydım."

"Acıyor mu?"

"Artık değil."

O sırada içeri giren hemşire gülümseyerek küçük kızın elini tuttu. "Bu şekilde ortalıkta dolaşmamalısın," diyerek

onunla birlikte dışarı çıktı. Son duyduğum kızın hemşireye, "O iyileşecek mi?" sorusu oldu.

İyileşecek miydim? Evet, iyileşecektim ve buradan çıkacaktım ama kalbimdeki yaranın iyileşmesi için daha çok zamanım vardı.

Öğlene doğru Helga geldi. Her zamanki gibi şıktı ve yine geçmiş yaralarını belli etmeyen bir yüz ifadesi takınmıştı ama ben artık onu tanıyordum. İçinde yaşattığı acıları ve özlemleri biliyordum. Artık buraya ilk geldiğim günlerdeki o soğuk Helga değildi benim için.

"Nasılsın?" diyerek yanıma doğru yürüdü.

"İyiyim. Sen nasılsın?" dediğimde eğilip yanağımı öptü.

"İyi."

Arkasını döndü ve pencerenin önündeki çiçeklere baktı. Baktığı şeyden hoşlanmamış olmalıydı ki yüzünü buruşturdu. Sonra da oraya giderek vazonun içinde solmaya başlayan birkaç çiçeği çıkardı ve onları çöp kovasına attı. Hareketleri kararlı ve zarifti.

"Helga."

Bana doğru döndü. "Evet?"

"Çiçekler neden bu kadar önemli senin için?"

Bir süre ne diyeceğini bilmezmiş gibi yüzüme, sonra da vazodaki çiçeklere baktı. Bana döndüğünde yine aynı yerde dikilerek konuşmaya devam etti.

"Yetimhanede kaldığım zamanlarda, penceremin önünde kocaman bir erik ağacı vardı. Her ilkbaharda kurumuş dalları yeşerir ve çiçeklenirdi. O zaman onlara bakar ve asla pes etmemem gerektiğini düşünürdüm. O kuru dallar bile çiçek açabiliyorsa ben neler yapmazdım. Herkes vaktini bir şekilde geçirirken ben bahçıvanın yanından ayrılmazdım. Bana her bir çiçeğin ne zaman açtığını ve onlara nasıl bakılması gerektiğini öğretirdi. Onun için hevesli bir öğrenciydim. Benim içinse bu, oraya dayanmanın bir yoluydu."

"Zor zamanlar olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet, zordu ama o zaman çiçekler hayatımı kurtardı. Yetimhaneye onların varlığıyla dayanabiliyordum. Toprağın altına gömdüğüm küçük bir tohumun günü geldiğinde harika bir görsel şölene dönmesini seyreder ve Tanrı'nın mucizelerine inanırdım. Ben de kendimi o tohum gibi hissederdim. Oradayken toprağın altında o tohumun zamanının gelmesini bekler gibi ben de bir gün oradan kurtulmayı beklerdim. Zamanım geldiğinde ben de olağanüstü işler başaracaktım."

"Başarmışsın zaten Helga."

"Bu tartışılır."

"Sen çok güçlü bir kadınsın, hayatındaki tüm yıkımlara rağmen ayakta kalmayı başarmışsın."

Gülümseyerek bana doğru yürüdü. "Sen de yaşlı bir kadının kalbini nasıl çalacağını biliyorsun," diyerek elimi tuttu. "Bugün dışarıda, ısıtmasa da pırıl pırıl parlayan bir güneş var Yankı ve bugün genç bir adamın hissettiklerini dinlemek istiyorum.

"Anlatmaya her zaman hazırım ama benim de anılarım çok güzel değil."

"Yine de bana göre yolun çok başındasın ve hayatında çok daha güzel anılar biriktirecek kadar uzun bir yolun var."

"Umarım öyledir."

"Hadi anlat, seni dinliyorum. Gün geçtikçe sonunu merak etmeye başladım."

"Sonu karşında duruyor."

"Yine de merak ediyorum ve bittiğinde hâlâ yazabileceğin bir son olduğunu düşünüyorum."

"Bilmiyorum, belki de hâlâ devam ediyordur. Bugün istediğin özel bir bölüm var mı?" diye sordum.

"İstediğin yerden başlayabilirsin."

"Pekâlâ, o zaman sırayla gidelim. Duru'yla birlikte İzmir'den hafta sonları Ayvalık'a geliyorduk. Duru'ya kalsa okul bitene kadar gelmeye niyeti yoktu ama ben Ayvalık'ı

özlüyordum. Belki de onun ısrarla başka yerde yaşamayı istemesinin nedeni benim orayı çok seviyor oluşumdu..."



Mayısın son haftalarıydı ve finaller bitmişti. Ayvalık'a döndüğümüzde arkadaşlarla tekne turu yapmaya karar vermiştik. Duru'nun elinden tutmuştum, tekneye binmek için diğer arkadaşları bekliyorduk. Yanımda dikilen kıza bakarak gülümsedim.

"Ne?" diye gülerek bana baktı.

"Çok güzelsin."

"Yeni mi fark ediyorsun?" diyerek bana daha da yaklaştı. Omuzlarına gelen saçlarının üzerini öperek ona sarıldım.

"Hayır ama bugün daha güzelsin sanki. Sana âşığım Duru ve yıllar geçse de bu hiç değişmeyecek."

"Biliyorum, ben de sana âşığım."

"Bak, gelmeyelim demiştin ama iyi ki gelmişiz. Hiçbir şeyin bugünü bozmasına izin vermeyeceğim Duru."

Duru tam bir şeyler söyleyecekken kızlardan biri, "Duru, şu gelen annen değil mi?" dediğinde kızın işaret ettiği yere bakınca Duru'nun annesinin yanında Ada'yla bize doğru geldiğini gördük. Duru sinirle, "Günümüz bozuldu bile," diyerek benden biraz uzaklaştı. Gülçin Teyze yanımıza geldiğinde kızgınlıkla Duru'ya baktı. Ben ne olduğunu anlamasam da Duru anlamıştı. Annesinin kolundan tutarak onu da kalabalıktan uzaklaştırdı. Ada ise yanımızda kalmıştı. Ona doğru döndüm. Üzgün duruyordu. Ona baktığımı anladığı anda o çirkin gözlüklü yüzünü benden kaçırdı ve birkaç adım atarak kalabalığın arasından sıyrıldı. Biraz sonra Duru yanımıza geldiğinde sinirle Ada'ya bakarak hiçbir şey demeden elimden tuttu ve iskeleye yanaşmış tekneye doğru gittik. Biraz önceki neşeli Duru'dan eser yoktu. "Ne oldu?" diye mırıldandım.

"Ne olacak, kuyruk peşimize takıldı yine," diyerek sinirle

Ada'ya doğru döndü. Ada ise bizden oldukça uzak bir yerde dikilmeye devam ediyordu.

"Duru, şu kızla uğraşmaktan ne zaman vazgeçeceksin? Ne zararı var?"

"Yanımda ve çevremde gezmesini istemiyorum. Şu haline baksana?"

Dönerek Ada'ya bakmıştım. Tamam, garip bir kızdı ama rahatsız edecek kadar değildi. Üzerinde şort ve askılı bir tişört vardı. Ayağında parmak arası terlikleriyle onu hiç böyle görmemiştim. Yine saçlarını kuş yuvası şeklinde başının üstünde toplamıştı ve o çirkin gözlüğü de gözündeydi. Yine de hali diğer kızlardan farklı değildi. Hatta o garip elbisesi olmadığında diğer kızlardan daha bile güzeldi.

"Ne var halinde? Gayet iyi."

"Offf, sen de onu ne zaman savunmaktan vazgeçeceksin?"

"Onu savunmuyorum, sadece sana uğraşma diyorum."

"Peşimde dolaşmasını istemiyorum! Bir de sana hayran hayran bakması yok mu?"

Bunu duyduğumda sinirlendim. Son zamanlarda Duru bunu o kadar çok tekrarlıyordu ki artık duymak istemiyordum. "Bana hiç de hayran hayran bakmıyor. Sürekli bunu söylemenden bıktım artık Duru."

"Hâlâ farkına değilsin, değil mi?"

"Neyin?"

"Sana âşık olduğunun."

"Duru, buna takıldın kaldın. Bak, o bana âşık değil ve ben de ona âşık değilim. Sadece onunla dalga geçilmesini istemiyorum. Bunu çok uzattığının farkında mısın? Buraya eğlenmeye geldik, kavga etmek istemiyorum."

"Hemen kaç."

"Kaçmıyorum, sadece günümüzü mahvetmek istemiyorum. Sen de artık surat asma, olur mu?"

"Asmıyorum. Hani bugünün iyi geçmesi için elinden geleni yapacaktın? Yanımda olman gerek, karşımda değil."

"Aşkım, her zaman yanındayım. Ada'nın varlığını unut."

"Nasıl unuturum, burnumun ucunda dururken?"

"Burnumuzun ucunda değil Duru, bize yaklaşmak bile istemiyor."

"Bir de yaklaşsın. Sinir şey," demesine rağmen ilk yarım saat hiç konuşmadan yanımda oturdu. Onun bu hallerine sinir oluyordum ama Allah'tan bu tavrını daha fazla sürdürmedi ve neşeli ortama ayak uydurdu.

Tekne koya demir atınca teknedekiler yavaş yavaş suya atlamaya başladılar. Bir süre denize atlayanlara baktım. Duru da onların içindeydi. Denizin içinde gözüme o kadar güzel görünüyordu ki bu kızı ömrümün sonuna kadar seveceğimden emindim. Bir ara bana, "Gelsene," diye bağırdı. Ben de üstümdeki tişörtü çıkarıp tam atlayacakken köşede oturan Ada'ya gözüm takıldı. Teknenin kenarından sarkmış, denizde yüzenleri seyrediyordu. Hava çok sıcaktı ve neredeyse teknede görevlilerden başkası kalmamıştı. Neden denize girmediğini merak ettim. Yanına doğru gittim.

"Denize girmiyor musun?"

Yüzünü bana doğru çevirdi. Gözlüğünün camı güneşten iyice kararmıştı. Yüzünün yarısını kaplıyordu.

"Canım istemiyor."

"Çok sıcak, hadi sen de gel."

"Gelemem," dedi bana bakarak. Sonra da adımı seslenenlere bakmak için denize doğru döndü. Tekrar bana baktığında, "Seni çağırıyorlar," dedi. Ben de daha fazla ısrar etmedim ve teknenin kenarına çıkarak suya atladım. Yüzerken gözüm sürekli Ada'ya takılıyordu. Biz denizin içinde eğlenirken onun teknenin ucunda oturup bize bakmasına üzülmüştüm. Duru'nun ona bir şey söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Belki de geldiği için kızmıştı. Sonunda Duru'nun yanına doğru yüzdüğümde Ada'yı gösterip, "Neden gelmiyor?" diye sordum.

"Yüzme bilmiyor," dedi Duru gülerek.

"Bilmiyor mu?" dedim hayret ederek. "Ama onu plajda yüzerken görmüştüm."

"Bu kadar derin yerlerde yüzemiyor. Bir de denize atlamasını bilmiyor. Korkuyor. İyi ki korkuyor, hiç olmazsa burada yanımızda değil."

"O zaman neden geldi? Bu havada teknede pişer."

"Umurumda bile değil, umarım güneş çarpar da bir süre ondan kurtulurum," diyerek arkadaşlarımıza doğru yüzmeye başladı.

Bense teknenin kenarından bize bakan Ada'ya bakmıştım. Bu kız için gerçekten üzülüyordum. Duru ona hiç iyi davranmıyordu. İlk zamanlar bizden küçük olduğu için onu arkadaş çevremizde istemiyordu. Ama şimdi Ada on sekiz yaşında olmalıydı ve artık aradaki yaş farkı o kadar da önemli durmuyordu. Onu öyle görünce dönüp denizin içinde şakalaşan arkadaşlarıma baktım.

"Ben çıkıyorum," diyerek merdivene doğru yüzdüm. Tekneye çıktığımda onun yanına gittim. Saçlarımı savurduğumda sular yüzüne doğru geldi. "Madem gelmiyorsun, seni böyle serinletelim," dedim gülerek.

Gülümseyerek bana baktı. Gözlüğü ıslandığı için çıkardı ve gözlerini kısarak bakınca önüne geçip güneşi kestim. Sonra bakışlarını yüzüme doğru kaldırdı. Gözleri o kadar güzeldi ki. Ada'yı tanıyana kadar hiç böyle bir göz rengi olabileceğini düşünemezdim. Mavi ve yeşilin her tonunu gözlerinde görmek mümkündü.

"Gözlerini bu gözlüğün arkasında saklama," dedim.

Bunu duyunca daha da şaşırdı. Sanki ilan-ı aşk etmişim gibi yüzü kızardı. Ben de böyle bir şey söylediğim için şaşkındım. Çekinerek etrafıma bakındım. Bu günü daha da kötü yapmadan bitirme niyetinde olduğum halde neden böyle bir şey söylediğimi ben bile anlamadım. Benim tedirginlikle etrafıma bakındığımı görmüştü. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini utanca bıraktı. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama

sonra vazgeçmiş olmalı hiçbir şey demedi. Belki de benim konuşmam gerekiyordu. "Akşama kadar bu şekilde kalırsan burada pişersin. Hiç olmazsa üzerindekileri çıkar."

"Ben iyiyim," dedi. İçinde bikinisi olduğunu görüyordum ama ısrar etmedim. Bu arada gözlerim denizde yüzen Duru'ya kaydı. Kızgınlıkla bize bakıyordu. Onu daha fazla kızdırmamak için Ada'nın yanından uzaklaştım. Bana söz geçiremediği için bütün sinirini kızdan çıkarsın istemedim.

Sonra da kaptanın yanına giderek onunla konuşmaya başladım. Ona kıyıdan girebileceğimiz bir yere gitmesini söyledim. Sonuçta sadece arkadaşlarla tuttuğumuz özel bir tekneydi biz nereye istersek gidecekti. Teknede yediğimiz yemekten sonra kaptan bizi iskelesi olan bir koya götürdü. Tekneyi iskeleye bağladılar ve herkes iskeleye inerek kıyıya doğru yürüdü. Ben en son inenlerden biriydim ve hiç kıpırdamadan aynı yerde oturan Ada'ya doğru gittim. "Hadi kalk bakalım. Artık sen de denize girebilirsin, burada kalma."

"Tekneler buraya gelmez," dedi.

"Biliyorum ama bunu biz tuttuk, istediğimiz yere gider."

Çekinerek yerinden kalktı ve bana bakarak, "Bunu senin yaptığını biliyorum. Teşekkür ederim. Sen diğerleri gibi değilsin," dedi.

"Aslında onlar gibiyim. Hadi gel," diyerek yanından ayrıldım. Belki de diğerlerinden daha kötüydüm. Ada'nın yaşadıklarına tanıklık ediyor, onun hakkında her şeyi biliyordum ve onu üzdüğümün de farkındaydım. Yapmam gereken tek şey belki de onu görmezden gelip Duru'yla olan ilişkimi bozmamaktı. Bu düşüncelerle kıyıya çıkıp Duru'nun yanına gittim. O gün geri dönene kadar o kıyıda kaldık. Herkesle birlikte Ada da denize girmişti. Her ne kadar bizden uzakta da girse onun da eğlendiğini görmek hoşuma gitmişti. Herkes eğlenirken o kızın güneşin altında pişmesine seyirci kalmak istememiştim.

Birkaç gün sonra Duru, Ada için yaptıklarımı öğrenmiş ve

şiddetli bir kavga etmiştik. İlk defa birkaç gün konuşmadık. Bazen onun bu davranışları beni gerse de Duru'ya âşıktım ve alttan almak yine bana düşmüştü.



Sustuğumda anlattığım o olayı tekrar yaşıyor gibiydim. Gözlerimi yumdum ve Duru'yu düşündüm. Hayali gözlerimin önünde asılı kaldı. Gün gelir tekrar karşılaşır mıydık bilmiyorum ama bunun bana acı vereceğini biliyordum. Yavaşça gözlerimi açtım ve bana bakan Helga'yla göz göze geldim.

"Anıları hatırlamak her zaman güzel değildir."

"Tekrar karşılaştığımızda neler yaparım diye düşündüm Helga."

"Kiminle? Duru'yla mı yoksa Ada'yla mı?"

"Ada'yla tekrar karşılaşacağımızı sanmıyorum. Artık oralarda olduğunu bile düşünmüyorum ama Duru'nun ailesi bu yedi yılda bir yere gitmediyse hâlâ orada yaşıyorlardır."

"Bana kalırsa o kız zaten sana göre değilmiş. Çekip gitmekle hem kendini hem de seni mutsuz etmemiş. Devamını da anlat. Duru, Ada için yaptıklarını öğrendiğinde ne oldu?"

"Büyük bir kavga ettik ve beni yine Ada'yı korumakla, onu da bana duyduğu aşkla suçlamış ve telefonlarıma bile cevap vermemişti. Ada için asla böyle bir niyetim yoktu. Çocukluğundan beri tanıdığım ve neler yaşadığını bildiğim biriydi sadece, hepsi o kadardı. Bunu ona anlatamadığım için benimle birkaç gün konuşmadı. Onunla barışmak için evine gittiğimde İzmir'den gelen arkadaşlarıyla Bergama'ya gittiğini öğrendim. Arkadaşlarının geleceğinden bile haberim yoktu. İlk defa bensiz bir yere gidiyordu ve bu kalbimi kırmıştı. Ben de onu aramadım. Beni özlemesini istedim."

"Ama özleyen sendin galiba."

"Evet, o zaman ben oldum."

"Sonra ne oldu?"

Duru'nun Bergama'ya gittiğini öğrendiğimde sinirle bir süre avare avare sahilde dolandım. Sabah erken olduğu için henüz her yer kalabalık değildi ama birkaç saat sonra burası oldukça kalabalık olurdu. Tam dönmek üzereydim ki Ada'yı gördüm. Sahilde serdiği havlunun üzerine oturmuş kitap okuyordu. Bir an yanına gidip gitmeme konusunda kararsız kaldım. Belki de hiç yanına gitmeyip buradan uzaklaşmalı ve arabama binip evime gitmeliydim. Tekrar Ada'ya baktım. Arada bir başını kitaptan kaldırıp gökyüzüne bakıyor ve sonra tekrar kitabına eğiyordu. Canım o kadar sıkkındı ki eve gitmekle bu sıkıntının geçmeyeceğini biliyordum. Zaten Ada için kavga etmiştik, madem benimle konuşmuyordu, ben de Ada'yla konuşmakta bir sakınca görmedim ve Ada'nın yanına doğru yürüdüm. Güneşini kestiğimde başını kaldırıp bana baktı. Şaşırdığı belliydi. "Sen gitmedin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Cevabını bilmeme rağmen ona, "Sen niye gitmedin?" sordum.

"Canım istemedi," diyerek yalan söyledi.

Duru'nun ona yaptığı onca şeyden sonra Ada hâlâ onu kimseye şikâyet etmiyordu. Başını tekrar okuduğu kitaba eğdiğinde benim de yapmam gereken tek şeyin onu orada kendi halinde bırakıp gitmek olduğunu düşündüm. Ama bir hafta önce Duru'nun onun için söylediği şeyi hatırlamıştım. Denize atlayamadığını ve boyunu geçen yerlerde yüzemediğini söylemişti. "Ada," dediğimde kafasını kaldırıp bana baktı.

"İstersen sana daha iyi yüzmeyi öğretirim," dedim.

Bunu dediğim anda, daha birkaç gün önce Ada'nın yüzünden Duru'yla kavga ettiğimizi de hatırladım. Ne yaptığımı kısa bir an sorguladım ama Duru'ya kızgındım ve haber vermeden gidiyorsa ben de istediğimi yapabilirdim. Yine de Ada'ya yüzme öğrettiğimi duyduğunda bu sefer daha şiddetli

kavga edebilirdik ama bu kızda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Ona her baktığımda ve onu hep böyle yalnız gördüğümde içimden onu korumak geliyordu. Kaybolmuş gibiydi. Üstelik sessizce bana bakması artık dayanılacak gibi değildi. Tam anlamadığını düşünüp sorumu yineleyecektim ki, "Gerek yok, boğulmayacak kadar biliyorum," dedi.

"Hadi, hazır kimse yokken bu fırsatı değerlendirelim."

"İstemiyorum, sonra Duru bana çok kızıyor."

"Söylemezsek haberi olmaz," dedim ona göz kırparak.

Bir süre gelip gelmeme konusunda bocaladı ve sonra, "Gelemem, gören olur," dedi çekinerek.

"Hadi, bildiğim bir yer var ve kimse yok orada, kimse görmez bizi," dedim. Neden ısrar ediyordum, ben bile anlamış değildim. İstemiyordu işte, arkamı dönüp gitmem gerekiyordu ama kızın başında durmuş ona zorla yüzme öğretmek istiyordum. Tam pes edip gidecektim ki son kez ona baktım. O da bana bakıyordu. "Tamam," dedi yerinden kalkarak, örtüsünü topladı. Yanında getirdiği plaj çantasına kitabıyla birlikte örtüyü de tıktı. "Fazla vaktim yok," dedi.

"Benim de yok. Bu bizim sırrımız olsun," diyerek arabaya doğru gittim. Yola çıktığımızda yanımda sessizce oturuyordu. Konuşacak konu bulamadığımız için bir süre sessizce gittik. Yanımda endişeli bir şekilde oturuyordu. Endişelerini gidermek için, "Okul nasıl?" diye sordum.

"İyi."

"Sınav zamanını kaçırmışsın?"

"Evet."

"Üzülme, seneye tekrar girersin."

"Aynen."

Birkaç soruya daha tek kelimelik cevaplar verince pes ettim. Tek kelimelik cevaplardan sıkılmıştım. Ben de bir şey sormadım. Sonunda Duru'yla benim gizli yerimize geldiğimizde arabayı park ettim. Ada beni beklemeden inip kıyıya doğru gitti. Denizin kenarına gidene kadar yürümeye devam

etti. Sonra da arkasını dönerek bana baktı. Birden onu buraya getirdiğime pişman oldum. Hiç keyfim yoktu. Burada onunla ne aradığımı kendime sordum. Burası Duru'yla benim yerimdi. Üstelik Ada her ne kadar Duru'nun kuzeni olsa da ondan nefret ediyordu. Bu duyulduğu anda Duru'yla aram tekrar bozulabilirdi. Ve ben bu kızı yeteri kadar iyi tanımıyordum. Belki de Duru'ya inat bugünü birlikte geçirdiğimizi söyleyebilirdi. Ona doğru yürüdüm. Yanına geldiğimde bendeki kararsızlığı anlamış olmalıydı ki, "İstersen dönebiliriz," dedi. Onun da yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Beğenmedin mi?"

"Beğendim ama burada zaten yüzemem, deniz yosun dolu."

"Biz de burada yüzmeyeceğiz zaten, kayanın diğer tarafında yüzeceğiz," diyerek yanımızda duran kayayı işaret ettim.

Başını oraya doğru çevirdi. Sonra da bana doğru döndü. "İstemiyorum Yankı."

İtirazı karşısında daha da sinir oldum. Ben tüm riski alıp onu Duru'yla bizim yerimize getirmiştim ve küçük hanım hâlâ zoru oynuyordu.

"Buraya kadar geldik. Bu kadar zor olmak zorunda değil Ada. Bir kere de itiraz etme."

Hiçbir şey demedi. Ona daha fazla bakmadım ve önünden geçerek kayaya doğru yürüdüm. Arkamı döndüğümde o hâlâ aynı yerde dikiliyordu ve nedense bu sefer yüzündeki anlamı çözemedim. Onu üzdüğümü anlamıştım. Benim buraya gelmekten duyduğum pişmanlığı anlamıştı. Ada'nın bir suçu yoktu. Israrla onu buraya getirmiştim ve şimdi bunu suçunu bu kızdan mı çıkarmak istiyordum?

"Orada dikilmeye devam mı edeceksin? Gel benimle," diyerek onu çağırdım.

Bana doğru yürüdü. "Bana havlunu verir misin?" dedim.

Önce şaşırdı ve sonra başını eğerek çantasını karıştırmaya başladı. Sonunda kırmızı havluyu çıkarıp bana doğru uzattı.

Ona doğru bir adım atıp elindeki havluyu aldım ve önümdeki dikenli telleri yana doğru iyice büktüm. Geçeceği kadar bir yer açtıktan sonra, "Hadi geç, ben tutuyorum," dedim.

Açtığım yerden dikkatlice geçti ve dar patikada birkaç adım atarak bana doğru döndü. Ben de dikkatlice geçerek ona doğru yürüdüm ve elimde havlusu, onun önüne geçerek yukarıya doğru çıkmaya başladım.

"Dikenlere dikkat et."

İçimden kendime küfür ettim. Ada gelmek istememesine rağmen onu ikna edip buraya getirmiştim ve pişman olduğumu anlamıştı. Beni yeteri kadar tanımamasına rağmen düşüncelerimi anlayabiliyordu.

Peşimden sessizce geliyordu. Bir süre sonra ona denize atlamayı öğreteceğim yere gelmiştik. Yavaşça benim yanıma doğru yürüdü ve kıyıdan aşağıya baktı. Ne yapacağımı anlamış gibi birkaç adım geri gitti ve bana bakarak, "Geri dönmek istiyorum. Buradan atlayamam," dedi.

"Ömrünün sonuna kadar kıyıdan mı gireceksin denize?"

"Ben şikâyetçi değilim," diyerek arkasını dönüp yürümeye başladı. Birkaç adımda ona yetişip kolundan tuttum ve kendime doğru çevirdim. Bu hareketimle kolunu kurtarmaya çalıştı ama onu bırakmadım.

"Göründüğü kadar zor değil."

"Yapamam, çok yüksek. Beni geri götür."

"Duru senin korkak olduğunu söylemişti, onu dinlemeliydim," dedim gözlerine bakarak.

Hiçbir şey demeden bir süre bana baktı. Evet, yumuşak karnını bulmuştum. "Korkak değilim ben," diye fısıldadı.

"O zaman ispat et."

"Hiçbir şey ispat etmek zorunda değilim. Buradan atlayamam."

"Korkaksın."

"Değilim," dedi kızmıştı. Uzandım, gözlüğünü çıkardım. Gözlerini kıstı.

"Bir de gözlüksüz bak, o kadar yüksek değil," diyerek onu tekrar kıyıya getirdim. Gözlerini kısarak aşağıya baktı. Sonra da bana döndü. "Yapamam."

"Bak, yalnız atlamayacaksın, beraber atlayacağız. Sana bir şey olmasına izin vermem."

"Çok yüksek."

"Bana güveniyor musun?"

"Evet," dedi. Bunu hiç tereddütsüz söylemesi dikkatimi çekti.

"O zaman hiçbir şey olmayacak, söz veriyorum," dedim gülümseyerek.

Bir süre sonra ikimiz de mayolu halde kıyıda dikiliyorduk. Vücudu gerçekten çok güzeldi. Neden onu şekilsiz elbiselerin altında gizliyordu bilmiyorum ama ona bakarken hayran olmuştum. Ona doğru döndüm. Endişeli hali gülümsememe neden oldu. Kaşlarının arasında bir çizgi olmuştu ve sürekli alt dudağını dişliyordu. Elimi uzattım, elini tuttum. "Üç dediğimde. Elimi bırakma, olur mu?"

"Tamam."

"Bir," dedim ve ona baktım. Gözlerini sıkıca yummuştu. "İki," dedim ve onu da çekerek kendimi boşluğa bıraktım. Çığlığı kulaklarıma çarptığında biz de suya çarpmıştık. Denizin altında ona baktım. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Onu belinden tutarak yüzeye çıkarttım. Zorla nefes alıyor, bir yandan da öksürüyordu. Su yutmuştu. Hâlâ onu bırakmamıştım. Kıyıya doğru beraber yüzdük. Çıktığında ellerini dizlerine koymuş, iki büklüm olmuştu. Biraz kendine geldiğinde hırsla üzerime geldi ve bana vurmaya başladı.

"Neredeyse boğuluyordum!"

"Ama boğulmadın."

"Üç deyince atlayacaktık. Sen ikide atladın."

"Üç deseydim, büyük ihtimal sen kendini geri çekecektin bense ileriye doğru gidecektim ve sonunda birimiz yaralanacaktık."

"Sen delisin."

"Bir de yukarıya bak, oradan atladın," dedim gülerek.

Başını kaldırıp yukarıya baktı. Saçları arkasına doğru savruldu ve hayran hayran ona bakmaya devam ettim. Başını bana çevirdiğinde gözlerimiz buluştu. Bir süre gözümü kırpmadan ona baktım. Sanki çevremizdeki her şey sessizliğe bürünmüştü ve sadece ikimizin nefesi duyuluyordu. Ben gözlerimi çekmediğim için o çekti. "Yaptığıma inanamıyorum," dedi. O da gülmeye başlamıştı. Ve ilk defa onu bu kadar içten gülerken görüyordum. Yüzündeki sevimli ifade inanılmazdı.

"Hadi şimdi tekrar yukarı çıkalım, bir daha atlayalım."

"Asla yapmam."

"Eğlenmedin mi?"

"Eğlendim."

"Tamam, artık atladığına göre bir dahakine hazırlıklı atlarsan hiçbir şey olmaz. Hadi gel, bastığın yerlere dikkat et," diyerek bu sefer elini tuttum ve yukarı çıkana kadar hiç bırakmadım. Onunla ilk defa yalnızken denize giriyordum. Bizim denize girdiğimiz yerlere Ada genelde gelmezdi ya da bizimle birlikte olmak istemezdi. Ama onun yanında keyfim yerine gelmişti. Aslında çok sevimliydi ve Duru'nun neden ondan hoşlanmadığını anlayamıyordum. Sıkıcı bir kız değildi. Bilakis, eğer konuşmaya başlarsa çok da eğlenceliydi. Hiçbirimiz onunla konuşmadığımız için onun bu özelliğini öğrenememiştik.

Birlikte yukarıya çıktığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Elini bıraktım. Karşımda mayolu durmaktan rahatsız olmuş gibiydi. İlk defa ona bakarken ne kadar güzel olduğunu görmüştüm. Islak saçları yüzüne ve omuzlarına yapışmıştı. Gözleri deniz suyundan kızarmıştı ve mavilikleri denizin rengiyle yarışacak kadar güzeldi. Vücudunun güzelliğini zaten daha önce fark etmiştim. Neden o garip giysilerinin, o şekilsiz saç topuzunun ve çirkin gözlüğünün arkasına saklandığını bilmiyordum.

Ona o kadar dikkatli bakıyordum ki, "Bana öyle bakma," diyerek arkasını döndü ve o zaman sırtındaki izleri gördüm. Ona bunu soracaktım ama bundan utandığını anladığımda ben de bir şey sormadım. Hızlıca giysilerimizin yanındaki çantasından havlusunu çıkararak sarındı.

Hâlâ aynı yerde dikilmeye devam ediyordum. Benim gördüğümü Duru da görüyorsa neden bu kızı sevmediğini anlayabiliyordum. Büyük ihtimalle onu kıskanıyordu. Hiçbir şey demeden ben de oraya gittim. Yanımda havlum yoktu. Kendi havlusunu bana doğru uzattı.

"İster misin?"

"Gerek yok, şimdi kururum. Hava sıcak," dedim. Kayaların üstüne oturdum.

Üzerine kendisine hiç yakışmayan o elbisesini giyerek yanıma gelip kayanın üstüne oturdu. Gözlüğünü tekrar takmıştı. Bir süre yan yana denizi seyrettik. Uzaktan denizdeki yatlara bakıyorduk. Sonra kocaman direkli olan bir tanesini parmağıyla bana gösterdi. "Bir gün öyle bir yata binip buradan gitmek istiyorum."

"Burayı sevmiyor musun?" dedim ona dönerek.

"Hiç arkadaşım yok. Benimle bir tek sen konuşuyorsun. Sence neden benimle arkadaş olmak istemiyorlar?"

En büyük neden Duru'ydu. Herkesin içinde Ada hakkında o kadar çok şey söylüyordu ki ister istemez kimse kızla konuşmuyordu. Bunu ona söylemek istemedim. Aynı evde yaşıyorlardı ve bu durum onu daha çok üzerdi.

"Çok şey kaçırdıklarının farkında değiller," diye mırıldandım.

Ben bile onunla konuşmama rağmen neler kaçırdığımın farkındayım. Uzun yıllardan sonra ilk defa yanımda farklı bir kız vardı ve ilk defa onun yanında, hiçbir şey düşünmeyecek kadar rahattım.

"Sen neden benimle konuşuyorsun?"

Sorusu karşısında ona doğru döndüm. Çok masum duru-

yordu. Bu haliyle on sekiz yaşından bile küçük göründü gözüme. Onun yüzüne bakarken kelimeleri bulamadım ve sonra başımı çevirip denize baktım.

"Bilmiyorum, seninle konuşmak hoşuma gidiyor."

Her ne kadar çok konuşmasa da onunla konuşmak gerçekten hoşuma gidiyordu. Bunu o da anlamış olmalıydı ki güldü.

"Ben çok konuşan biri değilim."

"Biliyorum."

"O zaman?"

"Bazen hiç konuşmadan da birileriyle anlaştığını düşünüyor musun? Ya da hiçbir şey demeden sadece yanında olduğu için mutlu olduğunu?"

Yüzüne bakmaya devam etti. "Evet," diye fısıldadı.

"Belki de bundandır," dedim ona bakarak.

"Herkes buradan gitmek isterken sen buradan gitmek istemiyor musun?"

"Hayır, burayı seviyorum. Başka kim gitmek istiyor ki?"

"Duru istiyor."

Sanki bunu söylediğine pişman olmuş gibi bir an ne diyeceğini bilemedi. Duru'nun buradan gitmek istediğini biliyordum ama bunu evde de konuştuğunu anlamıştım. Ada bile onun gitmek istediğini bildiğine göre öyleydi ki Duru, kendiyle ilgili Ada'ya hiçbir şey anlatmazdı. İçimde bir şeylerin ezildiğini hissettim. Belki de Duru'yla tekrar bu konuyu konuşmamız gerekiyordu. Bu konu onda takıntı haline gelmişti. Hâlâ Ada'ya bakıyordum.

"Sen de mi istiyorsun?"

"Aslında burayı seviyorum. Benim gitmek istememin nedeni burada hiç arkadaşımın olmaması. Beni buraya bağlayan hiçbir şey yok."

"Ben senin arkadaşınım, bu yetmez mi?"

"Evet, yeter," diyerek gülümsedi.

Uzun bir süre hiçbir şey konuşmadı. Suskunluğu bile gü-

zeldi. Saçları kurumaya başlamış, rüzgârdan yüzüne doğru geliyordu. O anda uzanıp saçlarını yüzünden çekmek istedim ama bunu yaptığım zaman aramızda oluşan bu güzelliği yitireceğini düşünerek bir şey yapmadım. Tekrar gözümü denizdeki yelkenliye çevirdim. Gerçekten çok güzeldi.

"Bir gün ben de öyle bir yelkenliye sahip olacağım. Uzun zamandır tek hayalim bu. Bunun için kaptanlık kurslarına gidiyorum, biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" diyerek gülümsedi. "Hani buradan gitmek istemiyordun?"

"İstemiyorum."

"O zaman neden yelkenli alacaksın?"

"Sevdiğim insanlarla denize açılmak istiyorum. Denizi seviyorum ve onun olmadığı hiçbir yerde yaşayacağımı sanmıyorum."

"Hayalin güzelmiş ama bundan Duru'nun hoşlanacağını sanmıyorum."

"Biliyorum, o tekneleri sevmiyor. Ama bu benim hayalim. Sen seviyor musun?"

"Evet. Denizi seviyorum ve ileride ben de denizin üstünde yaşamak istiyorum. Deniz olmayan bir yerde yaşayamam sanırım."

"Ben de," diyerek ona baktım. "O zaman ileride böyle bir teknem olduğunda seninle beraber uzun yolculuklar yaparız."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Duru benden hoşlanmıyor."

"Ben hoşlanıyorum, bu yetmez mi?"

"Bilmiyorum, sanırım yetmez," dedi ve o güzel bakışlarını benden çekerek tekrar denize döndü.

"Tekrar atlamak ister misin?"

"Evet."

"Hadi kalk, piştim."

El ele tutuşup kayanın kenarına geldiğimizde aşağıya baktım. "Bir dediğimde atlıyoruz," dedim.

"Beni sakın bırakma."

"Bırakmam."

Tekrar atladığımızda denize hızla çakıldık ve onu belinden tutarak yüzeye çıkardığımda kahkahalarla gülüyorduk. Akşama kadar defalarca atladık ve her atladığımızda daha çok eğlendik. İlk defa onunla bu kadar uzun vakit geçiriyordum ve bundan çok hoşlanmıştım. Yapmacık değildi. Neyse oydu. Kırılgan, sevimli ve tatlıydı. Ben de uzun zamandır hiç bu kadar gülmediğimi hatırladım. O gün hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu olmuştum.

Helga yerinden kalktığında ben de o günleri tekrar yaşamaktan yorulmuştum. Helga beni dinlediği her seferin sonunda konu hakkında konuşurdu ancak bu sefer sessiz kalmıştı. Pencerenin önüne gitmiş, dışarıya bakıyordu. Ben de yatağımı biraz yatırdım. Uzun süre aynı pozisyonda olmak beni iyice yormuş, sırtımı da ağrıtmıştı.

Tekrar ona baktığımda bana doğru yavaşça döndü. "Bir şey söylemeyecek misin Helga?"

"Anlatacakların bitmeden o kız hakkında yorum yapmayacağım. En baştan söyledim. Beni anılarında en çok kendine çeken Ada oldu. Belki kimsesinin olmayışı, belki duruşu, beni neyin çektiğini bilmiyorum ama kendimi ona daha yakın buluyorum Yankı. Onunla ilgili kısımlar..." diyerek sustu ve elini kalbine götürdü. "Tam burama dokunuyor."

Bir şey demeden önüme döndüm. Anlattıkça fark ediyordum, beni de en çok etkileyen Ada'nın olduğu bölümlerdi. İlk defa içimden, *keşke bu işe hiç girmeseydim*, diye düşündüm. Çünkü süre uzadıkça ve ben Duru'dan çok Ada'yla ilgili anıları düşündükçe benim de canım yanmıştı. Gözlerimin önüne

onun o dikkat çekmeyen görüntüsü geldi. Açık kumral saçlarını başının üzerinde sürekli toplaması, modası geçmiş elbiseleri ve yüzünde kocaman duran gözlüğüyle tam karşımda duruyordu.

"Artık gitsem iyi olacak," diyen Helga'ya baktım. "Yorgun görünüyorsun?"

"Yoruldum."

"O zaman dinlen biraz," diyerek yanıma geldi ve yanağımdan öperek saçlarımı okşadı.

"Yarın görüşürüz Yankı."

"Görüşürüz Helga," dediğimde kapıya doğru gitti. Arkasını dönerek bana baktı. Bir şeyler söylemesini bekledim ama hiç bir şey söylemedi ve kapıyı kapatarak odadan çıktı. Ben de anılarımla baş başa kaldım.



ON

Sabah doktorun kontrolüyle uyandım. Bana iki haftaya kadar tekrar ameliyat olacağımı söylemişti. O zaman bu askılardan kurtulacak ve yavaş yavaş yürüyebilecektim. Bugün kutlanmaya değer bir gündü benim için. Bana hiç bitmeyecekmiş gibi gelen günlerin sonuna yaklaşıyordum.

Helga'nın gelmesini sabırsızlıkla bekledim. Bu güzel haberi ona verecektim. Kapıdan içeri girdiği anda gülümseyerek ona abartılı bir günaydın dedim. Bana bakarak güldü.

"Hayrola, bu neşeni neye borçluyuz?"

"Yakında tüm bunlardan kurtuluyorum," dedim elimle askıları göstererek.

"Ameliyat günün belli oldu mu?"

"Evet, iki haftaya kadar özgürüm."

"Çok sevindim Yankı. Bunların geçeceğini sana söylemiştim. Sadece sabretmen gerekiyor."

"Evet, çok az kaldı."

"Bugün bana neler anlatacaksın bakalım?"

"Aklıma ne geliyorsa onu."

Sandalyesini çekip oturdu. "Dinliyorum."

"İzmir günlerimiz bitmişti. Mezun olduğumuzda Duru biraz daha kalalım dese de ben Ayvalık'a dönmek için can atıyordum..."



Sonunda özlemini hep duyduğum Ayvalık'a dönmüştük. Birkaç hafta sonra ben babamın yanında işe başlamıştım. Babam annesinden devraldığı o küçük atölyeyi büyütmüş, küçük de olsa bir fabrika yapmayı başarmıştı. Ben de ondan devraldığım bu yeri daha da büyük bir yer yapmaya kararlıydım. Teknolojimiz oldukça eskiydi ve ilk işim, oraya yeni makineler getirtmek oldu. Bu da kapasitemizi oldukça artırdı. Tek amacım vardı, dünyaya açılmak. Yaptığımız ürüne güveniyorduk ve bunu herkesin ulaşabileceği bir markaya çevirmek istiyordum.

Ben bu işlerle uğraşırken geriye kalan tüm vaktimi Duru'yla geçirmeye çalışıyordum. Duru ise babasının ve benim beklediğim gibi otelde çalışmaya daha başlamamıştı ve bütün gününü evde geçiriyordu. Neden bu şekilde davrandığını bilmiyordum. Çünkü okuldan geldikten sonra bir ayımızı tatil yaparak geçirmiştik. İkimiz de okulun stresini üzerimizden atmıştık ama bunun Duru'ya yetmediğini anlamıştım. Birkaç kere bunu onunla konuştuğumda kavga etmeye o kadar hazır bekliyordu ki ben de vazgeçmiştim. Bu onun hayatıydı ve babasıyla ilgili sorunları kendisi çözmeliydi ama ona baktıkça onun sorununun sadece babasıyla değil benimle de olduğunu hissediyordum.

Bir akşam iş çıkışı onu almaya gittim. Evlerinin önüne geldiğimde Duru bahçe kapısının önünde bekliyordu ve duruşuna bakarak onun sinirli olduğunu anlamıştım. Arabayı durdurduğumda hemen arabaya bindi.

"Çabuk gidelim buradan."

"Ne oldu Duru?"

"Artık dayanamıyorum."

"O zaman neden evlenmek için bir yıl daha bekleyelim diye tutturdun? Şimdiye kadar çoktan evlenmiştik."

Sessiz kaldı. Ben de Cunda'dan çıkarak Ayvalık'a doğru arabayı kullanmaya başladım.

"Babam yine çalışma konusunu açtı."

"Planları bu yöndeydi. Şimdi okulunu bitirdiğine göre bunu beklemesi çok doğal değil mi?"

"Ben orada çalışmak istemiyorum Yankı."

"O zaman hemen evlenelim Duru."

"Hayır, beklemek istiyorum, emin olmak için."

"Neden?" diyerek ona baktım. O sırada o da dönerek bana baktı.

"Bizden."

Bunun üzerine arabayı kenara çekerek durdurdum. Ona doğru döndüm. Söylediği bu kelime kesinlikle canımı sıkmıştı. Bunca seneden sonra emin olmak için neyi beklediğimizi bilmiyordum. Ben ona âşıktım ve o da bana âşıktı. Yıllardır hiç kimse aramıza girmemişti ve bunca zaman emin olamadıysak bu bir yılda nasıl emin olacaktık?

"Seni düşündüren ne Duru?" dedim ve ellerini tuttum. "Senden başka hiçbir kızı istemiyorum. Bunu sana kanıtlamış olmalıyım bunca yıldır."

"Yankı, yanlış anlamanı istemiyorum ama belki biraz ayrı kalmalıyız."

"Ayrı kalmak mı?" dedim şaşırarak.

"Evet, şimdiye kadar hiç ayrılmadık Yankı. Hep birlikteyiz. Ya evlendiğimizde birbirimizden bıkarsak, o zaman ne olacak?"

"Bunca sene bıkmayıp her şeyin istediğimiz gibi olmasından sonra mı bıkacağız Duru? Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bilmiyorum, annem ve babam gibi olmak istemiyorum. Her an kavga ediyorlar, ortak hiçbir noktaları yok. Neden evlendiklerini ve bunca seneye rağmen ve bu kadar mutsuzken neden boşanmadıklarını da anlamıyorum. Korkuyorum Yankı."

"Bizim onlar gibi olacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Evet, onlar da birbirlerini severek evlenmişler ama günün

sonunda birbirlerini öldüreceklermiş gibi davranıyorlar."

"Biz asla öyle olmayacağız. Sen benim için çok değerlisin Duru. Seni asla üzmem ve bence evlendiğimizde bizden daha mutlu hiç kimse olmayacak."

Gülümseyerek bana baktı ama o gülümseme gözlerine dek ulaşamadan yüzünde soldu gitti. Bana anlatmadığı bazı şeyler olduğunu hissettim. O anda ne kadar sorsam da onu endişelendiren şeyleri bana anlatmayacaktı. Onu o kadar iyi tanıyordum ki. Yine de içimi bir sıkıntı kapladı. Arabayı tekrar hareket ettirdiğimde Duru'yu düşündüm. Yanımda sessizce oturuyordu ve o an onun ne düşündüğünü, neler hissettiğini merak ettim. Ben de konuşmayınca sessizce yol aldık.

"Biliyor musun Yankı, ben Duru'nun seni çok sevmediğini düşünüyorum," diyen Helga, beni anılardan kurtarıp içinde bulunduğumuz ana getirdi.

"Neden bu şekilde düşündün? Korkularını anlayabiliyordum. Mutlu olmayı istiyordu. Önünde sürekli kavga eden kötü bir örnek vardı."

"Kesinlikle mutlu olmayı istiyordu. Herkes mutlu olmayı istiyor ve bunun için çabalıyor ama Duru seninle mutlu olamayacağını sanki biliyormuş ya da bunu senden çok önce anlamış gibi diyelim."

"Yine de ben öyle düşünmüyorum Helga."

"Nasıl düşünüyorsun?"

"Ailesinin etkisinde kaldığını düşünüyorum. Küçükken sorun çıkarmıyorlardı ama büyüdüğünde benden hoşlanmadıklarını hissetmiştim. Belki de kızları için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorlardı."

"Yine de seven biri her şeyi göze alır Yankı. Anneni düşün. Babanı sevdiği için her şeye ve herkese arkasını döndü."

"Haklısın."

"Bunu haklı olmak için söylemedim. Sadece anlattıklarından yola çıkarak söylüyorum."

"Belki de tüm bunları onunla konuşmalıydım."

"Bu da iletişiminizin hiç de sandığın gibi iyi olmadığını kanıtlıyor zaten. Duru seninle konuşabilseydi belki de senden ayrılmak istediğini söyleyebilirdi ama sen ona âşık olduğunu söylemene rağmen onu dinlemiyordun."

"Dinlemiyor muydum?"

"Evet, kız hem ailesinin yanında hem de bulunduğu yerde mutlu değilmiş ve bunu birkaç kere sana anlatmaya çalışmış ama sen çok mutlu olduğunu söyleyerek onun nedenlerini hiç sorgulamamışsın."

Helga'ya baktım. Haklı olabilir miydi? Gerçekten de Duru'yu hiç dinlememiş olabilir miydim? Gitmesinde benim payım ne kadardı?

"Ne düşünüyorsun Yankı?"

"Bilmiyorum, belki de haklı olabilirsin Helga."

"Duru'yu tanımıyorum ve senin anlattıklarınla onu tanımaya çalışıyorum ama kız kesinlikle orada sana rağmen mutsuzmuş. Duygular değişebilir Yankı. Değişmediğini sanırsın ama en hızlı değişen şey duygulardır. Hem de hiç hissettirmeden değişir. Hoşlanma aşka, aşk sevgiye döner. Ya da âşık olduğunu düşündüğün kişi bir zaman sonra bir yabancıya dönüşür. Büyüdükçe aranızdaki bitmeyeceğini düşündüğün o aşk belki de bitti Yankı."

"Ben hep ona âşıktım ve hâlâ da âşığım Helga."

"Bence sen de ona âşık değildin ve aranızdaki şey neyse, artık aşk değil, sadece alışkanlıkmış."

"Yapma Helga, bu kadar çabuk bu kanıya varamazsın. Biz onunla dokuz yaşından itibaren birlikteydik. Her şeyimizi bilirdik. Neye üzüldüğümüzü, neyin bizi mutlu ettiğini bilirdik. Birbirimizi görmeden geçirdiğimiz zamanlarda özlemle birbirimize kavuşmayı beklerdik. Bizim de herkes gibi tartışmalarımız olurdu ama sevgimizden hiç vazgeçmedik."

"Yanılıyorsun Yankı, sen onu hiç tanımamışsın ama Duru seni çok iyi tanımış."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çok basit, eğer tanımış olsaydın onun ne düşündüğünü anlardım."

Sessizce ona baktım. Bunu o güne kadar anlamadığımı biliyordum ve şimdi bu yüzüme vurulduğunda, belki de Duru'yu hiç tanımadığımı düşündüm. Sadece uzun yıllar boyunca kafamda şekillendirdiğim bir Duru vardı ve bunun, gerçek Duru'yla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Biz kadınlar Yankı, bazı şeylerin hemen farkına varamasak bile bir süre sonra bizi rahatsız eden şeyleri düşünmeye başlarız. Erkekler ilişkilerinde ânı düşünürken biz kadınlar bundan on yıl sonraki zamanı bile düşünürüz. Bence Duru da bunları düşündü. Seninle evliyken hayatının nasıl olacağını düşündü. Önünde sürekli kavga eden ama bir zamanlar birbirlerini sevdiklerini sanan bir örnek vardı. Üstelik seninle de son zamanlarda daha çok tartışmaya başlamıştı. Onun duygularına değer vermediğini düşünüyordu. Sonunda ilişkinizi sorgulamaya başladı. Belki de bir yıl bekleyelim dediğinde bu, onun emin olması için öne sürdüğü bir zaman dilimiydi ve seni gözlemledi, kendini gözlemledi ve aradığı kişinin sen olmadığına karar verdi. Bunu sana söyleyemedi, zaten söylese de sen onu anlamayacaktın ve aradığı adamı bulunca da çekip gitti."

Hiçbir şey demeden Helga'yı dinliyordum. Bunca zaman bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim.

"Sessizsin, amacım seni üzmek değildi Yankı. Sadece bu ilişki hakkında hissettiklerimi söyledim."

"Üzülmedim Helga, sadece bunu bunca zaman sonra anlamam acı oldu. Bir hiç uğruna geçip giden günlerime üzüldüm."

Helga gülerek bana baktı. "Hani bana bir söz söylemiştin," diyerek gülmeye devam etti. "O geçip giden günlere

üzülme Yankı. O günler birbirimizi bulmamızı sağladı. Belki de birbirimizi hiç tanımadan yaşayıp gidecektik."

"Bizi tanıman için çok zamanın vardı Helga ve sen de bizi tanımak istemedin. Sen o geçip giden bunca yıla üzülmüyor musun?"

Gülen yüzü yavaşça soldu. Gözlerine bir keder oturdu ve bana bakarak, "Pişmanlığımı mı duymak istiyorsun Yankı?" diye sordu.

"Hayır, bunu duymaya ihtiyacım yok, bunu gözlerine baktığımda görüyorum zaten Helga."

"Pekâlâ," diyerek yanımdan kalktı ve pencereye doğru gitti. Sonra da bana doğru döndü, gözleri dolmuştu. "Bu kadar duygusallık kalbime zararlı," dedi gülerek.

Sonra aklına bir şey gelmiş gibi bana baktı. "Sen Ada'ya karşı neler hissediyordun Yankı?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü ne yaparsa yapsın âşık olduğum tek kız Duru'ydu. Ada'ya duygusal anlamda bir şey hissetmiyordum. O kızla yıllarca konuştum ve onunla konuşmak bana hep huzur verdi ama bu sevgi değildi Helga. Belki acıma, ya da belki yalnızlığının verdiği ilgi diyebiliriz ama sevgi değildi."

Helga hiçbir şey demeden yerinden kalktı. "Kahve alacağım, sen de ister misin?"

"Evet, iyi fikir."

Onun odadan çıkmasına baktım. Benim de aklıma o an Helga'nın söyledikleri geldi. Ada'ya hissettiklerimi düşündüm ama Helga yanılıyordu, belki de anlatma şeklim ya da Ada'dan daha çok bahsetmem ona bunları düşündürüyordu.

Helga elinde kahvelerle geldiğinde bir süre daha konuşmadan oturduk. Sonunda mantosunu giydi.

"Gidiyor musun?"

"Evet, sen de dinlenmelisin."

"Tamam, o zaman yarın gelir misin?"

"Evet," dedi. Kapıya doğru gitti. Kapıyı açtı ve tam çıkacakken geri gelip bana bakarak, "Bu merak beni deli ediyor Yankı," dedi.

"Hangi merak?"

"Duru'ya ne olduğunu merak ediyorum."

"Zamanı geldiğinde zaten anlatacaktım."

"Hayır, şimdi anlat."

"Neden bu kadar acele ediyorsun?" dedim gülerek.

"Ona ne oldu diye bir gün daha düşünemem."

Bunu Helga'ya anlatmayı çok istiyordum ama her şeye kendimi hazırladıktan sonra. O sırada içeri giren Lance'e gülümsedim. Belki de bu, Helga'nın merakını giderirdi.

"Biraz geciktim. Ne o Helga, gidiyor musun?"

"Hayır, Yankı'nın Duru'ya ne olduğunu anlatmasını bekliyorum."

"Tam zamanında geldim desenize. Ben de merak ediyorum."

"Pekâlâ," dedim bıkkınlıkla. Artık kurtuluş yoktu. Bunun üzerine Helga mantosunu çıkarmış ve duvarın kenarına çektiği sandalyeyi yanıma getirmişti. Hafızamda o günleri tekrar tekrar yaşarken şimdi anlatmak bana çok zor geliyordu.

Duru'nun İstanbul takıntısı o kadar ileri boyuta varmıştı ki onu dinlemediğim takdirde ilişkimizin devam edemeyeceğini anlamıştım. Çünkü Duru bunu sürekli önüme getirmeye başlamıştı. Ben konuyu kapattıkça o bir şekilde açıyor ve biz bunun için sürekli kavga ediyorduk. Sonunda babam ve annemle konuşmaya karar verdim. Benim için yaptıkları planları biliyordum ve bunu duyduklarında çok da üzüleceklerdi ama diğer tarafta âşık olduğum tek kadın vardı. Sonunda her ikisini de karşıma aldım ve onlara evlendikten sonra İstan-

bul'a gitmek istediğimi söyledim. İkisi de önce buna şiddetle karşı çıktılar.

Babam, "Tüm işleri sana bırakmak için okulunun bitmesini bekledim Yankı. Ben artık yaşlandım. Sandım ki bu işlerin başına geçeceksin," dedi.

"Baba mühendislik okudum, mesleğimi yapmak istiyorum."

"Sen tek oğlumsun ve bunu kabul etmiyorum."

"Yapma baba, beni burada zorla tutamazsın. Gitmek ve şansımı denemek istiyorum."

"Yankı, hep burada kalacağını söylemiştin," diyen anneme baktım.

"Fikrimi değiştirdim anne," diyerek yerimden kalktım ve onlara bakarak, "Dışarı çıkıyorum," dedim.

Aslında gitmek istemiyordum ama bir seçim yapmak zorundaydım ve ben Duru'yu seçmiştim.

İstanbul'a gidebileceğimizi Duru'ya söyleyip aramızı düzeltmek için onu görmeye gittim. Son zamanlarda babasının zoruyla otelde çalışmaya başlamıştı. Otelden içeri girdiğimde Ada'yı gördüm. Lobidekilere servis yapıyordu. Yazları dayısı onu otelde çalıştırırdı. Birkaç kere Ada bunu kendi istediğini söylemişti ama Ada'ya nasıl davrandıklarını bildiğim için bunun öyle olmadığını bilirdim.

Müşterilerden biri Ada'dan soğuk bir içecek istediğinde o da bara doğru gitti. O sırada Duru beni görmüş ve yanıma doğru yürümeye başlamıştı. Üzerinde şık bir mini elbise vardı. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla mermer zeminde salınarak yürümesine baktım. Her zamanki gibi çok güzeldi.

"Ne işin var burada?" dedi. Sesi son derece soğuktu. Otele gelmemden pek hoşlanmazdı ama bu haberi ona vermek için acele ediyordum. Bunun ilişkimizi olumlu yönde değiştireceğine inanıyordum.

"Seni görmeye geldim."

"Zaten akşam görüşeceğiz. Çalışıyorum," dedi gülerek.

"O zamana kadar bekleyemedim. Sana verecek güzel haberlerim var."

O sırada telefonu çalınca konuşmamız yarım kaldı. Benden biraz uzaklaşarak telefonla konuşmaya başladı. Benim de gözüm ondaydı. Güzelliği her zamanki gibi aklımı başımdan almıştı.

Telefon konuşması uzadıkça ben de bara doğru gittim. Soğuk bir şeyler içmem gerekiyordu. Ada tepsiye koyduğu soğuk içeceği müşteriye doğru götürürken arkası dönük olan Duru aniden dönünce onunla çarpıştı ve tepsinin üzerindeki içecek Duru'nun üstüne doğru döküldü. O güzelim krem elbisesi bir anda rezil olmuştu.

Duru sinirle, "Dikkat etsene!" diye Ada'ya bağırdı.

Hâlbuki Ada'nın hiç kabahati yoktu. Dikkat etmesi gereken kişi kendisiydi. Bu sinirini geçirmemiş olmalı kıza herkesin içinde bir tokat attı.

"Geri zekâlı!" diye bağırdığında yerimden kalkarak onlara doğru gittim. Ada kıpkırmızı olmuş bir şekilde yanağını tutuyordu. Lobide olan birkaç kişi ne olduğunu anlamadan bakıyordu. Gözleri dolmuştu ve dokunsan ağlayacak durumdaydı. Duru ise sinirden kuduruyordu.

"Duru!" diyerek onu susturdum. "Herkes size bakıyor, biraz sakin ol." Bu sırada Ada çoktan yanımızdan ayrılmıştı. Ben de Duru'nun kolundan tuttum ve onun odasına doğru yürüdük. İçeri girdiğimizde hâlâ sakinleşmemiş olan kıza baktım.

"Biraz fazla tepki vermedin Duru?"

"Bir de sen başlama Yankı. Şu halimi görmüyor musun?"

"İyi de bu bir kaza. Hem Ada'nın da kabahati yoktu, sen dikkat etmedin."

Bunun üzerine daha da sinirlendi. "Hâlâ onu koruduğuna inanamıyorum. Bundan ne zaman vazgeçeceksin Yankı?"

"Onu korumuyorum."

"Yeter artık. Gerçekten yeter. Bıktım, anlıyor musun?" diye bağırdı ve beni itti.

"Duru!"

"Bana Duru deyip durma. Artık karar ver Yankı?"

"Neye?"

"Kimi istediğine?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu nasıl soru Duru? Tabii ki seni istiyorum. Her zaman da seni istedim. Şimdi bunun konumuzla ne alakası var, söyler misin?"

"Benim yanında onu koruduğun sürece bu iş yürümez Yankı."

"Saçmalama Duru. Yaptığının yanlış olduğunu ne zaman anlayacaksın? Herkesin içinde ona tokat attın. O artık çocuk değil. Genç bir kız. Üstelik senin kuzenin?"

"Umurumda bile değil. Onu hiçbir zaman sevmedim ve bundan sonra da sevmeyeceğim. O geldiğinden beri evimizde huzur kalmadı. Keşke ölse."

Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Benim Duru'm tüm bunları nasıl söyleyebilirdi? Ona doğru bir adım attım. "Yaklaşma bana!" diye bağırdı. "Kimi istediğine karar verene kadar seninle konuşmayacağım Yankı. Şimdi beni yalnız bırak."

"Duru!"

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdı.

Sinirliyken üzerine gitmemeyi yıllar içinde öğrenmiştim. Kapıya doğru gittim ve kapıyı açmadan son kez dönerek ona baktım. Bunun üzerine arkasını döndü. Ben de dışarı çıktım. Otelden çıktığımda Ada'nın biraz ilerde duvarın üzerine oturmuş ağlamakta olduğunu gördüm. Ona doğru gittim. Beni gördüğünde kalkmak istedi. Kolundan tuttum.

"Bırak beni."

"Üzülme, sen haklıydın."

"Haklı olmam tokat yememe engel olmadı."

Gözyaşları yanaklarına doğru akarken daha fazla dayanamadım ve onun gözyaşlarını parmaklarımla sildim. "Hadi

üzülme Ada," dedim. Ada arkamdaki bir yere gözlerini dikti ve sonra da yanımdan uzaklaştı. Onun arkasından baktığımda Duru otelin önünde kızgın gözlerle bana bakıyordu. İçimden kendime küfretsem de artık olan olmuştu. Yaptığımı gördüğüne emindim. Bir süre daha birbirimize baktık ve sonra bana doğru yürüdü. Hiçbir şey demeden parmağında duran ve aramızda taktığımız yüzüğü çıkardı ve bana uzattı. Bunu yaptığına inanamıyordum. Onu omuzlarından tutmak ve kendine gelene kadar sarsmak istiyordum.

"Duru," dediğimde sakince bana baktı.

"Sen seçimini yaptın Yankı."

"Ben seni seçtim Duru. Bu hep böyleydi ve bundan sonra da hep böyle olacak."

Hâlâ bana uzattığı yüzüğü elinde tutuyordu.

"O yüzüğü almayacağım Duru. Bunu parmağından çıkarmayacağına dair bana söz verdin. Sakinleştiğinde bunu konuşuruz ama şimdi değil."

"Ben sakinim Yankı. Göreceğimi gördüm. Bundan sonra ne diyeceğin beni hiç ilgilendirmiyor," diyerek yüzüğü duvarın üzerine koydu ve arkasını dönerek otele doğru yürüdü. Ben de o kadar sinirliydim ki duvarın üzerindeki yüzüğü almadan arabaya doğru gittim. İkimizin de sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Sustuğumda, "Yani Duru ile ayrıldınız mı?" diye sordu Helga.

"Bunu ayrılık olarak görmedim ben, Helga. Bu tip kavgalarımız oluyordu. Bunun da onlardan biri olduğunu düşündüm. Bu sefer fazla tepki vermişti ama düşündüğünde yaptığının kötü olduğunu anlayacaktı."

"Kız taktığın yüzüğü sana vermiş."

"O yüzüğü ondan almadım."

"Ondan almamış olman bir şey değiştirmez. Duru yüzüğü parmağından çıkarmış ve onun için bu olay kapanmış."

Düşündüğümde Helga'ya hak verdim. O yüzüğü parmağından çıkarmasını onun kaprisine vermiştim. Ondan çok daha büyük kavgalarımız olmuştu ve Duru parmağından o yüzüğü asla çıkarmamıştı.

"Sonra ne oldu?"

Benim için acı olan bu durumu anlatmayı gerçekten istiyor muydum, bundan emin değildim.

"Hadi anlat, merakla bekliyoruz."

"Hafızamda o günler hâlâ çok taze ve ben bunları tekrar tekrar yaşıyorum. Nereden başlayacağımı da bilmiyorum," diye mırıldandım ve anlatmaya başladım.

Duru'yu çok seviyordum, onsuzluğu düşünemiyordum bile. Ancak, İzmir'den geldiğimizden beri tartışmalarımız artmıştı. Hem Duru'nun İstanbul sevdası hem de ona karşı Ada'yı savunmamdan dolayı bana iyice öfkelenmişti. Ne yaparsan yapayım Duru'nun o kıza olan davranışını değiştirememiştim. Otelde yaşanan en son olaydan sonra son kavgamız oldukça sert geçmişti. Duru benim Ada'yı istediğimi ima etmişti. Bunun saçma olduğunu ikimiz de biliyorduk ama ilk adımı atmayı birbirimizden beklemiştik. Üstelik ona verdiğimde, parmağından çıkarmayacağını söyleyip yemin ettiği yüzüğü çıkarıp bana uzatması canımı çok yakmıştı. O yüzüğün benim için bir anlamı vardı. Duru onu parmağından çıkardığında, yüzüğün temsil ettiği o anlama ihanet ettiğini düşünmüştüm. O gün ayrıldığımızda on beş gün görüşmedik. Duru zaten son zamanlarda bu dargınlık işini uzatabildiği kadar uzatıyordu ve ben de bu sefer gerçekten öfkeliydim. Ona duyduğum özlem beni çılgına çevirse de bu sefer alttan almayacaktım. Yine de birkaç gün sonra bu inadımdan vazgeçtim.

Belki de buralardan gitmek bize iyi gelecekti. Belki de Ada bizi kötü etkiliyordu. İzmir'de hiç kavga etmediğimizi düşündüğümde sonunda ben de kararımı vermiştim. İstanbul'a gidecek ve belki de bu ortamdan uzaklaşınca daha mutlu olacaktık. Yeni bir hayata başlayabilirdik. Duru yanımda olduktan sonra her yerde mutlu olabilirdim. Benim için onun olduğu her yeri severdim.

Bu işi uzatmanın anlamı yoktu. Bir an önce onunla evlenmek istiyordum. Duru'nun dediği gibi belki de ben bu işi fazla uzatmıştım. Sonunda annem ve babamla konuştum. Önce karşı çıktılar. Bunun üzerine ne kadar kararlı olduğumu bilmelerini istedim.

"Duru'yu seviyorum ve onsuz olmak istemiyorum. Bunu her ikiniz de uzun yıllardır biliyorsunuz."

"Kararına saygı duyuyorum Yankı ama bence biraz daha beklemelisiniz," diyen anneme baktım.

"Beklemek mi? Anne evlenmek için daha ne kadar beklemem gerekiyor? Yıllardır bekliyoruz zaten."

Bunun üzerine babam söze girdi. "Ben bu konuyu birkaç kere Duru'nun babasına açtım Yankı. Bu işin uzadığını Mehmet Bey'e söyledim."

"Eeee?"

"Babası istemiyor Yankı."

"Duru'yla birlikte olduğumu bütün Cunda biliyor. Neden böyle bir şey söylesin?"

"Bak oğlum. Mehmet'i uzun yıllardır tanırım. Gözü hep yukarıda bir adamdı. Karısının da öyle. Bunu sen de biliyorsun. Duru da anne babasına benziyor. Onlar kızlarına koca olarak seni düşünmüyorlar Yankı."

Babama doğru döndüm. "Biz de fakir sayılmayız."

"Öyle ama yine de bu işin olacağını düşünmüyorum Yankı. Biz üstümüze düşen görevi yaparız ama bana kalırsa onlar damat adayını bulmuşlar."

Öfkeyle babama baktım. "Ne söylüyorsun baba? Yok öyle

bir şey. Duru ve ben birbirimize aşığız. Her duyduğuna inanma. Böyle bir şey olsa Duru bana söylerdi."

Babam hiçbir şey demeden önce bana, sonra da anneme baktı. Bu bakış bile beni rahatsız etmeye yetmişti. Bunu daha fazla onlarla tartışmayacaktım. Yüzlerine bakarak son sözümü söyledim.

"Yarın Duru'yu istemeye gideceğiz. Bunun için ne hazırlık yapılması gerekiyorsa yapmanızı istiyorum. Gelmezseniz ben tek başıma giderim," diyerek ayağa kalktım ve bir şey demelerini beklemeden evden çıktım.

Tüm bunlar kâbus gibiydi. Duru'nun bana âşık olduğunu biliyordum. Son zamanlarda aramız iyi olmayabilirdi ama o kız bana âşıktı ve ben de ona âşıktım, hem de tam dokuz yaşımdan beri.

Geç saatlerde eve geldim. Ertesi sabah erkenden kalktım ve kendime takım elbise aldım. Duru böyle şeylere önem verirdi. Her şeyin düzgün olmasını istiyordum. Kuyumcuya giderek onun için tek taş bir yüzük aldım. O gün öğleden sonra eve geldiğimde büyükannem eve gelmişti. Masanın üzerinde duran süslü çikolata paketini gördüğümde annemin zevkine bir kez daha hayran oldum. Bu konularda üstüne kimseyi tanımıyordum. Annemin endişeli haline bakarak konuştum.

"Ne oldu anne?"

"Haber vermeden gitmek olmaz Yankı. Bence onları aramalıyız."

Bunu ben de düşünmüştüm ama sürpriz yapmak en iyisiydi. Duru sürprizleri severdi ve bunu da seveceğini düşünüyordum.

"Sürpriz olmasını istiyorum anne," dediğimde bir şey söylemedi.

Ben de yukarı çıkarak giyindim. Aynada kendime baktığımda gülümsedim. Aklıma bizi gördüğünde Duru'nun yüzü gelince gülümsemem daha da genişledi. Aramızın son zamanlarda gergin olduğu doğruydu ama bunu çözebilirdik. Sevgi-

miz her şeyin üstesinden gelebilirdi ve biz çok mutlu olabilirdik. Onsuz bir geleceği düşünemiyordum. Büyüdükçe ikimiz de değişmiştik ama aşkım hiç değişmemişti. Duru için de değişmediğine emindim. Artık istediği her şeyi ona verebilirdim. Buralardan giderdik ve beraber olduğumuz sürece her yerde mutlu olabilirdim. Yeter ki birlikte olalım.

Aşağıya indiğimde babam da elinde kırmızı güllerle geldi. Duru'ya olan aşkımı bundan daha iyi hiçbir çiçek anlatamazdı. Bense heyecandan yerimde duramıyordum. Babam anneme diğer elinde tuttuğu beyaz bir gülü uzatınca annem çiçeği gözleri dolarak aldı. Annemin beyaz güllere farklı bir bağlılığı vardı. Bahçenin her yerinde beyaz güller yetiştirirdi.

Derin bir nefes almak için sustuğumda Helga'nın da gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Babası da beyaz gülleri çok severdi," diye titrek bir sesle fısıldadı. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

Hiçbir şey demeden ona baktım. Bu kadar duygulanacağını düşünmemiştim. Lance ile göz göze geldim. Bundan sonra anlatacaklarım bana daha çok acı verecekti ama bir kere başlamıştım.

Sonunda her şey hazırlanmış ve biz Cunda'ya doğru yola çıkmıştık. Annem ve babam öndeki arabadaydı, biz de büyükannemle benim kullandığım arabadaydık. Büyükanneme bakarak gülümsedim.

"Hep benim evlendiğimi görmek isterdin büyükanne. Sonunda evleniyorum."

"Şükürler olsun. İnşallah çocuklarını da görürüm," diyerek o da gülmeye başladı.

"Bunu fazla uzatacağımızı sanmıyorum büyükanne," dedim ve bunun üzerine ikimiz de kahkaha attık.

"Düğünü çiftlikte yapalım mı Yankı?"

"Duru'nun buna sıcak bakacağını sanmıyorum büyükanne. Büyük olasılıkla otelde isteyecektir."

"Siz mutlu olun da nerde olursa olsun. Umarım bu ailedeki herkes gibi siz de çok mutlu olursunuz."

"Umarım büyükanne."

Mutsuz olmak için bir nedenimiz yoktu. Hem de çok mutlu olacaktık.

Arabayı Duru'nun evinin önünde çektiğimde heyecandan yerimde duramıyordum. Hep beraber aşağıya indik. Cebimde duran yüzük kutusunu bir kere daha elimle yokladım ve kendi kendime gülümsedim. Eve vardığımızda kapıyı Ada açtı ve bana o kadar şaşkınlıkla baktı ki ona gülümsedim. Ada bile bu kadar şaşırmışsa Duru'nun halini düşünemiyordum. O sırada içeri girmiştik. Salona geçtiğimizde şok geçirerek olduğum yerde durdum. Duru ve tanımadığım bir adam ayakta dikiliyor, yaşlı bir adam da onlara yüzük takıyordu. Onlar da bizi gördüklerinde şaşırdılar. Elimizde kırmızı güller ve çikolata, öylece dikiliyorduk. Duru beni gördüğünde bembeyaz oldu. Evin içinde ne kadar insan varsa şaşkın bir halde birbirlerine bakıyorlardı. İlk kendini toparlayan Duru'nun babası oldu.

Bize bakarak, "Size verecek kızım yok demiştim Salih," dedi.

Bense şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilmiyordum. Kötü bir kâbusun ortasında kalmış ve bir türlü uyanmayı başaramamış gibi olduğum yerde donup kalmıştım.

Babam adama bakarak konuştu. "Biz zaten Duru'yu değil Ada'yı istemeye geldik," dedi. Bunu duyduğum anda şaşkınlıkla babama baktım. İçimden ne saçmaladığını düşündüm.

Bunun üzerine Duru'yla nişanlanan tanımadığım adam, "Evin hizmetçisi için mi geldiniz? Ne tesadüf, aynı gün hem

de!" diyerek güldü. Birkaç adım atarak ona doğru yürüdüm. Babam kolumdan tutarak beni çekti.

Gözüm Duru'ya takılmıştı. Hâlâ şaşkınlıkla orada öylece dikiliyordu. Bir şeyler söylemesini bekledim ama sessizdi. Tek bir şey söylese onu kolundan tutup oradan çıkaracaktım. Sadece sustu. O an karşımdaki, benim sevdiğim kız değildi sanki. Yaşadıklarımız, aşkımız, hayallerimiz yok olmuş gibiydi. Duru'nun böyle bir şey yapacağına asla inanmıyordum. Yanında dikildiği adamın kim olduğunu bile bilmiyordum. Kalbim parçalara ayrılırken görüşmeyeli henüz on beş gün olmuşken bir başkasıyla nişanlanacak kadar beni nasıl silip atmış olduğunu düşünüyordum. Ben bu kıza âşıktım. Bu kadar kısa sürede ne değişmişti? Ne olmuştu? Daha birkaç hafta önce evlilik planları yaparken nasıl buraya gelmiştik? Tüm bu sorulara Duru'nun cevap vermesini istiyordum. Bana ne olduğunu ve yanında dikilen o adamla neden nişanlandığını anlatmasını istiyordum ama o kadar duygusuz ve o kadar uzak duruyordu ki sanki yıllarca tanıdığımı düşündüğüm, âşık olduğum kadının içine bir yabancı girmiş gibiydi.

"Yankı," diyen anneme baktım. O da benim kadar şaşkın durmasına rağmen, "Sakin ol," diye fısıldadı bana.

Gözüm Ada'ya takıldı. Babamın söylediklerinin ardından, kapının girişinde şaşkın bir halde gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ona baktığım anda Duru'dan nasıl intikam alacağımı da anlamış oldum. Bana otelde, "Seçimini yap," demişti. Benden önce o seçimini yapmıştı. Madem öyle, ben de seçimimi yapabilirdim. Yıllardır koruduğum Ada'yı hem bu evden kurtarıp hem de Duru'nun canını, benim canımı yaktığı gibi yakabilirdim. Duru'nun yaptıklarına karşı ben de Ada'yla evlenip onu çok mutlu ederek Duru'nun neler kaçırdığını gösterebilirdim. Üstelik Duru, Ada'dan nefret ediyordu. Bundan daha güzel intikam olabilir miydi? Duru yıllarca Ada'nın bana âşık olduğunu söyleyip durmuştu. Belki de Duru yaptığı yanlışı anlardı.

Duru'nun babasına dönerek, "Ada'yla evlenmek istiyorum," dedim. Sonra da gözlerimi Duru'ya çevirdim. Bunu duyduğu anda irkilmiş gibi davrandı.

"Onu sevmiyorsun," dedi. Sonunda konuşmuştu.

Verdiği tepkiye baktım ve bu da doğru yolda olduğuma dair hislerimi kuvvetlendirdi.

"Bundan asla emin olamayacaksın," dedim ve Ada'ya baktım.

Ada bunun üzerine daha da şaşırdı. Onu yıllarca dinlemiş ve bu evden kurtulmayı dört gözle beklediğini öğrenmiştim. Tek yapmam gereken bana duyduğu sevgiyi kullanmak ve onu ikna etmekti. Bunun zor olmayacağını biliyordum.

Duru'nun annesi Gülçin Teyze kocasına dönerek, "Ada'yı istiyorlar Mehmet. Ver gitsin. Zaten yarın İstanbul'a gideceğiz. Hatta bugünden alsınlar," dedi.

O an kadının boğazını sıkmamak için kendimi güç tuttum. Dayısı Ada'ya dönerek, "Sen de istiyor musun?" diye sordu.

Gözlerim Ada'ya takıldı. Ne diyeceğini bilemezmiş gibi bir süre dayısının yüzüne baktı ve sonra da bana döndü. Ona bakarak gülümsedim. Birkaç dakika daha rol yapabilir, gururumu kurtarabilirdim. Ada'ya doğru yürüdüm. Her zamanki gibi elbisesinin kumaşını elinde sıkı sıkı tutuyordu. Onun elini tuttum, titriyordu. Gözlüğünü yüzünden aldım ve onun gözlerinin içine bakarak, "Benimle evlenir misin Ada?" dedim.

Bir an düşüp bayılmasından korktum ama dimdik ayakta dikiliyordu. Ada gözlerini benden ayırarak Duru'ya baktı. Duru ise yüzünde alay eden bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Bunu Ada da görmüş olmalıydı ki, "Evet," diye fısıldadı.

"Sonunda layığını buldun," diyen Duru'ya doğru döndüm.

"Sen de öyle," dedim.

Bir süre gözlerimiz birbirine takılı kaldı. Kalbim ağrıyordu. Âşık olduğum kız karşımda bir başka erkekle dururken ben Ada'nın elini tutuyordum. En doğrusu buradan çıkıp git-

mek, her şeyi unutmak ve bir yerlerde sızacak kadar içmekti. Sonra cebimdeki yüzük aklıma gelince Ada'nın elini bıraktım ve kutuyu çıkararak yüzüğü parmağına taktım. Yüzük ona biraz bol gelmişti ama önemi yoktu. Nasıl olsa parmağına göre ayarlanırdı. Ne kadar kolay olmuştu. Duru'yla evlenmeye gelmiş ve yüzüğü Ada'ya takmıştım. Bu saçmalığa gülmek istedim ama herkes bana bakarken orada öylece kaldım.

Tekrar Duru'ya baktığımda pişman olacağını biliyordum. Sadece beklemem gerekecekti. Böyle çok günlerimiz olmuştu. Duru kafasına göre takılır ve sonra pişman olurdu.

"Tamam, o zaman," diyen Duru'nun babası düşüncelerimi dağıttı ve ona doğru döndüm.

"Eşyalarını topla Ada," diyen yengesine baktım.

"Gülçin, bu şekilde olmaz, el âlem ne der?"

"Hiçbir şey diyemez. Hem biz artık buralarda olmayacağız."

Dayısı babama daha da yaklaştı. Fısıldayarak, "Teklifinize ancak bir şekilde evet derim. Ada'nın imzalaması gereken evraklar var. Onları imzalarsa," dedi.

"Neymiş onlar?" diye soran babama baktım.

"Babasından kalan bütün malları bana devredecek. Ona bu kadar sene baktım. Onlar benim hakkım."

O anda adamı yakasından tuttuğum gibi savurmak istedim. Böylece Ada'ya neden bunca sene katlandıklarını anlamış oldum. Babasından kalan malların üstüne konmak istiyorlardı. O kâğıtları imzalamamasını söyleyecektim ona. Babam Ada'nın yanına giderek, "Ne düşünüyorsun kızım?" diye sordu.

Ada önce bana, sonra da babama baktı. "Benim için sorun değil efendim," dedi.

Dayısı, karısına doğru döndü. "Gülçin, getir Ada'nın imzalayacağı evrakları."

Bunun üzerine kadın yanımızdan ayrıldı ve birkaç dakika sonra elinde bir sürü evrakla yanımıza geldi. Ada gelen evrak-

ları masanın kenarında imzaladı. Bunu neden yaptığını sormak istiyordum. Bu evde mutlu olmadığını biliyordum ama bu evde, babasının mallarını dayısına devredecek kadar neler yaşamıştı, merak ettim.

"Biz gelene kadar evlenmezse düğüne yardım ederiz," dedi yengesi gülerek.

"Merak etmeyin, biz düğünümüzü siz olmadan da yaparız," dedi babam. Sonra da Ada'ya dönerek, "Git eşyalarını topla kızım. Biz bekleriz," dedi.

Ada hemen yukarı çıkarak bir elinde küçük bir valiz, diğer elinde de fotoğraf çerçevesi ve defterlerle aşağıya indi. İşte tüm eşyası bu kadardı. Birkaç dakika sonra evden çıktığımızda öfkeden çıldırmak üzereydim. Kapının önünde babam Ada'ya doğru döndü.

"Sen arabaya bin kızım," dedi. Ada itiraz etmeden, yavaşça arabaya bindi. Sonra da bana doğru döndü. "Yankı, sen de büyükannenle çiftliğe git. Düğüne kadar ikinizin aynı evde kalması doğru değil," dedi.

"Gerçekten bir düğün olacak mı baba?"

"Ne demek bu? Tabii olacak. Yüzüğü kızın parmağına taktın ya!"

Sinirle arabama bindim. Ada'nın nerede kalacağı umurumda bile değildi. Ada'yı görmek için yanıp tutuşmuyordum. Nerede isterse orada kalabilirdi. Nasıl olsa Duru bu saçmalığın daha fazla uzamasına izin vermezdi. Büyükannem arabaya bindiğinde hızla oradan uzaklaştım.

Yolda büyükannem, "Yankı, bu yaptığın doğru değil oğlum," dediğinde ona doğru döndüm.

"Hangisi doğru ki büyükanne, bu doğru olsun?"

"Şu anda kızgınsın, kırgınsın ama o kızı buna alet etmek yazık oğlum. Onun hiç kimsesi yok ve bu evde ona nasıl davrandıkları da ortada. Sen Ada'yı sevmiyorsun."

"Sevmiyorum, sevmeyeceğim de. Ben tek bir kızı sevdim, o da Duru, büyükanne."

"O zaman neden böyle bir şey yaptın?"

"Duru'nun aklını başına getirmek için. Sabah olmadan yaptıklarından pişman olacak ve geri gelecek."

"Peki, Ada ne olacak?"

"Umurumda bile değil büyükanne. Onu düşünemem, Duru'yu sevdiğimi bile bile evet dediğine göre başına gelenlere de katlanmasını bilir."

"Sen Ada'nın tek arkadaşıydın Yankı. Duru hatasını anlayıp geri geldiğinde kızı öylece bırakacak mısın?"

Bir şey demedim. Onu zamanı geldiğinde düşünecektim. Şu anda büyükannemle bile konuşamayacak kadar öfkeliydim. Ben konuşmayınca o da konuşmadı. Çiftlikten içeri girdiğimizde Emel Teyze yanımıza gelerek büyükannemin inmesine yardımcı oldu.

"Tebrik ederim Yankı. Allah tamamına erdirsin oğlum," diyerek bana döndü.

Sinirden hiçbir şey söylemedim. Arabanın kapısını çarparak eve girdim.

Sustum. O günleri tekrar yaşamış gibiydim. Ben susunca hastane odasına derin bir sessizlik çöktü. Lance'le göz göze geldim.

"Bu acımasız olmuş Yankı."

Sonra da Helga'ya döndüm. Onun ne düşündüğünü merak ettim. Uzaklara dalmış gibiydi. Gözleri dolmuştu ama herkesin içinde ağlamayacak kadar gururluydu.

Lance, "Yoksa tüm intikamını Ada'dan, o kimsesiz kızdan mı aldın?" diye sordu.

Böyle söylendiğinde kulağa çok acımasız gelmişti, ama doğrusu buydu. Kurban o olmuştu.

"Evet."

"Ne yaptın?"

"Onunla evlendim."

"Şimdi sen evli misin?" diye şaşkınlıkla soran Lance'e baktım.

"Büyük ihtimalle bunca seneden sonra artık değilimdir."

Helga hâlâ konuşmamıştı ve ben onun ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordum.

"Şaşırdığını görebiliyorum Helga."

"Evet, çok şaşırdım. O kızın canını yaktığını söyleyip duruyordun ama evlenmiş olabileceğini hiç düşünmedim. Neden böyle bir şey yaptın Yankı?"

Bir şey demedim. Bunun cevabını ben de bilmezken ona ne diyebilirdim ki?

Helga'ya baktığımda gözünden yanağına doğru süzülen gözyaşını gördüm ve onu böyle görmemek için gözlerimi yumdum. İnsanların tepkisi benim ne kadar pislik bir adam olduğumu kanıtlar gibiydi.



ON BİR

Sessizlik uzadıkça içimdeki sıkıntı da o oranda arttı. Bir şeyler konuşmalarını, belki de yüzüme karşı nasıl bir pislik olduğumu haykırmalarını istiyordum. Beni bu da rahatlatmayacaktı ama sessizlik her şeyden daha kötüydü.

İlk konuşan Lance oldu. "Devamını da anlat Yankı. Sonra ne oldu?"

"Tüm bunları anlatacak gücüm yok Lance."

"Hadi ama burada bırakamazsın. Onun için anlat lütfen."



O gece büyükannem yattığında sinirden yerimde duramıyordum. Duru'yu aramamak için kendimi güç tuttum. Annesi yarın sabah İstanbul'a gideceklerini söylemişti. Erkenden gidip onunla son kez konuşmak istedim. Bu büyük bir hataydı. Ne o ne de ben başkalarıyla mutlu olamazdık. Evden çıktım ve arabaya bindiğim gibi soluğu Cunda'da aldım. Duru'nun evinde hiç ışık yoktu. Saate baktığımda gece yarısını geçeli çok olmuştu.

Binbir düşünceyle yan koltukta duran viski şişesinden bir yudum daha aldım ve öylece karanlığın içinde oturmaya devam ettim. Aynı içim gibi karanlık sulara bakıyordum. Tek ışık elimdeki telefondan yayılan ve gözlerimi kamaştıran ışıktı. Bir de biraz uzaktaki sokak lambasının ışığı. Elimdeki telefondan Duru'nun numarasını buldum ve gözlerimi öylece numaraya dikerek düşündüm.

Sonunda gün aydınlanmaya başladığında evde de bir hareketlilik oldu. Biraz daha bekledim. O sırada kapının önüne iki tane çok lüks siyah cip park etti. Çok kısa sürede Duru ve ailesi evden çıktı. Yanlarında Duru'nun nişanlandığı adam ve onun ailesi olduğunu tahmin ettiğim üç kişi daha vardı. Arabayı kullanan adamlar hemen arabadan inerek kapıları açtılar. Duru, nişanlandığı adam ve bir genç kızla önceki arabaya, diğerleri de arkadaki arabaya bindiler. Ben arabadan çıkmama rağmen arabalar hareket etti. Bu Duru'yu son görüşüm oldu. Öylece arkasından baktım. Hiçbir şey yapamadım. Uzun bir süre orada dikildim kaldım. Her şey bitmişti. Hayallerimle birlikte Duru da gitmişti.



"Madem Duru gitti, o zaman ona göstermek için intikam almana da gerek yoktu. Neden Ada'yla evlendin Yankı?"

"Bu soruya şimdiye kadar ben de bir cevap bulamadım Lance."

Bense o günleri anlatmamış, sanki tekrar yaşamıştım. O günlerin acısı içimde hâlâ aynıydı. Gözlerim tekrar Helga'ya kaydığında, düşünceler içinde hâlâ aynı yerde oturmakta olduğunu gördüm. Başını kaldırdığı anda göz göze geldik.

"Anlat o zaman, belki bu sorunun cevabını hep birlikte buluruz."

Derin bir nefes aldım. Soluğum kırık kaburgalarımı acıtsa bile aldırmadım. Bunu yıllarca düşünmemiştim. Ne zaman düşünecek gibi olsam hep başka şeylere odaklanmıştım. Sanki o günü yok sayarsam her şey daha da iyi olacak gibi gelmişti bana ama şimdi her dakikasını hatırladığımı biliyordum. Her şey gözlerimin önünde duruyordu.

"O gün Ada'ya evlilik teklif ettiğimde aklımda olan tek şey erkeklik gururumu kurtarmak olmuştu. İşin buralara kadar geleceğini asla düşünmemiştim. Duru'nun aklının başına ge-

leceğini ve bu evliliğe engel olacağını biliyordum. Duru beni istemese bile benim Ada'yla evlenmeme asla izin vermezdi."

"Ama öyle olmadı."

"Maalesef Lance, öyle olmadı."



Duru arabaya binip gittiğinde orada ne kadar kaldım hatırlamıyordum. Sonra arabayı kayalıklara doğru sürdüm. Bir zamanlar bizim yerimiz olan yere gittim. Arabadan çıktım ve kayalıklara doğru yürüdüm. Tepeye çıktığımda havanın sıcaklığına rağmen ürperdim. Rüzgâr sanki tenimden içeri girmek için uğraşıyordu. Yavaş adımlarla kayalıkların ucuna kadar gittim ve kayanın üstüne oturdum. Duru'nun neden gittiğini bile bilmiyordum. O gün onu görmemiş olsaydım bana hiçbir şey söylemeden ortadan yok olacaktı.

Çiftliğe döndüğümde kendimi odaya kapattım. Tek yaptığım sürekli düşünmek olmuştu. Onun neden gittiğini, nerede olduğunu merak ettim. Bunu bana ya da bize nasıl yapabildiğini ve bu süre içinde benden ayrılıp gidebilecek kadar mutsuz olan Duru'yu neden anlamadığımı düşündüm durdum. Kendime sorduğum soruların hiçbir cevabı yoktu. Birkaç gün sonra içimdeki sevgi nefrete, özlem intikama dönüştü. Benim için hayat durmuş gibiydi. Hâlâ tüm bunların olduğuna inanamıyordum. Uyanmayı başaramamış, bir rüyanın içinde hapsolmuş gibiydim. Öfkemin esiri olarak bir süre ne yaptığımı bilmeden oradan oraya savrulup durdum. Bu arada çiftlikte düğün hazırlıkları yapılıyordu. Resmen istemediğim bir kızla evlenecektim. Buna bir son vermeliydim. Duru gitmişti ve bundan sonra Ada'yı mutlu etmek için yapacağım hiçbir şeyin anlamı yoktu.

O günden beri Ada'yı görmemiştim ve görmek de istememiştim. Sevmek artık bana o kadar uzaktı ki. Sevginin yıkımını görmüş ve bunu iliklerime kadar hissetmiştim. Hâlâ yüre-

ğim ağrıyordu. İçine düştüğüm boşluğu nasıl dolduracağımı bilmeden günlerin geçip gitmesi karşısında öylece bakakalıyordum. Üstelik günler geçtikçe o boşluk daha da büyüyordu.

Duru'nun gidişinden birkaç gün sonra annem çiftliğe geldi. Benimle konuşmak istediğini anladığımda ondan kaçamadım.

"Ne istiyorsun anne?"

"Konuşmak."

"Farkındayım ama lütfen kısa olsun," dedi ve eliyle yanındaki yeri işaret ederek oturmamı istedi.

"Böyle iyi," diyerek ayakta dikilmeye devam ettim.

"Buraya gel Yankı," dediğinde ellerimi ceplerimden çıkardım ve yanına oturdum. Annem uzanıp ellerimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Düşünmeni istiyorum," dedi.

"Neyi anne?"

"Bu yaptığının doğru olup olmadığını."

Bunu günlerdir ben de düşünüyordum ama anneme itiraf etmek istemedim.

"Ada'yla evlenmemin neresi yanlış?"

"Sen o kızı sevmiyorsun, yanlış olan bu. İntikam için evlenilmez, hele ki karşındaki kız bunu bilmiyorsa."

"Yapma anne, evlenmek için sevmek gerekmiyor."

"Evet ama Ada'nın ne günahı var oğlum? O kızın tek günahı bence seni seviyor oluşu."

"Ona elimi bile sürmeyeceğim. Sadece evleneceğiz ve ben ona istediği aileyi vereceğim. O da bana Duru'dan intikam alma imkânını verecek."

"Böyle evlenilmez Yankı."

"Anne, buna karışmanı istemiyorum. Ada kabul etti. Çocuk değil o."

"Biliyor mu peki neden evlendiğini?"

"Tahmin ediyor diyelim."

"Yankı, bu doğru değil oğlum. Lütfen yapma. Sen bunu yaparak bir masumun canını yakacaksın. O kız kimsesiz,

dayısı ve yengesinin yanında yaşıyor. Sonra nereye gidecek? Türkiye de boşanmış kadın olarak yaşamak zor. Hiç elini sürmesen bile o artık evlenmiş ve boşanmış biri olacak."

"Anne, ben ne yaptığımı biliyorum."

"Yankı, bu daha kötü. Bilerek onu üzeceksin. Yapma oğlum. Yaşadığın acıları bir başkasına yaşatma."

"Bu saatten sonra geri dönmeyeceğim."

"Peki, sevmediğin biriyle evlenerek mutlu olacak mısın Yankı?"

"Mutlu olmak için evlenmiyorum anne. Bu evlilikte sadece Ada mutlu olsun, yeter bana."

"Sen mutlu olmadan onu nasıl mutlu edeceksin?"

Annem haklıydı, mutlu değildim. Bundan sonra da olacağım şüpheliydi. Yine de buraya kadar gelmiştim ve bundan sonra vazgeçmeyecektim. Arkamdan konuşulanları duymuştum. Gururumu kurtarmanın başka bir yolu yoktu. Ada'yla evlenerek Duru'yu sildiğimi herkese göstermem gerekiyordu.

"Şimdiye kadar sahip olmadığı şeyleri ona vererek."

"Bunlar yeterli mi sanıyorsun?"

"Yeter anne. Ada için yetecek. Onu üzmeyeceğim ve çok mutlu olması için elimden geleni yapacağım. Ne zaman isterse onu bırakacağım. Bir kadın bundan başka ne ister ki?"

"Sevgiyi unuttun."

"Mantık evlilikleri daha uzun sürüyor anne."

"Bu yanlış Yankı. Ya Duru geri gelirse ne olacak?"

"O iş bitti anne."

"Bitti dediğinde yüreğin de bunu kabul ediyor mu Yankı? Ada, Duru'nun kuzeni ve bu yaptığın affedilmez. Sonunda herkes üzülür ve bu evlilik hiç kimseyi mutlu etmez."

"Ben zaten yeteri kadar üzgünüm, bundan daha fazla üzülemem."

Annem ellerimi bırakıp ayağa kalktı ve kapıdan çıkarken bana doğru döndü. "Senin için dua edeceğim Yankı. Doğru yolu bulman için."

Hiçbir şey demedim. Kapanan kapıya öylece baktım. Ada mutlu olduğunda biliyordum ki tüm bunlar Duru'nun kulağına gidecekti. Duru'nun, pişmanlıklarıyla baş başa kalmasını istiyordum.

Düğün yaklaştıkça annemin söylediklerini daha çok düşünmeye başladım. Haklıydı. Bu iş hiç kimseyi mutlu etmeyecekti. Şu anda vazgeçmek çok daha iyiydi. Sonunda aklım başıma gelmişti. Sevmediğim bir kızla evlenmeyecektim. Bunu babamla konuşmam gerekiyordu.

Ben babamla konuşamadan düğün günü geldi. Babam ve annem her şeyi organize etmişlerdi. Benim sadece nikâh memurunun karşısına çıkıp evet demem gerekiyordu. Sabahtan çiftliğe gelen babam beni gördüğünde, "Biraz konuşalım," diyerek beni evden çıkardı.

"Ne bu halin Yankı?" diye soran babama baktım.

Bunu daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. Ona dürüstçe söyledim. "Evlenmek istemiyorum."

"Bunun için geç kaldın."

"Geç kalmadım baba. Ne Ada'yla ne de başkasıyla evlenmek istemiyorum."

"Yankı, farkında mısın bilmiyorum ama bugün düğün günün. Ada on beş gündür bizde kalıyor. Sen ona evlenme teklif ettin ve aldığın yüzüğü parmağına taktın. Bu saatten sonra vazgeçemezsin."

"Bunu sen başlattın," diye bağırdım babama. "O gün kızı isteyen sendin!"

"Evet, ama Duru'yu istemeye gitmiş ve beklemediğimiz bir manzarayla karşılaşmıştık. Üstelik de Mehmet'in dediği laftan sonra orada öylece dikilemezdim. Ben de öyle söyleyiverdim."

"O zaman bu işi de sen temizle baba. Ben evlenmek istemiyorum."

"Bak Yankı, şimdiye kadar her dediğine evet dedim. İstanbul'a gideceğim dedin. Evet dedim. Bunun olmayacağını

sana söylememe rağmen Duru'yu isteyin diye tutturdun ona da evet dedim. Şimdi sıra sende Yankı, ben Ada'yla evlenmeni istiyorum."

"Ben yirmi beş yaşındayım baba ve senin evlenmemi istediğin kızla evlenmeyeceğim."

"O kıza ne olacak, söyler misin bana?"

"Umurumda bile değil."

"Bir zamanlar umurundaydı. Onun için Duru'yla kavga ettiğini saatlerce anlatan sen değil miydin? Şimdi ne değişti söyler misin?"

"Onu sevmiyorum."

"İnsan sevdiğiyle de evlenemiyor Yankı. Bunun en yakın örneği sensin. O kıza bir şans verirsen seveceğini biliyorum. Çünkü o seni çok seviyor."

"Evlensem bile ona elimi sürmem ve en kısa sürede ondan boşanırım baba."

"Bazen hayat sana istediğin yolları yürütmez Yankı. Bazı olaylar olur ve sen istemesen bile başka yollardan yürümeye devam edersin. Senin de Ada'yı sevdiğini biliyorum. Onu incitmeyeceğine eminim. Şöyle düşün; sen ona evlilik teklif ettiğinde belki aklında bu yoktu ama onu o evden kurtardın. Ona bir gelecek verdin. Aile verdin. Belki bu da sizin kaderinizdir."

Hiçbir şey demedim. Duru olmadıktan sonra zaten kiminle evlenirsem evleneyim asla onu sevmeyecektim. Babam haklıydı. Ada'ya bir gelecek ve aile verebilirdim. Onun istediği de zaten bundan başka bir şey değildi.

"Ada da çok huzursuz Yankı ve birazdan annenle buraya gelecek. Onunla konuşmanı ve onu rahatlatmanı istiyorum senden."

"Yapma baba, evlendiğim yetmiyor, bir de onun endişelerini mi gidereceğim?"

"Evet Yankı, gidereceksin."

Gülerek babama baktım. O ise ciddi bir yüz ifadesiyle

bana bakıyordu. Gülmeyi kestim ve onun gözlerinin içine bakarak konuştum.

"Onunla evleneceğim ve bundan başka hiçbir şey yapmayacağım baba. Ne onun endişeleri, ne de istekleri beni hiç ilgilendirmiyor. Duru'yu ne kadar sevdiğimi herkesten daha iyi biliyordu. Bunu kabul ediyorsa her şeyi kabul ediyor demektir."

"O zaman git hazırlan."

Hiçbir şey demeden arkamı dönerek eve doğru yürüdüm. Ortalıkta dolaşan, oradan oraya koşuşturan insanlar zaten birkaç gündür canımı sıkıyordu. Öfkeden delirmek üzereydim.

O kıza asla elimi sürmeyecektim ve sonunda kendisi çekip gidecekti. Benim bunun için başka bir şey yapmama gerek bile yoktu.

Birkaç saat sonra bahçe düğün için hazırlanmıştı ve ben de Duru için aldığım damatlığımı giymiştim. Durumun komikliği ve acımasızlığı bir kez daha kafama dank etmişti. İstemediğim bir ortamda ve istemediğim bir kızla evleniyordum.

Duru giderken beni yerle bir edip gitmişti. Bugünümü ve geleceğimi de mahvetmişti. İlk başlarda kendimi suçladığım her şey bir süre sonra onu suçladığım şeylere dönüşmüştü. Bunca seneden sonra onu hiç tanıyamamış olmama kızıyordum. On beş günde beni yok sayıp başka bir adamla evlenecek kadar ileri gitmesine kızıyordum. O adamda bulduğu ama bende bulamadığı şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Benden daha zengin olduğu belliydi. Hatta çok zengindi ama zenginlik aşka değişilir miydi?

O gün Ada'ya evlilik teklif ettiğimde aklımda olan tek şey Duru'dan intikam almaktı. Duru buraya gelecekti ve belki de benim Ada'ya yaşattığım hayatı görecekti. Onun mutlu olduğunu bilmesi bile bana yeterdi. Bunun için yıllarca koruduğum Ada'yı kullanmaktan bile çekinmeyecek hale gelmiştim. Ada'nın tek suçu Duru'nun kuzeni olmaktı.

Beni bırakıp gittiğinden beri içimdeki yangını söndürememiştim. İntikam ateşi o kadar kuvvetli yanıyordu ki benimle birlikte çevremi de yakacaktı. Bir yanım Ada'yı rahat bırakmamı söylerken diğer yanım hastalıklı düşüncelerime Ada'dan başkasının hizmet edemeyeceğini söylüyordu. Böylelikle arkamdan konuşan ve Duru'nun beni terk edip gittiğini söyleyenlerin çenelerini de kapatabilirdim. Ada'yla evlenerek Duru'yu sildiğimi herkese gösterebilirdim.

Kapının önünde duran arabanın sesini duyduğumda gelenlere bile bakmadım. Evdekiler geleni alkışladığına göre Ada ve annem gelmiş olmalıydı. Daha konukların gelmesine çok vardı. Birilerinin gelip beni çağırmasını beklemeden aşağıya inmek için odadan çıktım. Saate baktığımda bir buçuğu gösteriyordu. Merdivenlerin son basamağında Ada'yla karşılaştım. Beyazlar içinde o kadar güzel görünüyordu ki benim bile nefesimi kesmişti. Onun her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm ama şimdi daha da güzeldi. Saçlarının üzerinde küçük, beyaz güller vardı. Kollarını açıkta bırakan ve beline kadar dantelli olan, aşağıya doğru hafifçe kabaran gelinliğinin içinde muhteşem görünüyordu. Annem yine zevkini konuşturmuş, Ada'yı bir prensese çevirmişti ama benim için hâlâ çirkin ördek yavrusuydu.

Yüzündeki endişeyi gördüğümde babamın ne demek istediğini anlamıştım. Daha benden ne bekliyordu? Bu karşılıklı bir menfaat evliliğiydi. Ada bir ev ve aile alacaktı. Ben de canımı yakıp giden kızın canını yakacaktım. Her şey bu kadar basitti.

"Belki biraz konuşmak istersiniz?" diyen annem ve yanındakiler bizi yalnız bırakarak dışarıya çıktılar.

Şimdi onunla karşılıklı dikiliyorduk ve ben daha fazla sessizce ayakta dikilmek istemeyerek şöminenin öndeki kanepeye oturdum. Bunun üzerine o da yanıma oturdu. Bana bu kadar yakın oturması bile beni rahatsız etti. Ne onunla

konuşmak ne de onu dinlemek istiyordum. Tek istediğim bu lanet günün bir an önce bitmesiydi.

"Eğer istemezsen vazgeçebiliriz Yankı. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Vazgeçmişti...

Vazgeçmişti ve ben rahatlamıştım. Şimdi tek yapmam gereken dışarı çıkıp bu evliliğin olmayacağını herkese söylemem gerekti. Ondan sonra da buradan defolup gitmekti. Sonra da bir daha onu hiç görmemekti. Bu aileyle işim bitmişti. Sonsuza kadar benden uzak kalabilirlerdi.

Belki de düşündüklerimi ona söyleyecektim. Başını kucağında duran ellerinden kaldırdı ve bana baktı. Fakat o insanın içine işleyen gözleriyle bana bakarken ne diyeceğimi unuttum. Hayatımda ilk defa bu kadar güzel bakan birini görmüş gibiydim. O bakışları beni o kadar iyi hissettirdi ki ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. O da gözlerini benden ayıramadı. Biraz önce düşündüğüm şeyler tekrar aklıma geldi ama konuşmaya başladığımda dudaklarımdan bambaşka kelimeler döküldü.

"Beni seviyorsun ve ben de seni sevebilirim. Çok mutlu olabiliriz Ada," dedim.

Duyduğu sözler karşısında gözleri daha da büyüdü, dudakları kıpırdadı. Masum bir kızın duygularıyla oynuyordum. Bu bile beni rahatsız etmedi. Bundan sonra onun ne olacağı umurumda bile olmadı. Bu işten ne kadar zarar göreceği aklıma bile gelmedi. Tek düşündüğüm artık geri dönüş olmadığıydı.

Ne ara bu kadar kötü biri olmuştum?

Bu soruyu hemen aklımdan uzaklaştırdım. Bunu düşünmeyecektim. Şu anda intikam alma zamanıydı. Karşımdaki kızın masumiyeti ve üzülecek olması beni ilgilendirmiyordu. Aslında şu haliyle küçük bir çocuktan farkı yoktu. Onu adeta bir elma şekeriyle kandırmış gibiydim. O elmayı ısırdığında hayatının en büyük hatasını yapacağını bilseydi yine de ya-

nımda oturur muydu merak ettim. Bakışlarımı ondan ayırdığım an konuştu.

"Beni istiyor musun Yankı?"

Önümdeki duvara bakarken bu soruya vereceğim cevap çok basitti. "Hayır," demek tüm dertlerimi çözerdi ama babamı düşündüğümde bundan hemen vazgeçtim.

"İstiyorum," dedim sadece.

"Belki Duru geri gelir, o zaman bu yaptığına pişman olursun," diye fısıldadı. Duru'nun adını ondan duyduğumda sinirle dişlerimi sıktım ama çekincelerini gidermem gerektiğinin farkındaydım. Yoksa evet demeyecekti.

"Sence döner mi?"

"Bilmiyorum."

Derin bir nefes aldım. Bu konuşmak istediğim bir konu değildi ama onu ikna etmem gerektiğini anlamıştım. Bazı şeyler duymak istiyordu ve bunları duymasını sağlayacaktım.

"Gelse bile bu saatten sonra benim için değişen bir şey olmaz Ada," dedim. Buna rağmen, o kapıdan girdiği anda onu affedeceğimi biliyordum. Sonra aklıma başka bir erkek için terk edilmişliğim geldiğimde sinirle dişlerimi sıktım.

"Sen benimle evlendiğine pişman olur musun?" diyerek onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Bilmiyorum. Beni sevmiyorsun. Evleneceğim kişinin beni sevmediğini bile bile evlenmek istemem. Mutlu olmak istiyorum Yankı."

Kim istemiyordu ki? Ama istemekle mutlu olunmuyordu. Bunu ben de istemiştim ama şimdi geldiğim noktada mutsuzluğun dibindeydim. Ada konuşmaya başlayınca düşüncelerimden sıyrıldım ve ona bakmaya başladım.

"Hayatım boyunca mutlu olamadım ben. Hep başkalarının mutluluğuna baktım. Mutsuz bir hayat yaşamak istemiyorum. Birlikte mutlu olamamaktan korkuyorum."

"Bu risk seni seven biriyle de var olacak, biliyorsun değil mi?"

Kendi kendime, "Ben ne diyorum?" diye sordum. "Vazgeçmek istiyorsa bırak vazgeçsin," dedim içimden ama konuşunca düşüncelerim dağıldı.

"Evet."

"Hem sevgi nedir ki? Bazen sevdiğin biriyle de evlenemezsin. Bak Ada," diyerek ondan biraz uzaklaştım. "Sana yalan söylemek istemiyorum ama seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. Benimle evlendiğine pişman olmazsın. Benim tekrar sevebilmem için biraz zamana ihtiyacım var sadece."

"Sana istediğin kadar zaman verebilirim Yankı."

Gözlerimiz tekrar birleştiğinde bana yine her zamanki gibi sevgiyle baktı. Bakışları beni o kadar rahatlattı ki onun yanında duyduğum o huzur tekrar gelip beni buldu. Babamın dediği gibi gerçekten endişeliydi ve hiçbir kız düğün gününde bu endişeyi taşımamalıydı. Ben de elimi uzatarak onun yanağına koydum. Başını hafifçe eğerek yanağını elime doğru bastırdı. Gözlerimi ondan bir an bile ayırmamıştım. Onun mutlu olması demek Duru'nun deli olması demekti. Gerçekten de onu mutlu edebilirdim. İstediği her şeyi ona verebilirdim. Ama en önemli şeyi ona vermeyecektim: Aşkı. Aramızda aşk olmadan da mutlu olabilirdik. Üstelik mantık evliliği hem onun hem de benim kurtuluşumuz olabilirdi. Aşk acıydı, sevgi kırıcıydı. Bittiğinde insan yere çakılıyordu. Aklımdaki tüm düşünceleri sildim.

"Mutlu olacağız, sana söz veriyorum," dedim. Bana o kadar yaklaşmıştı ki ondan gelen lavanta tarlalarına özgü o parfüm kokusunu aldım. O bir kuzuydu ve kurda güven duyuyordu.

Bilmediği şeyse, kurdun hiç acıması olmadığıydı.



"Çok acımasız biriymişsin arkadaşım."

Şimdi aradan geçen bunca zamana rağmen o acımasız ha-

lim beni bile rahatsız etmişti. Gözlerim tekrar Helga'yı buldu. Ağzını eliyle kapatmış, bana bakıyordu. İlk defa o bakışlardaki duygunun ne olduğunu anlayamadım.

"Her şeyin bir açıklaması olabilir Yankı ama o masum kıza yaptıklarının bir açıklaması yok."

"Biliyorum Helga ama o zaman bu fikir hiç de kötü gelmiyordu bana."

"Sonra ne oldu?"

"Sonrası, evlendik Lance."

"Anlat Yankı," diyen Helga'nın sesi kendisini bile şaşırtacak kadar sinirli çıkmıştı.



O konuşmadan sonra Ada, annemin onun için hazırladığı odaya çıktı. Ben de bahçeye çıktım. Yıllar önce ben daha doğmadan babamın himayesine aldığı Emel Teyze yanıma geldi. Onu çok severdim. Onun da benden birkaç yaş büyük bir oğlu ve bir kızı vardı. Yıllar önce Ayvalık'a tayini çıkan bir polisin eşiydi. Mardinliydi. Polis babamla tanışmıştı ve babamın ona çok yardımı olmuştu. Bir sene sonra ailesini getirmek için memleketine gittiğinde yolda pusu kuran teröristlerin kurşunuyla şehit düşmüştü. Babam da şehit polisin ailesine sahip çıkarak onları buraya getirmiş ve çiftliğe yerleştirmişti. Emel Teyze büyükanneme arkadaş olmuş ve iki çocuğu da babam sayesinde okumuş, biri öğretmen, diğeri de doktor olmuştu.

"Yankı, iyi misin oğlum? Bugün senin en mutlu günün, mutlu musun?" diye sordu.

"Mutluyum Emel Teyze."

"Hiç öyle durmuyorsun Yankı. Büyükanne bir şeyler anlattı ama sana sormaya çekindim oğlum."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum Emel Teyze."

"Biliyorum oğlum. Senin mutlu olman için dua edeceğim."

Bunu dualar bile düzeltemezdi. Hiçbir şey demeden yanından ayrıldım.



"O acıyı ben de yaşadım," diyen adam susmama neden oldu ve hep beraber kapıda elinde bastonla dikilen adama baktık. Gençten ve zayıf biriydi. Yüzündeki keder ifadesi sanki oraya kazınmış gibi duruyordu. Gözleri çukuruna kaçmış ve sanki günlerce uykusuz kalmış gibi kırmızıydı. Yüzünde birkaç günlük kirli bir sakal vardı. Kim olduğunu bilmiyordum ama durumuna bakılırsa o da bu hastanenin hastalarından biriydi. Üstelik ağlıyordu. Ne diyeceğimi düşünürken adam tekrar konuştu.

"Böldüğüm için kusura bakmayın. Adım Hakkı," diyerek bastona ve yanında dikilen hemşireye dayanarak içeri girdi. Lance yerinden kalkarak ona sandalyesini uzattı.

Hepimiz susmuş ona bakıyorduk. Sandalyeye hemşirenin yardımıyla oturdu. Gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. "Tekrar kusura bakmayın. Terörle ilgili anlattığınızı duydum. Ben de eşimi ve kızımı Berlin'deki tır saldırısında kaybettim. Bir sene önce," dedi, yanağına doğru akan gözyaşını tekrar sildi. "O günleri hatırladım."

"Başınız sağ olsun," diyebildim ve daha fazla da konuşamadım.

"Dostlar sağ olsun," diyerek odada bulunanlara baktı.

"Yıllar önce eğitim için Ankara'dan geldim Almanya'ya, sonra da burada kaldım. Burada finans sektöründe çalışmaya başladım. Karım Bertina ile orda tanıştık. Birbirimiz sevdik ve evlendik. Bir kızımız oldu. Çok mutluyduk. Yazları Türkiye'de ailemle birlikte geçiriyorduk. O gün karım izinliydi ve kızımla birlikte akşamüzeri Kurfürstendamm Caddesi'ndeki Breitscheitplatz Meydanı'nda kurulan Noel pazarına gitmişti. Ben de akşam işten çıkınca onlara katılacaktım. Onlarla bu-

luştum. Kızım çok mutlu görünüyordu. Daha yedi yaşındaydı. Beraber yemek yedik. Sonra da meydanda kurulan Noel ağacının oraya doğru yürüdük. Saat sekiz gibi ne olduğunu anlamadığımız bir gürültü duyduk ve arkamı döndüğümde kocaman bir tırın süratle üstümüze geldiğini gördüm. İnsanlar panik halinde sağa sola kaçışıyordu. O panikle karımı ve kızımı yoldan çekmek için onları Noel ağacının bulunduğu yere doğru ittim ve ne yazık ki tır o anda yönünü değiştirip oraya çarptı. Ben küçük sıyrıklarla kurtulmuştum ama karım ve kızım tırın altında kaldı. O anda ölmüşlerdi. Onları kendi elimle ölüme gönderdim." Adam sözlerini bitirdiğinde derin bir sessizlik oldu.

Sessizliği bozan Helga oldu. Başımı ona doğru çevirdim. Onun da hıçkırarak ağladığını gördüm. Helga belki de hayatında ilk defa bir Türk için gözyaşı döküyordu. Ağlayan sadece Helga değildi. Hepimizin gözleri dolmuştu.

"Sizi kendi acımla üzdüm. Lütfen affedin."

O anda herkesin acılarının farklı olduğunu anladım. Bunların yanında benim hikâyem mutlu bile kalıyordu.

"Acılar külleniyor ama hiçbir zaman tam olarak geçmiyor. Yaşadıklarınız kolay değil."

"Evet, hiç kolay değil. Bununla başa nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Aradan zaman geçtiğinde özlem de aynı oranda büyüyor."

"Ama geçiyor," diyerek adamın yanına gitti Helga.

Elini, adamın elinin üstüne koydu. "Özlem kalsa bile bir süre sonra acı azalıyor. Hatta öyle bir zaman geliyor ki sadece mutlu olduğun anları hatırlıyorsun. Hayat kendi yolunda devam ediyor."

"Evet, hayat durmuyor."

"Önünüzde çok uzun yıllar var. Onları hatırladığınızda yaşadığınız güzel anıları hatırlayın. Bu teselli olur."

"Haklısınız," diyen adam sevecenlikle Helga'ya bakmıştı. Helga'da ona.

Helga'nın bu davranışı benim de gözlerimin dolmasına neden oldu. Onun beni sevdiğini biliyordum ama ben onun torunuydum. Bana rağmen Türklere hâlâ düşmandı. Oysa şimdi bu düşmanlığını geri plana itmişti. Hiç tanımadığı ve hayatında bir kere bile görmediği bir Türk'ü teselli ediyor ve onun elini tutuyordu. Acıların evrensel olduğunu anlamıştı. Kim olursan ol aynı şekilde üzülüyor, aynı acıları çekiyor ve aynı yollardan geçiyordun. Kimlikler farklı farklı olabilirdi ama duygular aynıydı.

Helga başını kaldırdığında onunla göz göze geldik. Yüzümden ne düşündüğümü anlamış gibi gülümsedi. Belki de bu yılladır kalbinde kilitli tuttuğu kini serbest bırakmasını sağlardı.

Adam, "Tekrar kusura bakmayın," diyerek ayağa kalkmaya çalıştığında Helga elini adamın omzuna bastırdı ve ona bakarak, "Gitmeyin, biz de burada torunumun anlattıklarını dinliyorduk. Bizimle birlikte oturup dinleyebilirsiniz." Sonra da bana doğru döndü. "Bir sakıncası var mı Yankı?"

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim ama Helga çok değişmişti ve ben bu Helga'yı daha çok seviyordum.

"Hayır, yok," dedim bana bakan adamın gözlerine bakarak. Biraz sonra, yavaşça yerine oturan adamdan gözlerimi ayırdım ve anlatmaya başladım.

"Düğün karmaşasının içinde kendimi kaybetmiş gibiydim. Her şeyin bir an önce bitmesini istiyordum..."



Konuklar gelmeye başlamıştı ve etrafta hareketlilik devam ediyordu. Oradan çam ağaçlarının olduğu koruya doğru gittim. Kimse beni rahatsız etmeden geçireceğim birkaç dakika bile beni kendime getirirdi. Orada ne kadar kaldım hatırlamıyordum. Koruya annem girdiğinde ona baktım.

"Yankı, burada ne işin var? Ben de seni arıyordum."

"Ne oldu anne?"

"Zaman geldi oğlum, hadi konukları daha fazla bekletmeyelim."

Beraberce düğünün yapılacağı yere doğru gittik. "Yukarı çık ve Ada'yı al. O da seni bekliyor."

Hiçbir şey demeden merdivenleri çıktım ve Ada'nın beni beklediği odanın kapısını açtım. Aynanın önünde dikiliyordu ve beni gördüğü an irkildi.

"Hazır mısın?"

"Evet," diye mırıldandı ve kapıya doğru yürüdü.

Onun geçmesi için kapının önünden çekilerek kenara kaydım. Önümden merdivenin başına kadar gitti. Sonra da dönüp bana baktı. Hâlâ aynı yerde dikiliyordum. Hâlâ yaptığımın doğru olup olmadığını düşünüyordum. Şimdi Ada'nın bu endişeli halini gördüğümde daha da rahatsız olmuştum. Vicdanım onu kullanacağım için çok rahatsızdı. Buna rağmen vicdanımın sesini susturdum ve ona doğru gittim. Yanına vardığımda elinden tuttum ve yüzüme iliştirdiğim sahte gülücükle merdivenleri inmeye başladım. Geri dönüşü olmayan bir yolda el ele yürümeye başlamıştık. Yanımda merdivenleri inen kızın heyecanını duyuyordum. Son basamakta durdum ve ben durunca bana doğru döndü. Önümde duran kapıdan çıktığım anda bir daha vazgeçmek mümkün değildi. Ona döndüğüm anda bana gülümseyerek baktı. Bir şeyler söylemesini bekledim ama o hiçbir şey demedi. Ben de konuşmadım, önüme döndüm ve birlikte o kapıdan dışarı çıktık.

Yirmi dakika sonra oldukça kalabalık bir grubun önünde evlenmiş ve aynı anda pişman olmuştum. Bahçenin loş köşesinde Ada'nın gelen konuklarla sohbet edişini seyrettim. Bazı masalarda hâlâ hakkımda devam eden fısıldaşmaları duydum ve ortamdan biraz uzaklaştım. Bir süre sonra herkes eğlenmeye başlamıştı. Annem ve babam da mutlu görünüyordu. Ada'nın yüzü hâlâ endişe içindeydi ve büyük ihtimalle düğünde eğlenmeyen yalnızca ikimizdik.

Ada artık kanunlar önünde karımdı ve bu gece ona her şeyi anlatıp elimi sürmediğimde ne hissedeceğini bilmiyordum. Onun o endişeli ve durgun haline daha fazla bakmak istemediğim için arkamı dönerek eve girdim. Her şeyin bir an önce bitmesini istiyordum. Sanki saatler geçmiyor gibiydi. Her şeyi unutmayı o kadar çok istiyordum ki bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Bu benim düğün gecemdi. Böyle bir geceyi bundan birkaç ay önce sabırsızlıkla beklediğimi hatırlıyordum. Heyecanla beklemiştim ama o gece hiç olmamıştı. Şimdi içimde ne o heyecan ne de sabırsızlık vardı. İstediğimi elde etmiştim. Gerisinin hiç önemi yoktu.

Düğünün sonuna doğru artık bir an önce son konukların da gitmesini istiyordum. Ellerim ceplerimde, sanki bir başkasının düğününü seyreder gibi bende kendi düğünümü seyrediyordum.

Birkaç saat sonra konuklar gitmeye başlamıştı. Ada'ya doğru döndüğümde o kadar mutlu görünüyordu ki neden bu kadar mutlu olduğunu anlamadım. Daha birkaç saat önce yüzünden düşün bin parçaydı. Gülümseyen bir yüzle bana bakınca bir gariplik olduğunu anladım. Ada evlendiği için bu kadar sevinecek biri değildi. Üstelik nikâh kıyıldığından beri onunla sadece ilk dansı etmiştim. O da annemin zoruyla olmuştu. O zamandan beri yanına yaklaşmamıştım ve bence istenmediğini anlayan bir gelin bu konuda bu kadar mutlu olmazdı.

Babam yanıma yaklaştığında, o da benim baktığım yere bakınca gülümsedi. O zaman onun bir şeyler bildiğini düşündüm.

"Ada neden bu kadar mutlu?" dedim babama dönerek.

"Ada buraya gelmeden o kadar endişeliymiş ki annen rahatlasın diye ona şarap içirmiş."

Ben de güldüm. "Pek çakırkeyif gibi durmuyor, bana kalırsa sarhoş."

"O da benim kabahatim. Ben de bilmeden ona rakı verdim

kendisini rahat hissetsin diye ama tadını sevmedi sanırım."

"Gelini sarhoş ettin yani," dedim babama öfkeyle.

Kız belki de ilk defa sarhoş oluyordu ve o da düğününde olmuştu. Şimdi bir de sarhoş bir kızla uğraşacaktım. Üstelik babamın, Ada'yla konuşacağımı bile bile ona içki içirdiğine inanamıyordum. Ben ise bir gün daha sabretmek istemiyordum.

"Neredeyse konukların hepsi gitti. Artık sizi de Ayvalık'a bırakabiliriz. Sen yokken evde kısa süreli bir tadilat yaptırdım."

"Ne tadilatı baba?"

"Senin odanla yan odayı birleştirdim ve içine de bir banyo yaptım. Orada rahat edersiniz."

Kızgınlıkla babama baktım. "Baba sen beni anlamıyorsun herhalde. Ben o kızla bırak aynı odayı aynı evde bile kalmak istemiyorum."

"Yankı," diyen babam kolumu tutarak beni kenara doğru çekti. "O artık senin karın. Onu incitmeyeceğini biliyorum. Unutma sakın, yetim olan kişi Allah'ın emanetidir. Biliyorum, sen Duru'yu seviyorsun. Ada'ya asla dokunmam diyorsun ama bu kadar peşin hükümlü olma. Her şeyi zamana bırak. Zaman her şeyin ilacıdır."

"Baba, bunu bahçede konuştuk. Benden bu kadar, daha fazlası değil."

"Buna zamanla alışacaksın, Ada gerçekten çok tatlı bir kız Yankı. Beraber kaldığımız sürede biz onu çok sevdik. Ona bir şans verirsen sen de seveceksin."

İnanamaz bir yüz ifadesiyle babama baktım. Bu kadarı çok fazlaydı. Gerçekten fazlaydı. Kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. Çıkmaya çalıştıkça daha da sıkışıyordum.

"Bunu kabul etmeyeceğimi söyledim baba."

"Yankı, senden sadece kendine ve Ada'ya bir şans vermeni istiyorum."

"Beni anlamıyorsun baba ve ben bu işten gerçekten de çok

sıkıldım," diyerek tekrar Ada'ya baktım. Bu işkencenin bir an önce bitmesi için babama dönerek, "Artık eve gidebilir miyiz?" dedim.

"Annene söyleyeyim, hazırlansın. Ada da hazır olunca çıkarız."

Bir süre sonra babam yanıma geldiğinde ben hâlâ bahçedeki ağaçların birinin altında oturuyor ve bu geceyi nasıl geçireceğimi düşünüyordum. Tüm bunları başıma kendim sarmıştım ve bunu çözmek de bana kalmıştı.

"Hazırız Yankı," dediğinde yavaşça yerimden kalktım. Kapının önündeki arabaya baktığımda Ada ve annem çoktan oturmuşlardı. Ben de arkaya geçerek Ada'nın yanına oturdum. Arabada hiç kimse konuşmadı ve bu da benim işime geldi. Bu saatten sonra hiç kimsenin çenesini çekmek istemiyordum. Düşüncelerimle baş başa kalmak ve bu geceyi herhangi bir olay olmadan atlatmak istiyordum. Gözüm Ada'ya kaydığında onun gülümsediğini gördüm. Ne kadar da mutlu duruyordu. Ona söyleyeceklerimi anlayabilecek halde değildi. Hayal kırıklığı içinde tekrar önüme döndüm.

Sonunda eve geldiğimizde Ada, annemin yardımıyla arabadan indi ve babamın bizim için hazırladığı odaya annemle beraber çıktı. Ben de ellerim ceplerimde, bahçede babamın yanında dikiliyordum. Gündüz güzel olan hava bozmaya başlamıştı. Hatta yüzüme bir iki damla düştüğünde babama döndüm.

"Düğün de tam zamanında bitti. Yağmur yağacak."

"Zamanlamamız harika olmuş."

"Onunla aynı odada kalmayacağım baba. Tüm bunlar saçmalık."

"Misafirimiz geliyor Yankı."

"Misafir mi? Bu gecede mi? Kim geliyor?"

"Büyükannen gelecek. Ada'yı görmek istiyor. Büyükanneni üzme Yankı."

Bu reddedemeyeceğim bir istekti. Büyükannemi çok sever-

dim ve onun üzülmesine asla dayanamazdım.

"Birazdan gelir. Odaya gidip Ada'yı al. Aşağıda sizi bekliyoruz. Ondan sonra biz de gideriz."

Hiçbir şey söylemeden merdivenleri çıktım. O odadan içeri bile girmek istemiyordum ama bu şartlarda yapacak bir şeyim yoktu. Odanın kapısını açtığımda, Ada tam karşımda arkası dönük, başını cama yaslamış halde dışarıya bakıyordu. Bu karanlıkta ne gördüğünü merak ettim. Önünde karanlıklar içinde kalmış bir deniz vardı. Geldiğimi bile fark ettiğini sanmıyordum ama cama vuran yansımama baktığımda onun da bunu görmüş olabileceğini düşündüm. Biraz daha dayanmam gerekiyordu. Herkes gittiğinde ben de salonda yatarak bu gecenin bitmesini beklerdim.

"Bana bakar mısın Ada?" dediğimde sesim olduğundan daha sert çıkmıştı.

Yavaşça bana doğru döndü ve yüzündeki o gülümsemenin silinmiş olduğunu fark ettim. "Bakıyorum."

"Neden dışarıya bakıyorsun? Karanlıktan başka bir şey yok orada."

"Hayat ne kadar anlamsız Yankı. Sevdiğin yok senin?"

Söylediği kelimelerin ne anlama geldiğini bile anlamadım ve bu saatten sonra bunu düşünecek de değildim.

"Ada, sen sarhoşsun."

"Hayır değilim."

O kadar net söylemişti ki bunu, onunla tartışacak halim bile yoktu.

"Aşağıya inmeliyiz, büyükannem geliyor."

Sesini çıkarmadan bana doğru yürüdü. Merdivenin başına geldiğinde sendeler gibi oldu. Hemen yanına giderek onun elini tuttum. Bir de merdivenlerden düşmesine ve gecenin daha da uzamasına dayanamazdım.

Aşağıya indiğimizde büyükannem gelmiş, bizimkilerle konuşuyordu. Bizi el ele gördüğünde gülümsedi. "Hep böyle olun yavrularım."

Onun önüne geldiğimizde Ada büyükannemin elini öptü. Bende aynısını yaptım. Yanındaki koltuğa oturduk.

"Bu ailede herkes evliliğinde çok mutlu oldu. Bütün dualarımı sizin de mutlu olmanız için edeceğim," dediğinde yüzündeki mutluluğa baktım.

Uzun zamandır benim evlendiğimi görmek istediğini söyleyip duruyordu. En azından bu gece birini çok mutlu etmişti. Sırf büyükannemin yüzündeki bu mutluluk için bile tüm bunlara değerdi. Biraz daha yanında oturduktan sonra tam kalkmak üzereyken, yağmur deli gibi yağmaya başladı.

"Nasıl gideceğiz Salih?" diye soran büyükanneme baktım. "Bu fırtınada o yol tehlikeli oluyor?"

"Burada kalırız anne, yeteri kadar odamız var nasıl olsa." Sonra da bana döndü. "Hadi, siz bizi beklemeyin, odanıza çıkın."

Ada yerinden kalktığında ben de onunla birlikte kalktım. Aynı odada kalmak fikrine sinir olmuştum. Bu kadar kişinin içinde bunu yüksek sesle dile getiremedim. Sadece bir gece, diye geçirdim aklımdan. Sadece bir gece daha dayanabilirdim. Şimdiye kadar iyi idare etmiştim. Ada önümden yürüdüğünde ben de peşinden yürüdüm.



Sustum, tüm anlattıklarım beni yormuştu.

"Yoruldun mu Yankı?"

"Evet Helga, biraz yalnız kalmak istiyorum."

Hakkı da hemşiresinin yardımıyla ayağa kalkmıştı. "Teşekkür ederim beni dinlediğinizden dolayı. Böyle özelinize girdiğim için de kusura bakmayın lütfen."

"Sizi tanımak güzeldi Hakkı."

"Sizi de öyle Helga. Kendinize iyi bakın. Görüşmek üzere."

"Görüşürüz," diye mırıldandım.

Herkes gittiğinde, "Bir şey istiyor musun Yankı? İlaç saatini geçirmeyelim."

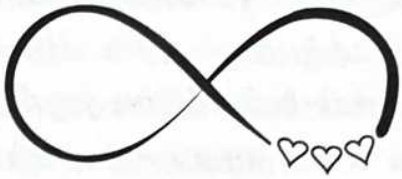
"Biraz su istiyorum Helga."

"Ben de biraz hava almalıyım."

"Tamam Lance."

"Biraz uyu Yankı. Kendini daha rahat hissedersin."

"Evet, uyusam iyi olacak."



ON İKİ

Gözlerimi açtığımda, oda loştu. Birkaç saat uyumuş olmalıydım. Kendimi biraz daha dinlenmiş hissediyordum. Yatağı kaldırdığımda Helga bana bakarak gülümsedi.

"Şimdi nasılsın?"

"Daha iyi. Uyumak iyi geldi."

"Yorulduğunu söyleseydin herkesi daha önce gönderirdim."

"Lance burada mı?"

"Evet."

"Size hikâyenin geri kalan kısmını da anlatmalıyım."

"Yorgunsan, sonra da dinleyebiliriz Yankı."

"Şu anda iyiyim," diyerek anlatmaya başladım.



O geceyi aynı odada geçirecektik, artık bundan kaçış yoktu. Kapının önünde dikilip odaya giren kıza baktım. Ben de arkasından girdim. Gözüm yatağa kaydı. Yatak, en azından birbirimizde dokunmadan yatabilecek kadar genişti.

Ada bir süre ne yapacağını bilmezmiş gibi odanın ortasında dikildi ve yatağın kenarına oturdu. Ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Anlamak da istemiyordum. Tek bir şey istiyordum; bir an önce sabah olmasını. Pencerenin önüne doğru yürüdüm ve dışarıya baktım. Yağmurdan dolayı hiçbir şey görünmüyordu. Yağmur'un cama vuran sesini dinledim bir süre. Yorgundum, üzgündüm, öfkeliydim ve ayakta diki-

lemeyeceğimi anladığımda yavaşça arkama doğru döndüm. O anda Ada'nın ağladığını gördüm. Bu beklediğim bir şey değildi ya da tam olarak beklediğim şeydi. Ne olduğunun bu saatten sonra önemi yoktu ama onun hıçkırıklarını dinlemek istemediğimi biliyordum. Onu istemediğimi bu şekilde anlamış olmasına üzüldüm ama belki de böylesi en iyisidir, diye düşündüm. Böylelikle onunla konuşmama bile gerek kalmayacağını düşünerek rahatladığımı hissettim.

Pencerenin önünde dikilerek bir süre daha ağlayan kıza baktım. Onun ağlamasına dayanamadığım için yavaşça yanına gittim. Onun bir suçu yoktu. Tek suç, o gün kendimi kaybedip ona evlenme teklif ettiğim için bendeydi. Karım olmasını istemesem bile Ada en iyi arkadaşımdı ve ben yıllarca onu ağlatan kişilerden korumuşken şimdi ağlamasına benim sebep oluşuma üzülmüştüm.

"Ne oldu Ada?"

"Bir şey yok."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum," dediğinde gülümsedim. Onu her ağlarken gördüğümde Ada ağladığını inkâr ederdi.

"Ağladığını görebiliyorum Ada."

"Neler kaybettiğimi hatırladım," dedi bunun üzerine, bana bakarak.

Gözlerinden akan yaşlara baktım, bir süre sonra da yanına oturarak kucağında üst üste koyduğu ellerini tuttum.

"Neler kaybettin?" diye mırıldandım.

"Bir ailenin sıcaklığını, ilgisini ve sevgisini kaybettiğimi hatırladım. Aşağıda anneni, babanı ve büyükanneni gördüğümde aklıma kendi ailem geldi."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Kayıplarından dolayı onu nasıl teselli edeceğimi bile bilmiyordum. Şimdiye kadar bana yakın olan hiç kimseyi kaybetmemiştim. Onun buraya geldiğinde annesin babasının öldüğünü biliyordum. Hatta yangında öldüklerini de biliyordum. O zaman Duru'dan duymuş-

tum. Hatta Duru'nun büyükannesi de o yangında ölmüştü.

"Onlar da artık senin ailen sayılır," dedim. Bir an neler saçmaladığımı düşündüm. Bu kızdan kurtulma planları yaparken şimdi neler düşünüyordum.

"Anneanneme gitmiştik Yankı. Büyük bir arazinin ortasında ahşap bir evde oturuyordu. Merdivenin basamaklarına bastıkça hep ses gelirdi. O ses hoşuma giderdi ve ben de hep basamakları iner çıkardım."

Anlatmaya başladığında ellerini bıraktım.

"Dayım da oradaydı. Anneannem dayıma kızmıştı. Neden kızdığını bilmiyorum ama yukarıya çıkmıştım. Anneannem korktuğunu söylüyordu. Yalnız yaşadığını ve onun hiçbir şeyle ilgilenmediğini. Elektrik prizlerinden ateş çıkıyor diyordu. Dayım sinirle odadan çıktı ve beni gördü. Sonra da yanımdan hızlıca indi. Anneannem ağlayınca ben de gidip anneme söyledim. Annem o akşam babama annesinin ağladığını söyledi. Bir şeyler daha söyledi ama o zaman ne olduğunu anlamadım. Babam da anneme üzülmemesini, ertesi sabah birini getirip baktıracağını söyledi. Sonra da yemek yedik. Dayım evde yoktu. Bütün gün bahçede hayvanlarla oynadığım için yorulmuştum, bu yüzden annem beni yatırdı."

Büyük olasılıkla yangın anını anlatıyordu. Onun da orada olduğunu hiç bilmiyordum. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Sen de orada mıydın?"

"Evet, babam beni yataktan kaldırdı. Kucağına aldı. Odadan çıktık ve o zaman gördüm alevleri. Her yer yanıyordu. Anne, diye ağlamaya başladım. Sonra merdivenleri gördüm. O ses çıkaran merdivenler yanıyordu. Her yer çok sıcaktı."

"Başka çıkış yok muydu?"

"Hatırlamıyorum, yoktu herhalde. Babam tekrar odaya girdi ve sürgülü pencereyi açtı. Aşağıya baktı. Sonra beni öptü."

Nefesimi tutmuş, dikkatle Ada'yı dinliyordum. Tüm bunları bu kadar net nasıl hatırladığına hayret ettim.

"Seni oradan mı çıkardı?"

"Beni aşağıya attı."

"Aşağıya mı attı?"

"Evet, pencerenin önüne geldiğimizde aşağıda saman balyaları olduğunu gördü. Bana, 'Seni onların üzerine atacağım, hemen ayağa kalk ve evden uzağa koş!' dedi. Bense, 'Anne!' diyerek ağlıyordum. Bana bağırdı. 'Dediğimi yap Ada! Söz veriyorum gelip seni alacağım,' dedi."

Tekrar ağlamaya başladı. Ne diyeceğim ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir çocuğun tüm bunları yaşamış olması inanılır gibi değildi.

"Düştüğümde hemen ayağa kalkarak balyaların üzerinden atladım ve sonra koşmaya başladım. Evden iyice uzaklaşmıştım. Babamı bekliyordum. Çünkü söz vermişti. Verdiği her sözü tutardı. Annemi ve anneannemi alıp dışarı çıkacaktı. O benim kahramanımdı. Ama bu sefer öyle olmadı. İlk defa bana verdiği sözü tutmadı. Alevler her yeri sardı. Annem, babam ve anneannem o evden dışarı çıkamadı."

"Çok üzgünüm Ada. Tüm bunları yaşadığını bilmiyordum."

"Orada öylece oturdum. Her şey bittiğinde ne evden geriye bir şey kalmıştı ne de ailemden. Hepsi yok olmuştu."

"Seni kim buldu?"

"Hatırlamıyorum."

"Sana amcanın baktığını duymuştum. Neden seni dayına verdi Ada?"

"O olaydan sonra beni amcama gönderdiler. Çok hatırlamıyorum. Bir sene kaldım orada. Orada çok mutluydum. Üç tane çocukları vardı. Onlardan biri gibiydim. Beni seviyorlardı, ben de onları seviyordum."

"O zaman amcan seni dayına neden verdi?"

"Dayıma vermedi. Vermemek için çok uğraştı. Beni dayıma mahkeme verdi."

"Mahkeme mi?"

"Evet. Dayım dava açmış beni almak için. Amcam çok uğraştı ama davayı kaybetti. Mahkeme beni dayıma verdi. Üstelik dayım ikinci davayı açtı ve amcamın bana yaklaşmasını yasakladı. Zaten ondan sonra da onu bir daha görmedim."

Şaşırarak Ada'ya baktım. Amcasını hiç görmemiştim ama dayısının evinde ona nasıl davrandıklarını biliyordum. Belki Ada amcasında kalmış olsaydı daha mutlu bir kız olabilirdi. Sonra da dayısının onu neden istediğini anladım. Onu aldığımız gün dayısının imzalattığı kâğıtları hatırladım.

"O akşam, imzaladığın kâğıtlar tam olarak neydi Ada?"

"Babamdan bana kalan her şey."

"Nasıl?"

"Babamın ailesi zengindi. Yani zenginmiş ve dedem ölünce malların büyük kısmı babama kaldı. Babam ve amcamın babaları ayrıydı. Dedem ona da bir şeyler bırakmıştı ama çoğu babamındı. Babam öldüğünde hepsi bana kaldı ama vasim dayım olduğu için bunları kullanma izni vardı. Yirmi bir yaşıma girdiğimde hepsi benim olacaktı."

"Sen her şeyi dayına bıraktın yani."

"Evet."

"Neden böyle bir şey yaptın Ada?"

"Çünkü İstanbul'a gitmek istemedim, annem ve babanın mezarı burada. Gitseydim geri gelemezdim. Burada kalmak için bir yol ararken baban ve senin teklifin benim için kurtuluş oldu."

Ona baktım. Neden her şeyi kabul ettiğini bundan daha güzel anlatamazdı. Bu nedense beni rahatsız etti. Ben bir şey demeyince konuşmaya devam etti.

"Biliyor musun Yankı? Ben bir teknede doğdum."

"Teknede mi?"

"Evet, babam ve annem evlendikten sonra dünya turu yapmak istemişler ve annem bana o seyahatte hamile kalmış. Doğum yaklaştığında babam kalabilecekleri yer araştırıyormuş ama bekledikleri tarihten üç hafta önce gelmişim dünya-

ya. En yakın karaya beş saat mesafedelermiş. Küçük bir adaymış burası. Babam karaya ayak bastığında o kadar sevinmiş ki annem adımı onun için Ada koymuş."

Gülümseyerek ona baktım. Ada'nın her zaman özel biri olduğunu düşünmüştüm ve şimdi onu özel yapan şeyleri öğreniyordum. Benim gülümsediğimi gördüğünde, "Anlatmamı ister misin?" diye sordu.

"Evet."

"Doğduktan bir saat sonra çıkmışlar karaya ve babam beni ve annemi hemen hastaneye götürmüş ama her şey normalmiş. Bir gün hastanede kalmışız ve bir ay da o adada. Sonra tekrar açılmış babam denize. Ben dört buçuk yaşına gelene kadar da tekneyle dolaşıp durmuşlar. Annem öğretmendi benim. Benden başka öğrencisi olmayınca bana okuma ve yazmayı öğretmeye başlamış. Dört yaşında okuma yazma biliyordum. Onun için buraya geldiğimde ve okula başladığımda çok sıkılmıştım. Bildiğim şeyleri öğretiyorlardı bana ve öğretmenim benim yazıma bakıp sınıfın içinde hep bana bağırırdı."

"Neden?"

"Diğer çocuklar gibi yazmazdım. Yazım çok güzeldi ve benim başkasına yazdırdığımı düşünürdü. İlk yılı hiç sevmemiştim."

"Sen o zaman da değişik bir kızdın Ada ve hâlâ öylesin."

"Bana ucube diyorlardı."

Bunu duyduğumda üzülmüştüm. "Belki de o gözlüğü taktığın içindir. Neden onları takıyordun Ada?"

"Dayımlarda yaşamaya başladığımda yengem benimle konuşurken hiç gözlerimin içine bakmazdı. Sanki arkamda başka biri varmış gibi benimle konuşurdu. Bir süre sonra dayımın da bana bakmadığını anladım. Gözlerimin bozuk olduğunu anladıklarında beni doktora götürdüler ve doktor bana gözlük verdi. Ben de en büyük gözlüğü seçtim. Camları güneşten kararıyordu ve böylelikle hiç kimse gözlerimi görmeyecekti.

Büyüdükçe bana ne dediklerini de çok umursamadım. Zaten senden başka hiç kimse benimle konuşmuyordu. O evde hep görünmezdim. Benimle hiç konuşmazlardı. Okulda da kimse benimle konuşmazdı. Kendimi o kadar yalnız hissederdim ki bazen sırf konuşabilmek için evden çıkar, sokaktaki hayvanlarla konuşurdum."

"Zor zamanların olmuş."

"Evet, çok zordu," diyerek sustu.

Ben de bir şey demedim. Zaten ne söyleyeceğimi de bilmiyordum. Ada'nın yalnız bir çocukluk geçirdiğini zaten biliyordum ama duyduklarımı tahmin etmemiştim.

Yanımda sessizce oturmaya başladığında ben de ne yapacağımı bilmeden onunla oturmaya devam ettim. Garip bir görüntümüz vardı. O hâlâ gelinlikleydi ve bende hâlâ takım elbiseliydim. Yatağın kenarında yan yana sessizlik içinde oturuyorduk.

Duru gittiğinden beri içimi kemiren soruyu Ada'ya sormak istiyordum. Bunu bilip bilmediğine emin değildim ama aynı evde yaşıyorlardı. Tam bilmese de yine de benden daha çok biliyor olabilirdi.

"Duru bunu neden yaptı Ada?"

"Neyi?"

"O adamla neden nişanlandı?"

"O adam benim için gelmişti."

"Senin için mi?"

"Evet, babası amcamın arkadaşıymış ve amcam Duru'nun nişanlandığı aileyi buraya göndererek benden bahsetmiş. Oğlumuz tanışsın, birbirlerinden hoşlanırlarsa yeğenimle evlenmesini isterim demiş."

Şaşkınlıkla Ada'ya bakıyordum. Bu beklediğim bir şey değildi. "Nasıl yani?" dedim.

"İşte o adamla tanışalım diye."

"Peki, nasıl oldu da Duru nişanlandı adamla?"

"Direkt otele gelmişler, dayımla tanışmışlar. Dayıma du-

rumu anlatmışlar. O da benim yurt dışına gittiğimi ve orada okuduğumu, bir daha buraya dönmeyeceğimi söylemiş. Sonra da gelmişken birkaç gün tatil yapmak istemişler ve otelde kaldılar. Ben onların kim olduğunu bilmiyordum. Dayım bir ara bahsederken arkadaşım dedi. Duru'yla o adam bütün günü birlikte geçiriyorlardı. Benim aklıma hiç bunlar gelmemişti. Daha önce tanışıyorlar sandım."

"Sonra?"

"Uzun süre otelde kaldılar ve dönmeleri gerektiğini söylediler. Nişandan bir gün önce öğrendim ben de bunları. Yengem bir başkasına söylerken duydum. İşte onları övüyordu. Ne kadar zengin olduklarını ve kızlarına âşık olduğunu falan söylüyordu."

Sinirden ellerim yumruk olmuş bir şekilde aynı yerde oturmaya devam ediyordum.

"Seni ne diye tanıttılar?"

"Kimsesiz olduğumu ve evde işlerine yardım etiğimi söylediler."

Artık her şey kafamda daha da netleşiyordu. Duru, çok zengin birinin Ada'yı isteyeceğini hiç düşünmemişti ve o adam Duru'nun istediği her şeyi temsil ediyordu. Ada'nın onunla evlenip İstanbul'a yerleşmesi ve zengin olmasını asla kaldırmazdı. Çocukluğundan beri Ada'yı kıskanarak büyümüş ve onu asla sevmemişti. Duru'nun hırsını bilirdim. Ona güvenmekle ne büyük bir hata yapmıştım. Her zaman beni seveceğini düşünmüştüm. Tüm bunları Ada'nın nereden bildiğini düşündüm. Bunları öğrendiğinde neden müdahale etmemiş ve kendisini tanıtmamıştı? Sessizliğimizi yağmur sesi ve şimşekler bozuyordu. Beynimi bu soru meşgul ederken başımı ona doğru döndüm. Ada içkinin etkisiyle başını yastığa koymuş ve gözlerini de yummuştu. Elimi koluna koydum, gözlerini açtı.

"Böyle olmaz Ada, üstüne rahat bir şeyler giy, sonra uyursun."

Ada ayağa kalktığında evimin önünde bulunan elektrik direği rüzgârın ve yağmurun etkisiyle ateş çıkarıp bomba gibi patlamıştı. Ada çok korktu, bir anda ne yapacağını bilemedi ve ağlamaya başladı. Üstüne bir de elektrikler kesilince korkusu daha da arttı. Tir tir titremeye başladı. Ben de yapabileceğim en iyi şeyi yaptım ve ona sarıldım.

"Korkma, ben buradayım."

O anda en iyi şeyin bu olduğunu düşündüm. Öfkeli olmam gerekirken onunla konuştukça sakinleşmiştim. Bu kızın büyürken tek arkadaşıydım ve onu seviyordum. Ada'nın yanında kendimi huzurlu ve özgür hissediyorum. Ayrıldığımızda onun da benim de günün stresi ve yorgunluğundan ayakta duracak halimizin olmadığını biliyordum.

"Hadi üstünü çıkar, biraz uyuman lazım."

Birkaç adım atarak benden uzaklaştı. Eli gelinliğin fermuarına doğru gitti. Biraz uğraşmasına rağmen fermuarı açamadı. Ben de karşısında ona bakarak dikiliyordum. Soyunmasına yardım edip etmemeye karar verememiştim ama bunu tek başına yapacak gibi durmuyordu. Sonuçta onu defalarca denizde yüzerken bikinili görmüştüm. İç çamaşırlarıyla görmemde bir sakınca olmadığını düşünerek ona doğru gittim.

"Dur yardım edeyim," diyerek fermuarını indirdim. Ada'nın gelinliği omuzlarından sıyrılarak aşağıya düştü. Hâlâ önümde dikiliyordu, ben de sırtının ürpermesine bakıyordum. Loş ışıkta öyle nefes kesici duruyordu ki gözlerimi ondan ayıramadım. Ayak bileklerinin üstüne düşen gelinlikten kurtulmak için bir adım attı, düşecek gibi oldu. Onu tuttum ve tuttuğum anda bende bir şeyler hızla değişmeye başladı. Kendimi çok huzurlu hissediyordum. Kollarımda çıplak kızı tuttuğumda ondan yayılan ve beni her zaman etkilemiş olan lavanta tarlalarına has koku burun deliklerime doldu.

Odanın ortasında ben takım elbiseli o ise çıplak, öylece duruyorduk. Onu bırakmam gerektiğini biliyordum. Kafamın içinde onunla ilgili cinsel hiç bir çağrı yoktu ama kolla-

rımdaki kızı bırakmak gibi bir niyetim de yoktu. Kollarımda kıpırdanmaya başladığında ondan biraz uzaklaştım.

Elleri saçlarına doğru gitti. "Tokalar çok canımı yakıyor," diye mırıldadı.

"Ben yardım ederim."

Yatağın üzerine oturdu. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı ve bunun farkında değilmiş gibi duruyordu. Bense her şeyin farkında olarak gözlerimi ondan ayıramıyordum. Saçlarında bulunan bütün tokaları çıkardım. Saçları ne kadar güzeldi, kokusu beni benden alıyordu.

Adaya dokundukça sarhoş oldum. Onu öpmek istiyordum. İlk defa Duru'yu aklıma getirmeden farklı bir kızı öpmek istiyordum ve o kız küçüklüğünden beri koruduğum Ada'dan başkası değildi. O sırada ortalığı gündüz gibi aydınlatan şimşek çakınca Ada irkildi. Ona sarıldım ve o anda her şey yok oldu. Dünya ben ve Ada'dan ibaretti. İçimde uyanan duygulara karşı koymalıydım ama bu yapamayacağım bir şeydi. Kollarımda yarı çıplak bir kız varken tüm erkeksi hormonlarım bir anda ayaklanmıştı.

Ada sarhoştu ama ona dokundukça ben ondan daha sarhoş gibi duruyordum. Ellerim düşünmeden sutyenin kopçasına doğru gitti. Tek harekette onu açtım ve üzerinden çekip aldım. Göğüslerinin güzelliği aklımı başımdan almaya yetmişti.

Üzerindeki o son giysiyi de delice ben çıkarmak istiyordum. Ellerim tenine değdiğinde ben, ben olmaktan çıkmıştım. Onu istiyordum. Kollarımı ondan çektiğimde gözlerinin içine baktım. O arkadaşımdı ve bırak dediği anda bırakacağımı biliyordum. Ada ise beklemediğim bir şey yaptı ve ellerini gömleğime doğru uzatarak düğmelerini açmaya başladı. Bunun artık geri dönüşü yoktu. Onun da istediğini anlamıştım. Gömleğimi çıkardığında ben de heyecanla ne yapacak diye bekledim. Elleri pantolonumun kemerine gittiğinde nefesimi tuttum.

O anda onun bu konuda tecrübeli olduğunu hissettim.

Hareketleri daha önce bir erkeği soymuş gibiydi. O ürkek ve utangaç kızın hareketleri oldukça cüretkârdı. O anda Duru'nun onun hakkında dediklerini hatırladım. Ada tecrübesiz değildi. Sonunda gömlek ve pantolondan kurtulduktan sonra onu kendime doğru çektim ve alnına bir öpücük kondurdum. Yüzü gülümsediği an bütün cesaretimi topladım, dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. Ada karşılık verdiği anda kendimizi yatakta bulduk. Dudaklarımı dudaklarından ayıramadım. Kalbim duracak gibi heyecan içindeydim. Sadece benim olmalıydı. Sadece benim...

Bacaklarını bacağımla ayırdım. İçine girerken çıldırıyordum. Hafifçe iter gibi oldu ama bu beni durduracak bir tepki değildi. Dudaklarını dudaklarıma kilitleyip tek seferde içine girdim. Çığlığı ağzımın içinde kayboldu. O andaki garipliği hissetmeme rağmen buradan dönüş yoktu. Kendime yavaş olmam gerektiğini hatırlatsam bile bunda başarılı olamadım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bunun bu kadar güzel olabileceğini ve istemediğim bir kızla bu kadar şehvetli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Heyecanım ve arzum daha bitmemişti. Hâlâ Ada'nın üstündeydim. Kendimi usulca çektim ve onu öptüm. Yan tarafına uzandım. Yataktaki kanı gördüm. Ona bakıyordum ve yavaşça gözlerini açtı.

"Seni seviyorum Yankı. Hep sevdim."

Söylediği kelimeler aklımı başıma getirmeye yetmişti. Ne yaptığımı anladığımda yüreğime bir pişmanlık hissi çöreklendi.

Bana bakarak gülümsedi ve kollarımın arasına sığınarak gözlerini yumdu. Bense uzun bir süre kollarımda Ada ile öylece tavana baktım.

Duru'nun dediklerini düşünerek onun tecrübeli biri olduğunu sanmıştım. Duru, Ada hakkında o kadar çok şey söylerdi ki bunlardan biri de onun zaman zaman otele gelen müşterilerle birlikte olduğuydu. Ada'nın bu kadar masum olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ada'yı tanımama rağmen

anlatılan bunca şeye nasıl inanmıştım? Birkaç kez Ada'nın oteldeki bazı adamlardan para aldığını görmüştüm. O parayı aldığı zamanda ne kadar mutlu olduğunu. Üstelik aldığı paraları dayısından saklardı. Bazen onunla konuşmaya çalışsam da konuyu hiç anlamaz bana ifadesiz gözlerle bakardı. O zamanlar onun için gerçekten üzülürdüm. O masum kızın nasıl bu hale geldiğini düşünürdüm. Belki de hayatındaki sevgisizlik ona bunu yaptırıyor olabilirdi. Birinin kendisine ilgi göstermesine o kadar açtı ki bunu bu şekilde gideriyor olabilirdi. Şimdi o zamanlar onun hakkında düşündüklerimde ne kadar yanıldığımı anlamıştım. Ada'ya baktıkça kendimden utanıyordum. Aynı zamanda Duru'nun kuzenine bu kadar büyük bir iftira attığına inanamıyordum. Ada o kadar masumdu ki bu masumluğunun tarifi yoktu. Ada'nın ilki bendim. Benimse şimdiye kadar tatmadığım duyguların ilki Ada'ydı. Yaptıklarıma pişman olsam da onunla tekrar sevişmek istiyordum.

Yıllarca Duru'nun her yaptığını affettim. Aşkım onun hatalarından daha büyüktü. Benim de hatalarım ve onu kırdığım zamanlarımda olmuştu. O da beni hep affetmişti. Beraberliğimiz o kadar uzun bir zamana yayılmıştı ki hep beraber olacağımızı biliyorduk. Birbirimizden ayrılmamız imkânsız gibi gelirdi bana.

Ada'yla sevişmem Duru'ya duyduğum öfkeden kaynaklanmıştı. Şimdi kollarımda masumca uyuyan kızı kullandığım için kendimden nefret ediyordum. Uyumadan önce son sözleri beni sevdiğini söylemek olmuştu. Bense onu sevmiyordum ve sevebileceğimi bile düşünmüyordum. Üstelik onun masumiyetini almıştım. O an kendimi kaybetmiş olmalıydım. Uyandığında ona ne diyecektim?

Yavaşça Ada'yı kendimden uzaklaştırdım ve yerimden kalktım. Banyoya girerek kısa bir duş aldım. Suyun altında düşünecek çok şeyim olmuştu. Buradan gidecektim. İçeride uyuyan ve beni sevdiğini söyleyen kızın yüzüne bakamaya-

cağımı biliyordum. Burada kalırsam onu kullanmaya devam edecektim. Ada'yı önemsiyordum ve onu sevgisiz bir beraberliğe mahkûm etmeyecektim. Yanında olmadığım zaman kendi yolunu bulacağını biliyordum. Banyodan sonra giyinme odasına geçerek dolabı sessizce açtım ve birkaç parça çamaşır çıkararak küçük bir valize koydum. Üstümü giyindim. Odaya geçtiğimde Ada hâlâ uyumaya devam ediyordu. Bir saat sonra gün ağarmaya başlardı. Kapıyı açtım ve çıkmadan önce yatakta uyuyan Ada'ya uzun uzun baktım. Sonra da kapıyı kapatarak merdivenin başına geldim. Evdeki sessizlik hiç kimsenin uyanmadığına işaretti. Merdivenleri indim ve babamın çalışma odasına girdim. Pasaportlarımız hep onun odasında duruyordu. Annemden dolayı Alman vatandaşlığım vardı. Bu da yurt dışında rahat olmamı sağlayacaktı. Pasaportu çantama attım. Kimse uyanmadan evden çıkmalıydım. Kapıyı kapattım ve dışarı çıktım. Geri dönmemek üzere gidecektim. O geceden sonra artık orada kalmam mümkün değildi.

Ada'nın o yataktaki mutsuz görüntüsü ilk birkaç hafta gözlerimin önünden hiç gitmedi. Ama zamanla o da bitti. Aylar geçtikçe Ada'nın o görüntüsü yerini Duru'nun görüntüsüne bıraktı. Bundan sonra da aklımdan tamamen çıktı ve anıların tozlu raflarında yerini aldı.

Tüm bunları ben mi yaşadım diye hep kendime soruyordum. Evet, yaşayan bendim, hiçbiri rüya değildi. Şu anda bile anlattıklarım gözlerimin önünde capcanlı duruyordu. Lance gözlerimin içine derin derin bakarken irkildim.

"Biliyorum, şu an bana kızıyorsun?"

"Bu konuda yanılıyorsun Yankı. Sana kızmıyorum."

"O zaman ne düşündüğünü söyle."

"Seni rahip Bahira ile tanıştırmıştım, hatırlıyor musun?"

"Evet Lance."

"Senin Müslüman olduğunu öğrenince sana anlattıklarını hatırlıyor musun?"

"Çok az hatırlıyorum Lance. O zaman çok şey konuşuldu ve benim o gün pek keyfim yoktu."

"Sana, önce ismini hiç duyup duymadığını sormuştu. Sen duymadığını söylediğinde, 'Peygamberinizi misafir eden rahipten gelir ismim. Daha hiç kimse bilmezken Hazreti Muhammed'in peygamber olacağını Rahip Bahira bilmiştir,' demişti. Sonra da sana bakmış ve 'Sen de bu topraklara boşuna gelmedin. Tanrı asla hata yapmaz. Ne yaşarsak yaşayalım, her yaşadığımız an bize yeni yollar açar. Yeni yollarda ne yaşamak istediğine sen karar verirsin. Gittiğin yol senin seçimindir,' demişti."

"Evet, şimdi hatırlıyorum. Sonra da bilmediğimi anladığında Bahira olayını anlatmıştı. O zaman çok utandığımı da hatırlıyorum. Bir Müslüman olarak bunu ilk defa duyuyordum. Tarihe geçen bir olaydan bu kadar bihaber olduğum için mahcup olmuştum."

"Evet, hatta bunun üzerine konuşmuştuk. Ben seni dinlerken hep bunları düşündüm Yankı."

"Tüm bu yaşanan acıdan biz mi sorumluyuz? Tanrı'nın hiç mi suçu yok Lance?"

"Hayır yok. Çünkü neyi nasıl yaşayacağımıza biz karar veriyoruz. Önümüze çıkan yolda nasıl ilerleyeceğimiz bizim seçimimiz. Suçu hep başkalarında arıyoruz. Biraz olsun kendimizde suç bulsaydık bu kadar acımasız bir ortamda kalmazdık. Çevremizde ve dünyada öyle çok vahşet var ki çocuk ya da kadın dinlemiyor, herkes kendi egemenliğini kurmak istiyor Yankı. O yolu nasıl yürümek istediğine sadece sen karar verebilirsin. Ada ile evlenerek kendine yeni bir yol açmışsın. Belki de mutlu olacağın bir yol bu. Sen bu yolda yürümeyi reddetmişsin. Ne ona ne de kendine bir şans vermemişsin. Herkes kendi seçimini yaşıyor Yankı."

Helga arkasını bize dönmüş, pencereden bakıyordu. Konuşmalarımızın içinde kaybolmuş, sessizce derinlere dalmış gibiydi.

"Helga?"

Bize doğru döndü. Onun ağladığını görmek hem beni hem de Lance'i şaşırtmıştı. Gözlerini gözlerime dikti. Bir şeyler söylemesini bekledim ama konuşmadı. Ne düşündüğünü duymak istiyordum ve büyük olasılıkla benden nefret ettiğini söyleyecekti ama şu anda ben de kendimden nefret ediyordum.

Bunca sene o geceyi düşünmeden yaşamayı başarmıştım. Bunca sene Ada'nın benden sonra ne yaptığını tamamen aklımdan çıkarmıştım. Anlattıklarımın bu kadar net aklıma geleceğini bile düşünmemiştim. Ama hepsi en ince ayrıntısına kadar aklıma gelmiş ve gözlerimin önünde canlanmıştı. O gece duyduğum can yakıcı pişmanlık tekrar kalbimi acıtmaya başlamıştı. Ada beni ömrünün sonuna kadar affetmeyebilirdi çünkü şu anda ben bile kendimi affedemiyordum.

Helga ise hâlâ pencerenin yanında dikilmeye devam ediyordu. Keşke bir şeyler söylese diye düşündüm. Bana kızması bile suskunluğundan daha iyiydi. Konuştuğunda ona bakmaya devam ettim.

"Bu hikâyenin en başından beri dikkatimi çeken ne oldu biliyor musun Yankı?"

"Ne?"

"Duru'yu anlattığın tüm o anılarda sürekli olarak ona âşığım dedin ama Ada'yı anlattıklarında sevgiden bahsettin."

"Bunun nesi garip? Duru âşık olduğum kızdı."

"Evet, âşık olduğun oydu, ama sen kabul etmesen de o aşk siz büyürken bitmişti. Aşk ve sevgi arasındaki farkı biliyor musun Yankı?"

Sessiz kaldığımda bana bakarak gülümsedi. Sonra yavaşça konuşmaya başladı.

"Aşk hoşlanmadır ve geçicidir. Birden gelir ve insanı kör

eder. Gözün âşık olduğundan başkasını görmez. Hep yanında olmak istersin. Sevgi ise bağlılıktır Yankı. Onun yanında kendin olabilmektir. Rol yapmana gerek kalmaz çünkü sevginin buna ihtiyacı yoktur. Sevgi huzurdur, güvendir. En önemlisi, sevgi sonsuzdur."

"Yani?"

"Sen Duru'ya âşıktın, bu doğru ama bu aşk yerini sevgiye bırakmadı. Çünkü sevgi duyduğun kişi Duru değildi. Gördüğün andan itibaren içinde bir yer eden ve büyürken onu her şeyden koruduğun Ada'ydı. Yanında huzur bulduğun ve konuşmaktan keyif aldığın tek kişi oydu. Senin Duru'ya duyduğun şey alışkanlıktı. Birlikteliğinizi sevgiye dönüştüremediniz. Aşk bitmiş ama alışkanlık kalmıştı. Büyürken bunu Duru senden önce anladı. Bir zamanlar âşık olduğu adam değildin. Her ikiniz de değiştiniz, büyüdünüz, ama aranızda olan o tutku zamanla yok oldu."

"Benim Duru'ya karşı hislerim, gidene kadar hiç değişmedi Helga."

"Bunu kabul etmiyorsun ama aslında bittiğini sen de biliyorsun. O kadar şey anlattın Yankı ve şimdi onları düşünmeni istiyorum senden."

"Neden?"

"Çünkü düşündüğünde kimi sevdiğini anlayacaksın."

"Bunu düşünmeme bile gerek yok Helga. Ben kimi sevdiğimi biliyorum."

"Bildiğini sanıyorsun ama bunu seninle tartışmayacağım," diyerek sustu.

Bu ısrarı daha çok sinir olmama neden oldu. Ada'yı anlattığımda sürekli sevgiden bahsetmem doğal bir şeydi. Çünkü o kızı küçücük bir kızken bile severdim. Bunu aşkla karıştırmayacak kadar Duru'ya âşıktım.

"Ada'yı düşünmemi sağlayan şey ona yaptıklarım, başka bir şey değil. Bundan anlam çıkarma Helga. Büyük olasılıkla Ada kendi hayatını kurmuş ve oralardan gitmiştir."

"Bunu bilemezsin Yankı. Herkes gitmez, bazıları bekler."

Lance ve Helga'ya daha fazla bakamadım. Başımı yastığa bırakarak gözlerimi yumdum. Beni yalnız bırakmalarını istiyordum. O sırada kapının açılma sesine doğru döndüm. İçeriye gülerek giren hemşire bana doğru yürüdü.

"Bay Yalman, sizi almaya geldik. Ameliyat için yapmamız gereken tetkikler var."

Ne zamandır beklediğimiz haber gelmişti ama ben dâhil odada buna sevinecek hiç kimse yoktu.

"Tetkikler ne kadar sürecek?"

"Bir ya da iki saat Bayan Helga."

Lance ona doğru yürüdü. "Biz de dışarı çıkıp kahve içelim mi Helga? Hem biraz hava almış oluruz, ne dersin?"

"Olur."

Odadan çıkarken Helga ve Lance'i asansörün önünde gördüm. Helga'nın ne kadar inatçı bir kadın olduğunu biliyordum. Onun ısrarla Duru'yu sevmediğimi söylemesine de sinir olmuştum. Hislerimde yanılmıyordum. Ben hâlâ Duru'ya âşıktım. Ondan sonra hayatıma hiç kimse girmemesinin nedeni o aşkı bulamamış olmamdı.

Hastanenin başka bir bölümünde hemşirenin damarımdan kan almasına bakıyordum. Düşüncelerim karmakarışıktı.

"Canınızı mı yaktım?"

"Hayır."

"Kolunuz kasıldı birden. Çok az kaldı."

"Canım yanmıyor."

Hemşire son tüpü de kolumdan çektiğinde derin bir nefes aldım. Sonra da elektrokardiyografi ve akciğer grafisi çekildi. Durumumdan dolayı oldukça zahmetli olmuştu bunlar ve oldukça uzun sürmüştü. Anestezi hekiminin muayenesini bek-

lediğimizden işlerin iki saatte bitecek gibi olmadığını anlamıştım. Kaburgalarımdaki iyileşmeye yeni başlayan kırıkların da bu kadar hareketle ağrıması canımı yakmaya başlamıştı. Zaman geçmiyor gibiydi. Sonunda her şey bittiğinde beni odaya çıkardılar. Hemşire rahat etmem için yastığımı düzelttiğinde başımı yastığa koyarak gözlerimi yumdum. Bedenimdeki ağrılar yüreğimdekine eşlik ederken öylece yattım.

Helga odaya girdiğinde gözlerimi açtım. Gülümseyerek yanıma geldi.

"Nasıl gitti?"

"Yorucu ve ağrı verici."

"Çok az kaldı Yankı. Doktorla konuştum. Bir gün sonra seni ameliyata alacaklar. Kısa süre sonra da buradan çıkacaksın."

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum artık. Lance gitti mi?

"Evet, işleri varmış. Birazdan ben de gideceğim. Senin dönmeni bekledim."

"Sen de git dinlen Helga. Yarın erkenden geleceğini biliyorum."

"Evet, geleceğim. Seni yalnız bırakmayacağım."

Toparlanmasına baktım ve sonra da yanıma gelerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bu gece iyi dinlen. Hiçbir şey düşünme. Yarın büyük gün. İyi geceler Yankı."

"Sana da Helga."

Dışarı çıktığında başımı yastığa koydum. Gün beni yormuş ve yapılan tetkikler de bitkin düşmeme neden olmuştu. Gözlerimi yumdum ve kendimi huzursuz bir uykunun kucağına bıraktım.

Sabahın ilk ışıklarıyla gözümü açtım. Bugün büyük gündü. Ameliyat olacak ve belki de bundan sonraki hayatımı topallayarak geçirecektim. Her ne olursa olsun burada yatmaktan daha iyi olacağımı biliyordum. Bu oda beni boğmuştu. Günler geçtikçe bu odayı hapishanede kaldığım hücreye benzetmeye başlamıştım. Buradan kurtulmanın zamanı artık gelmişti.

İçeriye hemşireyle birlikte Lance ve Helga da girdi. Birkaç dakikada ameliyat için hazırlanmıştım. Helga ve Lance'e baktım. Yüzlerindeki endişe gülmeme neden oldu.

"Hayrola, size bakan da ameliyatı siz olacaksınız sanır."

Helga gülerek elimi tuttu. "Tüm bunlardan kurtulacaksın. Uzun sürdü ama artık bitti Yankı."

"Evet, yürümeye başladığımda ilk işim dışarıda sabahtan akşama kadar yürümek olacak."

"Bu soğukta mı?" diyen Lance'e güldüm.

"Evet, hiç önemi yok artık."

Beni almaya geldiklerinde onlara el sallayarak odadan çıkarıldım. O kadar uzun süredir buradaydım ki bir an önce çıkmak için her şeyi yapardım. Ameliyathanenin buz gibi soğuğuna girdiğimde doktorumla göz göze geldim.

"Bir saat sonra her şey bitmiş olacak."

Gülümsedim. Benim de tek istediğim oydu.

Gözlerimi açtığımda odamın dışında, başka bir yerdeydim. Bir hemşirenin eğilerek bana gülümsediğini gördüm.

"İyi misiniz Bay Yalman?"

İyi miydim? Şu anda gerçekten de iyiydim. Yavaşça kolumu havaya doğru kaldırdım ve alçıların olmadığını gördüğümde gülümsedim. Büyük ihtimalle bacağım da aynı durumdaydı. "Evet, iyiyim," dedim hâlâ yüzüme bakan kıza.

"Birazdan sizi odanıza çıkaracaklar."

Bugün duyduğum en güzel kelimeydi bu. Birkaç dakika sonra asansörde odama doğru çıkıyordum. Artık o yatağa bağlı kalmadan dolaşabilecek olmanın verdiği bir mutluluk vardı üzerimde. Odanın kapısında Helga ve Lance'i gördüğümde gülümsedim.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diyen Helga elimi tutup benimle birlikte odaya girdi.

"Askılar yok artık."

Lance yanıma gelerek elini omzuma koydu. "Çabuk iyileş, yapacak çok şeyimiz var."

"İyileştiğim an buradan gidiyorum Lance."

"Nereye?"

"Türkiye'ye, evime."

Her ikisi de sustuğunda onlara baktım. "Ölüme bu kadar yaklaştığında sevdiklerinin yanında olmak istiyorsun," diye fısıldadım.

Lance'in gözü bir an Helga'ya döndü ama Helga bana bakıyordu. "Bence de gitmelisin ve yarım kalan hikâyeni tamamlamalısın."

"Biraz uyumam gerek," diyerek başımı yastığa koydum ve odadan sessizce çıkmalarına baktım. Narkozun etkisi geçmiş ve ağrım başlamıştı, ama bu dayanılmayacak gibi değildi. Yüreğim o kadar çok ağrıyordu ki bu ağrılar onun yanında hiç sayılırdı. Hemşirenin odaya girmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Serumu bağlamasına baktım.

"İyi misiniz Bay Yalman?"

"Evet, iyiyim."

"Bu serum ağrınızı keser ve sizi biraz uyutur. Uyandığınızda daha iyi hissedeceksiniz."

"Teşekkür ederim," diyerek gözlerimi tekrar yumdum.

Uyandığımda Helga'nın koltukta oturup kitap okuduğunu gördüm. Başını kitaptan kaldırarak bana baktı ve yerinden kalkarak yanıma geldi.

"Nasılsın?"

"İyiyim," dedim yatakta ona doğru dönerek. Bu hareketi yapmanın bile ne kadar güzel olduğunu fark etmiştim. Birkaç dakika sonra içeriye giren doktora gülümsedim.

"Keyfimiz yerinde bakıyorum."

"Evet."

"Ameliyat gayet başarılı geçti. Bacağınızdaki tüm platinleri çıkardık. Şimdi sizi yürüteceğiz. Birkaç gün sonra da hasta-

nemizdeki misafirliğiniz bitmiş olacak."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Evet, diğer yaralarınız da iyileşti sayılır. Alçılar çıktı. Askılardan kurtuldunuz. Kırılan kemikleriniz kaynadı. Yavaş yavaş eski hayatınıza geri döneceksiniz."

Gülümseyerek Helga'ya baktım. O da mutlu bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Bitmişti. Yakında evime gidebilecektim. Bunun için sabırsızlanmaya bile başlamıştım. Yürüyebilmek için yavaşça yerimde doğruldum. Kendi başıma bunları yapabilmek çok büyük mutluluktu.

Helga ile kapıya doğru birkaç adım attım. Başım dönmesine rağmen pes etmeyecektim. O kadar uzun zamandır yataktaydım ki en kısa sürede buradan yürüyerek çıkmak istiyordum.

Odaya döndüğümüzde Helga'ya belli etmesem bile yorulmuştum. Yatağa uzandığımda koltuğu yanıma çeken Helga, yatağın kenarına oturdu.

"Nasıl gitti?"

"Gayet iyi. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum."

"Bitti Yankı. Korktuğun gibi olmadı. Gayet iyi yürüdün. Hiç aksamadın."

"Evet. Hâlâ neden o yolun ortasında durduğumu hatırlamıyorum."

"Zamanı geldiğinde onu da hatırlayacaksın. Acele etme. Artık ne yapacağından bahsedebiliriz."

"İyileştikten sonra eve gideceğim Helga. Seni burada bırakmak istemiyorum."

"Ben hep buradaydım. Burası benim evim."

Helga hastaneye yattığımdan beri çok değişmişti. Artık daha sık gülüyor ve Türk gördüğünde kaçacak yer aramıyordu. Hatta buradaki Türk hemşireyle bile konuşmaya başlamıştı.

"Biliyorum ama benimle gelmeni istiyorum."

"Ben, Roseline'in bu seneki doğum günü armağanını bek-

leyeceğim. Bu sefer onu geri göndermeyeceğim. Ondan sonra gelebilirim. Hem onlar seni bekliyorlar Yankı. Haber almadan geçen yıllar onlar için çok acı geçmiştir. Bu senin dönüşün olsun."

"Kendi muhteşem dönüşün benim dönüşümün gölgesinde kalsın istemiyorsun anlaşılan."

Gülmeye başladı. Yine de o kahkahasında hüzün vardı.

Birkaç saat sonra Helga gittiğinde pencerenin önüne çektiği sandalyeye oturmak için yavaşça yerimden kalktım. Desteksiz birkaç adım bana zor gelmesine rağmen sandalyeye oturduğumda kendimi daha mutlu hissettim. Gözlerimi dışarıya çevirdim. Akşam olmuştu ama şehrin ışıklarını görmek bile bana huzur vermişti. O sırada içeriye giren hemşireyi bana seslenene kadar fark etmedim.

"Yankı Bey," diye Türkçe seslenen kıza baktım.

Gülümseyerek kapının önünde dikiliyordu. "Belki canınız sıkılıyordur diye size kitap getirdim. Gerçi romantik bir kitap, sevip sevmeyeceğinizi bilmiyorum ama."

Kız, aksanlı Türkçesi ile oldukça sevimli duruyordu. Romantik bir kitap okumak istediğimi sanmıyordum ama gülümseyen yüzüne bakınca onu kırmak istemedim. "Teşekkür ederim, yatağın kenarına bırakabilirsiniz."

İçeri girerek kitabı yatağın kenarındaki masanın üstüne bıraktı. "İstediğiniz bir şey var mı?"

"Yok, teşekkür ederim."

Kız çıktıktan sonra tekrar pencereye doğru döndüm. Uzun bir süre daha şehrin ışıklarını seyrettim ve yorulduğumu hissettiğimde yavaşça yerimden kalktım. Yatağa doğru birkaç adım attım ve yatağın kenarına oturdum. Yanlış bir hareket yapmış olmalıydım ki bacağıma saplanan ağrıyla yüzümü buruşturdum. Derin bir nefes alarak kendimi yatağa bıraktım. Daha ilk günden kendimi fazla yormuş olmalıydım.

Aklıma kızın getirdiği kitap gelince yana dönerek onu ma-

sanın üstünden çektim. *Sonsuz Sevgim* adlı kitabı elime aldım. Romantik bir kitap ve sonsuz sevgiye dair bir şeyler okumak istemediğimi bir kez daha anladım. Sonsuz sevgi diye bir şey yoktu. Bu tür kitaplar insanın aklını karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Onu tekrar masanın üzerine bıraktım ve gözlerimi kapatarak arkama yaslandım ve biraz sonra gözlerimi kocaman açarak kitaba doğru baktım.

Masanın üzerinde duran kitabı gördüğüm anda neden yolun ortasında durduğumu da hatırladım. O kafeden, bu kitabın yazarını sormak için çıkmış ve onu unutan gencin peşinden giderek kırmızı ışıkta duran arabasının arkasından koşmuştum. Sonra da bana çarpan arabayı görmüştüm.

"Aman Allah'ım," diyerek kitabı tekrar elime aldım. O gün tüm detaylarıyla gözümün önüne bir kez daha geldi.

Yavaşça kitabın ilk sayfasını açtım. Birkaç satır okuduktan sonra kitabı sinirle elimden bıraktım. Bu kitap için ölümün kıyısından döndüğüme inanamıyordum. Öfkemden uykum da kaçmıştı. Tüm o acı anılar bir kez daha hafızamda dans etmeye başladı. Duru'ya âşık olduğum o gün, beraber büyüdüğümüz yıllar ve hep birlikte olacağımıza dair ettiğimiz yeminler, sonra da onu istemeye gittiğim gün onu bir başkasıyla nişanlanmış görmek. Ona neler olduğunu bile soramadan çekip gitmişti. Tüm bunlar aklıma geldiğinde kalbim yine sonsuz bir acıyla doldu.

Benim sonsuz sevgim beni yerle bir etmişti.

İnsan bir kere daha aynı oranda ve aynı şiddette sevebilir miydi? Bunun olmayacağını biliyordum. Bundan sonra birini sevebileceğimden bile emin değildim. Helga bu sefer yanılmıştı. Anlattıklarımdan benim Duru'ya âşık olmadığımı düşünmüştü ama yanılıyordu. Ben hâlâ onu düşünürken büyük bir acı ve pişmanlık duyuyordum. Onu daha iyi anlayabilsem belki de bu acıları yaşamamış olacaktım.

Ada sadece yaptıklarımdan dolayı üzüldüğüm ve pişman

olduğum biriydi. O zamanki aklım şimdi olsaydı onunla hiç evlenmez ve o geceyi hiç yaşamazdım.

Gözlerimi yumdum ve bir hiç uğruna ölümün kıyısından döndüğümü düşündüm. Sonra da unutmak için çaba sarf ettiğim tüm o acı anıları.



ON ÜÇ

Birkaç gün sonra hastaneden çıkmış ve eve gelmiştik. Artık çok daha rahattım. Arada sırada bacağım ağrısa da kimseye ihtiyaç duymadan hareket ediyor olmak çok güzel bir duyguydu.

İki hafta sonra tamamen iyileşmiş ve yola çıkmaya hazır hale gelmiştim. Bir önceki akşam Helga'yla konuşuyordum. Onu çok özleyecektim. Neredeyse iki yılı birlikte geçirmiştik. Kazadan önce daha resmi bir yakınlığımız olsa da kazadan sonra iyice yakınlaşmıştık. Benimle gelmeye onu ikna etmek istiyordum. Eve gitmeye karar vermiş olsam bile tek başıma arkamda bıraktıklarımla yüzleşmek istemediğim içindi bu ısrarım. Helga ise kesinlikle yalnız gitmem gerektiğini savunuyordu.

Birkaç kere ailemi aramam gerektiğini söylese de ben o cesareti kendimde bulamamıştım. En iyisi kimsenin haberi olmadan gitmek ve bir gün karşılarına çıkmak olacaktı.

Helga ile akşam yemeklerimizi yemiş ve karşılıklı kahvelerimizi içiyorduk.

"Bunca sene anneni babanı neden hiç aramadın Yankı?"

"Hapisten çıktığımda artık onların sevdiği adam değildim Helga. Psikolojim bozulmuş, yaşama sebebim kalmamıştı. Her türlü pisliğe bulaştıktan sonra sonsuza kadar lanetlendiğimi düşündüm. Yaşam, peşimden sürüklediğim bir prangaya dönüştü. Bunca sene benden haber almadan yaşamışlardı. Onları arayıp umutlandırmak istemedim. Geri dönmek istemiyordum. Artık onlara bir hayrım dokunmazdı. Kendime bile yoktu. Tek yaptığım ânı yaşamaktı ve ben de öyle yaptım.

Bir süre sonra da tüm bunları, yaptıklarımın bedeli olarak düşünmeye başladım. O yerde Duru olmadan yaşayabileceğimi sanmıyordum.

"Biliyor musun Yankı, dün telefonu elime aldım ve elimde telefon saatlerce düşündüm. Parmağımın ucunda kızımın numarası vardı. Sadece parmağımı üstüne bastırmam yeterliydi ve otuz beş yıldır süren hasrete son verebilirdim ama yapamadım."

"Neden yapmadın Helga?"

"Korktum."

"Korktun mu?"

"Evet Yankı. İlk defa ölesiye korktum. Ona ne diyeceğimi bilemedim. Onun bana yıllardır gönderdiği her şeyi iade etmişken ve onu her yerden silmişken ne diyebilirdim?"

"Çok özlediğini."

Gülümseyerek bana baktı. "Seni o kadar iyi anlıyorum ki Yankı. Araya ayrılık ve yıllar girdi mi aramak daha da zor oluyor. Ne diyeceğini bile biliyorsun. Aynı durumdayız."

"Benimle gel."

"Bunu konuşmuştuk."

"Evet, konuştuk Helga ama ben de korkuyorum. Geçmişimizle karşılaşmak için birbirimize ihtiyacımız var."

Elini göğsüne doğru götürdü. "Ya çok geç kaldıysam Yankı? Annen için artık hiçbir şey ifade etmiyorsam?"

"Hiçbir şey için geç değil Helga. Üstelik sana her yıl doğum gününde hediye gönderen birinden bahsediyoruz. Açılmadan geri gönderilse bile asla vazgeçmeyen birinden."

"Haklı olabilirsin.

"Hiç hediyeni göndermediği sene oldu mu?"

"Hayır, ama bu sene vazgeçmiş olabilir."

"Annemden bahsediyorsak asla vazgeçmez," diyerek gülümsedim.

İlerleyen saatlerde yatağa yattığımda uzun süre gözüme uyku girmedi. Büyükannemin hâlâ yaşayıp yaşamadığını bile

bilmiyordum. Babamın annemin sağlıklarından bile haberim yoktu. Sadece kötü bir şey olmadığına emindim. Sonra da aklıma Ada geldi. Ona karşı içimde bir şeyler aradım. Ufak da olsa bir aşk aradım ama yoktu. Kendi kendime kızdım. Bundan sonra Ada'yı düşünmeyecektim. O hayatımdan tamamen çıkıp gitmişti. Benim için tek şey, boşa giden yıllar, kırılan kalpler ve değiştiremeyeceğim gerçekti.

Her şeyi başa almayı ve aynı hataları yapmamayı şimdi ne kadar çok istiyordum. Kırılan kalp yeniden aynı olabilir miydi?

Affetmek, yola devam etmek için gerekliydi ve ben yoluma devam edememiştim. Ada'nın beni affetmeyi başarmış ve yoluna devam edebilme cesaretini göstermiş olmasını diledim.



Ertesi gün Helga ve Lance ile vedalaşıp yola çıktım. Onlara veda etmek bana çok zor geldi ama her ikisini de yakında göreceğimi biliyordum. Uzun bir yol beni bekliyordu. Ülkeme kara yoluyla gitmeye karar vermiştim. Bu şekilde yorulacağımı biliyordum ama buna ihtiyacım vardı. Bu beni eve gitmeye hazırlayacaktı. İçimdeki heyecanı azaltacak ve geçişi kolay yapmamı sağlayacaktı.

Birkaç gün sonra yolda uzun molalar versem de sonunda gelmiştim. Birazdan Kapıkule'den girecek ve yedi yıl sonra memleketime ayak basacaktım. Önümdeki arabanın işlemlerinin bitmesini sabırsızlıkla bekledim. İçimdeki heyecan beni iyice germişti. Bir yanım bir an önce evime gitmek isterken diğer yarım oraya gittiğimde beni nelerin beklediğini bilmediği için korkuyordu. Sonunda önümdeki araba gittiğinde polis eliyle gel işareti yaptı. Yavaşça arabayı onun önüne doğru sürdüm. Pasaportuma ve ehliyetime baktı. Sonra da bana. Gelmeden önce ameliyat ve kaza izlerini yok etmek için sağ

koluma dövme yaptırmıştım. Dövme bütün kolumu kaplıyordu. Polis arabanın evraklarını inceledi ve sonunda beni ileride ki polise yönlendirdi. Birkaç dakika sonra önümde uzanan yola çıkmıştım.

Nisan ayının ilk günleri olmasına rağmen hava oldukça soğuktu. Arabanın camını sonuna kadar açtım. Rüzgârın yüzüme kırbaç gibi vurması tenimi acıtsa da sanki ciğerlerimin bu havaya ihtiyacı varmış gibi camı kapatmadım. Belki de uzun yıllardan sonra gerçekten ciğerlerimin memleket havasına ihtiyacı vardı.

Arabayı daha fazla kullanamayacağımı anladığımda yol kenarındaki dinlenme tesislerinden birine doğru ilerleyerek arabayı durdurdum. Ellerimle direksiyonu sımsıkı kavramış bir halde arabanın içinde oturmaya devam ettim. Eklem yerlerim bembeyaz olmuştu. Bir an, keşke hayata da bu direksiyonu tuttuğum gibi sıkı sıkı tutunsaydım, diye düşündüm. Ellerimi yavaşça direksiyondan çektim ve bakışlarımı, yolda uçuşan böceklerden yeteri kadar nasibini almış gibi görünen ön cama çevirdim. Önümde görünen tesise baktım. Arabadan inip inmemeye karar veremedim. İnsanların içine karışmayı sevmiyordum. Hem bakışları rahatsız ediciydi hem de önyargıları. Belki biraz bacaklarımı açmam gerekiyordu. Saatlerdir araba kullanıyordum.

Baharın ilk aylarını yaşadığımız için etraf fazla kalabalık değildi. Yine de birkaç kişinin bana dikkatlice bakmasını görmezlikten geldim. Türkiye topraklarına girdiğimden beri, bu dikkatli bakışların hedefi olduğumu biliyordum. Ancak onların dikkatlerini çeken ben değildim. Helga'nın bana hediye ettiği son model Mercedes arabaydı. Bunu son gün bana verdiğinde, "Bana neler kaybettiğimi hatırlattı Yankı ve bu senin," demişti. Arabanın pahalı olduğunu biliyordum ve bunu almak istememiştim. Israr etmişti. Ona benimle gelmesini söylesem de, "Bu senin gidişin Yankı ama ben de geleceğim en kısa sürede," diyerek beni yolcu etmişti.

Yavaşça kapıyı açarak dışarı çıktım ve derin bir nefes aldım. Parlayan güneşe rağmen insanı aldatan soğuk hava tekrar yüzüme çarptı. Üzerime giymiş olduğum kısa kollu tişörtle bir an üşüdüğümü hissetsem de arabanın yanında dikilerek temiz ve soğuk havanın tenime işlemesine izin verdim. Kollarımı arabaya doğru uzattım ve önümden geçip giden arabalara baktım.

İçimdeki heyecan, hedefime ulaşmak için katettiğim her kilometrede artmıştı. Buna rağmen eve ulaşabilmek adına önümde gideceğim her kilometre beni daha çok geriyordu. Neyle karşılaşacağımı bilememek ise ruhumu huzursuz ediyordu.

Hayat, ne kadar kaçarsam kaçayım beni yine ait olduğum yere sürüklemişti işte. Terk ettiğim küçük şehrime, gittiğimden çok farklı bir insan olarak geri dönünce, arkamda bıraktığım insanların da aynı olmayacaklarını biliyordum. Her şey değişmişti, bildiğim yollar bile... Ana dilimi konuşmak dahi zor gelmişti. Tam yedi senedir, bir zamanlar hayatımın bir parçası olan herkesten uzaklarda yaşamıştım.

Yalnız başıma geçirdiğim yıllar boyunca öğrendiğim en önemli gerçeklerden bir tanesi belliydi; bir daha asla, asla dememek gerektiği... Çünkü hayat bana, asla yapmam dediklerimi yaptırmıştı. Geldiğim noktaya ceplerimdeki pişmanlıklarımla beraber geri dönmüştüm. Belki de içimde çok uzun zaman önce kaybettiğim gençlik heveslerimi, ideallerimi ve hayallerimi tekrar yaşamak içindi bu dönüş. Bir zamanlar mutlu olduğum yerlere ve yanında mutlu olduğum insanlara yüreğimde binlerce özlem ve yaşanmış bir dolu acıyla gidiyordum.

Bu kaçış bana sadece Helga'yı kazandırmıştı. Onu tanımış olmak ve onunla geçirdiğim iki yıl bana çok şey öğretmişti. Kan bağımız olmasına rağmen aramızda oluşan şey kan bağının bile ötesine geçmişti. Belki de Almanya'ya gitmek ve onu bulmak yedi yıl boyunca yaptığım saçmalıkları telafi ediyordu.

Diğer tarafta varlığımdan haber alamayan ailem vardı. Büyük olasılıkla beni özlemle bekliyorlardı. Ama onları tatmin edecek ne bir açıklamam vardı ne de kendimi haklı çıkaracak nedenlerim. Bunu kendime bile yıllarca açıklayamamışken onlara ne diyeceğimi bilememek beni hedefe yaklaştığım her kilometrede daha çok germişti. Bunu uzatmak için yolda oyalanıp durmuştum. Neden bunca sene onları aramadığımı anlatacak mazeretim bile yoktu. Sadece benim onları özlediğim gibi onların da beni özlediğini düşündüm.

Hastanedeyken özlem daha da dayanılmaz olmuştu. Ne olursa olsun insan kendi topraklarında ve sevdiklerinin yanında ölmeliydi. Bedenim ölmek üzere değildi belki ama ruhum çoktan ölmüştü. Geçmişin acılarıyla yüzleşmek, belki de sevdiğim insanlar tarafından affedilmeyi beklemek ruhumu iyileştirecekti. Her ne olursa olsun vazgeçmeyecek ve beni ne bekliyorsa onu yaşayacaktım. Sadece yola çıkarken bulduğum o cesareti, yaklaştıkça kaybetmek üzereydim.

Son zamanlarda, gitmeseydim hayatım nasıl olurdu düşüncesini bir türlü beynimden atamamış, zararlı bir bakteri gibi beynime, hatta ruhuma yerleşen bu düşünce beni yavaş yavaş tüketmeye başlamıştı. Hastanede yattığım sürece, Helga'ya ve Lance'e anlattığım geçmişimi çok düşünmüştüm. Başa çıkamadığım gerçeklerden o zaman kaçmayı seçmiştim. Keşke hayatımdaki insanlar kadar güçlü olup mücadele etmeyi seçebilseydim. Lance'in dedikleri kulaklarımda hâlâ yankılanıyordu. Önüme çıkan yolları yürümemiş ve kendimce başka yollar bulmuştum ama o yolların hiç biri beni bir yere götürmemişti.

Yedi yıl önce sabaha karşı kimselere haber vermeden çıktığım yolculuk boyunca bir gün bile arkama dönüp bakmadım. Ne ailemi aradım ne de bana yakın olan insanları. Şimdi yolun sonuna doğru yaklaşırken neyle karşılaşacağımı ya da beni nasıl karşılayacaklarını düşünmemeye çalışsam da aslında yıllar sonra ilk defa korkuyordum. Hem de çok korkuyordum.

Neden mi?

Giderken arkamda bıraktıklarımı döndüğümde bulamamaktan korkuyordum.

Belki de hasreti kalbimi acıtan o insanlar artık yoklardı. Bunu düşünmek bile nefesimin kesilmesine neden oldu. Beynimdeki kötü düşünceleri hemen uzaklaştırdım. Yoksa önümde kalan yol daha da bitmek bilmeyen bir işkenceye dönüşecekti.

Derin derin aldığım nefesler göğsüme dolarken arabanın yanında öylece dikilmeye devam ettim. Yüzümü güneşe doğru döndüm. Parlak ışıkları gözümü kısmama neden olmasına rağmen yüzümü ondan çevirmedim. Sonra da arabaya binerek motoru çalıştırdım. Tekrar ana yola çıktığımda kendimi biraz daha iyi hissettim.

Yıllar önce bir geminin güvertesinde başlayan kaçışım, birkaç saat içinde son bulacaktı. Buradan giderken yirmi beş yaşında, hayalleri olan bir delikanlıyken artık otuz iki yaşında, hayattan zevk almasını beceremeyen, sevdiklerimden uzakta yaşadığım her yıl yüreğimde var olan sevgiyi yitiren bir adamdım. Ne hayallerim vardı artık ne de yaşama isteğim. Yıllarca peşimi bırakmayan pişmanlıklarım, ne yaparsam yapayım susturamadığım vicdanım ve unutamadığım anılarım da benimleydi. Buradan giden adamla, şimdi dönen adam arasında dağlar kadar fark vardı.

Geride bıraktığım son yedi yıl, hatalarıma yeni hatalar eklemekle geçmişti. Artık, hiçbir şeyi umursamayan, çıkmaya çalıştıkça bataklığa daha da saplanan bir insandım. Engin bir uçurumun kenarından düşecekken havada asılı kalmış gibiydim; ne düşebiliyordum ne de geri dönebiliyordum. Ruhum orada sıkışmış gibiydi. Yaptığım hataların bedelini ödeme zamanımın geldiğini biliyordum. Belki de geçmişimle hesaplaşmak ve hâlâ yaşıyorsa ruhumu kurtarmak için buradaydım.

Ödeyebilir miydim?

Bilmiyorum.

Bunu istiyor muydum?

Ondan da emin değildim. Tek bir şeyden emindim; tüm bu zaman boyunca çok özlediğim birileri vardı orada.

Ailem...

Gözlerim arabamın benzin ibresine takıldı. Etrafa göz attığım sırada yolun kenarındaki benzin istasyonunu fark ederek ayağımı gazdan kestim ve yavaşladım. Tam karşımdan ışıklarını saçarak batmak üzere olan güneş artık gözlerimi kamaştırmıyordu. Benzin istasyonuna yanaştığımda arabayı durdurarak aşağı indim. Orta yaşlı bir pompacı adam hızlı adımlarla yanıma yaklaştı. Önce arabanın yabancı plakasına baktı, sonra da bana.

"Doldur," dediğimde gülümseyerek, "Tamam abi," dedi.

Konuşmak için dudaklarını kıpırdattı ama durup onunla konuşmaya hiç niyetim yoktu. O, benzin deposunun kapağını açarken ben çoktan marketin içine girmiştim bile. Yolda atıştırmalık bir şeyler alabilmek için bir süre marketin raflarının arasında dolaştım. Sonra da hiçbir şey almadan kasaya doğru gittim. Kasadaki adam markete girdiğim andan beri dikkatle beni izliyordu. Saçım sakalım birbirine karışmış, üzerimdeki dizleri yırtık, eski kot pantolonum ve kısa kollu tişörtümle ona garip gelmiş olmalıydım. Üstelik sağ kolum baştan aşağı dövmelerle kaplıydı. Bir de tişörtüm kir içindeydi. Yaklaşık yüz kilometre önce, yolda kalmış bir arabanın çalışmasına yardımcı olmuş ve kirlenmiştim. Önce bir süre daha dikkatle beni izlemeyi sürdürdü. Sonra da pencereden dışarı bakarak benzini doldurulan arabaya dikti gözlerini. Büyük olasılıkla onunla beni bir arada düşünmek tuhafına gitmişti.

Gözleri hâlâ arabanın üzerindeyken, "Güzel araba," diye mırıldandığında ben de başımı çevirerek arabaya baktım. "Öyle," diyerek ona döndüm. Bakışlarını üzerime çevirdiğinde göz göze geldik. Gözleri hâlâ kısıktı ve yüzünde oluşan ifadeden benden hoşlanmadığını anlamıştım. Ekranda görünen parayı ödemek için cüzdanımı çıkardım.

Önüne koyduğum yüzlüklere göz atıp başını bana doğru kaldırdı. Sabırsızlandığımı anlamış olmalıydı.

"Pompacıya ödeme yapacaksınız," dedi bıkkın bir sesle.

Ona cevap vermeden paraları tezgâhın üstünden aldım ve hızlıca marketten çıktım. Bu ayrıntıyı unuttuğuma inanamadım. Daha neleri unutmuştum acaba? Arabanın yanına geldiğimde pompacı fiş kesebilmek için makinenin tuşlarına basıyordu.

Paraları ona uzattım ve adamın yüzüne bakarak, "Üstü kalsın," dedim.

Adamın yüzünde birden beliren şaşkınlık görülmeye değerdi. Sanki ona dünyaları vermişim gibi bir hali vardı. Ağzının içinde birkaç sözcük geveledi ama ben çoktan arabaya binmiş ve gaza basmıştım.

Altımdaki spor arabaya yakışmayan bir hızla benzinciden çıktım. 370 km maksimum hıza çıkabilen bir arabayı sürmek bana keyif veriyordu. Buna rağmen arabayı oldukça yavaş kullanmaya çalışıyordum. Helga'ya verdiğim bir söz vardı ve onu tutacaktım.

Sonunda bir hafta süren yolculuğumun sonuna doğru gelmiştim. Bu hızla oraya varabilmem, ancak akşamın geç saatlerini bulacaktı ama acelem yoktu. Nasıl olsa beni hiç kimse beklemiyordu. Belki de beni yıllar boyunca hep beklemişlerdi ama artık ümitlerini kesmiş olmalıydılar.

Üç saat sonra Ayvalık tabelasını gördüğümde ayağımı gazdan çekerek iyiden iyiye yavaşladım. Tabelanın yanından geçtikten sonra pencereleri açarak memleketimin havasını derin derin solumak istedim.

Akşam saati olduğundan fazla trafik yoktu. Yol boyunca gördüğüm şeyler buraların da değiştiğini söyler gibiydi. Sanki daha çok bina vardı. Etrafıma bakarak ve arabayı yavaşça sürerek çarşının içinden geçtiğim sıralarda gülümsedim. Değişmeyen tek şey burası gibiydi. Yat limanından sonra daha da azalan trafiğin içinden kolayca akarak Çamlık'a doğru iler-

ledim. Bir an için nereye gideceğime karar veremesem de büyükannemin evine gitmeye karar verdim. Hâlâ babamlardan ayrı yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum ama ne kadar inatçı olduğunu hatırlıyordum. Dar sokağa girdiğimde bu sokağın yedi yıldır hiç değişmediğini görmek beni şaşırttı. Dünya her dakika gelişirken burası sanki dünya dışında kalmış, değişimden payını hiç almamış bir yer izlenimi veriyordu.

Gireceğim evin önüne geldiğimde arabayı durdurdum. Çiçekleri henüz açmamış olan begonvilin dallarının sardığı demir kapıya baktım. Kapının her iki yanında yanan bahçe ışıklarından görebildiğim kadarıyla kapının rengi bile hâlâ aynıydı. Gittiğimden beri hiç boyası bozulmamış gibi duran pırıl pırıl kapı tam da karşımdaydı. Arkasından görünen evin pencerelerindeki solgun ışık, evde birilerinin yaşadığını söylese de benim görmek istediğim kişinin yaşayıp yaşamadığına emin olamadım.

Arabadan indiğimde bir süre sokağın o tanıdık kokusunu içime çektim. Denizden gelen yosun kokusunu ve denizin sesini çok özlemiştim. Hiçbir denizin sesi buradaki gibi değildi. Ya da hiçbir yosun böyle kokmuyordu. Hem seste hem de kokuda yoğun bir özlem saklanmıştı sanki. Ellerim ceplerimde, yönümü karanlıkta göremediğim denize doğru döndüm. Hafızam da bundan yıllar öncesine gitti.

"Biliyor musun Yankı?" diyen büyükanneme baktım. Deniz kenarındaki bankta oturmuş, güneşin batışını seyrediyorduk. Güneş, önümüzdeki denizi kızıla boyarken burnuma gelen yosun kokusunu içime çektim. Yedi yaşındaydım ve bir an önce eve gidip annemin, okuldan döndüğümde hazır olan kurabiyelerinden yemek istiyordum. Beni okuldan almaya büyükannem gelmişti ve eve bu kadar yaklaşmışken burada oturmak istemiyordum.

Sonra da ona doğru döndüm. Gözlerini kısarak ufku seyreden büyükanneme baktım. Ona baktığımı anlamış gibi bana doğru döndü. Kahverengi gözlerini gözlerime dikti. Gülümseyerek elimi tuttu. Ben de o anda neyi bilip bilmediğimi düşündüm ama ne demek istediğini anlamadığım için sordum. "Neyi büyükanne?"

"Dünyanın hiçbir yerinde bu yosun kokusunu bulamazsın."

"Ama bütün yosunlar aynı kokuyor."

Tekrar güldü ve yüzünü denize doğru çevirdi. Bir süre batan güneşin kızıllığını seyretti.

"Aynı kokmaz Yankı. Hiçbiri aynı kokmaz. Tıpkı insanlar gibi her denizin kendine özgü bir yosun kokusu vardır. Bulunduğu yerin kokularını ve güzelliklerini taşır. Her deniz aynı değildir. Her yosun da aynı kokmaz. Alıştığın bu koku burnunun deliklerinden girerek yüreğine işler. Ne kadar aynı gibi dursa da başka denizlerde hep o kokuyu ararsın ama bulamazsın."

"Bana aynı gibi geliyor büyükanne," dedim ona gülerek. Büyükannem bazen bu şekilde konuşurdu. Söylediklerinin çoğunu anlamazdım ama onun beni büyük adam gibi karşısına alıp konuşmasını severdim.

Elini tekrar uzatıp elimin üstüne koydu. Minik ellim onun avucunun içinde kaybolmuştu. Gözlerimin içine baktı ve gülümsedi. "Daha çok küçüksün ama bir gün ne demek istediğimi anlayacaksın. O zaman bu dediklerimi hatırlarsın," diyerek saçlarımın üstünü öpmüştü. Sonrada yerimizden kalkarak yavaş adımlarla eve doğru yürüdük.

Yıllarca özlemle aradığım yosun kokusunu içime çektim. Büyükannem haklıydı. Yıllarım başka ülkelerin deniz kenarlarında geçmişti ama hiçbir yosun kokusu buradaki gibi değildi.

Ağır ağır arkamı dönerek sürgülü bahçe kapısını açmaya başladım. Çıkardığı sesi duyduğumda gülümsemem yüzüme yayıldı. Bu ses bile değişmemişti. Kapıyı açtıktan sonra dar sokaktan başka bir arabanın daha geçebilmesine imkân tanımak için arabayı bahçeye soktum. Sürgülü kapıyı tekrar çektiğim anda evin verandasının ışığı yandı.

Kapıyı açanı görmek için döndüm. Arkadan vuran ışığın altında yüzünü net olarak göremesem de bastona dayanmış bir halde omuzlarını saran kalın şalıyla kapının hemen önünde büyükannemin dikildiğini gayet iyi seçebiliyordum. Duruşundan bile onun kim olduğunu anlamıştım. En çok da buraya geldiğimde büyükannemi görememekten korkmuştum ama şimdi karşımdaydı işte.

"Kimsin sen?" diye yükselen otoriter sesini duyduğumda onu tedirgin etmemek için, "Benim büyükanne," dedim.

Bir süre bir tepki vermesini bekledim ama hiç hareket etmedi. Tam beni duymadığını düşünmeye başladığımda boşta kalan eli ağzına doğru gitti.

"Yankı!" dediğinde bu sefer sesi titrek ve şaşkındı. Onu duyduğum anda ben de karanlık bahçenin içinden aydınlığa doğru yürümüş, büyükannemin karşısına dikilmiştim.

"Evet büyükanne, Yankı," dedim gülümseyerek.

"Allah'ım şükürler olsun sana!" diyerek gözleri yukarıya doğru kaydı ve hemen sonra gözlerimle buluştu.

Bastona dayanarak bir adım daha atmıştı. Sesi kısılmış ve göğsü hızlıca inip kalkmaya başlamıştı. Heyecanlandığı belliydi. Elinde tuttuğu bastona dayanarak yürümeye çalışmasına rağmen sendeledi. Yüzünde duran eli göğsüne doğru gitti. Düşmesine engel olmak için hemen onu tuttum. Bu kadar değişmeyen şeyin arasında değişen tek şey büyükannemdi. Daha da yaşlanmıştı fakat gözlerindeki canlılık olduğu gibi duruyordu.

Beni gördüğünde, "Gerçekten sensin," diye fısıldadı ve ben de hemen yanına gidip onu kucakladım. Kalbinin hızlı

atışlarını üzerine giymiş olduğu kat kat giysilerden bile hissedebiliyordum.

"Benim," diye fısıldadım.

Onu tekrar yere bıraktığımda elini yüzüme dokundurdu. Avucunun sıcaklığı yanağımı kor gibi yakmıştı. Ben de başımı onun sıcacık avucuna doğru eğdim.

"Yaşıyorsun?" dedi zor duyulan bir sesle.

"Yoksa öldüğümü mü söylediler?" Ona tekrar sarıldım. Kollarımın arasında küçük bir çocuk gibi kalmıştı.

"Söylemediler ama o kadar çok zaman geçti ki artık döndüğünde seni bir daha görememekten korkuyordum."

"Döndüm. Hadi, dışarısı soğuk, içeri girelim," dediğimde beni elimden tutarak içeri soktu ve kapıyı kapattı. Küçüklüğümde elim avucunun içinde kaybolurdu. Şimdi onun eli benim nasırlı avucumda kaybolmuştu.

Oturma odasına girdiğimde gülümsedim. Değişmeyen bir yer daha. Antika sayılacak masa ve konsol yine aynı yerde duruyordu. Parlak ışığının altından görünen yüzüne bir daha baktım. Yaşlanmıştı ve hâlâ bir zamanlar büyükbabamla yaşadığı bu evde oturmaya devam ettiğine göre babam onu eve dönmeye ikna edememişti. Saçlarında artık hiç siyah tel yoktu. Bembeyazdı. Saçları kulak hizasında kesilmişti ve her zamanki gibi yine bakımlı görünen hali gülümsememe neden oldu. Sahip olduğu yaşama sevincinin onda birinin bende de olmasını diledim.

Kocası öleli elli iki yıl olmasına ve ondan sonra hayatına hiç erkek girmemesine rağmen büyükannemi kendine bakan, görünüşüne her daim özen gösteren biri olarak hatırlıyordum. Çok genç yaşta dul kalmıştı ve babam, babası öldüğünde sadece on bir yaşındaydı. Ona rağmen büyükannem yıkılmamış, işleri devralmış, oğlunu tek başına büyütürken aynı zamanda erkeklerin dünyasında hayatta kalmayı ve dimdik durmayı başarmıştı. Babam okulunu bitirip askerden dönene kadar da işlerin başında kalmıştı. Babam, annemle evlendi-

ğinde işleri ona devretmiş ve ondan sonra da günlerini, kendisi gibi erken yaşta dul kalan ancak yardıma muhtaç olan kadınlara yardımcı olarak geçirmişti. Şimdi artık yaşlılığın verdiği hareket kaybı ile yine karşımda dikiliyordu.

Burada sözü dinlenen ve saygın bir yeri vardı. Yıllar geçmesine rağmen gözleri hâlâ genç bir kadının gözleri gibi canlıydı. Hele şimdi, gözyaşlarıyla daha parlak duruyorlardı. Koyu gözleri, ışıktan dolayı iyice koyu görünüyordu. Ama yıllar ona da acımasız davranmıştı. Buradan gittiğimde daha dik olan bedeni yavaşça eğilmişti ve artık bastona dayanarak yürüyordu. Tahminen seksen dört yaşında olmalıydı. Yine de dış görünüşü oldukça iyiydi. Onun bu hali bana Helga'yı hatırlattı ve onu görmeyeli birkaç gün olmasına rağmen onu özlediğimi düşündüm.

Gözlerim büyükanneme takıldı gözyaşları içinde bana bakıyordu. Hâlâ elimi tutuyordu. Yavaşça diğer elinden bastonu aldım ve ona sarıldım. Kulağıma doğru fısıldadı. "Değişmişsin? Buradan giden o çocuk değilsin artık."

"Sen hiç değişmemişsin," dedim ona gülümseyerek.

"Yaşlandım. Hâlâ inanamıyorum Yankı, buradasın," derken eli, yüzümü sürekli okşuyordu.

"Buradayım büyükanne."

"Seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim. Hadi gel oturalım," diyerek onu çocukluğumdan beri bu odanın bir parçası olan ve hiç değiştirilmeyen koltuğa oturttum. Bu, hiç tanımadığım büyükbabama ait bir koltuktu. Evin dekorasyonu her değiştiğinde sadece bu koltuğun yüzü değiştirilir ve hep aynı yerde durmaya devam ederdi. Şimdi de evdeki renklere uygun olarak mavi kumaşla döşenmişti.

Yanındaki koltuğu ona doğru çekerek ben de yanına oturdum. Uzandı, ellerimi tuttu. Sanki teması kestiğinde ortadan kaybolacağımı düşünüyordu. Elinin biri sakallı yüzümü okşadığında, "Şükürler olsun Allah'ıma, ölmeden seni görebildim," diye fısıldadı.

"Daha önünde uzun yıllar var büyükanne."

"Yok evladım, yok. Yaşlandım artık. Nerede o eski günler?" Elini tekrar yanağıma koydu. "Sen de büyümüşsün. Buradan giden Yankı ile aranda çok fark var."

"Yıllar büyükannem, hiç kimseyi aynı bırakmıyor."

"Bunu bana mı söylüyorsun? Senin önünde daha çok uzun yıllar var."

Bir süre sadece yüzümü seyretti. Sonra gözleri tekrar sulandı. Birkaç damla yaş, buruşmuş yanaklarından çenesine doğru aktı. Titreyen dudakları hareketlendi.

"Tekrar gidecek misin?"

"Hayır büyükanne."

"Bir daha gitme. Sakın gitme Yankı," dedi üzüntülü sesiyle. "Yokluğunla bir daha bizi sınama."

"Sen burada kaldığın sürece gitmem," diyerek ona tekrar sarıldım.

Buruşmuş ellerini yüzümün iki yanına koyarak gözlerimin içine baktı. Yaşlar yanaklarından süzülmeye devam ederken, büyükanneme bu acıyı yaşattığım için kendimden bir kez daha nefret ettim. Tek yaptığım da buydu; kendimden nefret etmek.

"Sakın gitme," diyerek tekrar sarıldı bana.

O an, aslında arkamda bıraktığım insanları ne kadar üzdüğümü iyice anlamış oldum. Yaşayıp yaşamadığımı bile bilmeden uzun yıllar geçirmişlerdi. Benden tek bir haber bile almadan yaşadıkları onca sene için vicdanım çığlık çığlığa bağırırken büyükanneme tekrar sarıldım.

"Biliyor musun? Bir gün döneceğine olan inancımı hiç kaybetmedim."

"Umut etmek yaşama nedenidir büyükanne."

"Evet, sadece ben değil, hepimiz bir gün döneceğine dair umudumuzu koruduk ve şimdi buradasın. Rüya değilsin. Elini tutuyorum ve onun sıcaklığını avuçlarımda hissediyorum."

Hiçbir şey demedim. Ne söyleyecek kelimelerim ne de onu

avutacak cümlelerim vardı. Bir kez daha pişmanlıklar bir kor gibi yüreğimi yakarken ben de onu ölmeden bir kez daha gördüğüm için mutlu oldum.

Gecenin geç saatlerine kadar oturduk. Birkaç kere ona yatmasını söylesem de uykusu olmadığını söyledi durdu sürekli. Geçen yıllardan, değişen yerlerden ve insanlardan konuştuk. Sonunda sustuğumuzda özlemle birbirimizin gözlerinin içine baktık. Bu süre boyunca ellerimi hiç bırakmadı. Gidecek olmamdan korkar gibiydi. Orada öylece el ele oturduk. Uzunca bir süre daha sessiz kaldık. Konuşmaya gerek yoktu. Konuştukça acılar su üstüne çıkacaktı, oysa onları gömmek için yıllar harcamıştım.

Gömmüş müydüm?

Burada otururken anlamıştım ki hayır.

Oysa unutmak için buralardan kaçmıştım. Yıllarca yalnız yaşamıştım. İçimdeki nefreti azaltana kadar kendime zarar vermiştim. Gerçi artık eskisi kadar içim nefret dolu değildi. Hayatta öyle şeyler görmüş, öyle acılı insanlar tanımıştım ki buraları terk etmeme sebep olan olaylar şimdi gözüme çok basit geliyordu. Helga yaşadıklarına rağmen yıkılmamıştı. Bir hiç uğruna yıllar geçip gitmişti. Arkamda bıraktıklarımın acıları ve çektiklerim. Hepsi bir hiç uğrunaydı.

Tüm bunlara değmiş miydi?

Hayır...

Sadece insanlara daha çok acı vermiştim.

Gecenin bir yarısına kadar konuştuk. Onun daha fazla uykusuz kalmasını istemediğim için ayağa kalkarak ona doğru döndüm. Yorgun görünüyordu. "Artık yatalım büyükanne," diyerek ona elimi uzattım.

"Yorgunsun sen, nasıl da unuttum," dedi bana gülümseyerek.

"Değilim büyükanne, ben sen daha fazla yorulma diye dedim."

"Benim yaşıma geldiğinde uyumanın kolay olmadığını an-

layacaksın. Bu yaşta uyumak istemiyor insan. Çok yakında artık sonsuza kadar uyuyacağımı düşünürsen uykusuz kalmanın benim için bir kayıp olmadığını sen de anlarsın."

Ona bakarak gülümsedim. Hep aynıydı, sadece bedeni değişmişti ama ruhu aynı kalmıştı. Bir bilseydi pişmanlıklarım yüzünden bazı geceleri sabah ettiğimi. Vicdanın susmayınca da uyuyamıyordun. Sürekli pişmanlıklar duyarken uyku bedenine uğramıyordu. Tüm bunları ona söylemedim. O yaşında bile beni düşünüyordu, tüm bunlar ona ağır gelirdi.

"Hadi," diyerek ayağa kalktı. "Hep kaldığın odada kalabilirsin."

Koltuğun kenarından destek almayı bırakarak ona uzattığım elimi tuttu.

"Burada yalnız mı yaşıyorsun büyükanne? Çiftliğe gitmiyor musun?"

"Hayır, bir yardımcım var. Uzun zamandır gitmiyorum çiftliğe. Yol artık bana uzun ve yorucu geliyor. Orasını idare ediyorlar."

"Neden babamlarla oturmuyorsun?"

"Burası evim," dedi koluma girerek. "Evlenip bu eve gelin geldim. On dokuz yaşından beri bu evde yaşıyorum ve bu evde ölmek istiyorum. En acı ve en güzel hatıralarım bu evde. Her köşesi, her eşyası bana yaşadıklarımı hatırlatıyor. Neden bırakayım onları?"

"Haklısın büyükanne."

"Benim yaşıma geldiğinde anlayacaksın yaşadığın her anın ne kadar değerli olduğunu."

"Bunu anlamak için yaşlanmaya gerek yok büyükanne. Buradan ayrı kaldığım her saniye bu gerçeği anladım."

"Buna rağmen dönmen çok uzun sürdü Yankı."

"Farkındayım büyükanne, farkındayım," diye mırıldandım.

Kol kola odasının kapısına geldiğimizde ona tekrar sarılarak kırışmış yanaklarından öptüm. Kokusunu içime çektim.

Yıllarca onun da kokusunu özlediğimi düşündüm. Ne kadar çok şey kaçırmıştım ve tüm bunlar benim aptallığım yüzündendi.

"İyi geceler büyükanne."

"Sana da Yankı, hâlâ inanamıyorum burada olduğuna."

"Buradayım. Bundan sonra hep kalacağım."

Odasına girdiğinde ben de bahçeye çıkarak arabadan çantamı aldım. Arabaya arkamı dönerek evi şöyle bir süzdüm. Çocukluğum bu evde geçmiş sayılırdı. Tipik Rum evlerinden biriydi. Taş duvarlar, daracık pencereler, küçük odalar. O zamanlar bu ev bana sihirli gibi gelirdi. Sanki her odasından sihirli yaratıklar fırlayacak gibi. Duvarı saran begonviller de o sihrin bir parçasıydı. Yakında çiçek açmaya başladıkları zaman her taraf pembe ve beyaz renklerine bürünecekti. Ama şimdi o sihir kaybolmuş ve hüzünlü bir eve dönüşmüştü. Zaman her şeyi peşinden sürükleyerek akıp gidiyordu. Çiçekler her sene tekrar tekrar ölüyor ve yeniden açıyordu. Artık buradaydım ve yeniden başlamak için bir şansımın daha olduğunu anlamıştım. Nasıl yaşadığımı unutup buradaki o mutlu çocuk olabilir miydim? Bunun için istemek yeterliydi. Tek sorun bunu isteyip istemediğimi bilmiyordum.

Büyükannemin odasının ışığı hâlâ yanıyordu. Beni gördüğü andaki heyecanı gözlerimin önüne gelince gülümsedim. Helga ile o kadar çok benzerlikleri vardı ki keşke uzun yıllar önce birbirlerini tanımış olsalardı. Birbirlerini anlayabileceklerini artık biliyordum. Her ikisinin de ölmeden birbirlerini tanımalarını diledim. Tekrar eve girdiğimde odama doğru gittim. Kapıyı açtığım anda odamın da bu ev ve bulunduğu sokak gibi aynı kaldığını anladım. Daracık ahşap pencereler ve aynı eşyalar. Çantamı yere koyarak dantel perdeyi kenara çektim. Pencereyi açtım. Serin deniz havası odayı doldururken çoktan üstümdeki tişörtü çıkarmıştım.

Arkamı dönerek yatağın ayakucundaki duvara baktım. Duvardaki rafta duran yelkenliyi gördüğüm anda gülümse-

dim. Çocukluk zamanlarımdan kalma bir eşyaydı bu. Bunu bana babam yapmıştı. Bir zamanlar hayali olan şeyin oğlunun da hayali olduğunu anladığında aylarca uğraşmış ve bu yelkenliyi yontmuştu. O an kendimi bir zaman kapsülü içindeymişim gibi hissettim. Bu odada durduğum her an sanki buradan hiç gitmemişim, tüm o acılar hiç yaşanmamış gibi bir hisse kapılmaya başlamıştım. Ama tüm bunların olduğunu anlamak için aynadan yansıyan yüzüme bakmam yeterliydi. Yüzümde, yaşadığım tüm o acı anların izleri vardı aslında. Oraya kazınmışlar ve hep orada kalmışlar gibi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla silinmeyecek gibi duruyorlardı.

Odaya tekrar göz gezdirdim. Küçük bir çocuk olduğum zamanlarda, bu evde kalabilmek için annemi ve babamı deli ederdim. Sonunda, istediğim zaman rahatça kalabilmem için burada bana bir oda yapılmıştı. Yaptığım resimler bile aynı yerlerde duruyordu. Elimi uzatarak raftan aldığım ahşaptan oyulmuş yelkenliye baktım. Ağacın sert dokusunu parmaklarımın altında hissederken diğer elimle ketenden yapılmış yelkenlisine dokundum. Babamın yaptığı ve yapana kadar bana göstermediği sürprizini ilk gördüğüm ânı hatırladım. Bir zamanlar bunun gibi bir yelkenliye sahip olacağımı, sonra da yanımda sevdiğim kadınla dünyayı dolaşacağımı düşlerdim. Bunun için kaptanlık belgemi bile almıştım. Elimdeki küçük yelkenlinin üzerinde parmaklarımı gezdirdiğim sırada, hayallerimi nerede ve nasıl kaybettiğimi düşündüm. Dünyayı dolaşmıştım dolaşmasına ama ne bir yelkenli eşlik etmişti bana ne de sevdiğim kadın. Hayallerimi de umutlarımla birlikte yitireli çok olmuştu.

Şimdi bu anılarla dolu odanın ortasında elinde hayallerini tutan adamın bir zamanlar kurduğu o güzel hayalleri nereye gitmişti? O güzel düşleri nerede kaybetmişti? Karanlık bir tünelin ortasında gibiydim. Ne önümde bir ışık görünüyordu ne de arkamda. Darmadağın olan hayallerim ve yaşadığım gerçekler arasında sıkışmıştım.

Kendime sorduğum bu basit soruların, keşke cevapları da bu kadar basit olabileydi. Hayatımdan tam yedi yıl kaybetmiştim. Yedi kocaman yıl. Geldiğim nokta ise aynı yerdi. Elimdeki yelkenliyi aldığım rafa usulca geri koydum. Ardından yatağın örtüsünü katlayarak koltuğun üstüne bıraktım. Anlaşılmıştı, bu odada bu gece anılarımla baş başa, sabaha kadar uyanık kalacaktım.

Yatağa girmeden önce sıcak bir duşa ihtiyacım vardı. Banyoya giderek suyu açtım. Birkaç dakikada ısınıveren suya mutlulukla gülümsedim. Duştan çıktığımda kendimi buradan giden Yankı kadar temiz hissettim. Sanki üzerimdeki yedi yıllık kirden arınmış ve buradan giden adam kadar temiz olmuştum. Gerçi o buradan giden adam arkasında o kadar büyük bir suç bırakmıştı ki ne yaparsam yapayım asla temiz olmayacağını biliyordum. Aklım hayallerini yıktığım kıza gittiğinde kalbimdeki o acıyı tekrar hissettim. Ne ben o acıdan tamamen kurtulabilecektim ne de o kırdığım kalp için mutlu olabilecektim. O içimde kapanmayan bir yara olarak kalacak ve her hatırladığımda kanamaya devam edecekti. Asla kabuk bağlamayacaktı. Ölene kadar benimle yaşayacaktı.

Yatağa doğru gittim. Bedenimin dinlenmeye ihtiyacı vardı, ruhum ise yedi yıldır asla dinlenememişti. Yatağın bembeyaz ve serin çarşaflarına yattığımda neredeyse sabah olmak üzereydi. Başımı yastığa koyduğumda gözlerim kendiliğinden kapandı. Belki de yıllar sonra ilk defa rahatça uyuyacaktım.



ON DÖRT

Gözlerime dolan güneş ışığından rahatsız olarak gözlerimi açtım. Hafifçe esen rüzgârdan havalanan tüle bakarak kısa bir an nerede olduğumu anlayamadım. Sonra da karşımdaki rafta duran yelkenliye gözüm takıldığında gülümsedim. Yıllar sonra yatağımda, odamda ve özlemi yüreğimi dağlayan Ayvalık'taydım. Yanımda duran saate baktığımda uzun bir zamandır uyuduğumu anlamıştım. Sabaha karşı uyumuştum. Kesintisiz uyumanın verdiği enerjiyle yataktan kalktım. Belki de uzun yıllardır uyuduğum en huzurlu uykuydu. Kâbuslarla bölünmeyen, korkularla kalkınmayan bir uyku. Yalnızca bu yüzden bile buraya geldiğime memnundum. Yatağın kenarında oturdum. Odanın açık bıraktığım penceresinden gelen kuş sesleri bana eşlik ediyordu. Sanki bugünün güzel olacağını müjdeler gibiydiler ve benim bu günün güzel olmasına gerçekten ihtiyacım vardı.

Yatağın kenarından kalkarak pencereye doğru gittim. Denizin güneşten yansıyan rengini gördüğümde yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Derin derin havayı içime çektim, sanki çekmesem boğulacakmışım gibi. Bu hava olmadan nasıl yaşamıştım? Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak arkamı döndüm.

Temiz bir şeyler giymek için çantamdan çıkardığım giysileri yatağın üstüne koyarak banyoya gittim. Altıma kot pantolon ve üzerime de tişörtümü giydim. İçeriden babamın sesini duyduğumda olduğum yerde durdum. Onunla bu kadar erken karşılaşmak istemiyordum. Büyükannem haber vermiş

olmalıydı. Bir süre annemin sesini duymak için bekledim ama onun sesi yoktu. Zaten annem burada olsaydı şimdiye kadar odaya girmiş olurdu.

Aynada kendime baktım. Buradan gittiğim halimle şimdiki halim arasındaki tek benzerliğim gözlerimdi. Gerçi artık onlar da eskisi kadar mutlu bakmıyordu. Derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Arkamda bıraktıklarımla yüzleşme ânım gelmişti. Babamın, beni karşısında gördüğünde ne yapacağını düşünmekten çok ben onu karşımda gördüğümde nasıl davranacağımı düşünüyordum. Bu gidişi onlara nasıl açıklayacaktım. Bu konuda en ufak fikrim bile yoktu. Bir açıklama bekleyeceklerini biliyordum.

Sesler mutfaktan geliyordu ve adımlarım oraya yaklaştıkça kalbim de o derece hızlı atmaya başlamıştı. Keşke her şey farklı olabilseydi. İçeri girdiğim anda konuşmalar susmuş ve yüzler bana doğru dönmüştü. Gözlerim önce gün ışığında daha da genç duran ve yüzü gülen büyükanneme ve sonra da şaşkınlıkla bakan babama gitti. Hep hatırladığım gibi. İri bedeni yine öyle dimdik duruyordu. Koyu saçları artık griydi. Yüzündeki çizgiler daha da derinleşmişti. O da değişmişti. Yaşlanmıştı. Yavaşça yerinden kalkarak bana doğru geldi. Beynim nedense ayaklarıma yürü komutunu göndermedi. Orada öylece durdum. Hiç kımıldamadan onun bana gelmesini seyrediyordum. Tam karşıma geldiğinde beklemediğim bir şey yaptı ve yüzümün ortasına sert bir yumruk indirdi.

"Yapma Salih!" diye bağıran büyükannem olmasaydı büyük ihtimalle bir tane daha yumruk yiyecektim.

Arkasını bile dönmeden direkt gözlerimin içine bakarak, "Bunu hak etti anne," dedi.

Evet, hak etmiştim. Bundan daha kötü tepkileri de hak etmiştim. Yaşadıklarımdan sonra babamın yumruğu hiç canımı acıtmamıştı. Sadece babamın hali kalbimi acıtmıştı, o kadar. Hiç kımıldamadım. Burnumun kanadığını hissettim. Büyükannem yerinden kalkarak bana bir peçete uzattı. Sade-

ce onu aldım ve burnuma doğru götürdüm. Babamın yüzünde pişmanlık, üzüntü ve acı vardı. Onu bu şekilde görmek beni daha da yaraladı.

"Biliyorum ama şu haline baksana," diyen büyükannemin titrek sesi ortalığa yayıldığında hâlâ gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyorduk.

Peçeteyi kanayan burnuma tutarak babamın gözlerinin içine baktım. O sırada gözerinden yaşlar akarken bana bakan babamla göz göze geldim. Babamın yüzündeki acı beni de acıtmıştı. Bir adımda ona doğru gittim ve hasretle kucaklaştık. Tek evlatlarıydım ve yıllarca benden hiç haber almadan yaşamışlardı. Bu yumruğu ve belki de bundan çok daha fazlasını hak etmiştim. Büyükannem gülümseyerek bana bakıyordu. Tekrar yerine oturduğunda biz hâlâ babamla sarmaş dolaş mutfağın ortasında dikilmeye devam ediyorduk. Hasret kor gibi yüreğimi yakıyordu. Oradaki küllenmiş ateşi sevdiklerime duyduğum hasret tekrar yakmıştı. Artık o ateş sevdiklerimin gözünde beni affettiklerini görünceye kadar yanmaya devam edecekti.

Bir süre babamın başı omzumda, onun gözyaşlarının dinmesini bekledim. O sırada benim de gözlerim dolmuştu. Beni kendinden uzaklaştırdıktan sonra dikkatlice yüzüme baktı. Babam o an bende görmek istediklerini mi görmüştü, yoksa kaybettiklerimi mi bilmiyorum. Ben onda kaybolan şeyleri görüyordum. Şu anda bulunduğu yaştan daha büyük duruyordu ve büyük ihtimalle bunun sorumlusu da bendim. Bir zamanlar sevdiğim ne kadar insan varsa hepsine acı çektirmiştim. Bunca yıldan sonra o acıların hâlâ aynı yerde durduğunu anlamıştım. Ben lanetliydim ve huzuru asla bulamayacaktım. Tabii huzur diye bir şey benim için gerçekten varsa.

Sonunda babam elleriyle yüzümün her iki yanını kavradı. "Neredeydin bunca zaman? Bir kere bile aramaz mı insan?" diye mırıldandı. Yüzümü, narin bir şeyi tutar gibi ya da sesini yükselttiğinde ellerinin arasındaki kırılacakmış gibi tutuyordu.

Sesindeki acı ton yüreğimdeki alevi biraz daha harladı. Yangın yüreğimde başlamıştı ve giderek tüm vücudumu kaplıyordu. Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Kavuşmanın bu kadar acı vereceğini ve her sözün beni daha da yakacağını bilmiyordum ve bilmiş olsaydım geri dönüp dönmeyeceğimi düşündüm.

Bu yangın nasıl sönerdi?

Onun gözlerinin içine baktığımda benden hâlâ bir cevap beklediğini gördüm. O cevabın ne olduğunu bilseydim söyleyebilirdim. Dudaklarımdan fısıltı halinde dökülen kelimeler onun sorusunun cevabı değildi.

"Özür dilerim baba," dedim. Belki de hiç söylememem gereken tek şey bu olmasına rağmen. Sanki bu söylediğim onu daha da yaralamış gibiydi. "Özür diledin ve tüm o acılar silinecek mi sanıyorsun?"

Keşke öyle olsaydı. Keşke birkaç kelime ile tüm o acılar silinseydi.

"Silinmeyecek, biliyorum."

"Hep bundan korkmuştum. Bir gün çekip gidebileceğini biliyordum."

"Artık buradayım."

Belki de benden bunu duymak istiyordu. Bir daha gitmemem için bir güvence istiyordu. Ben bile kendime o güvenceyi verememişken ona nasıl verecektim? Sadece duymak istedikleri dudaklarımdan dökülürken vicdanım bir kere daha isyan ederek bağırdı. Ona da kulaklarımı tıkadım. Daha ilk günden yıkılmıştım. Peşine gelecek diğer günleri düşünmek bile istemiyordum.

Ellerini yüzümden çekti ve gözyaşlarını silerek bana baktı. "Annene söyleyemedim. Buna kendim bile inanmazken anneni de umuda sürüklemek istemedim."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu kelimeler kor gibi yüreğimi yakarken onun gözlerinin içine baktım. "Hepinizi çok özledim," dedim. Daha başka söyleyecek bir şeyim yoktu.

"Özlemiş olsaydın bir telefon ederdin. Yaşadığını bildirirdin." Sesi titremeye başladığında susarak derin bir nefes aldı. Sesindeki hayal kırıklığını hissettim. Tekrar konuşmaya başladığında gözleri doldu. "Bunca sene seni aramadığımız yer kalmadı. Ne yaptığını, nerede olduğunu bilmeden yıllar geçti. Yaşayıp yaşamadığını bile bilemedik. Bize bunu nasıl yapabildin Yankı?" diyerek benden bir adım uzaklaştı. Annesine bakarak bir süre bekledi. Tekrar bana döndüğünde yüzündeki keder ifadesi daha da derinleşmişti.

"Senden hiç haber alamadık. Öldüğünü sandık," dedi. Sözlerini bitirdiğinde nefes nefeseydi.

Bu hali büyükannemin de dikkatini çekti. "Biraz sakin ol Salih, biliyorsun?" diyerek yerinden kalktı.

"Üzgünüm," dedim.

Herkesin bildiği ve benim bilmediğim bir şeylerin olduğunu o zaman anladım. Babamın bir sağlık sorunu mu vardı? Karşımda hiç de hasta gibi durmuyordu ama insanlar asla göründüğü gibi değildi. Bunu acı tecrübelerle öğrenmiştim.

"Bize yaşarken evlat acısı çektirdin."

"Tüm bunlar için gerçekten üzgünüm baba," diyerek ona doğru yürüdüm.

"Seni çok özledik," diyerek boynuma sarıldığında ben kendimden bu sefer ölesiye nefret ettim. Hiçbir ebeveyn evladının yokluğuyla sınanmamalıydı ve ben onlara bunu yaşatmıştım.

Bir süre sonra büyükanneme yardımcı olan kadının hazırladığı kahvaltıyı hep beraber yaptık. Kahvaltı masasını gördüğümde buraları ne kadar özlediğimi bir kere daha anladım. Yıllarca kahvaltı yapmamıştım. Hiç konuşmadan sadece birbirimizin gözlerinin içine bakarak kahvaltımızı yaptık. Kendime ceza vermiştim ama yaptığım davranışla onlara da ceza vermiştim. Yaptığım hiçbir şeyi hak etmemişlerdi. Sessizlik beni rahatsız etmişti. Hâlbuki yıllarca sessiz kalmıştım. Aynı ortamda sevdiklerinle olduğunda konuşmamak rahatsız ediciydi. Sonunda kimse konuşmayınca ben konuşmaya karar

verdim. "Annem nasıl?" diye sordum.

Babam başını kaldırıp bana baktı. "Yokluğunda nasıl olması gerekiyorsa öyle," dedi.

"Özür dilerim baba, tüm bunları size yaşattığım için. Onu da çok özledim. Hepinizi çok özledim."

"Geldiğini bilse bir an evde durmaz buraya koşardı," dedi gülümseyerek.

"Biliyorum," dedim ben de, geldiğinden beri ilk defa yüzünde mutlu bir ifade vardı. Bir baba olarak sitemini yapmış ve tek evladı olan beni çoktan bağışlamıştı.

"Bu haberi nasıl karşılayacak bilmiyorum ama çok heyecanlanacağı belli."

Ona baktım. Yorgun görünüyordu. "Sen nasılsın baba?" diye sordum.

"Çok şükür, iyi sayılırım. Üç sene önce ağır bir kalp krizi geçirdim. Kendimi emekli ettim artık."

Bunu duyduğumda daha da üzüldüm. Onu kaybedecek olmanın verdiği gerçekle yüzleşmiştim. Ölmüş olsaydı haberim bile olmayacağını bilmek bir kere daha kendimden nefret etmeme neden oldu. Ona daha dikkatli baktım. Belki de onun kalp krizi geçirmesinin nedeni de bendim. Kendim gibi arkamdaki sevdiklerimi de perişan etmiştim. Bunun ağırlığı daha çok omuzlarıma yüklendi. O sırada babamın söylediği birkaç cümleyi duymadım bile. Ona bakarken yıllar öncesinin çocukluğuna gittim. Sanırım yedi ya da sekiz yaşlarındaydım.

Babam koltuk altlarımdan tutmuş ve beni havaya kaldırarak zeytin ağacının dalını tutmamı istemişti.

"Tuttun mu Yankı?"

"Evet baba."

"Şimdi ona iyi bak. O dal senin geleceğin. O dalın kırılmasına izin verirsen geleceğini yok edersin. Zeytin ağacı narin-

dir. Uzun yıllar dayanır ama kendisine yapılanları unutmaz. Onu küstürürsen seni affetmez. Bir ağaç yetiştirmek emek ve sabır ister. O sabrı ve emeği gösterirsen o da sana bu emeğinin karşılığını cömertliğiyle öder," diyerek beni yere indirdi.

Sonra da toprağa diz çökerek gözlerimin içine baktı. "Zeytin ağacı bolluğun, adaletin, sağlığın, barışın, zaferin, refahın, kısaca insanlık için en önemli erdem ve değerlerin sembolüdür. Onun için bu ağaçları incitme."

"İncitmem baba."

"Benden sonra tüm buralar sana kalacak ve ben nasıl onlara bakıyorsam sen de aynı o şekilde onlara bakmalısın. Zamanı geldiğinde sen de kendi çocuklarına onlara nasıl bakmaları gerektiğini öğreteceksin. Tıpkı babamın bana öğrettiği gibi," diyerek elimden tuttu ve zeytin toplayan adamların yanına doğru götürdü.



Babam, "Ben de artık emekliliğin tadını çıkarıyorum," dediğinde geçmiş gözlerimin önünde silindi. Ona doğru döndüm.

Babam bildim bileli gece gündüz çalışan bir adamdı. Çocukluğumda çiftlikteki zeytin bahçelerinde onunla sabahladığımı hatırlıyordum. Her bir ağaca sevgiyle yaklaşır ve dallarında yeni oluşmaya başlayan zeytinlere sevgiyle bakardı. Onun babasının, onun da babasının ve birkaç kuşak öncesinin diktikleri zeytinler bile hâlâ dimdik ayakta dururdu. Ölümsüz ağaç derler zeytin ağacına. Yaklaşık iki bin yıl boyunca, her şeye rağmen dimdik ayakta kalabilen tek ağaçtır. Ne fırtınalar, ne doğa olayları atlatır ama o hiçbir şeyden etkilenmeden, ilk günkü gibi her sene meyvesini vermeye devam eder.

Babam da benim gibi bütün çocukluğunu zeytin ağaçlarının altında geçirmişti. Tek tek hangi ağaç ne durumda, bilirdi. Annesinden devraldığı işi eğitimini de kullanarak daha da

büyütmüş, küçük imalathaneyi büyük bir fabrikaya çevirmeyi bilmişti. Zeytinlerin toplanma vakti geldiğinde mevsimlik işçilerle birlikte neredeyse tüm gün bahçede kalırdı.

Bizim buralarda eskiden zeytinler ağaçların dallarına sopalarla vura vura toplanırdı. Ama babam bunun ağaca verdiği zararı bilirdi. Böyle toplanan ağaçlar bir sonraki sene daha az zeytin verirdi. Onun için bizde çalışan işçiler tek tek toplarlardı zeytinleri. İşlenme vakti geldiğinde zamanının büyük kısmını fabrikada geçirir, her şeyin düzgün olmasına dikkat ederdi.

Avrupa'da bile babamın yaptığı zeytinyağlarını görür ve sanki babama dokunduğumu hissederek o şişeleri okşadığımı bilirdim. Onun işine bağlılığını bilirdim. Zeytin toplama zamanları neredeyse eve gelmezdi babam. Her bir ağaç onun çocuğu gibiydi. Şimdi emekli olduğunu duyduğumda şaşırmıştım. Nedense o benim gözümde hep çalışan biriydi.

"Nasıl duruyorsun çalışmadan?" diye sordum. Onun iki gün üst üste tatil yaptığını bile görmemiştim.

"Duramıyorum," dedi gülümseyerek "Artık bu işleri yapan birileri var, ben sadece denetliyorum. Ama zeytin zamanı yine bahçelerdeyim. Annen her ne kadar artık beni yanından ayırmasa da."

"Annem kızmıyor mu?"

"Kızmaz olur mu?" dedi gülerek.

Babama ve büyükanneme bakarak gülümsedim. Birbirlerine çok benziyorlardı. Ben de onlara benziyordum. Bir tek gözlerim benzemezdi ve onu da annemle Helga'dan almıştım. Ona sormak istediğim çok fazla soru vardı ama hiçbirini sormadım. Nasıl olsa burada kaldığım zaman içinde her şeyi öğrenecektim. Vaktim boldu. Zaten bunun için buraya gelmemiş miydim?

Kahvaltımızı yaptıktan sonra kapalı olan terasa çıkıp bahçeye bakarak kahvelerimizi içiyorduk. Akşamın karanlığında fark etmesem de bahçe her zamanki gibi bakımlıydı. Dalla-

rı tomurcuklanmaya başlayan ağaçlar ve mevsimlik çiçekler. Büyük ihtimalle evimizin de bahçesi bu kadar bakımlıydı. Helga'yı tekrar hatırladım. Annem bahçe işleriyle uğraşmayı çok severdi. Elinin değdiği her bahçe masal bahçelerine benzerdi. Bu bahçeye de elinin değdiği belliydi. Babam kahvesinden bir yudum alarak bahçedeki arabayı gösterdi ve bana doğru döndü.

"Senin mi?" dedi sanki benim olamazmış gibi. Haklıydı. Bakarken bile arabanın çok pahalı olduğu belli oluyordu.

"Öyle sayılır."

"Pahalı bir araba gibi duruyor?"

"Hem de çok pahalı."

Hiçbir şey demeden kahvesini içmeye devam etti. Araba hakkında konuşmasını bekledim ama ilgisi çabuk kaybolmuştu. Fincanı sehpaya koyduğunda, "Ne yaptın bunca yıl?" diyerek bana doğru döndü. "Neredeydin?"

Bu soruların cevaplarının onları üzeceğini biliyordum ama yine de söylemeliydim. Buraya hayatımı tekrar düzene sokmak için dönmüştüm. Yıllarca orada burada gezdikten sonra artık bir yerden yeniden başlamalıydım. Her şeyin bittiği yere, hayatımın tepetaklak olduğu yerde yeniden başlamak için geri gelmiştim. Yeni hayatıma daha ilk günden yalanla başlamak istemiyordum. Dün gece büyükanneme bir söz vermiştim. Burada kalacaktım. Daha ilk günden bunun ne kadar zor olduğunu anlasam da bu sefer kaçmayacaktım.

"İlk gittiğimde uzun bir süre Fransa'da kaldım ve sonra başka ülkelere geçtim. Son iki yıl Almanya'daydım."

Babam şaşırarak olduğu yerde doğruldu. "Almanya'da mı? Nerede kaldın orada."

"Helga'da."

Babam, annemin annesinin adını duyduğunda daha da şaşırdı. Sonra gözlerine bir hüzün çöktü.

"Helga'da mı? Kaybolduğunda ona gittim. Oraya gidebilirsin diye düşündüm. Seni görmediğini ve gelsen de seninle

konuşmayacağını söyledi bana."

"Aslında konuşmadı da ama onu zorladım sanırım. Sonunda beni eve almaya karar verdi."

"Neden haber vermedi bize? Ona hem benim hem de annenin telefonunu bırakmıştım."

"Ben istemedim ve o da sizinle konuşmaya hevesli değildi."

"Hâlâ öyle kin dolu mu?" diye soran büyükanneme baktım.

"Evet, ama o da değişti. Buraya gelmesini istedim..."

Babam, "Asla gelmez," diyerek sözümü kesti. "Bundan annene bahsetme Yankı. Annenin kalbinde o kapanmayan bir yara ve oğlu iki yıl boyunca yanında kalmış olmasına rağmen annesinin kendisini aramadığını öğrenirse daha çok kırılır."

"Bahsetmem baba."

"Nasıl geçindin? Arabana bakınca zengin olduğunu düşünüyorum," dedi ve gözlerini arabanın üzerinden çekip bana baktı. "Ama üstüne başına bakınca paran yokmuş gibi."

Güldüm. Güzel bir tespitti bu. "Zengin değilim. Hiç olmadım," dedim, ben de arabaya bakarak. Sonra da ona doğru döndüm. "İki yıl öncesine kadar doğru dürüst bir işim bile yoktu. Helga'nın işyerinde çalıştım. Hapisten çıkanlara pek iyi gözle bakmıyorlar," dedim. Konuşmam bittiğinde babamın yüzündeki şaşkınlığa baktım. Hapse girmem beklediklerı bir şey değildi.

Babamın bir şey demesine fırsat vermeden, "Hapis mi?" diyerek bağırdı büyükannem.

Gözlerimi babamdan ayırarak ona doğru döndüm. Büyükannem elleriyle ağzını kapatmış ve benim kötü bir şey yaptığıma inanmış gibi bakıyordu. Ona bakarak gülümsedim. Sonra da yanına gidip ona sarıldım.

"Evet büyükanne. Korkma, kimseyi öldürmedim."

"Bunu yapamayacak kadar sevgi dolu ve duygusal bir çocuktun," diyen büyükannemi öptüm. O çocuk bundan yedi

yıl önce ölmüştü ama bunu ona söylemedim. Daha da üzülmesine gönlüm el vermedi.

"Neden?" diye sordu babam.

Büyükannemi bıraktım ve ona doğru döndüm. Ne söylemem ve onlar üzülmeden nasıl anlatmam gerektiğini bilmiyordum. Bunu üzülmeden atlatmaları pek mümkün görünmüyordu. Büyükannemin yanında daha fazla ayrıntıya girmek istemedim. Bunu babam da anlamış olmalıydı. "Ne kadar kaldın?" dedi.

"İki yıl. Buradan gittikten üç ay sonra girdim hapse. Fransa'daydım."

"İki yıl mı? Aman Allah'ım, oralarda ne yaptın tek başına? Ne yaptın da hapse girdin?" dedi büyükannem.

"O kadar kötü değildi büyükanne," dedim ona gülümseyerek.

Hâlbuki benim için cehennemden farksızdı. Orada yaşadıklarımı hayatım boyunca hatırlayacaktım. Şimdi bile aklıma geldiğinde orada yaşadığım günleri unutmam mümkün değildi. Acılarla geçmiş tam yirmi dört ay. Daha fazla üzülmesini istemiyordum. İki yıl boyunca üzülmesinler diye nerede olduğumu söylememek için onları aramamıştım. Ondan sonra da çok zaman geçmişti ve aramak için nedenim kalmamıştı. Çünkü oradan çıktıktan sonra eski Yankı kaybolmuş gibiydi. Duygusuz bir adama dönüşmüştüm. Ta ki kaza geçirdikten sonra hastanede gözlerimi açıp burada ne işim var diyene kadar.

"Bunları orada mı yaptırdın?"

Babamın işaret ettiği yere baktım. Sağ kolumda omzundan başlayarak bileğime kadar inen dövmeler vardı. "Öyle sayılır," dedim ayrıntılara girmeden.

Şimdilik sadece bunu söylemek yeterli olacaktı. Hâlbuki vücudumun çeşitli yerlerinde kazadan sonra izleri kalan yaralarım ve nasıl hayatta kaldığımı aynaya her baktığımda bana hatırlatan izlerim vardı. Kazayı onlara hiç söylememeye ka-

rar verdim. Bugün yeteri kadar şok olmuş gibi duruyorlardı. Zamanı geldiğinde ondan da bahsederdim ama bugün o gün değildi.

"Yakışmış," dedi büyükannem gülerek.

Ona doğru gülümsedim. "Babam seninle aynı fikirde değil," dedim. Gözlerinin içine bakıyordum. Dövmelerden hoşlanmadığı belliydi.

"Tüm bunları annene söyleme, üzüntüden hasta olur," dedi.

"Söylemem."

Onlara anlatmayacağım o kadar çok şey vardı ki. Zaten ben de anlatmaktan hoşlanmıyordum. Sadece bilmeleri gerektiği kadarını bilsinler yeterdi. Bu belki de en masum olanıydı. Bu sürede hem ruhum yaralanmıştı hem de bedenim.

Birkaç saat sonra babamla birlikte eve doğru yürüyorduk. Çocukluğum ve gençliğim bu kıyı kasabasında geçmişti. Bir zamanlar buralara bakıp başka bir yerde yaşayamayacağımı düşünürdüm fakat şimdi aynı yerler bana yabancı geliyordu. Her yerde yaşanabileceğini acı tecrübelerle öğrenmiştim. Yaşamasına yaşanıyordu da özlem bazen insanın ruhunu örseliyordu. Buraların kokusu burnumda tüterken kaç sabah uyanmıştım, hatırlamıyordum. Hele ki hapishanede ve ilk aylarda konulduğum hücrede sürekli buraları düşünür, gözlerimi yumar, kendimi buralarda hayal ederdim. Bitmek bilmeyen günler boyunca buranın kokusunu burun deliklerimde duyardım. Bu yollarda yürüdüğümü, denizin kıyıya vuran dalgalarının sesini dinlediğimi, denizin kokusunu, zeytin ağaçlarının serinliğini düşünürdüm. Şu anda yıllarca hayalini kurduğum yerdeydim. Şimdi sokaklarında yürüyor ve denizin kokusunu duyuyordum. Gittiğim yerlerin birçoğu buradan daha güzeldi ama burası vatanımdı. Beni ben yapan bütün değerlerim buradaydı. Bu topraklar özlemimi hep tetiklemişti.

Bir tek üniversite okumak için buradan uzaklaşmıştım o da uzaklaşmak sayılmazdı. Sadece yüz altmış kilometre uzağa,

İzmir'e gitmiştim. Her cuma günü arabaya atlar, özlediğim bu yere dönerdim. Yedi yıl belki insan ömründe çok uzun sayılmazdı ama buraya dönmemin tek nedeni özlemdi. Hastanede gözümü açtığımda ve neredeyse ölümün kıyısından döndüğümde, kesinlikle dönmeye karar vermiştim. Oralarda ölmek istemiyordum. Helga ve Lance'e rağmen hastanede kaldığım sürede yalnızlığımı ve kimsesizliğimi kalbimin derinliklerinde hissetmiştim. Hâlbuki yalnız değildim. Hele kimsesiz hiç değildim. Özlemle yolumu gözleyen insanlar vardı. Bunları düşünerek sessizce yan yana babamla yürümeye devam ettik.

Babamın sorduğu sorulara dalgınca cevaplar verdim. Birden nereden geçtiğimi fark ettim. Kaldırımın kenarında durarak önünde dikildiğim yüksek duvarlarla çevrilmiş, iki katlı binaya baktım. Zaman içinde değişen her şey gibi bu da değişmişti. Artık benim okuduğum ilkokul değildi. Bina yeni gibi duruyordu. Mimarisi de değişmişti. Değişmeyen tek şey hâlâ aynı yerde duran söğüt ağacıydı.

"İki sene önce yeniden yapıldı," dedi babam baktığım yere bakarak.

"Güzel olmuş."

"Bina çok eskiydi ama artık özel okullar da var burada. Burası çok gelişti. Nüfusu arttı. İnsanlar buraları keşfetti. Bunu sen de fark edeceksin."

"Belli oluyor."

Hâlâ okuduğum ilkokulun önünde dikiliyorduk. Babama döndüm. "Bana biraz izin verebilir misin?"

"Tamam, ben seni bekliyorum."

Sanki beni bıraktığında bir daha göremeyecek gibi davranıyordu. Ona gülümseyerek, "Olur, fazla gecikmem," dedim.

Babam kapıdaki görevliyle konuşurken ben de bahçeye girmiştim. Etrafta hiç kimse görünmüyordu. Ama bazı sınıfların pencereleri açıktı ve dışarıya içerdeki çocukların sesleri geliyordu. Söğüt ağacının bulunduğu yere doğru gittim. Eskiden toprak olan yer artık beton olmuştu. Kenarlarda gö-

rünen toprağa ağaçlar dikilmişti. Nedense benim okuduğum yıllardaki gibi sıcak gelmemişti bana. Beton her şeyi soğuklaştırmıştı sanki. Hâlbuki ilkokullar böyle olmamalıydı. Daha sıcak olmalıydı. Dün gece de gelirken çevreninde betonlaştığını görmüştüm. Beton tüm güzelliklerinin üstüne dökülmüş gibiydi.

Söğüt ağacının yanına geldiğimde durdum. Yıllar içinde daha da büyümüş ve dalları her yere uzanmıştı. Dallarındaki yeni açmaya başlamış yapraklarına baktım. Kim bilir bu gövdesi zaman içinde nelere şahit olmuştu. Altına konulmuş banka oturdum. Yan tarafımda ağacın gövdesi vardı ve ister istemez o gövdede oyduğum isimlere gözüm takıldı. Hâlâ orada duruyorlardı. Kalbimde derin bir sızı duydum. Yıllar geçmişti ve burada ismi olanlar – ki biri de bendim – başka yerlere savrulmuştuk. Bahçeye girmemim tek nedeni buydu. Söğüt ağacını gördüğüm andan beri hâlâ aynı yerde durup durmadıklarını merak etmiştim.

Gözlerim artık solmaya başlamış harflerin üzerinde dolaşıyordu. Uzanıp elimi o harflerin üzerine değdirdim. Orada dokuz yaşından itibaren sevdiğim tek kızın adı ve kendi adım yan yana dururken altında yazdığım yazılar neredeyse silinmeye yüz tutmuştu.

Yankı ve Duru
Sonsuza kadar hiç ayrılmayacaklar.

Bu Duru'ya ilk kez onu sevdiğimi söylediğim gündü. Sonra da hiç ayrılmayacağımıza dair yemin ettiğimiz gün. Hâlâ hafızamda daha dünmüş gibi duruyordu. Zaman içinde birçok anı unutulmuştu ve bazılarını hiç hatırlamıyordum ama bunu unutmam mümkün değildi. Kanıtları solsa bile aynı yerde durmaya devam ediyordu. Bu ağaç kaldığı sürece de edecekti.

O zamanlar ne kadar mutlu olduğumu hatırladım ve aynı zamanda ne kadar da aptal olduğumu. Çocukluk böyle bir

şeydi işte o zaman tüm bunlar hiç bitmeyecek, zaman hiç geçmeyecek ve sevdiğimden hiç ayrılmayacağım sanırdım.

Oysaki yıllar geçtikçe her şeyin bittiğini acı tecrübelerle öğrendim. Zamanın akıp gittiğini ve sevdiklerinin de seni terk edip gidebileceğini öğrendim. Büyüdükçe hayatın acımasızlığını, çocukça duyguların örselendiğini ve kalplerin kırıldığını öğrendim. Son yedi yılda ise cehennemi bu dünyada yaşanabileceğimi bile öğrendim.

Usulca yerimden kalktım. Artık aradan çok uzun zaman geçmişti. Bu ağacı benden başka hatırlayan olduğunu sanmıyordum. O sırada ders zili çaldığından hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdüm. Babamın yanına geldiğimde arkamı dönerek teneffüse çıkan çocuklara baktım. Hiçbiri orada bir ağacın olduğunu ve orada yazılan isimlerin asla bir araya gelemediklerini bile bilmiyordu.

Okulun yanından ayrılarak yürümeye devam ettik. Eve yaklaştıkça sanki kalbim ritmi hızlanmıştı. Annemi görecek olmanın heyecanı beni ele geçirmişti. Babamın dediklerini duyduğumda olduğum yerde kaldım.

"Karını hiç sormadın?"

Ben durunca o da durdu. Şaşkınlıkla babama baktım. Ada burada mıydı?

Bir an kalbim duracak sandım. O hâlâ karım mıydı? Bunca sene sonra hâlâ evli olduğumu sanmıyordum. Ada'nın çoktan beni boşayıp buralardan gittiğini düşünmüştüm.

O kadar şaşkındım ki, "Hâlâ evli miyim?" diye sordum. Sonra da bu sorunun saçmalığı gülmeme neden oldu. Evli olup olmadığımı bile bilmiyordum.

"Evet," dedi babam şaşkın suratıma bakarak.

"Ada burada mı?"

"Evet."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Ada'nın burada olması beni daha da gerdi. Helga'nın söyledikleri aklıma geldi. "Herkes gitmez, bazıları bekler," demişti ve Ada beklemişti.

O anda aklıma gelen soruyu babama sordum.

"Neden boşanmadı?"

Babam, "Karşılaştığında bunu ona sorarsın," diyerek yürümeye başladı.

Ben de yürüdüm. Buraya gelirken hâlâ evli olacağım hiç aklıma gelmemişti. Hangi kız düğünün ertesi günü kendisini terk edip giden bir kocayı yedi yıl beklerdi? Üstelik ölüp ölmediğini bile bilmeden. Sonra gözümün önüne Ada geldi. Açık kumral saçları, her zaman hüzünlü bakan mavi yeşil gözleri ve masum güzelliğiyle gözlerimin önündeydi. Neden bu kadar şaşırmıştım ki? Bu tam Ada'ya göre bir hareketti. Terk edip giden, dönmeyen ve yaşadığını bile bilmediği bir kocayı yıllarca beklerdi o. Onunla evlendiğimde bunu neden düşünmediğimi bilmiyorum ama o zamanlar hiçbir şeyi düşünecek halde değildim. Düşünmüş olsaydım tüm bunlar da yaşanmamış olacaktı. Düşüncesizliğimin bedelini şimdi herkes ödüyordu. Burada olacağı asla aklıma gelmemişti. Onu kullandığımı anladığında, o kızın benim gidişimle birlikte hayatına yön vereceğini ve buralardan çekip gideceğine emindim. Oysa karım olarak hâlâ burada olması beklediğim bir şey değildi ama Ada değişik bir kızdı. Her zaman da öyle olmuştu.

Ona ne diyecektim?

Neden gittiğimi nasıl anlatacaktım? Neden onunla evlendiğimi ve sonra neden terk ettiğimi nasıl açıklayacaktım? Buraya dönerken onun çok uzaklarda olacağını düşünerek dönmüştüm.

Ada buradaydı ve hâlâ karımdı. Onu düşündüğüm anda tüm pişmanlıklarım ağır bir yük gibi omuzlarıma bindi. Belki de yıllarca af dilemem gereken tek kişi oydu. Gözümün önünde hâlâ ilk günkü gibi duran sahneyi zihnimden uzaklaştırmak için gözlerimi yumdum. Yine de uzaklaştıramadım. Onunla seviştiğim o sahne tüm netliğiyle gözlerimin önündeydi. Sadece ona yaptıklarım yüzünden cehennemde yıllarca yanabilirdim. Ada benim içimde kapanmayan yara olarak

kanamaya devam ediyordu. Şimdi bir de onunla karşılaşacak olmanın verdiği gerçeklik o kanamayı şiddetlendirecekti.

Yavaş adımlarla eve doğru yürümeye başladım. Denizin kokusunu içime çeke çeke. Bundan sonra burada kalmaya karar verip vermeyeceğime bakacaktım. Burası hiç değişmemesine rağmen bırakıp gittiğim ve özlemle hatırladığım yer değildi. Her bir yeri bin bir anıyla doluydu ve bu kadar anısı olan bir yerde yaşamayı gerçekten istiyor muydum, emin değildim. Daha birkaç adım atmadan unutmak için yıllar harcadığım anılar hafızama hücum etmişti. Burada kaldığım günlerde hepsi tekrar geri gelecekti.

Her şeyin geçtiğini, zamanın bir sürü şeyi kaybettiğini sanıyordum ama zaman köşe başında bekleyen bir canavar gibiydi ve her köşeyi döndüğümde bana eskileri hatırlatmaktan hiç çekinmeyecekti.

Deniz kenarında, bahçesinde asırlık çam ağaçlarının olduğu iki katlı eve yanaştığımızda heyecanlandığımı gizleyemedim. Aynı bıraktığım gibiydi. Yeni boyandığı belliydi. Bembeyaz ve pırıl pırıl öğlen güneşin altında parlıyordu. Kapının önünde dikilirken, yaşadıklarım olmasa zamanın geçip gittiğini anlayamayacağımı düşündüm. O an kendimi, sanki dışarıda geçirilmiş bir gecenin sabahında eve gelmişim gibi hissettim. Babam yavaşça bahçe kapısını açtı.

"Hadi gel Yankı, annem annene haber vermiş."

Kapıdan peşimde pişmanlıklarımla içeriye girdim. Kapıya ulaşmadan evin kapısı açılmış, annem kapıda görünmüştü. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Her zamanki gibi ince ve güzel. Kapının önünde biraz dikildi, gözüne giren güneşe elini siper etti, öylece birkaç saniye bana baktı. Sonra da hızlıca önündeki merdivenleri indi ve koşarak bana doğru geldi. Onu kucakladığımda ayakları yerden kesildi.

Sımsıkı sarıldık. Yedi yılın bitmez tükenmez özlemiyle. Birbirimizden ayrıldığımız süre içinde onun da yaşlandığını gördüm ama yine de çok güzeldi. Helga'ya o kadar çok ben-

ziyordu ki. Helga'nın gördüğüm gençlik fotoğraflarına bakıyormuş gibi hissettim kendimi. Mavi gözleri ıslandığı için daha da parlamıştı ve gözlerinden akan yaşlara kahkahası eşlik ediyordu.

"Geldin, sonunda geldin," diyerek tekrar boynuma sarıldı. Biraz daha sıkarsa boğulacaktım ama hiçbir şey demedim. "Annem burada olduğunu söylediğinde inanamadım."

Sesi hatırladığım gibiydi. Aksanı hâlâ aynıydı. "Bir daha sakın gitme," diye mırıldandı kulağıma. Çok heyecanlandığı belliydi, kelimelerinin içine kendi ana dilini de katıyordu.

"Gitmem," diyerek onu tekrar kucakladım.

"İndir beni," diyerek omzuma vurdu. Bense onu çoktan evin merdivenine kadar kucağımda taşımıştım. Bir iki basamak çıkarak benimle aynı boya geldiğinde yüzüme dikkatle baktı.

"Değişmişsin?"

"Büyüdüm," diyerek güldüm.

"Ahh Yankı, bunca sene," dedi. Elleriyle yüzümün her iki tarafını kavradı. "Sakın gitme bir daha."

"Gitmem anne, artık buradayım."

Babamla göz göze geldiğimizde gözyaşlarını sildiğini gördüm. Benim de gözlerin dolmuştu ama ağlamayacaktım. Annem beni bıraktığında boynuma tekrar sarıldı. "Nasıl özledim, bir bilsen Yankı."

"Ben de sizi çok özledim anne."

Sonra da elimden tuttu ve eve doğru döndü. Onunla merdivenleri çıktım ve onu ilk o zaman gördüm. Kapının arkasından bana bakan küçük bir surat. Şaşkın bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Beş ya da altı yaşlarında olmalıydı. Belki biraz daha büyük, emin olamadım. Kardeşim olduğunu hiç sanmıyordum. Annemin benden başka çocuğu olmamıştı. Şimdi elli dört yaşında olmalıydı. Nedense çocuğun yüzü bana tanıdık geliyordu. Yine de kime benzediğini çıkaramadım. Yokluğumun acısını bir çocukla mı dindirmeye çalışmışlardı,

anlamıyordum. Annem durduğumu anladığında benim baktığım yere baktı.

Kapının arkasında sadece kafası dışarıda duran çocuğu gördü ve "Yankı," dedi.

Bunun üzerine her ikimiz de, "Efendim," diyerek anneme baktık. Sonra bakışlarımı çevirip hayretle tekrar çocuğa döndüm. Onun da adı Yankı'ydı. Benim adımı taşıyordu.

Annem bir kahkaha atarak önce bana, sonra da kapının yanındaki çocuğa bakarak elimi bıraktı ve ona doğru yürüdü. Onun elini tuttu. Çocuğu kapının arkasından çıkardığında yanıma gelen küçük surata baktım. Kumral saçları gözünün içine girecek kadar uzundu. Yüzündeki şaşkın ifadeden sanki beni tanımış gibi bakıyordu. Gözleri ise gri mavi karışımı bir renkti ve pırıltısı içime kadar işlemişti. Annem eğilerek onun boyuna kadar indi ve gözlerinin içine bakarak asla unutamayacağım kelimeleri söyledi.

"Yankı, bu gelen sana hep anlattığımız baban," dedi.

Önce duyduklarımın şoku çarptı yüzüme. Ağzım bir karış açıldı. Neredeyse şaşkınlıktan olduğum yere yığılacaktım. Elimi uzattım, duvara tutundum. Babamla göz göze geldim. Yüzündeki gülümsemeye baktım. Belki de bilmem gereken en önemli şeyi bana söylemediğini anladım. Ada'nın neden hâlâ benimle evli kaldığını ve buradan gitmediğini anladım. Sonra da gözlerim, kocaman gözlerle karşımda aynı şaşkınlıkla bana bakan çocuğa çevrildi.

O benim oğlum muydu?

Bu mümkün müydü? Ben baba mıydım?

Neden benim bundan hiç haberim olmamıştı?

Bunu düşündüğüm an dehşete kapıldım. Bir çocuğum olduğunu bile bilmeden yedi yıl yaşamıştım. Nasıl bilebilirdim ki? Hiç kimseyi aramamıştım. Bu çocuk benim oğlum muydu? Üstelik bana hiç benzemiyordu.

Yoksa benziyor muydu?

Dikkatle baktığımda benzediğini fark ettim. En azından

gözleri bana benziyordu. Gri mavi gözler. Kesinlikle aynı renk gözlerle birbirimize bakıyorduk. Annesinin kim olduğunu sormama gerek yoktu. Neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamıştım. Yüz şekli aynı annesiydi. Hafızamı zorladığımda, o kızın küçüklük haline baktığımı anlamıştım. İntikam uğruna evlendiğim, bir kere beraber olduğum ve düğünün ertesi günü terk ettiğim karım. O geceden geriye bir çocuk bırakmış olduğumu anladım.

Küçük Yankı hâlâ büyükannesinin elini tutuyor ve bana şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu. Hiç hareket etmedi. Aynı şekilde ben de ona şaşkınlıkla bakıyordum. Bir çocuğum olduğunu bile bilmeden yıllar geçirmiştim. Şimdi bu çocuğun bana bu kadar soğuk bir ifadeyle bakmasına neden şaşırmıştım ki? O yaştaki her çocuğun vereceği tepkiyi vermiş ve ona elimi uzattığımda büyükannesinin arkasına saklanmıştı.

Ne bekliyordum? Boynuma sarılmasını mı?

İçeri girdiğimizde şaşkınlığım devam ediyordu. Yıllarca Ada hakkında birçok şey düşünmüştüm. Ada'nın bıraktığımda nasıl yaşadığını düşünmüştüm. O kıza benden sonra ne olduğunu düşünmüştüm. Yoluna nasıl ve nerede devam ettiğini düşünmüştüm. Annemin ve babamın hallerini düşünmüştüm. Her şeyi düşünmüş ama asla bir çocuğum olabileceği gerçeğini düşünmemiştim. Hâlbuki evlendiğim gece planlarım arasında olmamasına rağmen Ada ile birlikte olmuştum. Neden o anda ve sonrasında böyle bir ihtimali hiç düşünmemiştim bunu bilmiyorum ama şimdi karşımda bir gerçek vardı. Bir oğlum vardı.

Oğlum...

Bu hâlâ inanılmayacak kadar olağanüstü bir şeymiş gibi geliyordu bana. Şaşkınlıkla bana bakan küçük bir surat. Ada'nın o yaşlardaki hali. Benden bir parça. Adı bile adımla aynıydı. Bunu düşündüğümde dehşet içinde kaldım. Ben ne yapmıştım? Yıllarca o kıza yaptıklarım için kendime bahaneler bulmuştum. Vicdanımdaki en büyük yara oydu ve o yara

hâlâ açıktı. Şimdi yaptıklarım kanlı canlı karşımda oturmuş, şaşkınlıkla ve sessizce bana bakmaya devam ediyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Oğlum...

Varlığını yeni öğrendiğim küçük adam.

Ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da ne konuşacağıma dair... Gözüm sürekli annemin yanında oturan küçük çocuktaydı. Oğlumda. Bu kelimeyi her düşündüğümde içimde oluşan sıcaklığı tarif etmem mümkün değildi. Hâlâ bana inanılır gibi gelmiyordu. Onun varlığını öğrenmiş olsaydım acaba daha önce gelir miyim diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Üstelik şimdi bir de arkamda bırakıp gittim kızı düşünüyordum.

Ada'yı...

Kimsenin konuşmadığı ve herkesin alay ettiği o garip kızı. Duru'nun hiç sevmediği kuzenini... O zamanlar ne düşünmüştüm de onunla evlenmiştim? Tek kelimelik bir cevabı vardı bunun: İntikam. Ada'yla evlenmem Duru'yu deli edecekti. Şimdi bunu hiç yapmamış olmayı diliyordum. Ama o zamanlar böyle düşünemiyordum. Duru'nun nişanlandığını gördüğüm anda kendi gururumu kurtarmanın peşine düşmüştüm. Pişmanlıklarımla birlikte onunla evlenmiştim. İntikam gözlerimi kör etmişti. Şimdi karşımda duran çocuk gözlerimim açılmasına neden olmuştu. Anne babamı yıllarca evlat hasretine mahkûm ettiğim yetmezmiş gibi küçük bir çocuğu da baba hasretiyle bırakmıştım.

Şimdi büyükannesinin yanında sessizce oturan ve kocaman gözlerle beni seyreden çocuğa bakıyordum. Dakikalardır gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Ona yıllarca anlatılan babasını karşısında gördüğünde ne hissetmişti? Şimdi ne düşünüyordu? Tüm bunları ona sormak istiyordum. Belki de onun da bana soracak soruları vardı ama hiç konuşmadan ve hareket etmeden orada öylece oturuyordu. Benim hakkımda iyi şeyler duymadığı belliydi. Büyük olasılıkla annesi benim

nasıl biri olduğumu ve bana güvenilmeyeceğini ona anlatmıştı.

Bend e kıpırdamadan ve gözlerimi ayırmadan ona bakıyordum. Ada ve benim oğluma. Bakışlarımız buluşmasına rağmen gözlerini benden çekmemişti. Ona bakarken her şeyi geri alabilmeyi o kadar çok istedim ki. Ama artık tüm bunları düşünmek için çok geçti. Bakışlarımı oğlumdan anneme çevirdim. Küçük Yankı'yı gördüğümden beri aklımda olan soruyu sordum.

"Annesi nerede?"

"İşte," dedi annem gülümseyerek.

"Ona siz mi bakıyorsunuz?"

"Hayır, okula gidiyor ama bugün biraz rahatsızdı, ondan bizde. Ada'nın da bir toplantısı vardı," diyerek yanındaki çocuğa dönüp gülümsedi. Onun da bakışları anneme kaydı ve o da gülümseyerek ona karşılık verdi. Tek gülümsemediği kişinin ben olduğumu bilmek içimi acıttı.

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

Ada bu küçük yerde ne iş yapabilirdi ki? Merak etmeme rağmen bunu kimseye sormadım. Onun bir iş yapabileceğini bile düşünemiyordum. Hâlâ aynı mıydı? Kimsenin konuşmadığı ve herkesin güldüğü garip kız mıydı? Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyor muydum emin değildim. Değişmiş miydi? Yüzünün yarısını kocaman gözlüğünün arkasına gizlediğini hatırlıyordum. Bir de yaz kış ayağından çıkarmadığı yıpranmış botları ve şekilsiz, modası geçeli çok olmuş elbiseleri. Burnunun ucunu bile gözlüksüz göremezdi. Onunla ilgili aklımda kalan tek şey bu gibiydi. Ne kadar düşünsem de ayrıntılar aklıma gelmedi. Yine de merakıma yenik düştüm.

"Ne iş yapıyor?" diye sordum.

"Fabrikanın başında," dedi annem gülümseyerek.

Gözlerimi çocuktan çekip anneme döndüm. "Fabrikanın mı?" dedim şaşkınlıkla. "Bizim fabrikanın." Annem yüzümdeki şaşkınlığa bakarak güldü.

"Evet, sen gittikten sonra baban rahatsızlanınca işlerle ilgilenmesi için Ada'yı başına geçirdi. Son üç yıldır bütün işleri o idare ediyor."

Şaşırmıştım. O kızın tüm bunları yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Sessiz, utangaç bir kızdı. Onunla evlendiğimin ertesi günü hiç kimseye bir şey demeden kaçarcasına gittiğimde büyük ihtimal daha çok utanmış olmalıydı.

Annem torununun yanından kalkarak yanıma oturdu. Ellerimi tuttuğu anda bir şeyler söyleyeceğini tahmin ettim. Hep bunu yapardı. Önemli bir şeyler söyleyeceği zaman ellerimi tutar, o güzel mavi gözlerini açarak gözlerimin içine bakar ve kesinlikle benim hiç hoşlanmayacağım bir şey söylerdi. Bunu her yaptığında tedirgin olurdum. Bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ o zamanki duyguları duyuyor olmama şaşırdım. Artık bu hareketi kimden aldığını biliyordum. Helga da hastanede kaldığım süre boyunca ellerimi tutarak konuşmuştu benimle. Anne kız zaman içinde birbirlerine ne kadar çok benzediklerini biliyorlar mıydı? Bu yedi yılda o kadar çok şey görmüş ve acı çekmiştim ama yine de şimdi duyacaklarımı tedirginlikle bekledim.

"Yankı, bir şey söylemem gerek."

"Tamam," dedim. Gülümsemeye çalıştım. "Başka sürprizler de var anlaşılan."

Annem gözlerini benden hiç ayırmadan, "Duru burada," dedi.

Önce ne dediğini anlamadım. Ama duyduklarım beynimde dolaşmaya başladığında bu iki kelimeyi anlamaya başladım. Benim hiçbir şey söylemeyeceğimi anladığında, "Bir sene önce kocasından boşanarak buraya geri döndü," dedi.

Ellerimi annemden kurtararak yerimden kalktım. Önce koltukta hâlâ hiç kıpırdamadan oturan ve bana bakan çocuğa baktım. Sonra da terasa doğru yürüyüp dışarı çıktım. Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyordum. Bir şeyler düşünmem

gerekiyor muydu? Ondan bile emin değildim. Ama Duru buradaydı.

Benimle aynı yerde...

Her şeyin başladığı ve bittiği bu küçük şehirde. Yıllar sonra tekrar aynı yere dönmüştük. Arkamızda kimleri ve nasıl acıları bıraktığımızı bilmeden. Bunca zaman sonra yine karşılaşacaktık. Yıllarca onunla karşılaşmayı beklemiştim ve bu şimdi gerçek olacaktı. Düşüncelerimin içinde kaybolmuş halde korkuluklara dayanmış, denizi seyrediyordum. Annemin yanıma geldiğini bile görmedim. Konuşmasa yanımda olduğunun bile farkına varamazdım.

"Yankı," diye adımı söylediğinde yavaşça ona doğru döndüm. Onun da yüzünde endişe vardı.

"Sakın yanlış bir şey yapma."

"Bunu da nereden çıkardın anne?"

"Kapanmayan defterler zamanı geldiğinde açılır. Şimdi ikiniz de buradasınız ve kapanmayan bir defteriniz var."

"Aradan yıllar geçti anne, o defter çoktan kapandı."

Bu söylediğimin annem için yeterli olmayacağını biliyordum. Benim için bile yeterli olmamıştı. Onu görmeyi ve neden gittiğini sormayı çok istiyordum. Yıllarca, tekrar karşılaştığımızda ne hissedeceğimi düşünmüştüm. Artık ne hissedeceğimi bilecektim.

"Yıllar önce yaptığın yanlışın bedelini herkes ödedi Yankı. Tek acı çeken sen değilsin. Üstelik hiç günahı olmayanlar daha çok acı çekti," diyerek eliyle içerideki ufaklığı gösterdi. Ben de onun gösterdiği çocuğa baktım. Çocuk hâlâ aynı yerde oturuyor ve bize bakıyordu.

"İçeride oturan o çocuk bile acı çekti. Hepimiz acı çektik. Bir kere daha aynı şeyleri ne sen yaşayabilirsin ne de biz."

"Anne," dedim ama annem sözümü keserek konuşmaya devam etti. "Bundan sonra atacağın her adım herkesi biraz daha yaralamaktan başka bir işe yaramaz. O adımı düşünerek at Yankı."

"Tamam anne, merak etme," diyerek ona sarıldım.

Gözüm kapının pervazından tutmuş bana ve büyükannesine şaşkınlıkla bakan küçük Yankı'daydı. O sırada evin zili çaldığında, "Annem geldi," diyerek içeriye koştu.

Oturduğundan beri ilk defa konuşmuştu. Ben de içeriye doğru gittim. Yıllar sonra evlendiğim kızla karşılaşacaktım. Yavaşça içeri girdim. Beni nasıl karşılayacağını ve ne yapacağını bilmiyordum. Kendim de ne yapacağımı bilmez halde ilk önce onun sesini duydum.

"Nasıl oldun bebeğim?" diyen sesi kulaklarıma dolduğunda hâlâ aynı yerde dikilmeye devam ediyordum. Sesi her zaman böyle miydi? Bir an hatırlayamadım. Buğulu ve hüzünlü bir sesi vardı. Onu görmek için sabırsızlandığımı hissettim. Onun da beni gördüğünde ne yapacağını merak ediyordum.

"Bana bebek deme. Ben kocaman adam oldum," diyen oğlumun sesini duyduğumda gülümsedim. Daha şimdiden ne olduğunu biliyordu.

"Yüz yaşına da gelsen sen benim bebeğimsin," diyerek kahkaha attı Ada.

"Bari başkasının yanında deme o zaman."

"Tamam demem. Büyükanneni üzdün mü?"

"Hayır, ama o geldi," diyen sese gülümsedim. Oğlumun gözünde bir yabancıdan başkası değildim. Ne bekliyordum ki? Daha birkaç saat önce tanıştığı adama baba demesini mi?

"O kim?" diyerek tekrar güldü Ada. Onu daha görmesem de kahkahası içimi ısıtmıştı.

"O işte, fotoğraflardaki adam."

Çocukla el ele tutuşup içeri giren genç kadını gördüğümde onu tanıyamadım. Gerçekten tanıyamadım. O utangaç, çekingen ve kimselerle göz teması kurmayan kız şimdi doğruca olarak gözlerimin içine bakıyordu. Bu benim arkamda bıraktığım Ada değildi. Ama mavi yeşil gözleri gözlerimi bulduğunda o gözlerdeki şaşkınlığı gördüm. İlk şaşkınlığı atlattığında gözlerinde oluşan nefreti gördüm. Yine de benim kadar şaşır-

mamıştı. Sanki bir gün dönüp geleceğimi biliyormuş gibiydi. Çok değişmişti. Çok güzelleşmişti. O bir zamanlar herkesin alay ettiği garip kız kesinlikle değildi. Üzerinde son derece şık, dizlerinin üzerinde biten siyah bir elbise vardı. Makyajı ve duruşuyla bambaşka bir kadına bakıyordum. Açık kumral saçları omuzlarından aşağıya ipek parlaklığında iniyordu. Kendinden emin, özgüveni tam ve ne istediğini bilen bir kadındı karşımdaki. Eski Ada ile aralarındaki tek benzerlik kesinlikle gözleriydi. Onun dışında tamamen değişmişti. Onu sokakta görsem tanımazdım. Gözlerini gözlerimden çekmeden elinden tuttuğu çocuğa, "Anıl, biraz dışarı çıkar mısın?" dedi.

"Anıl mı?" Şaşkınlığım iki kat arttı. Onun adı Yankı değil miydi? Annem ona Yankı diyordu, Ada ise Anıl.

Annem arkamdan onlara doğru yürüdü ve hâlâ annesinin elini tutan çocuğun elini tuttu. Birlikte dışarı çıktılar. Onların çıkışı ile Ada ile yalnız kalmıştık. Şu anda ne hissettiğini bilmek istiyordum. Hâlâ aynı yerde dikilmiş bana bakıyordu. Dik duruşunun altında ne fırtınalar koptuğunu duymak isterdim. Bir zamanlar bu kızın bana olan güvenini yerle bir etmiş ve onu işe yaramaz bir eşya gibi arkamda bırakıp gitmiştim. Bir zamanlar bana duyduğu sevgiyi kullanmış ve onu kendi sevgisiyle vurmuştum. O zamanlar çok gerilerde kalmıştı. Şimdi bana gözlerini kırpmadan bakan bu kadının gözlerinde artık ne güven vardı ne de sevgi.

Bana doğru yürüdü. Gözlerini bir an olsun benden ayırmamıştı. Bir zamanlar o mavi yeşil gözlerin beni etkilediğini hatırlıyordum. Üstelik bunca seneye rağmen hâlâ etkilemeye devam ettiğini fark ettim. Ben de dikkatle ona bakıyordum. Tam karşıma geldiğinde durdu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunca seneden sonra ne söyleyebilirdim ki.

Hiçbir şey...

Ona söyleyecek tek kelimem bile yoktu. Sadece *beni affet* diyebilirdim ama şimdi onu söylemek bile anlamsız geliyordu. Beklemediğim şey ise elini kaldırıp olanca kuvvetiyle yüzüme

bir tokat atması oldu. Elini ne ara kaldırdığını bile görmemiştim. Elinin oldukça kuvvetli olduğunu yüzüme çarptığında anladım.

Hiçbir şey yapmadım. Hiç hareket etmedim. Tek kelime söylemedim. Birkaç tane vursa bile yerimden kıpırdamayacaktım. Bunu hak etmiştim. Bundan daha kötülerini de hak etmiştim. Ne yaparsa yapsın, yaptığı her şeyi hak eden bir adamdım ben. Öylece durmuş birbirimize bakıyorduk. O çekingen, ürkek kızın bu kadar cesur olacağını kim tahmin edebilirdi? Ben edememiştim. Biraz önce nefretle bakan gözlerinde artık hiç duygu belirtisi yoktu. Tek kelime konuşmadı ve ben de ne söyleyeceğimi zaten bilmiyordum. Ama bu kadar duygusuz bakmasına rağmen onun titrediğini görebiliyordum. Uzansam dokunabileceğim kadar yakınımdaydı ve ben kolumu bile kaldıramadım.

Sonra da hiçbir şey olmamış gibi arkasını dönerek geldiği gibi çıktı. Bu tokatlara alışmam gerekiyordu galiba. Beni görenlerin ilk tepkisi ya yüzüme bir yumruk ya da tokat atmak olacaktı.

Hak etmiş miydim? Hem de sonuna kadar.

Ada'nın nereye gittiğini bilmiyordum ama dışarıdan gelen araba sesine bakılırsa burada kalmıyordu. Hâlâ aynı yerde dikilmeye devam ediyordum. Orada öylece kımıldamadan kalmıştım. Annem içeri girdiğinde bana baktı. Yanağımda, Ada'nın vurduğu yerde iz kalmış olmalıydı ki yanıma geldi.

"Acıdı mı?" diye sorduğunda elim yanağıma doğru gitti.

Acımış mıydı?

Evet, acımıştı ama yanağım değil. Vicdanım acımıştı. Öyle bir acımıştı ki ilk defa o kıza yaptıklarım için kendimden ölesiye nefret ettim.

Ada'nın yüzüme vurduğunda gözlerinde gördüğüm nefret, o kıza yaptıklarımı ne kadar af dilersem dileyeyim geçiremeyeceğini anlamamı sağlamıştı. Bundan sonraki ömrümü ona yaptıklarımı telafi ederek geçirsem bile içimdeki pişmanlığı ve

ona bakarken gözlerinde gördüğüm kederi geçirmeye yetmezdi. Neden çekip gitmemişti? Neden burada kalmıştı? Keşke burada olmasaydı diye düşündüm. Annemin dediği gibi, tek acı çeken ben değildim. Benden daha çok acı çekenler olduğunu Ada'yı gördüğüm an anlamıştım. Üstelik tüm bunlar da tek suçu olmayan kişi oydu. Kendi hastalıklı düşüncelerime onu kurban etmiştim. Bana yapacakları, benim ona yaptıklarımın yanında az bile kalırdı.

Keşke her şey daha farklı olabilseydi. Keşke onunla evlenirken ne yaptığımın farkında olabilseydim. Keşke o zamanlar yaşadığım acıları bir başkasına yaşatmaya hakkım olmadığını bilseydim. Keşke zamanı geri alabilsem ve o kimsesiz kızın canını en fazla ben yakmamış olabilseydim. O kıza karşı ne kadar çok pişmanlığım vardı. Şimdi, hâlâ aynı yerde dikilirken, pişman olmak için ne kadar geçti. Bundan sonra herkesin hayatından çıkıp belki de insanları rahat bırakmalıydım. Burada olmam herkese acı verecekti. Kapıya doğru yürüdüğümde annem, "Nereye gidiyorsun?" dedi.

"Büyükanneme."

"Burada kal Yankı. Seni çok özledim."

Eğer Ada burada kalıyorsa onu evinden etmeye hakkım yoktu. "Ada nerede kalıyor?"

"Onun kendi evi var."

O zaman aklıma gelen soruyu sordum. "Neden beni boşamadı anne?"

Annem gülümsedi. Birkaç adımda yanıma geldi. Elini hâlâ Ada'nın tokadıyla yanan yanağıma bastırdı. "Şimdi ortaya çıktığına göre, ilk işi senden boşanmak için dava açmak olacaktır."

"Anlıyorum. Ben de olsam aynını yapardım. Geç bile kalmış," diyerek evden çıktım. Nefes alamadığımı ve boğulduğumu hissettim.

Bahçeden çıkıp da deniz kenarına doğru yürüdüğümde aklımda sadece Ada ve ona yaptıklarım vardı. Onu burada

koruyan tek kişi benken en büyük kötülüğün benden geleceğini bilmeden bana duyduğu güven vardı. O kimsesiz kızın tüm hayallerini yıkıp buradan gittiğimde, onu utançla baş başa bıraktığım an vardı. Ama Ada hepimizden daha güçlü olduğunu herkese göstermişti. Anka kuşu misali küllerinden yeniden doğmuştu. Babasız bir çocuk büyütmüş ve yaşadığı utancı silebilmişti.

Ellerim ceplerimde, öylece deniz kenarında dikilerek denizin kıyıya vuran köpüklü dalgalarına baktım. O kızı gururumu kurtarmak için kullanmış ve sonra da fırlatıp atmıştım. O zaman gözüm intikamdan başka bir şey görmemişti ve şimdi de pişmanlıktan başka bir şey görmüyordu. Ada'nın hayatını nasıl mahvettiğimi düşündükçe vicdanım daha da sızladı. Ona yalan söylemiş, verdiğim hiçbir sözü yerine getirmemiştim. Düğün günü onunla birlikte olup ertesi sabah, o daha yataktan çıkmadan Ada'yı terk etmiştim. Oysa evlenirken planlarımın hiçbiri böyle değildi. O planları uygulamaktan ne zaman vazgeçmiştim? Sadece o kimsesiz kıza yaptıklarımdan dolayı bile yatacak yerim yoktu.

Bir süre daha rüzgârın bedenime çarpmasına izin verdim. Tenim soğuktan uyuşmasına rağmen bunu hissetmiyordum. Sonra ellerim ceplerimde, ağır adımlarla deniz kenarından yola çıktım ve büyükanneme doğru yürüdüm. Bu gece belki de orada kalmalı ve düşünmeliydim. Her üçümüz de buradaydık ve bundan sonra ne olacaktı ben de bilmiyordum. Keşke gelmeden önce annemi aramış olsaydım. Belki o zaman bir planım olabilirdi ama şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Geç saate kadar özlediğim sokaklarda dolaştım durdum. Yorgunluktan yıkılmak üzereyken büyükanneme gittim. Işıkları sönük eve bir süre baktım. Büyükannem dün gece geç saatlere kadar benimle oturmuştu ve uykusuzluğunu erkenden yatarak gidermek istemişti. Bu saatte kapının zilini çalarak onu uyandırmak istemedim ve eve doğru yürüdüm.

Evin önüne geldiğimde anahtarım olmadığını hatırladım.

Sonra da annemin anahtarı koyduğu yeri. Yavaşça kapının önündeki gizli yere elimi uzattım ve elim anahtara değince gülümsedim. Gençken anahtarımı o kadar çok unuturdum ki annem eve girebilmem için yedek bir anahtar yaptırmış ve onu buraya saklamıştı. Bu anahtarın bunca yıl sonra hâlâ aynı yerde olmasına şaşırsam da annemin beni her zaman beklediğini anlamıştım. Anahtarı tekrar aynı yerine koydum ve eve girdim. Sessizce odama çıktım.

Evlendiğim zaman babamın tadilat yaptırdığı odaydı burası. Ada ile beraber olduğum oda. Odaya girdiğim anda yaşadığım o gece yine gözlerimin önüne geldi. Benden sonra Ada bu odada ne kadar kalmıştı. O gece o kadar sinirliydim ki bu odanın dekorasyonunun nasıl olduğunu bile hatırlamıyordum. Etrafıma baktığımda Ada'nın bu odada benden sonra da yaşadığını anladım. Ona ve oğluma ait küçük değişiklikleri fark ettim. Köşede duran ve küçük bir çocuğa ait olan sepetin içinde oyuncakları gördüğümde gülümsedim. Oraya doğru gittim ve sepetin en üstünde duran küçük yelkenliyi elime aldım. Bunu babamın yaptığından emindim. Yıllar önce oğluna yaptığı gibi torununa da ağaçtan bir yelkenli yontmuştu.

Daha fazla ayakta duramayacağımı anladığımda üzerimi değiştirmeden yatağa sırt üstü uzandım. Bu yatak Ada ile seviştiğim ve onun masumiyetini çaldığım yataktı.



ON BEŞ

Küçük Yankı'nın bana benzeyen gözlerini gördüm. Gri mavi gözleri daha da koyulaşmış ve yüzündeki düşmanlık daha da belirginleşmişti. Küçücük parmağını uzatarak beni annesine gösteriyordu. Ada'nın gözlerinde gördüğüm düşman bakışları ise içimi acıtıyordu. Bir zamanlar bana bakan o gözlerde sevgi vardı. Şimdi o sevgi nereye gitmişti?

Her ikisinin de yüzlerinde oluşan çarpık gülümsemeye öylece bakakalmıştım. Aynı anda bana doğru döndüler. Bu sefer yüzleri duygudan tamamen arınmıştı. Her ikisi de parmaklarını uzatmış beni gösteriyorlardı. O zaman kollarımın neden bu kadar acıdığını anladım. Her iki kolumdan da sıkı sıkı tutulmuştu. Adamların arasında beni göstererek altımda yanan ateşe baktılar. Sonra da gözlerimin içine bakarak beni oraya atmalarını istediler.

Gözlerimi onlardan kaçırdım ve kollarımı tutan adamlara baktım. O zaman dehşet içinde kaldım. Kollarımı tutanlar adam değildi. Siyah kanatları olan karanlık birer yaratıktı. Gözleri ateş kırmızısıydı ve tereddüt etmeden kollarımı bıraktılar. Hızla ateşe doğru düşüyordum. Ateşe yaklaştıkça sıcaklık artık dayanılır gibi değildi. Son bir gayretle yukarıya baktım. Oğlum ve Ada gülümseyerek bana bakıyorlardı. Her ikisi birden, "Sen bunu hak ettin," diye bağırdı. Tüm bunları hak ettiğimi biliyordum. Sonra şiddetli bir yanma hissi duydum burnuma yanan etin kokusu geldi. Etlerim lime lime kemiklerimden ayrılırken ağzımdan çıkan son kelimeler, "Beni affedin," olmuştu.

Sıçrayarak kan ter içinde gözlerimi açtığımda gördüğüm şeyin rüya olduğunu anladım. Derin bir nefes aldım. Her şey ne kadar da gerçekçiydi. Hâlâ tenimde ateşin sıcaklığını hissediyordum. Tişörtüm sırılsıklamdı. Yataktan kalkarak pencerenin önüne gittim ve pencereyi açarak serin nisan havasının yanan bedenimi soğutmasını bekledim. Uzun zamandır görmediğim kâbuslarım tekrar geri gelmişti. Tüm bu olanlar yakamı bırakmayacaktı. Onlara yaptığım şeyin pişmanlığının peşimi bırakmayacağı gibi. Kapı açıldığında kapının önündeki ışıkta beliren ince silueti gördüğümde bunun annem olduğunu anladım. Derin bir nefes aldım. "Bağırdım mı?" diye ona doğru döndüm.

Annem sabahlığının kuşağını iyice sıkarak bana doğru yürüdü. "Evet," diye fısıldadı. Loş ışıkta aynı Helga'ya benziyordu. Ona annesinden bahsedip bahsetmemeyi bir an düşündüm ve sonra da bahsetmemeye karar verdim. Onu beklentiye sokmayı istemedim. Helga her ne kadar geleceğini söylese de emin olamıyordum. Annem yanımdan geçerek pencereyi kapattı ve bana baktı.

"Hasta olacaksın, tişörtünü çıkar. Su gibi olmuş."

"Bir şey olmaz."

Bundan çok daha kötü şartlarda yaşamıştım. Avrupa'ya ilk gittiğim günlerde sokakta yatmışlığım bile vardı. Tüm bunları anneme anlatarak üzülmesini istemiyordum. Onu zaten yeteri kadar üzmüştüm. Bir bilseydi biricik oğlunun neler yaşadığını, çok üzüleceğini biliyordum. Onun için her şeyi bilmesine gerek yoktu. Bazı gerçekleri kendime saklamalıydım.

Yatağın kenarındaki lambayı açtı. Küçük bir çocuğu teselli eder gibi gelip bana sarıldı. Kulağıma doğru, "Her şey geçecek," diye mırıldandı. Çekmeceyi açarak yıllar önce giydiğim tişörtlerden birini uzattı.

"Umarım," dedim, ben de her şeyin geçmesini çok istiyordum. Üzülmesin diye tişörtümü başımdan çekerek çıkardım.

Çıplak bedenimi gördüğü anda olduğu yerde durdu. O

anda yaptığım şeyin ne kadar yanlış olduğunu da anlamış oldum. Neye baktığını görebiliyordum. Vücudumdaki yara izlerine dikmişti gözlerini. Odanın ortasında durmuş, birbirimize bakıyorduk. Yüzünde acı çektiğimi anlamış gibi oluşan ifade canımın daha çok acımasına neden oldu. Hiçbir şey demeden, gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarına doğru yuvarlandı. Annem birkaç adım atarak yanıma geldi parmaklarını yaralarımın üzerinde gezdirdi. Birden ürperdim. Kazanın yaraları hâlâ bedenimde duruyordu. Şimdi annem de olsa, onun karşısında bu yaralarla durmak canımı acıtıyordu. Başını kaldırdığında soru soran ve acı çeken gözlerle bana baktı.

"Bu izlerin ne olduğunu sormalı mıyım?" diye fısıldadı.

"Bir kaza geçirdim anne."

"Ne zaman? Çok eski gibi durmuyor."

"Birkaç ay önce."

"Nasıl dayandın?"

"Göründüğü kadar acı verici değildi," dedim. Onu daha fazla üzmek istemiyordum. Şimdi bile yüzünden acısını okuyabiliyordum. Gülümsedi, o bile acı içeriyordu.

"Bence göründüğünden bile daha acıdır."

"Geçti anne."

"Ahh Yankı! Ya sana bir şey olsaydı? Nerede olduğunu bilmeden geçirdiğimiz günleri şimdi düşünüyorum da nasıl dayandığımızı bilmiyorum. Şimdi yaralanmış bedenine bakıyorum ve oralarda yalnız başına nasıl dayandığını merak ediyorum."

"Biliyorum anne. Bunun için gerçekten üzgünüm ama artık buradayım ve bir daha hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Sakın gitme," diyerek bana sarıldı. "Sakın bir daha bize bu acıyı yaşatma Yankı. Sensiz geçen o günler çok ağırdı."

Ben de ona sarıldım. Bu sıcaklığı o kadar uzun zamandır yaşamamıştım ki kendimi yine onun kollarına sığınmış küçük bir çocuk gibi hissettim. Kaç yaşında olduğumun önemi yoktu. Annemin kolları bedenimi sardığında, bunu özleyen

küçük bir çocuktum sadece. Bana koşulsuz sarılan insanları terk etmiştim.

Annemle odanın ortasında birbirimize sarılmış şekilde bir süre öylece durduk. Ayrıldığımızda hâlâ elinde tuttuğu tişörtü alarak giydim ve anneme baktım. Gecenin bu saatinde gerçek yaşını gösteriyordu. Solgun yüzünde tek canlı duran şey masmavi gözleriydi.

"Uyandırdığım için kusura bakma."

"Ne kusuru, günlerce, aylarca ve yıllarca, gecenin bir yarısında kalkar, odana gelip yatağında otururdum."

Gözlerini bana doğru kaldırdığında orada gördüğüm acı bir kez daha sarsılmama neden oldu. Onları o kadar çok üzmüştüm ki tüm bunları nasıl telafi edeceğimi bilmiyordum. Kırgınlıklar ve acılar gözlerine oturmuştu. Ben de yanına oturdum. Bana bakarak gülümsedi.

"Burada oturduğum her dakika sanki seni hissediyordum. Şimdi ne yapıyorsun diye düşünürdüm. Neredesin? Yardıma ihtiyacın olup olmadığını düşünür ve ağlardım. Şimdi buradasın ve ben yine aynı acıları yaşıyorum," diyerek gözlerimin içine baktı.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Loş ışıkta saçları daha da beyazmış gibiydi ve bu da onu yaşlı gösteriyordu. Elini kaldırarak yanağımın üstüne koydu. "İzin ver sana yardım edelim Yankı. Bir kere daha gitmene dayanamam. Buna ne baban dayanır ne de ben. Artık aynı şeyleri tekrar yaşayamam."

"Gitmeyeceğim anne, merak etme. Artık buradayım," dedim ve ona tekrar sarıldım.

Giderken ardımda bıraktığım insanların ne kadar acı çektiğini anlamadan sanki tüm acıları ben çekmişim gibi davranmıştım. Bencil pisliğin tekiydim. Bundan sonra bu insanların acılarını dindirmeliydim. Tek sorun, bunu yapacak gücümün olmaması ve ne yapacağımı bilmiyor oluşumdu. Buraya dönerken her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm ama burası beni sandığımdan daha çok etkilemişti. Buradan ayrı kaldı-

ğım tüm o yıllar boyunca, döndüğümde her şeyin daha farklı olacağını düşünmüş ama yanılmıştım. Sanki her şey bırakıp gittiğim gibiydi.

Acılar hiç azalmamıştı.

Anılar hiç unutulmamıştı.

Hatta eskisinden daha kötü gelmişti bana. Acılar daha da artmıştı ve anılar, gözlerimin önünde benimle alay eder gibi dans ediyorlardı. Tüm bu olanların içinde kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum. Oysa tüm bunları aştığımı düşünüyordum. Tek bir kâbus bile beni yerle bir etmeye yetmişti. Bunlarla başa çıkabilir miydim gerçekten, bilmiyordum.

Artık ailemin istediği bir evlat olmalıydım. Oğluma yıllarca baba hasreti yaşattığım için belki de artık onun istediği bir baba olmalıydım. Bundan sonra kim ne isterse yapmalıydım. Bu benim onlara borcumdu ve borcumu ödemenin zamanı gelmişti. Orada öylece annemle oturup tüm bunları düşündüm. Otuz iki yaşındaki bir adam için aciz ve kaybolmuş durumdaydım. Ne yapacağıma karar vermediğim sürece bu acizliğim ve kaybolmuş halim sürüp gidecekti. Sessizliğimizi kelimelerin bozmasına izin vermedik. Her ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş gibiydik. Sabahın ilk ışıkları odamın penceresinden arsızca içeriye dolarken annem oturduğu yerden kalktı. Önüme gelerek ellerini yüzümün her iki tarafına koydu. Sevgi dolu gözlerini gözlerime sabitledi.

"Her şey daha güzel olacak, sen de buna inan."

Ben de ellerimi onun ellerinin üstüne koydum. Yorgun ve güzel yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "İnanıyorum anne."

"Biraz uyumalıyım. Sen de uyu," diyerek odamdan çıktı.

Yatağın üstüne uzanarak gözlerimi, hâlâ karşı duvarda asılı olan artık sararmış postere diktim. Sonsuzluk gibi görünen masmavi ve dalgalı bir denizde bembeyaz yelkenlerini açmış süzülen tekne posterine baktım. O yelkenli denizlere açılmışken ben de hatıralarımın denizine açılmıştım ve tüm pişmanlıklarım kıyılara vururken benden geriye hiçbir şey

kalmadığını görüyordum. Üzüntülerle geçen yedi yıl hayatımı sonsuza kadar değiştirmişti. Uzun bir süre o postere baktım. Keşke uyumak bu kadar zor olmasa ve ben buradan hiç gitmemiş olsaydım.

Yatağın içinde sağa sola dönmekten yorulmuş ve artık uyuyamayacağımı anlamıştım. Sonunda daha fazla dayanamadım ve kalktım. Beni bekleyen annem ve babamla kahvaltıya oturmuştum. Her zaman bu evde kahvaltılar muhteşem olurdu ve üç kişi için hazırlanan masada yine yok yoktu. O masayı gördüğümde sanki aradan geçen yıllar silinmiş gibi gelmişti bana. Kahvaltı sonrası masada oturmaya devam etmiştik. Babam bana bakarak, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Ne yapmayı düşünüyordum?

Şu anda hiçbir şey. Artık onların istediği evlat olmak zorundaydım. En azından bunun için çabalamalı ve bunu başarmalıydım. Buraya kendime yeni bir hayat kurmak için gelmiştim ve kararlı bir şekilde o hayatın temellerini atmalıydım. Bunun için geç kalmış olsam bile yokluğumun acısını duyacak olan insanlara bunu borçlu olduğumu hissediyordum.

Babama bakarak, "Bilmiyorum, belki fabrika da çalışabilirim," dedim.

"Tamam o zaman, Ada ile konuşalım, senin için uygun yeri ayarlasın."

Birden babamın dediği şeye güldüm. Ada ile mi konuşacaktı? Beni işe alması için onunla konuşacak olması komikti. Babam ve annem bu kadar ciddi bakmasalardı daha çok gülerdim ama karşımda ciddi yüz ifadeleriyle bana bakmaya devam ediyorlardı. Dün Ada'nın gözlerindeki nefreti görmüştüm. O benim gözünün önünde olmamı kesin istemezdi. Büyük olasılıkla ilk eline geçen fırsatta beni yağ kazanlarına atmakta sakınca görmezdi. Hem benim için hem de Ada için bu kadar yakın çalışmak işkence olurdu. Tam itiraz edecekken babam bana bakarak konuşmaya devam etti.

"Sen gittiğinde ve bir daha senden haber alamadığımızda zor zamanlarımız oldu Yankı. Ne yapacağımızı bilemedik. Sonra ben ağır bir kalp krizi geçirdim ve yanımızda Ada olmasaydı ne yapardık, o dönemi nasıl aşardık inan bana bilmiyorum. Sen gittikten sonra okudu. Senin zamanında başlayan o modernleşmeyi sağladı. Okulunu bitirmişti ve fabrikanın başına geçti. Fabrikayı benden daha iyi yönettiğini söyleyebilirim. Kârımızı üç senede beşe katladı. Yeni pazarlar buldu. Yurt dışına açıldı. Üç senede talep edilen bir marka yarattı. O bize bir gelinden çok bir evlat oldu. Şimdi buradasın diye onu o görevden alamam."

Arkama yaslandım ve babama baktım. "Böyle bir şeyi istemem zaten. Buna hakkım da yok."

"Evet, hakkın yok. Kendini kanıtlaman gerek. Sen o kıza hayatının en büyük kötülüğünü yaptın. Umarım bir gün seni affeder. Kimsesiz bir kızı herkese rezil ettin. Duru gittiğinde çektiğin acıları günahsız bir kıza çektirmekte bir sakınca görmedin. Eğer o zaman ne yapacağını bilmiş olsaydım buna engel olmak için her şeyi yapardım Yankı, ama anlamadım. Seninle konuştuğumuzda seni ikna ettiğimi sandım. Ne kadar yanıldığımı sen gidince anladım. Üstelik bunun sorumlusu sen olduğun kadar bendim de. Ada'ya bakarken hep o suçluluğu duydum. Onun için kendini kanıtlamalısın Yankı."

Gözlerim anneme döndü. O da bana bakıyordu. Sonra bakışlarını benden ayırdı. Babam tekrar konuşmaya başladığında ona doğru döndüm.

"Ada'yı aşağıladın, duygularını görmedin. Seni ne kadar çok sevdiğini umursamadın. Çok zor zamanları oldu ama tüm bunlara dayandı. Oğlunu yetiştirmek için gece gündüz çalıştı. Hem okulunu bitirdi hem de ondan beklemediğimiz kadar bize evlat oldu. Şimdi ya onun altında çalışırsın ya da kendine başka bir iş bulursun."

Babamın gözlerinin içine baktım. Haklıydı. Duru'nun arkasında kaldığımda hissettiğim tüm o yakıcı duyguları Ada

da hissetmiş olmalıydı. Üstelik bir de hamile kaldığını düşünürsek benden daha çok acı çektiği ortadaydı. Annem uzandı, elimi tuttu. Bir tek şeyden emin oldum; burada kalacak ve Ada'nın bana yapacağı ya da söyleyeceği her şeye katlanacaktım. Belki bu şekilde vicdanımı rahatlatabilirdim.

"Tamam, dediğin gibi olsun," dedim babama. "Biraz zaman istiyorum sadece. Oğlumla vakit geçirmek istiyorum."

"Evet, bence de Yankı'yı tanımalısın. O çok tatlı bir çocuk ve eğer bir daha gideceksen onun hayatına dokunmadan git."

"Gitmeyeceğim baba," dedim ona bakarak.

Uzun bir süre gözlerime baktı. Sanki doğru söyleyip söylemediğimi anlamak istiyormuş gibi. Hiçbir şey demedi, ben de konuşmadım. Sonra gözlerini benden kaçırıp anneme döndü.

"Onun tam adı ne?" diye sordum.

"Anıl Yankı," dedi babam.

Annem bana bakarak, "Ada ona asla Yankı demiyor, sadece biz diyoruz," dedi.

"Anlıyorum," dedim çayımı içerken. "Kim nefret ettiği birinin adını sürekli söylemek ister ki?" diye mırıldandım.

Bundan sonrası sessizce kahvaltımızı yapmak oldu. Aklımda olan tek şey Duru'yu nasıl göreceğim olmuştu. Benim geldiğimi öğrenip öğrenmediğini merak ettim. Belki de acele etmeyip her şeyi oluruna bırakmalıydım. Böylesi daha iyi olabilirdi. O da benim geldiğimi öğrenmeli ve bunu hazmetmeliydi.

Duru'dan önce belki Ada ile oturup konuşmalı ve geleceğimiz hakkında ne yapacağımıza karar vermeliydik.

Bir süre sonra annem ve babam sabah kahvelerini içerlerken yanlarından ayrıldım. Evde oturmaktan sıkıldığım için çarşıya doğru yürümeye karar verdim. Ellerim ceplerimde çarşıya doğru ağır adımlarla yürüyordum. Küçük Anıl Yankı'yı bir daha görmemiştim. Ada'nın nerde oturduğunu bile bilmiyordum.

Artık buradaydım ve bu sefer doğru şeyler yaparak başla-

malıydım. Çarşıya geldiğimde bir süre etrafımdaki değişikliklere baktım. Deniz kenarındaki çay bahçesi yine aynı yerinde duruyordu. Orada geçirdiğim zamanları düşünerek olduğum yerde durdum. Her yeri hafızamdaki yerlerle karşılaştırarak buraların hem çok değiştiğini hem de hiç değişmediğini görüyordum. Burada hiç arkadaşım kalmış mıydı? Şimdiye kadar tanıdık birilerine rastlamamıştım. Yine de sorunlar peşimi bırakmasa da burada olduğum için mutluydum. Tam caddeden karşıya geçip çay bahçesine gidecekken onu gördüm.

Duru'yu!

Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Bir an nefes alamadığımı hissettim. Yedi yıldır hep düşüncelerimde olan kız karşımdaydı. Bunca seneden sonra dönüp dolaşıp yine aynı yere gelmiştik.

Duru yanındaki kadınla konuşuyordu. Yüzünün güldüğüne bakılırsa mutlu görünüyordu ama onu o kadar iyi tanıyordum ki gözlerindeki keder ifadesini fark edebiliyordum. Sonra da kendi kendime güldüm.

Onu iyi mi tanıyordum?

Aslında onu hiç tanımıyordum. Beni o kadar yaralamıştı ki. O artık tanıdığım ve bir zamanlar sevdiğim kız değildi. Tam ben bunları düşünürken kahkaha atarak bana doğru döndü ve beni gördüğünde yüzündeki gülümseme soldu. Yanındaki kadına bir şeyler söyledi ve bana doğru yürümeye başladı.

Her şeye rağmen kalbim neredeyse atmayı durdurmuştu. Sanki aradan yıllar geçmemiş gibi geldi bana. Sanki yine bir yerlerde buluşmayı bekleyen gençler gibiydik. Ama bana yaklaştıkça aradan çok fazla zaman geçtiğini düşündüm. O da değişmişti. Artık o canlı, kıpır kıpır kız değildi. Otuz iki yaşında genç bir kadındı. Hepimiz değişmiştik. Büyümüştük ve artık o eski neşeli gençler değildik. O neşeyi tekrar bulur muyduk bilmiyordum. Sanki bu bana başka bir yüzyılda kalmış gibi geliyordu.

"Selam," dedi karşıma geldiğinde.

"Selam," dedim ben de.

Sonrası sessizlikti. Sanki kelimeler tükenmiş gibiydi. İkimiz de konuşmuyorduk. Sadece birbirimize bakıyorduk. Birbirimizin yüzlerinde belki de eski kimliklerimizi arıyorduk. Ama artık ikimiz de eski Duru ve Yankı değildik. Olabilir miydik? Her şeye rağmen eski günlere dönebilir miydik?

Bunları düşünürken, "Ne zaman geldin?" diye sordu.

"Birkaç gün oldu. Sen?"

"Ben bir seneyi geçti, buradayım işte," diyerek güldü.

Duru değişmişti. Saçlarının rengi bile değişmişti. Daha koyuydu ve eskiden omuzlarını geçmeyen saçları artık daha uzundu. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar artmıştı. Daha kadınsı duruyordu. Eskisine oranla birkaç kilo almıştı ve hayallerimdeki kızla uzaktan yakından alakası kalmamıştı. Sonra gelen geçen ve bizi tanıyan insanların bakışlarından rahatsız olmalı ki, "Yürüyelim mi?" dedi.

Hiçbir şey demeden onunla beraber yürümeye başladım. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Ya da ne hissedeceğimi. Yıllar boyunca bu karşılaşma ânını o kadar çok düşünmüştüm ki, şimdi bu ânın o düşündüklerime hiç benzemediğini fark ettim. Araya giren yıllar bedenleri değiştirdiği gibi duyguları da değiştirmişti. Kalbimin ritmi hızını yitirmiş ve normal tempoya girmişti. Yıllar sonra onunla karşılaşmak, şimdi yan yana yürüyor olmak ve konuşmak düşlediğim gibi değildi. Sanki beni terk edip giden ve arkasından perişan olan biri gibi değil de uzun zamandır görmediğim bir tanıdığı görmüş gibi hissetmeme neden olmuştu. Duru bir yabancı gibi yanımda yürüyordu. Büyük olasılıkla o da benim için aynı şeyleri hissediyordu. Kelimelerim yok olmuştu. Bir şeyler söylemek istiyordum. Yıllar önce kafamı meşgul eden soruları sormalıydım. Neden böyle bir şey yaptığını öğrenmeliydim. Ama merakıma rağmen hiçbir şey sormadım. Sormak artık anlamını yitirmiş gibiydi. Cevaplar artık anlamını yitirmişti. Bu saatten sonra ne-

denlerini öğrenmek ne işime yarayacaktı? Neyi değiştirecekti? Bunca sene sonra ne söylenebilirdi ki? Aramızda olanlardan sonra ne eski dosttuk ne de eski sevgili. Bir sürü şey yaşamıştık ama şimdi sanki bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi yan yana yürümeye devam ediyorduk. Arada acılar dururken insan, onu bir başkası için terk edip gitmiş eski sevgiliyle ne konuşurdu? O da benimle aynı durumdaydı sanki. Onun da kelimeleri yoktu. Yan yanaydık ama sanki aramızda kilometrelerce mesafe vardı. Bu sessizlik beni boğmaya başlamıştı.

Karşıdan gelen iki kadının bize dikkatle bakması ve sonra da aralarında konuşmalarına bakarak bana doğru döndü. "Millete konuşacak konu çıktı," dedi gülerek.

"Büyük ihtimalle yedi yıldır konuşuyorlardır."

"Şimdi bizi beraber gördüklerinde daha çok konuşacaklar."

"Muhtemelen," dedim.

Yanımda yürüyen bu kız için bir zamanlar dünyayı yerinden oynatabilirdim. Onun için her şeyi yapabilirdim. Şimdiyse içimde hiçbir şey yoktu. Bomboştu. Hep mi böyleydi yoksa geçen bu yıllar birçok şeyi köreltmiş miydi? Gittiğinde acısı yüreğimi yakan kız, neden şimdi bu kadar yabancıydı? Neden yıllarca onunla karşılaşma anımı düşünmüş ve ona söyleyeceklerimi kafamda kurmuştum? Helga'ya geçmiş günleri anlatırken hâlâ Duru'ya âşık olduğumu defalarca söylemiştim. İşte şimdi yan yana yürüyorduk ve ben kalbimde ona duyduğum o aşkı bulamamıştım.

Karşılaşmanın şoku muydu böyle hissetmeme neden olan? Yoksa her şeyin bittiği gerçeği mi?

Ne olduğunu anlamıyordum. Yaşadığım şoklar belki de böyle hissetmemi sağlıyordu. Yıllar sonra geri dönmüştüm ve hâlâ Ada'yla evliydim, üstelik bir de oğlum vardı. Unutamadığım ve içimde yaşattığım kız şu anda yanımdaydı. Ne hissedeceğimi bilmemenin çaresizliği ise beni daha da karamsar yapmıştı. Bunca yıl neden Duru'yu düşünmüştüm o zaman?

Belki de aramızda hâlâ konuşulmayan konular ve cevaplanmayan sorular olduğu içindi. Neden o adamla evlenerek beni bıraktığını bilmediğim içindi. İnsan ne kadar da değişiyordu. Yedi yıl önce önemli olan tüm o olaylar, yedi yıl sonra hiçbir anlam taşımıyordu.

"Anıl'ı gördün mü?" dediğinde daldığım düşüncelerimden sıyrıldım.

O da oğluma Anıl diyordu. Tıpkı Ada gibi. Adım bu iki kadın için de yasaklıydı sanki.

"Evet."

"Sana çok benziyor. Geçen Ada'yla birlikteydik."

Dönüp ona baktım. Ada'yla konuştuğunu duymak şaşırmama neden olmuştu. Bir zamanlar onunla yan yana bile gelmek istemeyen Duru, şimdi Ada'yla görüşüyordu. Birbirlerinden nefret ederlerdi. Gerçi Ada'nın ondan nefret ettiğini sanmıyordum. Ada kimseden nefret etmeyecek kadar yüreği güzel bir kızdı. Ama Duru kesinlikle kuzeninden hoşlanmazdı. Şimdi bu samimiyet nereden çıkmıştı? Görüştüklerini düşünmemiştim. Neden böyle bir şey düşündüğümü de bilmiyordum. Sonuçta onlar kuzendi ve bizler de artık o sorumsuz gençler değildik. Acılarla olgunlaşmıştık. Burası birinden kaçıp saklanacak kadar da büyük bir yer değildi. Bir araya geldiklerinde ne konuştuklarını merak ettim. Konu ben miydim? Yoksa benimle yaşadıkları anılar mıydı? Belki de hiç adım geçmiyordu. Kendimi önemliymiş gibi görmek şimdi nereden çıkmıştı?

"Kim derdi Ada'nın böyle biri olacağını?" diyerek güldü Duru. Gülüşü neşeden çok acı içeriyordu. Bunu anlayacak kadar acı çekmiştim.

Durdum ve ben durunca o da durdu. Ne kastettiğini anlamadığım için sordum. "Nasıl biri?"

"O pısırık kız güçlü bir iş kadını oldu. Fedakâr bir anne ve çok güzel bir kadın oldu. Zaman insanı değiştiriyor."

Hiçbir şey demedim. Bunu Duru söylediğine göre öyle ol-

malıydı. Üstelik onun ne kadar güzelleştiğine ben bile şaşırmıştım. Diğer meziyetlerini ise babam söylemişti zaten. Sessiz kalınca, "Sen de değişmişsin," dedi.

"Hiç kimse aynı kalmıyor."

"Evet, aynı kalmıyor," diye fısıldadı. "Belki de değişmek iyidir."

"Belki de."

"Artık burada mısın?"

"Evet, sen?"

"Bilmiyorum. Şimdilik buradayım," dedi ve sonra bana bakarak yürümeye devam etti. "Bunca yıldan sonra yine aynı yerdeyiz."

"Evet."

"Neredeydin bunca zaman?"

"Orada burada, belli bir yerde değildim," diyerek geçiştirdim. Beni bırakıp gittikten sonra nasıl perişan olduğumu anlatmaya hiç niyetim yoktu. Zaten büyük ihtimalle ortak arkadaşlarımız bir senedir burada olduğuna göre ona nasıl olduğumu anlatmış olmalıydı.

"Hep öyle oluyor. Bir yere gidiyorsun, başlarda istediğim bu diyorsun, sonra pişmanlık ve özlem heyecanın yerini alıyor. Kendini, dönmeyeceğim diye yemin ettiğin yere dönerken buluyorsun."

"Evet, belki de gidenler için bu kaçınılmaz son."

"Belki de."

Ben de bunları hissetmiştim. Başta buralardan gitmek, anılardan kaçmak bana iyi gelmişti. Ama hapis yattığım iki yıl boyunca tek düşündüğüm yer burası olmuştu. Terk edip giden aslında bedenimdi, düşüncelerim hep aynı yerde kalmıştı. Şimdi buradaysam özlem beni buraya getirmişti. Nereye gidersen git, nasıl güzel bir hayat yaşarsan yaşa, doğduğun yerler burnunda tütüyordu. Gitmek kolaydı. Arkana bakmadan gidebiliyordun, zor olan dönmekti. Ben bu zorluğu yaşadığım için gittiğim an pişman olduğum halde geri dönememiştim.

Çünkü ardımda bıraktıklarım pişmanlıklarımı körüklüyordu. Gerçeklerle yüzleşmek zordu. Geri döndüğümde bulacağım insanların kalplerinde açtığım acıları ve hayal kırıklıklarını görmek zordu. Şimdi tam da bu zorluğu yaşıyordum. Onları ne kadar üzdüğümü görüyordum. Hep acı çekenin ben olduğumu sanmıştım ama öyle olmadığını buraya geldiğimde anlamıştım.

"O gün gerçekten de Ada'yı istemeye mi geldiniz?" diye sorduğunda tekrar durdum. O da durdu. Bu soruya nasıl bir cevap vermem gerektiğini bir an düşündüm. Yalan söylemek kolaydı ama Duru'ya yalan söylemek bana bir şey kazandırmayacaktı. Dürüst olmaya karar verdim.

"Hayır, seni istemeye gelmiştik ama sen bir başkasıyla nişanlanıyordun. Bunu neden yaptın Duru?"

"Aradığımın o olduğunu düşünmüştüm."

"Değil miymiş?"

"Bir süre için öyle olduğunu düşündüm ama sonra olmadığını anladım."

"Seni o gün o adamla nişanlanırken gördüğümde senin canını yakmak istedim. Bu bir nevi intikamdı ve şimdi Ada'nın yüzüne baktığımda ne kadar çocukça davrandığımı anlayabiliyorum. Hâlbuki onun hiç suçu yoktu. Aramızda olan her şeyden Ada zararlı çıktı."

"Hiçbirimizin suçu yoktu. Bir şekilde kararlarımız değişti."

"Sadece senin kararın değişti Duru. Diğerleri verdiğin kararın bir sonucuydu."

"Belki de böyle olması gerekiyordu," dedi gözlerimin içine bakarak. Sonra da devam etti. "Keşke yapmasaydın."

Hiçbir şey demedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Pişmanlıklarım vardı ama keşke diyerek Ada'yı Duru'nun gözünde küçültmek istemedim. En azından ona bu kadarını borçluydum. Bunu düşündüğümde kendi kendime gülümsedim. Hâlâ Duru'ya karşı Ada'yı koruyordum. Aradan geçen bunca se-

neye rağmen. Üstelik Ada'nın artık korumama ihtiyacı yoktu. Ada'nın hiç kimseye ihtiyacı yoktu. Biz dağıldığımız anda Ada yoluna devam etmeyi başarmıştı. O şu anda hem benden hem de Duru'dan daha güçlü duruyordu. Bir şey söylemeyince huzursuz olduğunu hissettim.

"Benim gitmem gerek. Seni gördüğüme sevindim," dedi.

"Ben de," dedim.

Ne söyleyeceğimi bilmeden arkasını dönüp giden kıza baktım. Hiçbir şey değişmemiş gibi dursa da çok şey değişmişti. Duru artık buradaydı. Ben artık buradaydım. Ama aramızda dokuz yaşından beri oluşan o büyü artık yoktu. Eski günlere geri dönebilmek için elimi uzatsam onu tutabileceğim kadar yakınımdaydı.

Tutmak istiyor muydum peki?

İşte bunu bilmiyordum.

Gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Eskisi gibi olur muyduk? Tüm o yılların verdiği acıları unutabilir miydik? Terk edilmişliği, hayal kırıklığını, başkalarının hayatlarının üzerine basarak tekrar aynı sevgiyi bulabilir miydik? Bu sorular bir an aklıma gelse de içimden cevaplamak bile gelmedi.

Tek bir şeyden emindim, bu karşılaşma hiç de hayallerini kurduğum gibi bir karşılaşma olmamıştı. Birbirini uzun zamandır göremeyen insanlar gibi ne konuşacağımızı bile bilememiştik. Hâlbuki yıllarca bu anı, hayallerimde daha romantik düşlemiştim. Birbirimizi gördüğümüzde her şeyin eskisi gibi olacağını düşünmüştüm. O sevginin aramızda duracağını ve hiç değişmemiş olacağını sanmıştım. Ama öyle bir sevgi yoktu. Zaten o sevgi var olsaydı şimdi bu durumda olmamamız gerekiyordu. Gerçekteyse konuşacak kelimelerimiz bile yoktu.

Bunca yıldan sonra ona bu kadar yakın ama binlerce kilometre uzak olmak tuhaftı. Ne hissettiğime emin olamadım. Hâlâ aynı yerde dikiliyordum. Dönerek denize doğru baktım

ve maviliğin o huzur veren renginde kendimi bulmayı umdum. Dalgaların kıyıya vuran seslerini dinleyerek gözüm ufukta öylece bakıyordum. Yıllar önce Duru buralardan gidelim dediğinde onunla gitmiş olsaydım hayatımız nasıl olurdu diye düşündüm. Tüm bunlara değmiş miydi? Benim açımdan bakıldığında elbette değmemişti. Sadece kaybolmuş yıllar ve pişmanlıkla geçen günler kalmıştı bana.

Duru'ya o zamanlar o kadar âşıktım, onun da beni sevdiğine o kadar inanmıştım ki beraber mutlu oluruz sanmıştım. Belki de nerede olduğumuzun önemi yoktu. Beraber olduktan sonra her yerde mutlu olabilir miydik bunu bilmiyordum. Yanılmıştım. Hem kendi düşüncelerimde yanılmıştım hem de Duru hakkında yanılmıştım. Duru eline geçen ilk fırsatta başka bir adamla buradan çekip gitmişti. Ne bir açıklama yapmış, ne de pişmanlık duymuştu. Şimdi duyduğu pişmanlığın sebebinin beni bırakıp bırakmaması olduğunu bile bilmiyordum. Yavaşça durduğum yerden geriye doğru yürümeye başladım. Artık ne burası bıraktığım yerdi, ne ben buradan giden adamdım, ne de Duru âşık olduğum kızdı.

Eve geldiğimde doğruca odama çıktım. Bugün Duru'yla karşılaşmamı ve konuşmalarımızı düşündüm. Özlemle karşılaşmak istediğim kişinin Duru olmadığını anladığımda yaşadığım hayal kırıklığı beni yerle bir etmişti. O kadar yıldan sonra bu benim için bambaşka bir duyguydu. Ama artık aramızda olması gereken o sihir yoktu. Onu gördüğümde heyecanlanmış, kalbim deli gibi atmıştı ama bir şeyler eksikti. Asla unutmayacağımı düşündüğüm şeyleri bir zaman sonra hatırlamakta zorluk çekiyordum. Zaman her şeyin ilacı diye boşuna dememişlerdi. Gerçekten de öyleydi. Ben değişmiştim. Duru değişmişti. Ada değişmişti. Artık o gençler değildik. Acılarla büyümüştük. Büyürken o coşkuyu da kaybetmiştik.

Artık her ikimiz de buradaydık ve geçmişten dersler çıkardığımız ortadaydı. Bir araya gelmemiz artık imkânsız gibi duruyordu. Aramızda sanki hiç duygu kalmamış gibiydi. Bir-

birimize karşı o kadar uzak, o kadar soğuk ve o kadar yabancıydık. Konuşmak için bile kendimizi zorlamıştık. Hâlbuki aramızda konuşacak o kadar çok şey, cevaplanacak o kadar çok soru vardı ki.

Belki benim huzursuz ruhum onun neden gittiğini ve o adamı bana neden tercih ettiğini öğrenmek istiyordu. Belki o da neden Ada'yla evlenip, neden Ada'yı terk ettiğimi bilmek istiyordu. Bunları konuşmadan huzura kavuşamayacaktım.



ON ALTI

Anıl Yankı'yı tekrar görme isteği ağır basınca, onu görmek için ne yapmam gerektiğini anneme sordum. O beni görmeye gelmediğine göre ben onu görmeye gidecektim. Annem onu okuldan alabileceğimi söyledi. Bu neden hiç aklıma gelmemişti? Okulun önüne gelince durdum ve saatime baktım. Bugün geldiğim güne oranla hava çok daha güzeldi, güneş de ısıtıyordu. Ne kadar soğuk olursa olsun havada baharı müjdeleyen bir tazelik ve canlılık vardı. Etraf çiçek kokularıyla dolmuştu. Birazdan Anıl Yankı okuldan çıkacaktı ve bu sefer onu bekleyen büyükbabası değil ben olacaktım. Akşamları onu babamın aldığını öğrenmiştim. Sabahları okula annesi bırakıyordu. Babam beraber gitmeyi teklif etse de kabul etmedim. Onunla iletişim kurmak için babamdan yardım beklemek istediğim bir şey değildi. Ben onun babasıydım. Baba olmak bile hâlâ garibime giden bir durum olsa da küçüklüğünü hiç görmediğim bir oğlum vardı.

Buraya gelerek risk aldığımın farkındaydım. Anıl Yankı'nın nasıl tepki göstereceğini bilmemek beni germişti. Bana ilk gün "O" demişti ve bugün baba demesini ummak hayalperestlikten başka bir şey değildi. Yine de bir yerden başlamam gerekiyordu. Ada ben evde kaldığım sürece oraya gidemeyeceğimi belli etmişti. Ben de ona gidemeyeceğime göre yapabileceğim tek şey okulun önünde Anıl Yankı'yı beklemek olmuştu.

Zil sesini duyduğumda heyecanlandım. İçeriden bağırarak ve koşarak çıkan onca çocuğun arasında oğlumu arıyordum.

Bahçedeki servislere gürültüyle binen çocuklara baktım. Belki de hiç değişmeyen sahne buydu. Biz de o yaşlarda aynı şimdiki gibi koşarak okuldan çıkar ve gürültüyle sokaklara dağılırdık. Daha dikkatli bakarak onu kaçırmamak üzere gözlerimi merdivene sabitlemiştim. Sonra onu gördüm. Merdivenlerden ağır ağır iniyordu. Onu gördüğümde gülümsedim. Onun o hali bana annesini hatırlattı. Ada da çok sakin bir çocuktu ve sakin bir genç kız olmuştu. Onunla o kadar çok dalga geçilirdi ki dikkat çekmemek için hayalet gibi dolaşırdı. Ama giydiği kıyafetler nedeniyle hep göz önünde dururdu. Anıl Yankı da sanki arkadaşı yokmuş gibi yalnız başına merdivenleri indi. Yanılıyor da olabilirdim. Yine de o merdivenlerden yalnız inmesi bana dokundu.

Hâlâ beni görmemişti. Ona doğru yürüdüm. Beni gördüğünde durdu ve sağa sola baktı. Büyük ihtimalle onu her gün okuldan almaya gelen büyükbabasını arıyordu. Ben de durdum. Çünkü beni gördüğünden beri hiç yerinden kımıldamamıştı. Birkaç çocuk ona çarpmasına rağmen olduğu yerde kaldı. Yürümediğini görünce ona doğru yavaşça gittim. Yanına geldiğimde, "Merhaba," dedim.

Gözlerini bana çevirmedi bile. Başı önünde, "Büyükbabamı bekleyeceğim," dedi doğruca.

Ona doğru eğildim. Başının hizasına geldiğimde gülümsedim. "Bugün seni almaya ben geldim," diyerek ona elimi uzattım. Bir adım gerileyerek benden uzaklaştı.

"Anıl Yankı."

Sesimin tonundan olsa gerek başını kaldırarak bana baktı. "Seni tanımıyorum. Annem tanımadığım insanlarla gitmemi istemiyor."

"Ben senin babanım."

"Benim babam yok. Sadece Cenk Abi var."

Cenk Abi de kimdi? Oğluma baba olmayı düşünen biri mi vardı? Ama onun babası bendim. Şimdiye kadar bir oğlum olduğunu bilmiyordum ama bildiğime göre bir başka baba-

sı olamazdı. Kendime sakin olmam gerektiğini söylesem de o kadar da sakin değildim ve ona doğru gittim. Ufacık elini tuttum. Elini elimden çekti ve benden uzaklaştı. "Büyükbabamı istiyorum," diye bağırdı. Etraftaki çocuklar onun bağırmasıyla çevremizde toplanmaya başladılar. Bunun üzerine bize doğru gelen kadını gördüğümde başımın dertte olduğunu anladım. Kadın sinirli olmasına rağmen oğlumun elini tutarak onu benden uzaklaştırdı ve son derece sakin konuşmaya başladı. "Beyefendi, hemen burayı terk edin."

"Ben Anıl Yankı'nın babasıyım."

Kadın şaşırarak önce bana baktı. Babaya benzer bir tarafımı görememiş olmalı ki hemen ardından çocuğa döndü. "Anıl, bu senin baban mı?"

"Hayır," dedi oğlum hiç tereddüt etmeden.

Bu sefer kadın daha çok sinirlendi. Yüzünü bana doğru çevirdi ve Anıl Yankı'yı arkasına doğru itti. "Polis çağırmadan hemen buradan gidin."

Onlara doğru bir adım attım. "Kanıtlayabilirim."

"Beyefendi, annesi bize sizin geleceğinizi söylemediği için çocuğu size teslim edemem. Onu almaya her zaman büyükbabası geliyordu," diyerek kibarlığını bozmadan konuşmaya çalışıyordu ama seyircilerimiz çoğalmaya başladığında benim de sabrım tükenmek üzereydi.

"Biliyorum ama bu sefer ben gelmek istedim."

Kadın telefonunu çantasından çıkararak birini aradı. Ben hiç kımıldamadan dikiliyordum. Konuşmaya başlayınca Ada'yı aradığını anlamıştım. "Ada Hanım, merhaba, kusura bakmayın sizi aradım ama burada bir bey var. Anıl'ın babası olduğunu iddia ediyor."

Ada'nın ne dediğini duyamıyordum ama kadın biraz dinledikten sonra tekrar konuştu.

"Bir dakika," diyerek telefonu yüzüme tuttu ve fotoğrafımı çekti. Ada'nın bunu istediğine inanamıyordum. Ne sanıyorlardı? Oğlumu alıp kaçacağımı mı? Kendimi çocuk hırsızı

gibi hissettim ve bu daha çok sinirlenmeme neden oldu. Hâlâ kaşları çatılı halde bana bakmaya devam eden kadına ben de kaşlarımı çatarak bakmaya başladım. Telefonla biraz uğraştıktan sonra tekrar konuşmaya devam etti. "Anlıyorum Ada Hanım ama Anıl gitmek istemiyor."

"Tamam," diyerek telefonu oğluma verdi.

Anıl Yankı bir süre hiçbir şey demeden annesini dinledi. Duyduklarından hiç memnun olmamış gibi, "Ama anne," diyen çocuk bana baktı. Biraz daha telefonu dinledi ve sonra, "Zorunda mıyım?" dedi. "Tamam," diyerek telefonu öğretmenine verdi. Hiç sesimi çıkarmadan karşımdakilerin konuşmalarını dinliyordum. Verdiğim karar herkesi zor duruma sokmuş gibiydi, onun için de buraya geldiğime pişman oldum. Keşke babamı dinleyip onunla birlikte gelseydim.

"Tamam, Ada Hanım. Bu tip şeyleri önceden haber verirseniz memnun oluruz. Diğer çocukların yanında hiç hoş olmuyor." Hâlâ bana bakıyordu. "Tamam, görüşürüz," diyerek telefonu kapadı.

Kadın bana doğru döndü. Yine de gözlerinde bana bakarken oluşan düşman ifade hiç değişmedi. "Kusura bakmayın. Biz tedbirimizi almak zorundayız."

"Sizi anlıyorum, siz de kusura bakmayın," dedim.

Anıl Yankı kadının yanından bana doğru yürüdü ve suratında gördüğüm şey kesinlikle mutsuzluktu. Buraya gelmemden hiç hoşlanmamıştı.

"Gidelim mi?" diye sorarak elini tutmak istedim ama elini arkasına gizledi. Kadının şaşkın bakışları arasında yan yana okulun bahçesinden çıktık. Anlaşılan işim kolay olmayacaktı.

Bir süre eve doğru yürüdük. Anıl Yankı yanımda sessizce yürüyordu. Bir kere daha eline uzandım ama yine elini arkasına sakladı. Ben de vazgeçtim. Onu da anlıyordum. Bir baban olmadığını sanırken bir gün yabancı bir adam geliyor ve senin baban olduğunu söylüyordu. O daha küçük bir çocuktu ve babasının bunca yıl nerede olduğunu bilmeden yaşamıştı.

Ona için bir yabancıydım, benden hoşlandığı da söylenemezdi. Üstelik benim de aklımda babasının yerine koyduğu Cenk Abisi vardı. Bu sessizlik rahatsız edici boyutlara gelmeden bir şeyler söylemem gerektiğinin farkına varmıştım.

"Derslerin nasıl?"

"İyi," dedi. Konuşma bitmişti. Tahmin ettiğim gibi tepkiliydi ama ben onun babasıydım. Her ne kadar ne yapacağımı bilmesem de bundan sonra bir baba gibi davranabilirdim. Sadece sakin olmalı ve hemen sinirlenmemeliydim. Aynı zamanda da pes etmemeliydim. Bunun üzerine tekrar bir soru sordum.

"Kaçıncı sınıftasın?"

"Bir."

"Okumayı öğrendin mi?"

"Zaten biliyordum."

Sonunda iki kelimelik bir cümle kurmuştu. Eve giderken birden yolda durdum. O da durdu. "Benim büyükanneme gitmek ister misin?"

"Annem okuldan çıkınca eve gitmemi istiyor?"

Tek kelimelik cevaplardan çok kelimelik cevaplara geçtiğimize göre doğru yoldaydım.

"Benimle olduğunu biliyor. İstersen annene sorabiliriz?"

"Benim telefonum yok," diyerek sonunda bana bakmaya başladı. O zaman bana ne kadar benzediğini de gördüm. Evet, davranışları Ada'ya benziyordu ama fiziksel olarak bana çok benziyordu. Ben ise ona her baktığımda annesinin o yaşlardaki halini görür gibi oluyordum.

"Benim var," dedim gülümseyerek. "Sadece annenin telefonunu bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi. Cebimden telefonu çıkararak ona uzattım.

Öylece bakmaya devam etti. Almak için hiç hareket yapmadı. "O zaman ara annene sor," diyerek telefonu ona doğru uzatmaya devam ettim. "Hadi," dedim tekrar.

Hiçbir şey demeden yüzüme baktı ve çekinerek telefonu aldı. Annesinin numarasını tuşladığında bir süre bekledi ve sonra telefon açılmış olmalı. "Anne, büyük nineye gidebilir miyim?"

Büyükanneme nine diyordu. Nedense bu gülümsememe neden oldu.

"Onunla," diyerek başını kaldırıp bana baktı.

Bana yine "O" demişti ve babası olmayan bir çocuk için baba demeye hiç de hevesli değildi.

"Tamam," diyerek telefonu kapatıp bana verdi. Telefonu cebime attığımda karşıya geçmek için elini tuttum. Bu sefer elimi bırakmadı ama karşıya geçtiğimizde hemen elini elimden çekti. Neden onu oraya götürüyordum, hiçbir fikrim yoktu. Ama geldiğim araba hâlâ büyükannemin bahçesindeydi ve belki de onu etkilemek istiyordum. Belki de bu şekilde onun ilgisini çekebilirdim. Arabanın hoşuna gideceğini sanıyordum. Bir baba olarak onun ilgisini çekemediğimin farkındaydım. Ya bilerek bir tepki gösteriyordu ya da gerçekten benim yerime koyduğu adamı seviyordu. Anıl Yankı tüm geçmişimi temize çekebilirdi. Tüm pişmanlıklarımı onun sevgisiyle alt edebilirdim. Sadece sabırlı olmam gerekiyordu. Sadece sabır. Sessizce yanımda yürümeye devam etti.

"Buraya sık geliyor musun?" diye sordum. *Pes etmek yok*, diyerek içimden kendi kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

"Evet."

"Kiminle?"

"Annemle."

Yine eski soğukluğuna dönmüştü. Aynı Ada gibiydi. Onun kadar çekingen ve iletişime kapalıydı. Bahçe kapısının önüne geldiğimizde kapıyı yavaşça açtım. İçeri girmesi için yana çekildim. Bahçeye girdiğinde Anıl Yankı'nın gözü direkt arabaya kaydı. Etkilendiği belliydi. Ben de o yaşlarda arabalara meraklı bir çocuktum. Arabaya doğru gitti ve yanında durdu. Sonunda onu etkilemeyi başarmıştım. Her ne kadar bunun

benimle bir ilgisi yoksa da en azından benim olan bir şey ilgisini çekmişti.

Yanına doğru gittim hâlâ arabaya bakıyordu ve cama doğru eğilerek içini görmeye çalıştı. Bunun üzerine "Beğendin mi?" diye sordum.

"Güzel araba, senin mi?" Verdiği cevaba gülmek istedim ama o kadar ciddi duruyordu ki gülersem bozulur diye gülmeden konuştum. "Evet, binmek ister misin?"

"Evet," dedi hevesle ama sonra ne düşündüyse, "Hayır, annem kızar," dedi ve arkasını dönerek eve doğru gitti.

Arabaya bile ilgisi kısa sürede geçmişti. İşim gerçekten de zordu. Kapıda büyükanneme sarıldı ve içeriye girdi. Büyükannem bana bakarak gülümsedi. Ona doğru gittim. Beni gördüğü gibi boynuma sarıldı ve kulağıma, "Bir yerden başlaman gerekiyordu," diye fısıldadı. Ona gülümsediğimde, "Doğru yoldasın," diyerek göz kırptı.

Değişmeyen tek şey belki de buydu. Büyükannem ben çocukken de aklımdan geçenleri bilirdi. Bazen onun aklımı okuduğunu düşünürdüm ve o yeteneğin bende de olmasını dilerdim. Ama böyle bir yeteneğim ne yazık ki yoktu.

Bir yerden başlamam gerekiyordu ama başlangıç hiç de iyi olmamıştı. Ben de büyükannemin elini tutarak içeriye girdim. Anıl Yankı çantasını koltuğun üstüne koymuş, pencereden bakıyordu. Baktığı şey arabaydı her ne kadar içi gitse de annesini dinleyecekti.

"Yankı, kek yer misin?" diye soran büyükanneme her ikimiz de, "Evet," dedik. Yankı pencerenin önünden geldiğinde büyükannem, "Hem de havuçlu," dedi gülerek. Büyük ihtimalle ikimizin de en sevdiği kek buydu.

Oğlum, "Seni seviyorum nine," diyerek büyükannemin peşinden mutfağa gitti.

Bir gün o kelimeleri bana da söylemesini istiyordum. Bunun için zaman vardı. Ben ona gerçek bir baba olduğumda bunları ondan duyacağımı düşünerek koltuğa oturarak mut-

faktan çıkmalarını bekledim.

Bir süre sonra ellerimizde kek tabakları, oturuyorduk. Anıl Yankı'nın tabağındaki kekler bittiğinde yüzünde beliren mutlu ifadeye baktım. Tabağımı sehpaya koymak için gözlerimi ondan kaçırdım ve büfenin üstünde duran fotoğrafı o zaman fark ettim. O akşam ve ertesi gün bunu fark edememiş olmama şaşırdım.

Elimdeki tabağı sehpanın üstüne bırakarak büfeye doğru gittim. Fotoğrafı elime aldım. Bu Ada'nın ve Anıl Yankı'nın bir fotoğrafıydı. Oğlum küçüktü. Sanırım birkaç aylık olmalıydı. Çıplak vaziyette Ada'nın kucağında duruyordu. Yüzü görünmüyordu ama Ada ona doğru eğilmişti ve sevgiyle oğluna bakıyordu. Yüzündeki huzurlu ifade ve mutluluk görülmeye değerdi. İlk defa Ada'yı bu kadar mutlu görüyordum. Uzun yıllardan sonra ilk kez bir fotoğrafa bakarken huzur duydum. Ada'nın oğluna sevgiyle bakan yüz ifadesi beni etkilemişti. Onu terk eden, acılar çekmesine neden olan bir adamın çocuğuna sevgiyle bakması ve o bebeği istemesi bana farklı duygular yaşatıyordu. O fotoğrafı gördüğümde neler kaçırdığımın da farkına varmıştım. Hem de bir hiç uğruna.

Büyükannem yanıma gelerek elimdeki fotoğrafa baktı. "Ne kadar güzel günlerdi, keşke o anlarda burada olsaydın da oğlunu ve karını görebilseydin," dedi.

Ona doğru döndüm ve o anda dudaklarımdan, "Keşke," kelimesi fısıltı halinde döküldü.

Arkamı döndüğümde Anıl Yankı elinde kek, dikkatlice bana bakıyordu. Geçip giden onca zamanı telafi edebilir miydik bilmiyordum ama gülümseyerek ona doğru gittim. Onun saçlarını okşayarak koltuğa oturdum. Böyle bir şey beklemediği için şaşırarak bana baktı. Kendi kendime, "Vazgeçme Yankı," diye mırıldandım. "Vazgeçme. O senin oğlun."

Anıl Yankı ile eve geldiğimizde neredeyse akşam olmak üzereydi. Sonra da annesi onu almaya geldi. Benim orada olduğumu bildiği için arabadan bile inmeden çocuğu alıp gitti.

Odama çıktığımda bugün oğlumla geçirdiğim saatleri düşündüm. Onu oğlum olarak düşünmek nedense çok hoşuma gitmişti.

Oğlum!

Kelimenin güzelliği içimi umutla doldurdu. Her ne kadar bana baba demese de o oğlumdu.

Akşam olduğunda elimde telefon öylece Anıl Yankı'nın aradığı annesinin telefon numarasına bakıyordum. Şimdi onu arayıp aramamak arasında gidip geliyordum. Aradığımda ona ne söyleyeceğimi de bilmiyordum. Sonuçta Ada ile halen evliydim ve bu durumda onu aramaya hakkım varmış gibi geliyordu. Bu hak kelimesi gülümsememe neden oldu. Onunla ilgili hiçbir şeye hakkım yoktu. Onu o yatakta bırakıp gittiğim gün bütün haklarımı kaybetmiştim. Ada'nın hâlâ nasıl benimle evli kalabildiğini anlamasam bile bunun da uzun sürmeyeceğini hissediyordum.

İlk günün dışında onu bir daha görmemiştim. Bu şekilde ne kadar daha devam edecek bilmiyordum ve bu bilinmezlik bana kendimi huzursuz hissettiriyordu. Onunla konuşmalıydım ve açıklayabilirsem neden gittiğimi açıklamalıydım. Bunun nasıl olacağını bile bilmiyordum. Kendime bile neden gittiğimi açıklayamamışken Ada'ya nasıl açıklayacaktım? Bu şekilde de devam etmesi mümkün değildi. Eninde sonunda birbirimizle konuşmamız gerekecekti.

Beni gördüğünde ilk yaptığı şey suratımın ortasına bir tokat indirmek olan Ada'ya ne söyleyeceğimi bilmeden odamda turlamaya başlamıştım. Buna bir son vermeliydim. Onunla konuşmalıydım, gerekirse ayaklarına kapanıp af dilemeliydim. Yüzüme bakmıyor oluşu beni daha çok germişti. En azından oğlumun geleceği için bir araya gelip konuşmamız gerekiyordu.

Sonunda tüm cesaretimi topladım, parmağımı numaranın üstüne bastırdım ve telefon çalmaya başladı.

İkinci çalıştan sonra telefon açıldı. "Efendim," diyen sesini

duyduğumda ne diyeceğimi bilemedim.

"Merhaba Ada."

"Ne istiyorsun?" dedi hiç düşünmeden.

Artık eskisi gibi ona istediğim şeyleri yaptıracak durumda değildim. Ne istiyordum? Ben de bilmiyordum ne istediğimi, bu sorunun cevabını yıllardır bulamamıştım. Şimdi buna nasıl cevap verebilirdim ki?

"Konuşmak," dedim sonunda. Kelime ağzımdan o kadar şiddetli çıkmıştı ki bir an nefessiz kaldım.

"Konuşacak bir şeyimiz yok. Bugün avukata vekâletname verdim, en kısa sürede senden boşanacağım. Eğer merak ettiğin buysa."

Nedense böyle bir cümle bekliyordum. Bu beni hiç şaşırtmamıştı. "Bunu yapacağını biliyordum," dedim.

"Ne bekliyorsun, bunca sene sonra seni gördüğüme sevinmem mi gerekiyordu?"

"Konuşmamız gerekmiyor mu?"

"Artık gerekmiyor. Konuşmak için zamanın olmuştu ve sen bunu yedi yıl boyunca hiç yapmadın. Şimdi konuşmanın hiçbir anlamı yok."

Haklıydı, konuşmak için zamanım vardı ama susmuştum. "Lütfen," diyebildim. Zaten ne diyeceğimi ben de bilmiyordum.

"Geç oldu. İllaki konuşmak istiyorsan yarın fabrikaya gel," dedi ve benim bir şey dememe fırsat vermeden telefonu kapattı.

Uzun bir süre telefona öylece baktım. Ne bekliyordum? Ada yıllar önceki o saf kız değildi. Büyümüştü ve tek başına bir çocuk yetiştirmişti. Bir işi vardı ve ne istediğini biliyordu. Beni istemediğini anlamak için aptal olmak gerekiyordu. Uzun süre hiçbir şey düşünmeden oturdum. Kayıp giden yılları düşündüm.

Şimdi geldiğim noktada anılarımla baş başa kalmıştım. Yıllar geçtikçe vicdanımı susturamamış ve bir oğlum oldu-

ğunu bile bilmeden tehlikenin kıyısında yaşamıştım. Hâlâ ne yapacağına karar verememiş, güvenilmez bir adamdım. Yıkılması için arkamda bıraktığım kız dimdik ayakta kalmış ve ben yıkılmıştım. Ada'nın benden boşanmasını gerçekten istiyordum. Onun mutlu olmasını ve benimle hiçbir bağının kalmamasını istiyordum. Ona yaptıklarımı telafi etmezdi bu istediğim, biliyordum ama bundan başka onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Onun hayatından tamamen çıkmak beni rahatlatacaktı ve büyük olasılıkla bu onu da rahatlatacaktı. Şimdi tek düşündüğüm oğlum olmalıydı. Hayatımı belki de onunla temize çekebilirdim. Yeni başlangıcımın sebebi olabilirdi. Anıl Yankı benim temiz sayfam olabilirdi. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum ama odaklanmam gereken nokta o olabilirdi. Bana hâlâ "O" diyen, benimle olmaktan pek de keyif almayan oğlum.

Benim yerime Cenk denen adamı koyan oğlum.

Duru'ya iyi bir sevgili olamamıştım. Onunla birlikte olduğum o yıllarda onun duygularını belki de görmemiştim. Ne istediğini bilememiş ve sonunda beni terk etmesine neden olmuştum. Ada'ya iyi bir koca olamamıştım. O kızın en masum duygularını kullanmış ve verdiğim hiçbir sözü tutmamıştım. Sadece kendimi düşünmüş ve onun ne olacağını bile umursamamıştım. Aileme iyi bir evlat olamamıştım. Tek çocukları olarak yıllarca onları belirsizliğe sürüklemiş ve acı çekmelerine neden olmuştum.

Ne kendime, ne de sevdiklerime hayrım dokunmuştu. Şimdi buradaydım ve bana verilen bu son şansı kullanacak, oğluma iyi bir baba olacaktım. Bunun için ne gerekiyorsa yapacaktım. Elimde kalan tek şey de oğlumdu.



ON YEDİ

Sabah uyandığımda mis gibi bahar havasını içime çekerek giyindim. Bugün benim için büyük gün olabilirdi. Bugün eski Yankı'dan içimde ne varsa tekrar bulma günümdü. O adamın bir zamanlar burada çok seveni vardı. Arkadaşları, dostları vardı. Ruhumun kirlenmiş ve örselenmiş yerlerini burada temizler ve tekrar iyileştirebilirdim. Burası evimdi. Yıllarca hasretini çektiğim yerdi. Tüm hayatım ve beni ben yapan her şey buradaydı. Tek yapmam gereken bundan sonra herkese dürüst olmak ve hayatımı yeniden düzene koymaktı. Bunu kendim, ailem ve en önemlisi oğlum için başaracaktım.

Bir önceki gece yaşadıklarımı hatırlamıştım ve bütün geceyi uykusuz geçirmiş, ancak sabaha karşı uykuya dalabilmiştim. Belki de kendi kendime günah çıkarmış ve bugüne nasıl başlayacağıma karar vermiştim. Hiçbir şeyi geri alamazdım, keşke alabilseydim.

Aşağıya indiğimde bizimkiler çoktan kahvaltı masasına oturmuşlardı. Terasa çıkarak annemi öptüm ve yanına oturdum. Annem yüzüme bakarak gülümsedi. O gülümseme için bile her şeyi yapabilirdim.

Kahvaltıdan sonra babamla birlikte fabrikaya gittim. Orayı gördüğüm anda ne kadar değiştiğini de anladım. Büro olarak kullanılan kısım yenilenmiş ve dış yüzeyi camla kaplanmıştı. Daha modern ve güzel görünüyordu. Bahçe kapısından binaya bakarken durdum. Babam da yanıma gelerek durdu.

"Tüm bunları Ada yaptı," dedi.

"Güzel olmuş."

Babam, "Evet, o kızın zevkine gerçekten güveniyorum," diyerek binanın girişine doğru yürüdü. Aynı kızdan mı bahsediyorduk, emin değildim. Benim tanıdığım Ada bir zamanlar oldukça zevksiz bir kızdı. Gülümsedim. O artık benim tanıdığım Ada değildi. O bambaşka bir kızdı. Benim tanıdığım Ada'nın, şimdiki Ada'yla uzaktan yakından bir ilgisi kalmamış gibiydi.

İçeri girdiğimde gerçekten modern bir binayla karşılaştım. Üç katlı binaya eskiden olmayan bir asansör konulmuştu. Binanın içi de yenilenmişti ve eğer bu Ada'nın zevkiyse, gerçekten güzel olmuştu. Üçüncü kata çıktığımızda babam önde, ben arkada, Ada'nın odasına doğru gidiyorduk. Babamın eski odasını kullandığını fark ettiğimde Ada'nın yerinin doldurulamaz olduğunu anladım. Sonunda babam kapıyı açtığında onu güler yüzüyle Ada karşıladı. Kısa kollu, dizlerinin hemen altında biten gri bir elbise giymişti ve inanılmaz güzel görünüyordu. Onu görmediğim süre içinde bu kız gerçekten çok güzelleşmişti. Eskiden giydiklerini düşündüğümde zevkinin bile değişmiş olduğunu fark ettim.

"Hoş geldin baba," diyerek babamı öptü. Şaşırarak ona baktım. Babama baba diyeceği hiç aklıma gelmemişti.

"Hoş bulduk kızım," diyerek oturan babama baktı ve sonra da bana doğru döndü. Yüzündeki gülümseme silindi. Bakışları değişti. Babama bakan gözleri, tıpkı yıllar önce bana baktığı gibi sevgi doluydu. O bakışları hiç kaybetmemişti, sadece artık bana öyle bakmıyordu. Hiçbir şey demeden masasına doğru gitti. Ben de kapıdan girerek babamın karşısına oturdum. Anlaşılan selam bile verilmeyecek kadar kötüydüm.

Babam doğrudan konuya girdi. "Dün konuşmuştuk kızım, ne öneriyorsun?"

"Yabancı dil bildiği için ihracat kısmına bakabilir baba."

Babam bana dönerek baktı. O bir şey demeden ben, "Olur," dedim.

Kısaca işlerin nasıl yürüdüğünü anlattı. Onu dinlerken işi-

ne ne kadar bağlı olduğunu anladım. Ada gerçekten de profesyonel bir çalışan olmuştu ve babam onunla çalıştığı için oldukça mutluydu. Söyleyecekleri bittiğinde dönüp bana baktı. Gözlerinin güzelliğinin hâlâ beni etkilediğini anladığımda bir an sıkı bir yumruk yemiş gibi nefes alamadığımı hissettim. Sadece o gözlerde artık sevgi yoktu. Babam ve Ada işlerden konuştular, ben de dinledim. Sonra babam bana dönerek, "Ben biraz fabrikayı gezeceğim," dedi ve ayağa kalktı. Kapıdan çıkarken onun arkasından baktım. Konuşalım diye bizi yalnız bırakmıştı. Kapı kapandığında başımı çevirerek masanın arkasında oturan Ada'ya baktım.

"Dinliyorum," dedi.

Dün gece ona konuşmak istediğimi söylemiştim. Şimdi sıra bana gelmişti. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne söylesem beni affederdi acaba?

Affedilmek istiyor muydum?

Ben Duru'yu hâlâ affedememiştim. Ada'ya yaptıklarım Duru'nun bana yaptıklarından daha kötüydü. *Beni affet*, demek şimdi düşündüğümden de zor olacaktı. Yine de şansımı denemeye karar verdim.

"Ne söylesem beni affedersin Ada?"

Söylediklerime inanamıyormuş gibi yüzüme baktı. Yüzündeki alaycı ifade canımı sıksa da sesimi çıkarmadım. Buraya anlaşabileceğimiz bir yol bulmaya gelmiştim, kavga etmeye değil.

"Seni asla affetmem, onun için çeneni yorma."

"Bu konuda gerçekten üzgünüm, bana inanmalısın."

"Şaka mı bu?" diyerek güldü. "Söylediğin tüm o yalanlardan ve yaptıklarından sonra sana inanmamı mı istiyorsun gerçekten?"

"Özür dilerim. Eğer bu yaptıklarımı telafi edecekse ömrümün sonuna kadar senden özür dileyebilirim."

Bir süre bana bakarak bekledi ve sonra arkasına yaslandı. "Senden hiçbir şey istemiyorum, buna özürlerin de dâhil.

Avukata vekâletname verdim. Zorluk çıkarmadan boşanmayı kabul et yeter. Bana bu kadarını borçlusun."

"Çıkarmam," dedim, gözlerinin içine bakarak. Bakışlarını benden çekerek önüne döndü.

"İyi. Şimdi işlerim var. Sekretere söyle, sana ihracat bölümünün yerini göstersin," diyerek önündeki dosyayı çekti.

Bense oturmaya devam ediyordum. Dosyadan başını kaldırıp bana bakarken bir kaşı da "Hâlâ burada ne arıyorsun?" dercesine havaya kalktı.

"Benden bu kadar nefret ederken oğlumuza neden Yankı adını koydun?"

Önündeki dosyayı kapattı. Bir süre bir şey demeden bana baktı. Sonra arkasına yaslanarak, o buğulu sesiyle yavaşça konuştu. "Şimdi ona oğlumuz deme hakkını kazandığını sana düşündüren nedir, söyler misin?"

"O bizim oğlumuz, Ada."

"O benim oğlum. Sadece spermlerini vermiş olman onu senin oğlun yapmaz. Bu yaşına kadar yanında değildin. Varlığından bile habersizdin. Onu tanımıyorsun bile. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmiyorsun. Babasız yaşadığı o yılların ondan neler götürdüğünü anlamıyorsun. Gelir gelmez ona oğlum diyemezsin."

"Ne söylesen haklısın ama onun varlığından bile habersizdim."

"Aramış olsaydın bilirdin. Bunun suçu bana ait değil."

"Özür dilerim, sadece neden adını Yankı koyduğunu öğrenmek istiyorum."

Masaya doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Ben koymadım. Benim koyduğum isim Anıl. O ismi annen koydu. Senden haber almadan geçen onca zaman boyunca çok acı çektiler ve ben isteklerini kıramadım. Onun için bundan bir şey çıkarma."

Ben de ona doğru eğildim. Gözlerini benden kaçırmadığı için ben de kaçırmadım. O gözlerin bunca seneden sonra

bana nefretle bakmasına bile aldırmadım.

"Neden doğurdun Ada? Benden bu kadar nefret ederken neden benim çocuğumu doğurdun?"

Hiçbir şey demeden yüzüme baktı. Zayıf yerine dokunmuştum. Gözlerinden bir an bir üzüntü geçer gibi oldu. "Hamile olduğumu öğrendiğimde aldırmak için çok geçti."

"Yani geç olmasaydı aldıracak mıydın?"

"Hayır aldırmazdım. Oğlumu çok seviyorum. Hayatımda olduğu için şükrediyorum. Ona dürüst olmasını, insanlara değer vermesini, verdiği sözleri mutlaka tutmasını ve o sözlerin bir önemi olduğunu öğretiyorum. Her ne kadar babası olacak adamın tüm bu erdemlerden haberi olmasa da."

Ada gerçekten de çok değişmişti. Şimdi karşımda ne istediğini bilen, ayakları yere basan ve özgüveni yerinde biri vardı. Bana söyledikleri için onu suçlamaya hakkım yoktu. Bahsettiği o erdemleri ona göstermediğimi biliyordu.

"Anıl'ın üzülmesini istemiyorum," dediğinde ona baktım. "O her şeye rağmen mutlu bir çocuk ve öyle kalmasını istiyorum. Bunu sakın bozma."

Anıl Yankı'dan bahsederken sesinin tonundan ve yüzünün şeklinden onu çok sevdiğini anlamıştım. Eskiden onun yüzüne baktığımda beni sevdiğini de anlardım. Şimdi bana bakarken gözlerinde sadece yoğun bir nefret vardı. O sevgi dolu bakan kızı bu hale getirdiğim için gerçekten üzülmüştüm. Ona yaptıklarım yüzünden vicdanım rahat değildi. Beni affettiğini duymadan da rahat etmeyecekti. Karşısında oturmuş ne söyleyeceğimi bilmez halde ona bakıyordum. Benim konuşmayacağımı anladığında bana doğru eğildi.

"Bir daha okula habersiz gitme. O gün tatsızlık olmasın diye kabul ettim."

"Özür dilerim. Bu kadar zor olacağını sanmıyordum."

"Kolay olmayacağını anlaman gerek. Anıl'la görüşmene engel olmayacağım ama bir daha böyle bir şey yaptığında haberim olursa sevinirim."

"Onunla iletişim kurmaya çalışıyorum ama bunda başarılı olduğum pek söylenemez."

"Neden şaşırmadım acaba?" dedi bakışlarını benden çekmeden. Onun gözünde güvenilmez bir adamdan başka hiçbir şey değildim. Bunu ona kanıtlamıştım ve şimdi ne söylesem inanmayacaktı. Gözlerime bakarak konuşmaya devam etti. "Ne bekliyordun Yankı? Yıllarca bir baba görmeden büyüdü ve şimdi sen geldin diye boynuna mı sarılacaktı? Baba diye sana mı koşacaktı? Onun sevgisini kazanmak için çabalaman ve verdiğin sözleri tutman lazım. Bunun senin için ne kadar zor olacağını biliyorum. Oğlumun tek şanssızlığı verdiği sözleri tutmayı bilmeyen bir babasının olması ne yazık ki. Baba kelimesinin içini doldurman lazım. Oğlumu üzersen bir daha onun yüzünü bile göremezsin."

"Onunla daha çok vakit geçirmek istiyorum."

"Bence de geçirmelisin. Her ne kadar hak etmesen de onun babasısın. Onun seni tanımasını istiyorum. Bunu gerçekten çok istiyorum. Çünkü seni tanıdıkça, o zaman bir babanın yokluğunun o kadar da kötü olmadığını anlayacaktır."

Söylediği kelimeler yüreğimi dağlamaya devam ediyordu. Ona verecek tek bir cevabım bile yoktu.

"Oğluma yanlış mı yapacağımı düşünüyorsun?"

"Umarım yapmazsın."

"Haklısın, hiçbir şeyi doğru yapamadım. Belki bundan sonra yapmaya çalışırım."

"İyi, senin ve ailenin adına sevinebilirim yalnızca. Umarım bundan sonra en azından onları üzmezsin. Senin gibi bir evladı hak etmiyorlar."

"Ne söylesen haklısın."

"Bu arada, Duru bir senedir burada. Bilmiyorsan bil diye söylüyorum. Belki birlikte bundan sonra bir geleceğiniz olur."

"Onu gördüm," diyerek Ada'nın gözlerinin içine baktım. Hiçbir duygu belirtisi geçmedi gözlerinden. Duygudan arınmış bir ifadeyle bana bakıyordu. "Onunla görüşüyormuşsun."

"Evet, hiçbir düşmanlığı ömrünün sonuna kadar sürdürmeye değmez. Aslında onun için üzüldüğümü bile söyleyebilirim. Beklemeyi ve ders çıkarmayı bilirsen zaman insana çok şey öğretiyor. Belki yaralarınızı birlikte sarmayı öğrenebilirsiniz. Aslında birbirinize çok benziyorsunuz. Karşınızdaki insanların duygularını önemsemeyen, bencil insanlarsınız. Birlikte mutlu olacağınıza eminim."

Söylediklerinde o kadar haklıydı ki her ne kadar umursamaz davransa da onu çok kırdığımı görebiliyordum.

"Ada."

"Konuşma bitmiştir. Birazdan misafirim gelecek. Onun için artık gitmeni isteyeceğim."

Yerimden kalkarak kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açıp çıktığımda bana bakan kıza gülümsedim. Ona doğru gidip, "İhracat bölümü nerede?" diye sordum. Kız, "Birinci katta," dedi. Tam dönüp çıkacaktım kapıdan giren adam dikkatimi çekti.

Kız, gelen adama bakarak yerinden kalktı. "Hoş geldiniz Cenk Bey, Ada Hanım müsait, girebilirsiniz," dedi.

Adam teşekkür ederek biraz önce çıktığım odanın kapısını açtı ve kapıdan girerken gözlerim Ada'nın yüzüne takıldı. Gülüşü benim bile aklımı başımdan almıştı. Kapı kapanınca kıza doğru döndüm. "Kim bu?"

"İzmir'in tanınmış iş adamlarından Cenk Soylu," diyerek bana gülümsedi.

"Tanımıyorum, demek ki o kadar da tanınmıyormuş," diyerek onun şaşkın bakışları altında oradan çıktım.

Sinirle kızın tarif ettiği yere doğru gidiyordum. Cenk denen adam buraya bu kadar kolay gelebiliyorsa ilişkileri sandığımdan bile ileri olmalıydı. Anıl Yankı'nın benim yerime o adamı koymasını şimdi daha iyi anlıyordum. Dış İlişkiler yazan kapıdan girdiğimde içerdeki adam gözlüklerini burnunun ucuna kadar indirip bana baktı.

"Yankı!" diyerek yerinden kalktı.

Ona dikkatli bakınca adamı tanıdım. Daha önce de burada çalışıyordu. O zaman da yaşlı biriydi ama şimdi sanki her an ölecekmiş gibi duruyordu.

"Baban döndüğünü söylemişti. Artık burada mısın?"

"Evet, Nezih Amca," diyerek birbirimize sarıldık.

"İyi oldu oğlum. Sen gittiğinden beri çok acı çektiler. Artık yanlarında kal."

"Artık burada çalışacağım."

"Biliyorum, Ada Hanım söyledi. Benim de artık emekli olma vaktim gelmişti."

Bana gösterdiği masaya oturdum. Yıllarca ne iş bulsa yapan biri olarak bu kadar düzenli bir hayata nasıl alışacağımı bilmiyordum. Üstelik şimdiye kadar yaptığım işlerin hepsi bedenen yapılan işlerdi. Bu oda birkaç dakikada beni boğmaya yetmişti. Benim gibi biri için fazla klostrofobikti. Aylarca kaldığım hücreden sonra bu tip yerlerde kalamıyordum. Kalp ritmim hızlanmış ve ensemden aşağı bir ter damlasının sırtıma doğru indiğini hissetmiştim. Pencereyi açmama rağmen bu duyguyu yenemedim. Yerimden kalkarak dışarı çıktım. Binadan çıkana kadar durmadım. Sonunda bahçeye çıktığımda derin bir nefes aldım. Kapının önündeki banka oturdum ve kalbimin normale dönmesini bekledim. Daha ilk günden çuvallamıştım.

Üstelik tüm bunlara karşın aklım yukarıda, Ada'nın odasındaydı. Cenk yakışıklı bir adam sayılırdı. Tamam, sayılmazdı, adam resmen yakışıklıydı. Oğlumun bahsettiği Cenk bu olmalıydı, eğer başka bir Cenk daha yoksa tabii. Hâlâ gözlerimin önünde Ada'nın ona gülümseyen görüntüsü vardı. Bu beni neden bu kadar rahatsız etmişti bilmiyordum. O kız beni sevmiyordu. Tamam, bir zamanlar sevmiş olabilirdi ama artık sevmediğine emindim. Şimdi her ne kadar hâlâ karım olsa da kısa bir süre sonra artık karım da olmayacaktı. Onun hayatında söz söyleme hakkım yoktu. Tüm bunları düşünürken kapıdan çıkan çifti gördüğümde Ada ile göz göze geldim. Ya-

nında Cenk denen adam da vardı. Nereye gittiklerini gerçekten merak etmiştim. Ada yanımdan geçerken durdu ve bana doğru döndü. Ne kadar benden nefret etse de yine eski Ada'ydı. Beni bu şekilde gördüğünde yanımdan geçip gidememişti. İşte Duru ile de bunun için konuşuyordu. Bu kızın kalbinde kine nefrete yer yoktu. Ada sevgi insanıydı ve benim gibi bir adamı yaşantısına katarak acı çekmişti.

Bana doğru hafifçe eğildi. "İyi misin?" diye sordu.

İyi miydim?

Kesinlikle değildim. Hiç iyi değildim. Dibe batmış bir yaşamım vardı. Yıllarca buraya dönmemek için her türlü zorluğu yaşamış ve bunun için iki sene özgürlüğümden mahrum kalmış ama yine de buraya kendi isteğimle dönmüştüm. Giderken arkamda bıraktığım kız bir afete dönüşmüştü ve benden ölesiye nefret ediyordu. Varlığını dönene kadar bilmediğim ve benden hoşlanmayan bir oğlum vardı. Eski sevgilim gözümün önündeydi. Ne yapacağına karar verememiş, aklı karışık bir kafam vardı. Yüzlerine her baktığımda onlara yaşattığım acıları hatırladığım bir ailem vardı.

İyi miydim?

Bu durumda nasıl iyi olabilirdim ki?

Tüm bunları düşünürken sadece Ada'ya bakmıştım. Kızın yüzündeki ifadeden onu da rahatsız ettiğim belliydi. Elini omzuma koydu ve bana tekrar, "Bembeyazsın, iyi misin Yankı?" diye sorduğunda kendime geldim.

"Evet," dedim gözlerinin içine bakarak. Gözlerini benden ayırmadı. Gözbebeklerindeki renk değişimini görebiliyordum. Yeşil ve mavi benekler birbiri ile dans ediyordu. Biraz sonra, orada olduğunun bile farkına varmadığım adam, "Gidelim mi Ada?" demeseydi biz onunla o şekilde birbirimize bakmaya devam edecektik.

"İyiyim ben," dediğimde başka bir şey demeden yürüdü ve adamın kapısını açtığı arabaya bindi. Bahçeden çıkarken ben hâlâ aynı yerde oturmuş, onlara bakıyordum.

Kendime geldikten sonra yavaşça içeri girip bana verilen odaya doğru yürüdüm. İçeri girdiğim anda yine aynı duygular beni boğmaya başladı. O an bir şeyden emin oldum, kesinlikle burada çalışamazdım. Nezih Amca bana bakarak bir aksilik olduğunu anlamıştı.

"Hasta mısın oğlum?"

"Bilmiyorum ama burada kalamam," diyerek odadan çıktım. Koridorda babamla karşılaştığımda yüzüme baktı. "İyi misin?" diye sordu.

"Burada kalamam baba," diyerek yürüdüm. O da arkamdan geldi.

Arabaya bindiğimizde eve gideceğine arabayı Cunda'ya doğru sürdü. "Baba oğul bir yemek yiyelim," dedi ve ondan sonra hiçbir şey konuşmadan Cunda'ya doğru gittik. Oraya vardığımızda buranın beni rahatsız etmesini beklememe rağmen rahatsız olmadığımı hissettim. Deniz kenarındaki balık restoranlarından birine girdiğimizde menüden istediği şeyleri söyledi ve bana doğru döndü.

"Ne oldu Yankı?"

"O odada çalışamam baba," dedim lafı uzatmadan.

"Neden?"

"Aylarca hapishanede hücrede kaldım ve tam dayanma noktamın sonunda beni oradan çıkardılar. O zamandan beri o kadar dar odalarda kalamıyorum. Üzgünüm ama o bölümde çalışamam."

"Neden girdin hapse?"

"Uzun hikâye baba, konuşmaktan da hoşlanmıyorum. Belki daha iyi olduğum zaman anlatabilirim."

Hiçbir şey demeden uzun bir süre yüzüme baktı. Ben hak etmedikleri kadar kötü bir evlattım. Tek düşüncem bundan sonra onları bir daha üzmemekti. Sonunda babam konuştuğunda rahatladım. Bu sessizlik beni deli etmek üzereydi. Bana bağırmaları, vurmaları, hakaret etmeleri bu sessizlikten daha iyiydi. Buraya gelirken bu kadar kötü olacağımı düşünsey-

dim gelmeyeceğimi anlamıştım. Ama artık buradaydım. Tüm bunların üstesinden gelmeli ve normal yaşantıma geri dönmeliydim. Normal bir yaşantım olabilirse tabii.

"O zaman benim odamda çalış. Ben zaten fazla gelmiyorum fabrikaya. Belki annenle birlikte biraz tatil yapabiliriz. Ada'yı yalnız bırakmamak için baş başa bir tatili uzun zamandır yapamadık.

"Odanı Ada'ya vermişsin."

"Evet, onun yanındaki odaya taşındım. Orada çalışabilirsin. Ben Ada ile konuşur, gerekli ayarlamaları yaparım."

"Teşekkür ederim baba."

"Sen sadece çalışmak istiyor musun, onu söyle."

"Evet istiyorum."

"Tamam, o zaman," diyerek bana bakmaya başladı. O sırada gelen yemeklere odaklandım. Garson gittiğinde önümdeki balığa bakarak konuştum. "Ada boşanmak için başvurmuş."

"Evet, bize söyledi. Nedenlerini açıkladı ama açıklamasa bile ona bunu asla sormazdım."

"Neden bunu şimdiye kadar yapmadı? Benden hiç haber alamamıştı. Ya dönmeseydim ne olacaktı?"

"Bilmiyorum, aslında biz kendisine teklif ettik. Boşanabileceğini söyledik. Evlendiğinin ertesi günü gitmiştin ve yıllar geçmiş ama senden hiç haber alamamıştık. Ada çok gençti, yaşayıp yaşamadığını bile bilmediği birini beklemesini istemedik. Ama o bekledi. Neden beklediğini bilmiyorum. Belki bunu ona sorman lazım."

"Bana bunu anlatacağını sanmıyorum."

Masanın üstünden uzanarak elimi tuttu. Bir süre elimi tutan ellerine baktım. Hâlâ çok güçlüydü. "Senin yüzüne baktıysa bile buna şükret bence. O kız çok acılar çekti. Kendine gelebilmesi aylarını aldı. Arkasından konuşuldu, alay edildi. Bir de hamile olduğunu öğrendi ve o zaman daha da çok acı çekti. Daha yirmi yaşındaydı. Tüm bunlara katlandı."

"Kim tahmin ederdi o kadar güçlü olduğunu?"

"Biz onu çok seviyoruz Yankı."

"Görüyorum."

"Bebek doğduğunda annen ona senin adını vermek istedi. Roseline'e bunu yapmamasını söyledim. Ama annen beni dinlemedi. O da acı çekiyordu. Sonra Ada bize baktı ve 'Anıl Yankı olsun' dedi. Annen o kadar çok sevinmişti ki. Biz ona Yankı dedik ama Ada hep Anıl ismini kullandı. İlk aylarda bebeğe baktık. Annen okuması için onu teşvik etti. Üniversiteye başladı. Annen ona kendi dilini öğretti. Bitirene kadar da İzmir'e gitti geldi. Sonrasını da anlattım işte, işin başına geçti."

"Gerçekten üzgünüm baba. Böyle olmasını istemezdim."

"Olmalısın zaten. Bunu nasıl yaptığını hâlâ anlamıyorum. Bunun için senin adına bir bahane arıyorum ama bulamıyorum. Seni böyle yetiştirmedik Yankı. Sen her zaman merhametliydin. Sokakta bulduğun yaralı hayvanları eve taşırdın. İyileşene kadar başından ayrılmazdın. Ada küçükken onun için yaptıklarını bize anlattı. O kızı bu kadar korurken, ona böyle bir kötülüğü nasıl yapabildin? Ne zaman bu kadar kötü biri oldun?"

"Aslında o kadar kötü değildim baba. Evlenirken tek düşündüğüm onu mutlu etmekti. Neden gittiğimi ben bile bilmiyorum."

"Seni tanımıyorum artık. Benim tanıdığım Yankı değilsin. Bundan sonra olabilir misin bilmiyorum."

"Olmak için çalışacağım."

"İyi edersin."

Konuşmadan yemeklerimizi yemeye başladık. Aklıma gelen soruyu ona sormak istiyordum ama alacağım cevaptan korkuyordum. Sonunda ona bakarak aklımdaki soruyu sordum.

"Cenk kim baba?"

"Cenk iş yaptığımız biri, aynı zamanda Ada'nın arkadaşı," diyerek sustu babam.

Bu kadar mıydı? Bir şeyler anlatır diye biraz bekledim. Konuşmayınca daha fazla dayanamadım. "Aralarında bir şey var mı? Anladığım kadarıyla Anıl Yankı ile arası iyi."

"Aralarında bir şey var mı bilmiyorum. Ama olsa da bunun için Ada'yı asla suçlamazdım. Evet, oğlunla arası iyi ve Yankı onu seviyor. Seninle boşandıktan sonra Ada ne yapar bilmiyorum ama mutlu olmasını istiyorum. Eğer Cenk ile mutlu olacaksa onunla olmasını desteklerim."

Babam Ada'yı düşünüyordu. Ben de Ada'nın mutlu olmasını istiyordum. Bunu hak ettiğini biliyordum. Ama hâlâ bir "ama" kelimesi kafamı kurcalayıp duruyordu.

"Ne yapmak istiyorsun Yankı?"

"Bilmiyorum baba. Hayatımı düzene koymayı çok istiyorum. Bir oğlum olduğunu bilmeden geçirdiğim o yılları, Anıl Yankı ile geçirmek istiyorum," diyerek onun gözlerinin içine baktım. "Her şey için üzgünüm baba. Keşke bunların hiçbiri yaşanmamış olsaydı."

"Keşke demek için artık geç Yankı. Bu dediklerini yapabilirsin. O çocuk hâlâ içinde bir yerlerde. Annen ve ben hep yanındayız," dedi ve masanın üzerinden tekrar elimi tuttu. "Geldiğine çok mutlu oldum Yankı. Sadece burada kal. Zaman her şeyin ilacı. Yaralarını seni düşünen ve seven insanların arasında daha çabuk iyileştirirsin."

"Biliyorum baba. Benden vazgeçmediğiniz için mutluyum."

"Senden nasıl vazgeçebiliriz Yankı? Sen tek çocuğumuzsun. Her şeyimizsin. Annen geldiğinden beri yüzünde mutlu bir ifadeyle dolaşıyor. Sakın bir daha bizi yokluğunla sınama evlat."

"Sınamam baba."

Babam arkasına yaslanarak gülümsedi. "Duru'yu gördün mü? Annen burada olduğunu sana söylemiş."

"Evet, yolda karşılaştık."

"Eee?"

"Yani?"

"Ne yapacaksın?"

"Tüm enerjimi oğluma harcamak istiyorum. Duru'yu hâlâ affedebilmiş değilim. Onun için Ada'nın da beni affedeceğini sanmıyorum. Herkese karşı suçluyum ben. Geçmişi telefi edemem belki ama geleceğimi doğru yola sokabilirim. Bunun için de Anıl Yankı'ya nasıl iyi bir baba nasıl olacağımı öğrenmek istiyorum."

Sustuğumda babamla göz göze geldim. Yüzündeki hafif tebessüm benden duymak istediği şeylerin bunlar olduğunu hissettirdi.

"O çok tatlı bir çocuk."

"Evet. Aramız hiç hoş değil ama ben yine de elimden geleni yapacağım. Ada benim hakkımda ne söyledi bilmiyorum. Onun için de işim hiç kolay değil."

Gülerek bana baktı. "Ada'yı tanımadığın ne kadar da belli."

"İnan baba o kızı tanıyorum, tam altı yaşından beri."

"Tanısaydın bu şekilde konuşmazdın. Ada senin hakkında Yankı'yı hiç doldurmadı. Senin fotoğraflarını ona hep gösterdi ve ona hep babası olduğunu söyledi. Senin için, uzaklarda çalıştığını ama bir gün döneceğini söyledi," dedi bana bakmayı sürdürerek. Bana doğru eğildi. "Geri döndüğünde oğlunla iletişim kurabilmen için elinden geleni yaptı. Bundan sonrası sana kalmış. O çocuğa baba olabilirsin ya da hiçbir şey olmazsın. Artık kocaman adamsın. Belki de ailene sahip çıkarsın. Karına, oğluna."

Hiçbir şey demedim. Ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ada ile tekrar bir aile olmamız o kadar zordu ki. Ne yaparsam yapayım beni affedecek gibi durmuyordu. Şu anda tek önceliğim oğlumdu. Onun kalbini kazanabilirdim.

"Belki de sen haklısın, onu hiç tanımadım."

"Bir şansın olabilir mi gerçekten bilmiyorum Yankı. Ama

Ada neye karar verirse versin, onun yanında olacağımızı bilmeni istiyorum. Sen oğlumsun, o da gelinim, ama onu hak ettiğini görmeden seni ona karşı savunmayacağımı bil."

Bir şey söylemeden önümdeki yemeği yemeye devam ettim. Annem ve babamın Ada'nın yanında olacağını anlamıştım. Bunu daha ilk günden anlamıştım. Zor zamanlarında Ada onların yanında kalmıştı ve onlara destek olmuştu. Her ikisinin de adalet duygusu gelişmişti ve ben her ne kadar oğulları olsam da o kıza haksızlık yaptığımın farkındaydılar. Tek umudum gün geldiğinde Ada'nın beni affetmesiydi.

Babamla yemekten kalktıktan sonra Cunda'da kalacağımı söyleyerek ondan ayrıldım. Uzun bir süre amaçsızca yürüdüm. Sonunda durduğumda kendimi Duru'nun babasının otelinin önünde buldum. Deniz kenarındaki banka oturarak bir süre otele baktım. Çocukluğumun en güzel günleri burada geçmişti. Bir zamanlar burasının Duru tarafından işletileceğini düşünerek ona durmadan buranın büyüyebilmesi için fikirler verdiğimi hatırladım. Şimdi verdiğim o fikirlerin hayata geçirilmiş olduğunu görebiliyordum. Duru'nun babası ve annesi hâlâ buradalardı. Hayatlarını değiştirmek ve kızlarıyla buradan gitmeye can attıkları zamanları unutmamıştım. Hayatlarında ne değişmişti de yine aynı yerde yaşıyorlardı? Yine de yaptıkları onca değişikliğe rağmen Cunda girişindeki yeni yapılan oteli gördüğümde artık bir zamanlar buranın havasının da kaybolduğunu anlamıştım. Bir zamanlar gözüme kocaman gelen bu bina artık o kadar da büyük durmuyordu.

Yerimden kalkarak iskeleye doğru yürüdüm. Burası da aynı görünüyordu. Küçük çarşıda hediyelik eşyalar satılmaya devam ediyordu. Birkaç yeni mekân açılmıştı ama göze batmıyordu. Babamla yaptığımız konuşmayı düşünerek yürümeye devam ettim. Hayatıma giren iki kadını da hiç tanımamıştım.

Duru ile dokuz yaşından yirmi beş yaşına kadar birlikte büyümüş, en özel zamanları paylaşmıştım ama onu hiç tanıyamamıştım. Bana verdiği ipuçlarını değerlendirememiş ve

çekip gittiğinde hayatımı mahvetmiştim. Ada'yı ise altı yaşında buraya geldiği andan itibaren tanımıştım. Benden başka arkadaşı olmayan o çekingen kızı. Üstelik onu evlenene kadar hem Duru'dan hem de onun sözünden çıkmayan diğer kızlardan korumama rağmen yine de canını en çok ben yakmıştım. Kadınlar konusunda ne kadar başarısız olduğumun bir kanıtı olarak, şimdi her ikisiyle de ne yapacağımı bilmiyordum.

Yorulduğumu hissettiğimde iskelenin karşısındaki kafelerden birine girip oturdum ve kendime bir bira söyledim. Hava nisan ayına göre oldukça sıcaktı. Deniz mevsimi olmamasına rağmen gelen turistler yine çevredeki adalara gitmek için tekne gezilerine çıkıyorlardı. Orada oturmuş, onlara bakıyordum.

Teknenin kıyıdan ayrılmasına bakarak öylece oturmaya devam ettim. Güneşi denizin üzerinde batırana kadar oturdum. Yavaşça yerimden kalktım. Ellerim ceplerimde, kıyının diğer ucuna doğru yürümeye başladım.

Aklımda Ada'nın bir zamanlar bana duyduğu güven vardı. Nerede kaybetmiştim o güveni? Hangi noktada onu intikamın bir parçası haline getirmiştim? Canı yanan bir kızın canını nerede acıtmaya karar vermiştim? Ada bana ne yapsa haklıydı. Ben o kızın hayatını karartmıştım. Şimdi kiminle mutlu olacaksa yolundan çekilmeliydim. Bunu ona borçluydum. Ona o kadar çok şey borçluydum ki artık borcumu ödemenin zamanı gelmişti.



ON SEKİZ

Hafta sonu Anıl Yankı'yı almaya gittim. İlk defa bütün bir günü onunla yalnız geçirecektim. O kadar heyecan yapmıştım ki bu günü elime yüzüme bulaştırmadan bitirmek istiyordum. Anıl Yankı'nın benden hoşlandığı söylenemezdi ama annesini dinleyeceğini biliyordum. Ada'nın evinin önüne ilk defa geliyordum. Babamın arabasını kullanıyordum. Benimki hâlâ büyükannemin bahçesinde duruyordu. Buralarda o kadar göze batan bir arabaya binmek istemiyordum. Arabayı park ettiğimde anne oğul apartmanın kapısında dikiliyorlardı. Beni gördüklerinde Ada oğluna doğru eğildi ve bir şeyler söyledi. Her ne söylediyse bu ufaklığın hoşuna gitmemişti. Suratından benimle gelmek istemediğini anlıyordum. Arabadan indim ve onlara doğru yürüdüm.

"Merhaba."

"Merhaba," diyen Ada oğluna döndü. "Dediklerimi unutma."

"Unutmam," diyen Anıl Yankı annesinin elini bıraktı.

Elimi uzattım ama oğlum elimi tutmadı. Yanımda dikilmiş, annesine bakıyordu. Yüzündeki ifade adeta "Kurtar beni" der gibiydi. Büyük ihtimalle onun da bizimle gelmesini istiyordu. Gelmeyeceğini bile bile, "Bizimle gelmek ister misin?" diye sordum.

"Hayır, işlerim var. Yalnız kalıp birbirinizi tanımanız gerekiyor."

"Görüşürüz," diyerek arabaya doğru gittim. Anıl Yankı da yanımdan yürüdü.

Bir süre boş boş gezdik. Onu nereye götüreceğimi bilmiyordum. Biz çocukken burada ne yapıyorduk onu bile unutmuştum. Konuşacak bir konu arıyordum. Altı yaşında bir çocukla ne konuşulurdu? Ona ne söylemem gerekti? Neden gittiğimi anlatmalı mıydım? Bu yaştaki bir çocuk beni ne kadar anlayabilirdi. Ne yapacağımı düşünerek arabayı kullanmaya devam ediyor, konuşacak konu bulamadığım için konuyu onun açmasını bekliyordum ama Anıl Yankı da konuşkan bir çocuk değildi. Hatta yaşına göre çok sessiz bir çocuktu. Sessizlik uzadıkça huzursuzluğum arttı. Sonunda Anıl Yankı konuşmaya başladığında sevincimi gizleyemedim.

"Arabana ne oldu?"

Ona doğru dönerek gülümsedim. O da o anda bana bakmıştı. "Büyükannemin bahçesinde duruyor."

"Çalışmıyor mu?"

"Çalışıyor."

"O zaman onunla neden gelmedin?" dedi gülerek.

Güldüğünde yüzünde oluşan o sevimli ifade kalbime işlemişti. O kadar tatlıydı ki keşke daha çok gülseydi. Belki de gülmemesinin sebebi bendim. İnsanların yüzündeki gülüşleri yok etmekte üstüme yoktu. Buna kendi yüzüm de dâhildi.

"Bundan sonra onunla gelirim."

Hiçbir şey demedi. Başını çevirerek denize doğru bakmaya devam etti. Konunun bu kadar çabuk kapanmasını beklemiyordum. Belki de benim konuşmam gerekiyordu. "Gitmek istediğin bir yer var mı?"

"Yok."

"Hafta sonları ne yapıyorsun?"

"Annemle geziyorum, arada sırada Cenk Abi'yle balık tutmaya gidiyoruz."

Cenk'in adını duymayı sevmesem de bunun için oğluma tepki gösterecek değildim. Anlaşılan bu "Cenk Abi" yaşantımızın bir parçası olacaktı. Oğluma benden daha yakın olduğu için içimde oluşan kıskançlığı görmezlikten gelerek ona baktım.

"Balık tutmayı seviyor musun?"

"Evet."

"O zaman balık tutabiliriz."

"Olur," dedi gülerek. Sonunda onu güldürmeyi başarmıştım. "Ama olta takımlarım evde."

"Yenisini alırız. Hem benim de yok."

"Biliyor musun?"

"Balık tutmayı mı?"

"Evet."

"Biliyorum," dedim ona gülümseyerek. Av malzemeleri satan dükkânın önünde durduğumda kapıdaki adam gülerek yanıma geldi.

"Vay canına, geldiğini duymuştum," diyerek bana sarıldı.

"Merhaba Alp," dedim ve ben de ona sarıldım. Alp çocukluk arkadaşımdı. Kilo almış ve saçları seyrekleşmişti. Yine de yakışıklı bir adamdı. Gençken de en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Onun burada olmasına sevinmiştim. Aradan geçen yılları telafi edebilirsek yine eskisi gibi olabilirdik.

"Nerelerdeydin?"

"Orda burada, sen ne yapıyorsun?"

"Burada kalmaya devam. İki sene önce babamı kaybettim. Onun işini sürdürüyorum."

"Üzüldüm, Hüseyin Amca'yı severdim."

"O da seni severdi. Bunca sene hiç arayıp sormadın."

"Üzgünüm, sadece seni değil, hiç kimseyi aramadım. Bundan sonra buradayım. Kaybettiğimiz zamanı telafi edebiliriz."

Sonra yanımdaki çocuğu yeni fark etmiş gibi, "Nasılsın adamım?" diyerek oğluma yumruğunu uzattı. O da ona yumruğunu uzattı ve yumruklarını birbirlerine vurdular.

"Olta almaya geldik. Balık tutmaya gideceğiz," dedi Anıl Yankı.

"O zaman sihirli oltaları vereyim sana. Bu adamı yenmen gerekiyor. Balık tutmaya bir efsaneyle gidiyorsun," diyerek bana göz kırptı.

"Sihirli olta diye bir şey yok," diyen Anıl Yankı bana baktı. Sonra Alp'e dönerek, "Belki sihirli oltanı ona verebilirsin," dedi beni göstererek.

Onun için hâlâ "O"ydum." Bu gidişle bana hiç baba demeyecekti.

"Nerede olduklarını biliyorsun," diyerek dükkânı gösterdi Alp, Anıl Yankı'ya.

"Biliyorum."

Anıl Yankı, Alp ile benimle olmadığı kadar samimiydi. Hatta bana göstermediği ilgiyi arkadaşıma göstermişti. Aslında ne kadar konuşkan olduğunu Alp ile yaptığı sohbetten anladım. Sadece benimle konuşmuyordu. Belki de birbirimizle ne konuşacağımızı bilmiyorduk. Ona hak veriyordum. Yıllarca bir babası olmadan büyümüştü. Şu anda yanında olmam beni hemen seveceği anlamına gelmiyordu. Alp konuşunca gözlerimi ondan çekip arkadaşıma döndüm.

"Balık mı tutacaksınız?"

"Başka ne yapabiliriz bilmiyorum. Yakınlaşmaya çalışıyorum."

"Aranız yok gibi," dedi gülerek.

"Birbirimizi daha yeni tanıyoruz."

"Çok şey kaçırdın."

"Farkındayım," dedim dükkânın içinde gezinen Anıl Yankı'ya bakarak.

"Önemli olan geri gelmen. Bundan sonra her şey daha iyi olabilir. O çok tatlı bir çocuk."

"Evet, öyle. Sen evlendin mi?"

"Hayır," dedi gülerek.

"Kimler var burada?"

"Arkadaşları soruyorsan, çok azı burada kaldı. Çoğu İstanbul ya da İzmir'e yerleşti. Bilirsin burada yapacak fazla iş yok."

"Biliyorum."

"Ancak bizim gibiler kaldı. Kurulmuş düzeni devam ettirenler."

"Bir şey kaçırmadığını söyleyebilirim. Nereye gidersen git buraları özlüyorsun."

"Mutlaka öyledir."

Anıl Yankı içerden bağırdığında biz de dükkâna girdik.

Bir süre sonra elimizde balık tutmak için gerekli tüm donanımları almış ve arabayla çocukken balık tutmak için gittiğimiz yere gelmiştik. Malzemeleri hazırlayıp oltaları denize attığımızda her ikimiz de kayaların üstüne oturmuş bekliyorduk. Yanımda o kadar sessiz oturuyordu ki tek duyulan ses denizin kayalara vurma sesiydi. Nereden başlayacağımı bilmediğim gibi, konuşacak konu da bulamadım. Bir çocukla konuşmanın bu kadar zor olacağını tahmin edememiştim. Sonunda suskunluk canımı iyice sıktığında ona soru sormaya karar verdim. Kendiliğinden konuşmayacaktı, belki sorulara cevap verebilirdi.

Tam o sırada, "Alp Abi'nin dediği gibi gerçekten efsane misin?" diyerek bana döndü.

Gülerek ona baktım. "Gençken çok iyi balık tutardım."

"Şimdi?"

"Bilmiyorum, uzun yıllardır ilk defa tutacağım."

"Ben de arada tutuyorum. Cenk Abi nasıl tutacağımı öğretti bana," diyerek bakışlarını benden ayırıp denize doğru döndü.

Konu yine bitmişti. Bir babanın oğluna öğretmesi gereken şeyleri bir başkasından öğrenmesi kalbimi acıtmıştı. Anıl Yankı'nın benden öğrenecek bir şeyi kalmamış gibi duruyordu. Ben de aklıma gelen ilk soruyu sordum ona.

"Başka ne yapmaktan hoşlanıyorsun Anıl Yankı?"

"Neden bana Anıl Yankı diyorsun?"

Ona doğru döndüm ve aynı anda o da bana döndü. Ona Anıl Yankı dememden hoşlanmamış mıydı? "Ne dememi istersin?" diye sordum.

"Annem ve arkadaşlarım Anıl diyor. Büyükannem, büyükbabam ve büyük nine Yankı diyor."

"Benim iki ismini de söylememi sevmiyor musun?"

"Bilmiyorum, senden başka söyleyen yok," diyerek bana baktı. "Değişik oluyor. Neyse sen ikisini de söyleyebilirsin," diyerek tekrar denize doğru döndü.

"Sadece Yankı dediğimde benim adım da olduğu için kendime sesleniyormuşum gibi geliyor. Bence Anıl Yankı sende güzel duruyor," diyerek ona gülümsedim.

O da bana bakarak gülümsedi, gülüşü aynı annesi gibiydi ve endişelendiğinde onun gibi üzerindeki giysileri çekiştiriyordu. Şimdi susmak istemiyordum. Eğer susarsam bir daha konuşmayabilirdi. Onu tanımak istiyordum. Neleri sevdiğini, nelerden çekindiğini öğrenmek istiyordum. Onun da beni tanımak istediğine emindim. Sadece ikimiz de nereden başlayacağımızı bilmiyorduk.

"Neden şimdiye kadar gelmediğimi sormayacak mısın?" dedim. Oğlum oltasını ileri geri sallıyordu.

"Annem anlattı."

"Ne anlattı?"

Ada benim hakkımda ona ne söylemişti? Belki de yaptıklarımı anlatmış olabilirdi. Bana bu kadar soğuk davranmasının nedeni bu olabilirdi. Gerçi babam Ada'nın beni hiç kötülemediğini söylemişti. Bunu düşünürken konuşmaya devam etti.

"Gitmen gerekiyormuş. Annem, bazen insanların kendilerini bulmaları için gitmeleri gerektiğini söyledi."

Ona doğru döndüm. Ada'nın benim hakkımda ona kötü şeyler söylemediğini tahmin etmem gerekirdi. O kız hiçbir zaman öyle biri olmamıştı. Başkaları hakkında onun hiç kötü bir şey söylediğini hatırlamıyordum. Başkaları için söylememişse, ne yapmış olursam olayım oğlunun babası için de söylemeyeceğini bilmem gerekiyordu. Ne söyleyeceğimi bilmeden ona baktım.

Bana bakarak, "Kendini buldun mu?" diye sordu.

Bulmuş muydum?

Buradan giderken olduğumdan daha kötü durumdaydım.

Kendimi bulmaktan çok kaybetmiş gibiydim. Bunu altı yaşındaki bir çocuğa nasıl anlatabilirdim?

"Bilmiyorum."

"Tekrar gidecek misin?"

"Hayır, artık buradayım. Ama bazen hiç istemesen bile gidebilirsin." Neler söylüyordum böyle? Yanımda altı yaşında bir çocuk vardı ve onunla bu kadar derin konulardan konuşuyorduk.

"Annem her zaman senin bir gün döneceğini söylerdi. Ama sen dönmeyince okuldaki arkadaşlarım da senin öldüğünü söylemeye başladılar."

Oğlum ikilemde kalmıştı ve bu durum onu yaralamıştı. Bir tarafta inanması gereken annesi, diğer tarafta her şeyi bildiklerini düşünen arkadaşları vardı.

"Sen ne düşünüyordun peki?"

"Ben annemin söylediklerine inanıyordum. Bir gün gelecektin. Bir gün okulda arkadaşlarım senin öldüğünü söylediler. Ben de bunu anneme söyledim. Annem elini kalbinin üstüne koydu," diyerek boşta olan elini kalbinin üstüne koydu. Bakışlarını bana çevirdi. "'Gidenleri burada hissedersen onlar ölmezler' dedi bana."

Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Bunlar tam Ada'nın söyleyeceği şeylerdi. Boğazıma bir şeyler oturdu ve bir süre onun yüzüne baktım.

"Sen ne hissettin?"

"Hiçbir şey, elimi kalbime koyduğumda hiçbir şey hissetmedim."

"Annen haklı," dedim ve o sırada oltam hareketlendiğinde denize doğru döndüm.

"Yakaladın," dedi Anıl Yankı gülerek.

Oltayı çekmeye başladım. Gerçekten de oltamın ucunda kocaman bir çupra vardı. Anıl Yankı oltasını bırakmış el çırpıyordu. "Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim! Cenk Abi bile bu kadar büyüğünü tutmadı."

Ben de güldüm. İlk defa Cenk'ten daha iyi olduğumu hissettim. Bu belki de oğlumla benim ilk yakınlaşmamız olacaktı. Bizi birbirimize bir balık yakınlaştırmıştı. Artık onun benden uzaklaşmasına izin vermeyecektim.

"Alp Abi'nin dediği gibi gerçekten efsanesin."

Gülerek saçlarını karıştırdım. "Sadece şans."

Balığı kovaya koyduğumuzda eğilerek ona baktı. "Vay canına, çok büyük!"

Anıl Yankı'yı mutlu etmek çok kolaydı. Belki de yakaladığım bu balık sayesinde konuşacak konularımız da olabilirdi. İçimden, oğlumun gözünde küçük düşmemek için oltama gelen balığa şükrettim.

Akşama doğru kovamızda üç tane balıkla eve doğru gidiyorduk. Apartmanın önüne geldiğimde arabayı park ettim. Anıl Yankı kemerini çözerek bana baktı.

"Bugün güzel bir gündü. Eğlendin mi?"

"Evet, güzeldi," diyerek arabanın kapısını açtı. Ondan hemen ayrılmak istemediğim için, "Balıkları almak ister misin?" diye sordum.

"Ama hepsini sen tuttun."

"Sana hediye ediyorum."

"Alırım o zaman," dedi ve arabadan indi.

Ben de indim ve arkadaki kovayı aldım. Birlikte apartmandan içeri girdik. İkinci kata çıktığımızda kapıyı Ada açtı. Bizi gördüğünde gülümsedi. Anıl Yankı heyecanla annesine baktı ve elini tutarak onu kovaya bakmaya zorladı.

"Bak anne, kovaya bak. Üç tane balık yakaladık."

Ada eğilerek elimdeki kovaya baktı. "Şanslı gününüzdeydiniz demek ki."

"Evet," dedi Anıl Yankı "Hepsini o yakaladı."

Gülümsemem yüzümde asılı kaldı. Onun için hâlâ "O"ydum. Ne bekliyordum ki? Oğlumla güzel vakit geçirdik diye bana hemen baba demesini mi? Ama yine de bunun için üzülmeyecektim. Bugün tahminimden daha güzel geçmişti. En

azından konuşmuş ve beraber gülmüştük. Gelecek günlerde daha iyi olacağımızı hissediyordum.

Ada'nın beni eve davet edeceğini sanmıyordum. Bu yüzden kovayı ona doğru uzattım.

"Gerek yok."

Bunun üzerine Anıl Yankı yanımıza gelerek, "Ama ben yemek istiyorum. Bu havada o kadar tuttuk anne, lütfen," dedi.

"Bebeğim, bunlar temizlenmemiş, nasıl temizleneceğini bilmiyorum. İstersen sana balıkçıdan alırım."

Birden boş bulunup, "Ben biliyorum," dedim. Her ikisi de bana dönüp baktı.

"Bak, biliyormuş," dedi Anıl Yankı annesine bakarak.

Sonra Ada bana doğru döndü ve kapıyı biraz daha açarak yana çekildi. Ne yapacağımı bilmez halde kapının önünde elimde kova, yüzümde şaşkın bir ifadeyle öylece bekliyordum. Aslında kovayı bırakıp gitmem gerekiyordu. Ada'nın yüzünden bundan hiç hoşlanmadığını anlamıştım. Ama evini ve onun yaşamını o kadar merak ediyordum ki, merakım ağır bastı ve içeri girdim.

"Mutfak nerede?"

Ada önden giderek mutfağı gösterdi. Büyük ve kullanışlı bir mutfaktı. Önünde büyük bir balkon vardı ve deniz manzarası olduğu gibi evin içindeydi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece dolapları açarak gerekli kapları alıyor ve önüme koyuyordu. Tek kelime etmeden beni mutfakta yalnız bırakarak çıktı.

Tezgâha dayanarak olduğum yerde bir süre etrafıma baktım. Mutfak düzenli görünüyordu. Masanın hemen üstündeki rafa gözüm takıldı. Büyük bir çerçevenin içinde Anıl Yankı'nın ve Ada'nın fotoğrafları vardı. Anne oğlun çeşitli zamanlarda çekilmiş birbirinden güzel fotoğrafları. Ne kadar mutlu görünüyorlardı. Oğlumun küçüklüğünü kaçırmıştım. Ada'nın mutluluğunu kaçırmıştım. Bir süre onlara baktım. O kadar çok şey kaçırmıştım ki onları telafi etmem mümkün değilmiş gibi duruyordu.

Yarım saat sonra balıkları temizledim. Nasıl yiyeceklerini bilmediğim için öylece süzgecin içinde bıraktım. Bu süre içinde Ada bir kere bile ne yapıyorum diye mutfağa gelmedi. Artık anne oğlu yalnız bırakıp buradan gitmem gerekiyordu. Ada ve Anıl Yankı'nın yanına geldiğimde kapıdan bir süre onlara baktım. Anıl Yankı başını annesinin kucağına koymuştu ve kanepede uzanmış televizyon seyrediyordu.

Çok uzun yıllardan sonra kendimi sanki ait olduğum yerdeymiş gibi hissettim. Bugün Anıl Yankı bana, "Kendini buldun mu?" diye sormuştu. Şimdi salonun kapısında karşımda oturan anne oğula bakarken kendimi bulduğumu anladım. Onların yanında oturup ben de karşımdaki ikili gibi mutlu bir yüz ifadesiyle o televizyona bakmak istedim. Fakat ben ne kadar istemiş olsam da Ada'nın bunu isteyeceğini sanmıyordum. Aynı yerde dikilmeye devam ettim. Ne içeri girebiliyordum ne de dışarı çıkabiliyordum. Bir süre sonra Ada başını kaldırıp bana baktı. Göz göze geldik.

"Balıkları ayıkladım," diyerek kapıya doğru gittim.

Ada kalkıp kapıya, yanıma doğru geldi. "Teşekkür ederim," dedi.

O anda bir şeyler daha söylemesini bekledim. Belki de kal demesini bekledim. Ne beklediğimi ben de bilmiyordum ama buradan gitmek zor gibiydi. O sırada kapı zili çaldığında Anıl Yankı hemen önüme geçerek kapıyı açtı. Kırk yıl düşünsem gelmesini beklemediğim konuğa baktım. Kapıda Anıl Yankı'nın elinden tutmuş Duru duruyordu.

Duru beni gördüğünde şaşırdı. O da en az benim kadar şaşkındı ve öylece birbirimize baktık. "Merhaba," diyerek yanımdan geçti ve Ada'yı öptü. Şaşkınlıktan ona merhaba bile diyemedim. Anıl Yankı hariç üçümüz de öylece durmuş birbirimize bakıyorduk.

"Yanlış zamanda mı geldim?" diyen Duru gülümsemeye çalıştı.

Gözlerim Ada'ya kaydı. O da bana bakıyordu. Yüzünden

bir şeyler öğrenmeye çalıştım ama o kadar hareketsizdi ki hiçbir şey anlayamadım. Bir an göz göze geldik ve sonra gözlerini kaçırdı. Ne hissetmişti, keşke bilebilseydim.

"Hayır, Yankı da gidiyordu," dedi Ada ve böylelikle orada istenmediğimi anlamış oldum.

"Görüşürüz," diyerek kapıya doğru gittim ve evden çıktım.

Kapı kapandığı anda hemen merdivenleri indim. Apartmanın önünde derin bir nefes aldım. Arabaya bindiğimde ne hissedeceğimi bilmiyordum ama sanki o büyülü ortamı Duru bozmuş gibi gelmişti bana.



ON DOKUZ

İşe başladığımda yan odadaki Ada'nın varlığını düşünmek istemiyordum ama düşüncelerim sürekli ona kayıyordu. Yıllarca o kızı tanıdığımı düşünmüştüm. Oysa onu hiç tanımadığımı anlamıştım. Oğluma beni anlatış şekli kalbime dokunmuştu. Ona yaptığım tüm şeyler için beni affettiğini düşünüyordum ama bunu ondan duymam gerekti.

Kapı açılıp da sekreter elinde bir zarfla geldiğinde o zarfın ne ifade ettiğini anlamıştım. Kız elindeki zarfı uzatarak bana baktı. Almayacağımı anladığında ise zarfı masaya bırakarak odadan çıktı. Arkama yaslanarak masanın üzerinde açılmayı bekleyen zarfa bakarak oturdum. Sonra gözlerimi kapattım ve başımı koltuğun arkasına yasladım. Buraya gelene kadar Ada'nın beni çoktan terk ettiğini, beni boşadığını düşünmüştüm ama hâlâ evliydim ve o zarf evliliğimin sonunu temsil ediyordu. Sonunda elimi uzatarak onu masadan aldım ve açtım. On beş gün sonra boşanmak için ilk duruşmamız vardı. Bu kadar çabuk duruşma tarihi verdikleri için şaşırdım ama burası küçük bir yerdi ve yıllar sonra dönmüş birini daha fazla beklemeye gerek yoktu.

Ona sorun çıkarmayacağımı söylemiştim. En azından bu sözümü tutmam gerekiyordu. Zarfı masanın üstüne bıraktım. On beş gün sonra hayatımda bir dönem daha kapanacaktı. Odanın kapısını açarak dışarı çıktım. Büyük oda bile nefes almamı zorlaştırmıştı. Arabayı fabrikanın bahçesinde bıraktım ve yürüyerek yola devam ettim. Biraz düşünmeye ve oğlumun deyişiyle kendimi bulmaya ihtiyacım vardı. Ada on beş gün

daha karımdı ve ondan sonra hiçbir şeyim olmayacaktı.

Olmasını istiyor muydum peki?

Bilmiyordum. Buna ne diyeceğimi bilmiyordum. Ona daha fazla acı vermek istemiyordum. Benim yüzümden yeteri kadar acı çekmişti. Ama daha yeni bulduğum bir aileyi de kaybetmek istemiyordum. Sadece bir şansımın daha olmayacağını biliyordum. Ada bu şansı bana vermeyecekti.

Çarşıya inene kadar en az dört kilometre yürümüş olmalıydım. Birinin arkamdan, "Yankı!" diye seslenmesiyle durdum. Arkamı döndüğümde Duru bana doğru yürüyordu.

"Merhaba," dedi yanıma geldiğinde. Ona gülümsedim. En son Ada'nın evinde karşılaşmıştık ve bu da bir hafta önceydi. "Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum, sen?"

"Cunda'ya gidiyorum, otele. Gelmek ister misin?"

"Bir işim yok," dedim. Birlikte otoparka doğru yürüdük. Arabaya bindiğimde araba kullanmaktan korkan kızın çok rahat araba kullandığını gördüm. "Öğrenmişsin?"

"Evet," dedi gülerek "İstanbul'da araba kullanmayı öğrenmişsen her yerde kullanabilirsin," dedi bana bakıp, sonra da önüne döndü.

Konuşmadan onu seyrediyordum. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkları fark ettim. Yine çok güzeldi ama ona her baktığımda beni başka bir adam uğruna terk eden kızı görüyordum. O anda bir şeyi daha fark ettim. Bunun artık beni yaralamadığı gerçeğini. Duru'nun hayatımdan çıkıp gitmiş olmasının artık beni üzmediğini anladım. Bu aklıma geldiğinde kendimi aldatılmış gibi bile hissetmedim. Duru yanımda oturuyordu ama artık ona kızgın değildim, kırgın da değildim. Anladığım tek şey, benim de hayatımın bir yerlerinde Duru'yu affetmiş olduğumdu. Bunu şimdiye kadar neden anlamadığımı düşünüyordum. Zaman, asla dediğin hiçbir şeyi sürdürmene izin vermiyordu. Unutmam dediklerin gün gelir unutuluyordu. Neredeyse ömrümün yarısını beraber geçirdi-

ğim Duru şu anda benim için herhangi biri gibiydi. Kırmızı ışıkta durduğunda gözlerini bana doğru çevirdi. Kendisini seyrettiğimi gördüğünde gülümsedi.

"Ada ile yeniden başlayacak mısın?" Sesindeki duyguyu anlayamadım. Kıskançlık mı? Üzüntü mü? Kayıtsızlık mı?

"Boşanma davası açtı, on beş gün sonra duruşmamız var."

"Bunu çok önce söylemişti ama o akşam seni orada görünce vazgeçtiniz sandım."

"Onu çok kırdım ve beni affedeceğini sanmıyorum."

"Beni affetti," dedi bana bakarak. Arkadan kornalar çalmaya başlayınca önüne dönerek arabayı hareket ettirdi. Duru onun kuzeniydi ve insanın aynı yerde yaşadığı akrabasıyla ömür boyu dargın kalması mümkün değildi. Anladığım kadarıyla Anıl Yankı da Duru'yu seviyordu. Belki de Ada tüm bunları düşünerek Duru'yu affetmiş olabilirdi ama beni affetmek için oğlunun babası olmam bile yetmeyecekti.

Nedense gayri ihtiyari Ada'yı savunmak istedim. "O bizim gibi değil," diyerek Duru'ya baktım. Başını çevirip gülümsedi. "Yüreğinde kine nefrete yer yok. Biliyorum, bir süre sonra beni de affedecek," dedim ama söylediklerime kendim de inanmadım.

"Sen beni affedebildin mi Yankı?"

Bu soruyu dün sormuş olsaydı büyük olasılıkla ona hayır derdim. Ama daha birkaç dakika önce, yapılanların artık beni üzmediğini anlamıştım. Sessiz kaldığım için tekrar dönüp bana baktı. Bir şeyler duymak ister gibiydi.

"Zaman, içindeki kini uzun yıllar taşımana izin vermiyor. Seni yaralayan olaylar bir zaman sonra sıradan bir hale geliyor."

"Gerçekten çok üzgünüm. Bunu sana söylemek isterim."

"Bu uzun zaman önceydi, geçti gitti," diyerek önüme döndüm.

"Geçen sene buraya geldiğimde annemden ve babamdan çok Ada'dan korktum, biliyor musun?"

"Neden?" dedim şaşkınla. Büyürken ona az eziyet etmemişti.

"Ben gittikten sonra arkamdan gelirsin diye düşündüm. Sonra da evlendiğini ve ertesi gün de çekip gittiğini duyduğumda hiç şaşırmadım biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü hepsini bir inat uğruna yaptığın belliydi."

Sessiz kaldım. O konuşmaya devam etti. "Ada hayatı boyunca sana âşıktı ve ona yaptığın her türlü teklifi kabul edeceğine emindim," dedi. Bana bakarak güldü. "Senin bunu yapmana da şaşırmadım."

"Şaşırmadın mı?"

"Evet, bekliyordum. Bana ne kaçırdığımı göstermek isteyecektin. Bunu da bana en yakın olan kişiyle yapacağına emindim. Bana en yakın kişi de Ada'ydı."

"Beni iyi tanıyorsun."

Keşke ben de onu iyi tanıyabilmiş olsaydım. Ama tanıyamamıştım. Çekip gitmişti ve bunu bile anlayamamıştım. Bunca yıl boyunca onu tanımadan sevmiştim. En acısı da buydu. Bana değer vermemiş biri için yıllarımı harap etmiş ve arkamda bir sürü kırık kalp bırakmıştım.

"Evet, seni kendimden bile iyi tanıyordum. Sen aslında o kızı seviyordun. O zaman bile onu benden koruyordun."

"Onu senden korumam, onu sevdiğim anlamına gelmiyordu."

Bana bakarak güldü. Ne demek istediğini anlayamadım.

"Hala inkâr ediyorsun," dedi.

Hiçbir şey demeden önüme döndüm. Bir süre önümdeki yola baktım.

"Onu korumadım çünkü en büyük acıyı ve utancı Ada'ya ben yaşattım."

"Bazen çok büyük hatalar yapıyor ve sonra pişmanlıklarımızı ölene kadar yanımızda taşıyoruz. Hata yapan tek kişi sen değilsin."

"Bunu söylemen içimi rahatlattı."

Bana bakarken gülümsemesi yüzünde soldu. Önüne döndü, bir süre hiçbir şey söylemeden yola devam etti ve sonra konuşmaya başladı.

"Eve geldiğimin ikinci günüydü, berbat bir haldeydim. Ne evlilikte ne de kaçarcasına gittiğim yerde hiç mutlu olmamıştım. On beş günde tanıdığım bir adamla evliliğim üç ayda bitmişti. Yine de bunu içime atarak yıllarca devam ettirdim. Yaptığım hatayı bu kadar çabuk anlamış olmak beni derin bir mutsuzluğa sürükledi. Kısa sürede geri dönmek istemedim. Sonunda mutsuzluk, aldatılmışlık ve ihanetler o kadar canımı yaktı ki her şeyi geride bırakarak buraya geri döndüm. Burası o anda sığınabileceğim bir liman gibi göründü bana."

Sonra deniz kenarına arabayı çekerek durdu. Bana doğru döndü.

"Annem Ada'nın geldiğini söylediğinde onunla konuşmaktan ve karşısına çıkmaktan korktum. Bana hakaret etmesini bekledim. Zaman içinde onunla ilgili haberleri alıyordum. Sen onu bırakıp gittiğinde ve sonrasında nasıl olduğunu öğrenmiştim. Ada hepimizden daha güçlü çıkmıştı. Burada ondan nasıl kaçabilirdim? Er ya da geç bir yerde karşılaşacaktık. Hiç olmazsa bu herkesin içinde olmayacaktı," diyerek bana baktı. Çantasından bir sigara çıkardı. Böylelikle sigaraya başladığını öğrenmiş oldum. Bana doğru uzattı. "İçer misin?" dedi.

"Hayır."

Bunun üzerine yakıp yakmama konusunda tereddüt etti ve sonra paketin içine sigarayı geri koydu. "Bırakmaya çalışıyorum," diyerek gülümsedi.

Gözlerini denize çevirdi ve kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

"Kaçamayacağımı anladığımda Ada'nın karşısına çıktım. Elinden tuttuğu bir çocukla gülümseyerek bana bakıyordu. 'Evine hoş geldin,' dedi bana. Yüzünde bana karşı bir düş-

manlık aradım. Yüzüme haykıracağı kötü sözler bekledim ama hiçbir şey demeden öylece bana bakmaya devam etti. Sonra da ona doğru gidip sarıldım. O da bana sımsıkı sarıldı. Ayrıldığımızda her ikimiz de ağlıyorduk. Aslında bana ne söylese haklıydı. Çünkü çocukluğunda ve genç kızlığında ona hayatı zindan etmiştim. Üstelik o anda içinde bulunduğu durum bile benim yüzümdendi. Buradaki tek arkadaşım oldu. Eğer buradan tekrar kaçıp gitmediysem bu onun sayesindeydi. Bana destek oldu. Onun yüzüne baktığımda geçmişte ona yaptığım her şey için pişmanlık duyuyorum. Keşke bunların hiçbirini yapmasaydım. Keşke onunla arkadaş olabilseydim, böylece tüm o zamanı boşuna yaşamamış olurduk."

Duru'nun itirafları karşısında öylece ona bakmaya devam ettim. Kesinlikle Duru çok değişmişti. Benim şaşkınlıkla kendisine baktığımı gördüğünde gülümsedi. "Şaşırdın değil mi?"

"Doğrusu evet. Bu beklediğim bir şey değildi. Ona nasıl davrandığını bildiğimden."

"Bunun için çok pişmanım. Ama tüm bunlara rağmen beni affetti. Büyük ihtimalle seni de affedecek."

"Bu onun büyüklüğünü ve kalbinin güzelliğini gösteriyor. Ada'yı hiçbirimiz hak etmedik."

"Aslında o zamanlar ona tek iyi davranan sendin."

"Ama onu en çok da ben üzdüm. Ben onu düğünün ertesi günü terk ettim. Tek amacım, onunla evlenerek senden intikam almaktı. Ada'yla evlenirken, onun mutlu olduğunu gördüğünde senin acı çekeceğini düşünmüştüm ama evlendiğim gün çok büyük bir hata yaptım," diyerek sustum ve denize doğru döndüm.

"Yankı," diyen sese döndüğümde yanımda oturan Duru'ya baktım. Anılara o kadar çok dalmıştım ki nerede olduğumu bile unutmuştum. "İyi misin? Daldın?"

Bir an bu kızın yanımda ne işi olduğunu düşündüm. Ben burada ne yapıyordum? Üstelik bir de Duru'nun yüzündeki endişeyi gördüğümde burada onunla birlikte oturmak isteme-

dim. Sonunda sorduğu soruya cevap verdim.

"Evet, affedersin, benim bir yere gitmem gerekiyor," diyerek arabadan indim.

Rüzgârlı hava yüzüme çarptığında kendime geldim. Yanımdan geçen boş taksiyi ıslık çalarak durdurdum ve gideceğim yeri söyledim. Araba durduğunda parasını ödeyip indim. Hızlı adımlarla binadan içeri girdim. Doğruca odaya girerek hâlâ masada duran zarfa baktım ve zarfı elime alarak Ada'nın odasına gitmek üzere odamdan çıktım. Tam Ada'nın kapısının önünde gelmiştim ki sekreter ,"Ada Hanım çıktı," dedi.

"Nereye gitti?"

"Anıl okulda düşmüş, çağırdılar."

Anıl Yankı'nın düştüğünü duyduğum an hemen fırladım ve arabaya binerek okula doğru gittim. Yolda Ada'nın telefonunu aradım. Birkaç kere çalmasına rağmen telefonu açmadı. Tam kapatmak üzereyken sonunda Ada'nın sesini duydum.

"Anıl Yankı nasıl?" diye sordum.

"Bir şeyi yok, tedbir için getirdim. Birazdan çıkacağız, gelmene gerek yok."

"Görmek istiyorum."

"Eve gel. Korkmuş, onu hastanede daha fazla tutmak istemiyorum."

"Tamam," dedim. Ada telefonu kapattı. O anda aklımda olan tek şey Anıl Yankı'nın iyi olmasıydı.

Ada'nın evinin önüne geldiğimde arabayı park etmiştim ki onun arabası yanaştı. Onlara doğru yürüdüm. Oğlum arka koltukta oturuyordu. Kapısını açarak kemerini çözdüm ve onu kucağıma aldım. O sırada Ada da Anıl Yankı'nın eşyalarını alıyordu. Göz göze gelmemize rağmen hiçbir şey demedi. Ada önde, ben de kucağımda Anıl Yankı ile birlikte eve girdik.

"Onu odasına götürebilir misin, sağdan ikinci kapı?" dedi kapıyı açarak.

Oğlumun odasına girdiğimde onu yatağın üstüne oturttum. Bana gülümseyerek bakıyordu. Ben de yatağın kenarına

diz çöktüm. "Ne oldu?" diye sordum.

"Okulun merdivenlerinden düştüm ama bir şeyim yokmuş."

Başını okşayarak ona gülümsedim. "Dikkatli olmalıydın," diye mırıldandım.

O sırada Ada içeri girdi. Ben de oğlumun önünden kalktım. Yavaşça kapının önüne doğru yürüdüm. Ada seri hareketlerle onun üzerini değiştirdi. "Evet, küçük bey, bugün bir şey demiyorum ama bunu yarın konuşacağız," diyerek onu öptü.

"Zorunda mıyız anne?" diyen oğluma gülümsedim. Bu konuşmalar onun için iyi konuşmalar değildi anlaşılan. Onun bu hali bana onun yaşındaki hallerimi hatırlattı. Ben de annemin ellerimi tutup, gözlerimin içine bakarak konuşmasından nefret ederdim.

"Evet zorundayız. Şimdi biraz uzanmanı istiyorum."

"Tamam."

Kapının önünde pervaza dayanmış, onları seyrediyordum. Anne oğul arasındaki uyuma bakarak mutlu olmuştum. Böyle bir tablonun içinde olmak için her şeyimi verebilirdim. Tek sorun, o tablonun içinde istenmiyor oluşumdu. On beş gün sonra da artık bu tabloyu hiç göremeyecektim. Yavaşça içeri geçerek onları yalnız bıraktım. Ada'nın içeri girdikten sonra beni görmek istemeyeceğini tahmin ederek kapıya doğru gittim. Burada olmamdan hoşlanmadığını anlamam için dahi olmaya gerek yoktu. Tam kapıyı açıp çıkmak üzereydim ki, "Geldiğin için teşekkür ederim," deyince ona doğru döndüm.

Yine kaşları çatılmıştı ve gömleğinin ucuyla oynuyordu. Endişeli olduğu zamanlar hep yaptığı şeyi yapıyordu. Bu hareketinin onu ne kadar seksi gösterdiğini söylesem ne der acaba, diye düşündün. Nedense eskiden beri bu hali gözüme her zaman güzel görünmüştü ama şimdi daha da cazip geliyordu bana. Hayran hayran yüzüne bakınca kaşları daha da çatıldı. Bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm.

"Önemli bir şeyi yok anladığım kadarıyla."

"Hayır. Arkadaşına vurmuş, o da onu itmiş. Merdivenin başında olduğu için de düşmüş."

"Neden kavga etmiş?"

"Bir kız yüzünden," dedi gülümseyerek.

Ben de güldüm "Kızı mı korumuş?"

"Öyle söylüyor."

"O zaman ona çok kızma."

"Kızmam," dedi ve o da gülümsedi.

Başka ne söyleyebilirdim bilmiyordum. Öylece durmuş, birbirimize bakıyorduk. Ada'nın yorgun göründüğünü fark ettim. Daha fazla kapıda dikilmesini istemedim.

"Tamam o halde, görüşürüz," diyerek kapıyı açtım.

"Görüşürüz," diye fısıldadı ve kapıyı kapattım.

Hiç kımıldamadan kapalı kapının önünde dikildim. Apartmanın ışığı sönene kadar bekledim. Aklım içeride ve Ada'da kalmıştı. Neden o kadar yorgun göründüğünü merak ettim. Sonra da yavaş hareketlerle merdivenleri indim.

Büyükanneme doğru yola çıktığımda aklımda hâlâ bu soru vardı. Ada'nın yüzündeki yorgunluk içime o kadar işlemişti ki hâlâ arabanın yan koltuğunda durmakta olan zarfa gözüm takıldığında artık onu daha fazla üzmek istemediğimi fark ettim. O tek başına bir çocuk büyütmüştü ve ailemden duyduklarıma bakılırsa bu Ada için hiç de kolay olmamıştı. Arabayı bahçeye, Helga'nın bana verdiği arabanın yanına çektim. Helga'yı düşündüğümde onu ne kadar özlediğimi anladım. Yakın zaman önce telefonda konuşmuştuk ve birkaç hafta sonra geleceğini biliyordum. Ona bir oğlum olduğunu söylediğimde şaşırdığını hissetmiştim. Bana şansımı iyi kullanmamı söylemişti ama bir şans daha yoktu. Ada boşanmak istiyordu ve ben de ona zorluk çıkarmayacağıma dair söz vermiştim.

Yedi yıl boyunca kendimden nefret ederek oradan oraya savrulmuştum. Yedi yıl boyunca geçmişimle bağlarımı kopar-

maya çalışmıştım. Şimdi geldiğim noktada yine aynı yerdeydim. Artık yüzüne bakmaktan utandığım bir de oğlum vardı. Hava iyice kararana kadar arabanın içinde oturdum. Tüm o yıllar boyunca kaçırdıklarıma, çektiğim acılara ve hasrete ağladım. Yanlış kararlar ve hatalarla geçen onca yıl. Bu akşam odanın kapısının önünde dikilirken Ada'yı istediğimi anlamak bana daha da zor gelmişti. O küçük ailenin bir parçası olmak istediğimi anlamıştım. Tüm bunları anladığımda bunun asla gerçekleşmeyeceğini de anlamış oldum. Buraya hatalarımı onarmaya gelmiştim. Onlara yeni hatalar eklemeye hakkım yoktu.

Sonunda büyükannem kapıya çıktığında arabadan indim ve ona doğru yürüdüm. Arabanın içinde oturarak onu endişelendirdiğimi anlamıştım. Gözlerindeki endişeyi gördüğümde bunu ona yaşattığım için pişman oldum. Yanına giderek elini tuttum. Bana bakarak gülümsedi. "Dakikalardır eve gelmeni bekliyorum."

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı büyükanne."

"Hadi içeri gir, bence konuşmaya ihtiyacın var. Zaten yıladır yalnızsın."

"Haklısın," dedim onun arkasından eve girerken.

"Yemek yedin mi?"

"Hayır, ama canım istemiyor."

Büyükbabamın koltuğuna oturduğunda bastonunu koltuğa dayadı ve karşısındaki yeri işaret etti. Gidip oturdum.

"Tek torunum var. Onun acı çektiğini gördüğümde ben de acı çekiyorum. Artık buradasın diye mutlu olmak istiyorum ama burada olmak istemediğin hissine kapılıyorum. Yanılıyor muyum Yankı?"

"Üzgünüm büyükanne ama hiçbir yere gitmeyeceğim. Merak etme. Sadece alışmaya çalışıyorum."

"Mesele buysa sorun değil," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama bu üzüntülü halin sadece alışmaya çalışmak değil gibi sanki?" dedi soru sorarcasına ve uzanıp elimi tuttu. "Ne

oluyor Yankı? Bazen konuşmak sorunları tam çözmese de azaltır oğlum."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Pişmanlıklarım içimde yüreğimi kavurmakla meşguldü. Konuyu değiştirmeye karar verdim. Şu anda eskilerden konuşmak istemiyordum. "Bugün Anıl Yankı ufak bir kaza geçirmiş. Okulun merdivenlerinden düşmüş."

"Bir şeyi yok ya?" dedi merakla.

"Yok büyükanne. Şimdi oradan geliyorum, Ada'nın evinden. Bir oğlum olduğunu bilmeden geçirdiğim yıllarıma üzülüyorum. Kaçırdıklarımı ve bir daha asla kavuşamayacaklarımı görüyorum."

"Hiçbir şey için geç sayılmaz Yankı. Dünü düşünürsen bugünü yaşayamazsın. Bugünü yaşayamazsan geleceğini oluşturamazsın. Artık buradasın. Ne yapman gerektiğine karar vereceksin."

"Evet, haklısın ama hiçbir yere ait değilmişim gibi hissediyorum."

"Buraya aitsin Yankı. Ailene aitsin, oğluna aitsin ve en önemlisi karına aitsin."

Büyükannemin iyi niyetine güldüm. Aileme ve oğluma ait olabilirdim ama asla Ada'ya ait değildim. Keşke olabilseydim.

"Ada'ya her baktığımda, onun yaşadıklarını her düşündüğümde ne kadar büyük bir hata yaptığımı anlıyorum ve bu canımı tahmin edemeyeceğin kadar çok acıtıyor. Şimdi keşke demek ne kadar zor geliyor, biliyor musun büyükanne?"

"Bilmez olur muyum? Ama herkesin pişmanlıkları vardır Yankı. Önemli olan onlardan çıkaracağın derslerdir."

"O kadar çok pişmanlığım var ki boğuluyorum. Herkesi nasıl bu kadar üzen biri oldum ben? O mutlu Yankı'yı hatırlıyor musun büyükanne?"

"Hatırlamaz olur muyum?"

"Artık ben hatırlamıyorum."

"Ben şimdi karşımda biraz çaba gösterdiği zaman en az

o mutlu Yankı kadar mutlu olabilecek şimdiki Yankı'yı da görüyorum. O senin içinde Yankı. Sadece onun gün yüzüne çıkmasına izin vermen gerekiyor. Hiçbir şey çabalamadan ve emek vermeden olmuyor."

"Bunu öğrendim."

"O zaman yolun yarısına gelmişin demektir."

"Daha gideceğim çok yol var."

"Biliyorum," diyerek buruşmuş parmaklarıyla ellerimi okşadı. "Herkesin pişmanlıkları var. Acıları var. Hayat herkes için zor. Büyükbaban öldüğünde küçücük bir çocukla ortada kaldım. Yeteri kadar eğitimim yoktu. Çalışma tecrübem yoktu. Hiç bilmediğim bir işe balıklama daldım. Erkeklerin dünyasında ayakta kalmaya çalıştım. Arkamdan neler dediler, eğer o zaman onların dediklerine kulak asmış olsaydım bu yaptıklarımın hiçbirini başaramazdım. Asla mücadele etmekten vazgeçmedim."

"Sen çok güçlü bir kadınsın büyükanne."

"O güç senin de içinde var. Hayatın için mücadele et Yankı. Vazgeçme, ne çekmiş olursan ol, yaşamak güzel. Ne istediğini artık biliyorsan onlar için savaşmalısın. Onlar senin ailen."

Onun gözlerinin içine bakarak, "Ada boşanmak için dava açtı. On beş gün sonra duruşmamız var," dedim.

"Sen ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Buraya gelirken çoktan benden boşanmıştır diye düşündüm. Hâlâ evli olduğumuzu öğrendiğimde ne düşüneceğimi bilemedim. Şimdi ona verdiğim bir söz var. Artık tutmam gereken bir söz. Geçmişte verdiğim hiçbir sözü tutmadım."

"Ada'yı çok seviyorum. O kızın içinde yüz yaşında biri yaşıyor sanki. Aldığı kararları o yaştaki bir kızdan beklemezsin. Sezgileri çok kuvvetli. Sen gelmeden bir hafta önce onunla yine böyle karşılıklı oturduk konuştuk. Sanki geleceğini biliyor gibiydi."

"Nasıl?"

"Ona neden şimdiye kadar boşanmadığını sordum. Sen öldün mü yaşıyor musun bilmiyorduk. Yıllar geçmişti ve senden hiç haber alamamıştık. Ada çok gençti. Hayatını yeniden kurmak onun hakkıydı. Baban bunu teklif etmişti ama o istememişti."

"Neden istemedi büyükanne?"

"Ben de onu sordum. Dedi ki, 'Yankı yaşıyor. Onun yaşadığını hissediyorum. Bir gün gelecek ve oğlum babasını tanıyacak. Ona benim tanıdığım Yankı'yı anlatıyorum. Beni bırakıp giden Yankı'yı değil. Benimle konuşan, beni diğer herkese karşı koruyan Yankı'yı. Anıl öyle bir babanın oğlu olduğunu bilsin istiyorum. O geri gelmeden boşanmayacağım. Boşanmak onun öldüğünü kabul etmek demek ama ben ölmediğini biliyorum.'"

Büyükannem sustuğunda vicdanım daha çok kanadı. Pişmanlığım on kat daha arttı. Ada böyle bir kızdı işte. Kendinden çok etrafındaki insanları düşünen biriydi.

Hâlbuki oğlumu benimle görüştürmemek için çok nedeni vardı. Benden boşanıp hayatını düzene koyması için fırsatı vardı. Benden nefret etmek için haklı sebepleri vardı ama o bunların hiçbirini yapmamıştı. O kimsenin konuşmadığı, herkesin görmezden geldiği, alay ettiği kız hepimizden daha olgun ve daha iyi bir insandı. Yüreğinde kine yer yoktu. Buraya geldiğinde Duru'yu bile affetmesinden belliydi. Tek affedemediği kişi bendim. Oysa ben bundan bile artık emin değildim. Belki beni de affetmişti. Hiçbirimiz onu hak etmiyorduk.

Konuşmadan düşüncelerimin arasında kaybolmuştum ve büyükannem konuşmaya başladığında ona baktım.

"Artık Duru da burada, biliyorsun değil mi?"

"Evet büyükanne, onu gördüm."

"Ne düşünüyorsun peki?"

"Hiçbir şey hissetmedim. O defter çok uzun zaman önce kapandı büyükanne."

"Ah Yankı, o kızı gerçekten sevmediğini biliyordum. Eğer

onu sevmiş olsaydın hiçbir şeyin önemi olmazdı. Neden gittin Yankı? Bunu hep merak ettim."

"Ben de bilmiyorum büyükanne. Aslında amacım çekip gitmek değildi."

"O zaman?"

"Çok hata yaptım. Hâlâ da yapmaya devam ediyorum. Pişmanlıklarım o kadar fazla ki Ada'nın yüzüne bakamıyorum. Bir çocuğu babasız bıraktığım için oğlumun yüzüne bakamıyorum. Bunca sene sonra belki her şeyi düzeltebilirim diye geldim. Ama beklediğim gibi olmadı. Küllenen acılar tekrar kora döndü. Belki de hiç gelmemeliydim."

"Yine de çözüm olmazdı bu. Çözümün parçası olmak zorundasın. Ne istediğine karar vermek zorundasın. Hatalar insan için, herkes hata yapar ve hatalarından ders almışsan ilerlersin. Yoksa aynı yerde kalmaya devam edersin."

"Ada ile evlenirken tek amacım o kızı çok mutlu etmekti. Kendi mutsuzluğum pahasına onu çok mutlu etmek. Ada ne kadar mutlu olursa Duru o kadar pişman olacaktı. Ne kaçırdığını ona göstermek istiyordum. Duru hep buralardan gitmek istediğini söylerdi ve ben Ada'ya dünyayı dolaştıracaktım," diyerek sustum. Bu planlar nerede bozulmuştu? Evliliğimin ilk gecesi bozulmuştu. Onunla seviştiğim anda bozulmuştu. Onu tekrar istediğimde bozulmuştu. Onun yüzüne bakamayacağımı hissettiğimde bozulmuştu. Büyükannemle göz göze geldiğimde anlatmaya devam ettim.

"Onunla neden evlendiğimi biliyorsun büyükanne. Düğün günü her şeyden vazgeçmek istiyordum ama babamı dinledim. Amacım Ada'ya zarar vermek değildi. O kızı herkese karşı korumuştum. Bir tek kendimden nasıl koruyacağımı bilmiyordum. Düğün gecesi onunla birlikte olduğumda onu bırakamamaktan korktum ama o zaman onu istemediğimi düşünüyordum. Onun hakkında Duru'nun dediklerine inandığım için pişmandım. Önce kendimden ve bana tüm bunları hissettirdiği için de Ada'dan nefret ettim."

"Ne bekliyordun Yankı? O senin karındı, bundan daha doğal ne olabilirdi ki?"

"Ben onunla evlendiğimde, o gece Ada'ya elimi sürmeyeceğimi, yaptığımızın sadece bir mantık evliliği olduğunu söyleyecektim ama Ada dediklerimi anlamayacak kadar sarhoştu. Sonra da olan oldu."

"Ah Yankı, tek sebep bu muydu?"

"Evet, şimdi düşündüğümde ne kadar saçma gelse de o zaman bu kadar saçma değildi."

"Bunu Ada'ya söyleyecek misin?"

"Hayır. O hayatını kurmalı ama benimle değil. Benim gibi kafası karışık bir adamla değil. Ona acıdan başka bir şey vermedim. Ben onu hak etmiyorum. Hayatımı düzene bile sokmaktan acizim. Oğlum bile bana 'O' diyor. Ben o kızı yedi yıl önce kaybettim. İstesem bile beni artık kabul etmez."

"Ada seni seviyor Yankı."

"Bir zamanlar seviyordu ama artık sevmiyor büyükanne. Ona baktığımda artık gözlerinde bana bakarken daha önce gördüğüm sevgiyi görmüyorum. O sevgi bitti büyükanne. Artık onu üzmek istemiyorum. Ada'ya zorluk çıkarmayacağımı söyledim. Öyle de yapacağım. Onu özgür bırakacağım. Belki o zaman vicdanım da susar."

"Bu seni rahatlatacak mı?"

"Bilmiyorum ama bunu istiyorum. Ada ne isterse vermeye hazırım. Ona bunu borçluyum. Ondan sonra hayatımı düzene sokacağım."

"Eğer bu seni daha mutlu edecekse o zaman istediğini yap."

"Daha mutlu olur muyum bilmiyorum."

Ondan sonra uzun bir süre hiç konuşmadan öylece oturduk. Her ikimiz de kendi düşüncelerimiz içinde kaybolduk.



YİRMİ

Ertesi gün Anıl Yankı'yı merak ederek evin içinde dolaşmaya başladım. Dün hastaneden geldiğinde onu görmüştüm. Şu anda ne durumda olduğunu bilmeden burada oturmak istemiyordum. Kötü bir şey olduğunu sanmıyordum, olsaydı haberimiz olurdu. Elimde telefon, evde huzursuzca dolaşmam annemin dikkatini sonunda çekmişti.

"Aramak için ne bekliyorsun Yankı?"

"Ada'nın nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

"Şimdiye kadar seni öldürmediğine göre bir tepki vereceğini sanmıyorum. O senin tanıdığın kadınlara benzemiyor."

"Ben de çok kadın tanımıyorum anne," dedim ona bakarak.

Gülerek yanıma geldi. "Ben sabah aradım, Yankı iyiymiş. Bence sen de ara ve oraya git. Oğlunun yanında otur."

Hiçbir şey demeden arkamı döndüm. Terasa çıkarak Ada'yı aradım. Telefon açıldığında, "Rahatsız etmiyorum değil mi?" diye sordum. Sessizlik sinir bozucu olsa da sonunda, "Hayır," dedi.

"Anıl Yankı'yı görmek istiyorum."

"Gelebilirsin, sorun değil."

"Teşekkür ederim. Bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır."

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

Artık bir dakika bile bekleyemezdim. Hemen hazırlanıp evden çıktım. Hiçbir şey yapamasam bile oğlumun yanında oturabilirdim. Onunla vakit geçirebilirdim. Birlikte olmaya

ihtiyacımız vardı. Aramızı düzeltmem gerekiyordu. Bir çocukla ne yapılır bilmesem de artık bunu öğrenmenin zamanı gelmişti. Beş dakika sonra kapının önünde arabayı park ediyordum. Hızla merdivenleri çıktım ve derin bir nefes alarak zile bastım. Kapıyı açan Duru'ydu. Şaşkınlıkla ona baktım. O ise beni gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi. Ada geleceğimi ona söylemiş olmalıydı.

"Selam," dedi.

"Selam," diyerek içeri girdim.

Ne Ada ne de Anıl Yankı ortalıkta görünmüyordu. Karşılıklı dikilmiş, Duru ile birbirimize bakıyorduk. Sonunda, "Otursana. Ada Anıl'a banyo yaptırıyor," dedi.

"Anıl Yankı nasıl?"

"Gayet iyi," diyerek güldü. "Babasına benzemesi dışında," dedi. Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

"Armut dibine düştü desene."

"Aynen öyle."

O sırada içeri giren Ada bana bakarak, "Hoş geldin," dedi. Sonra da Duru'ya döndü. "Anıl seni istiyor."

Duru yerinden kalkıp içeri girdiğinde ben de Ada'ya baktım. Bugün düne göre daha iyi görünüyordu. "Uygunsuz bir zamanda geldim galiba."

"Anıl'a banyo yaptırıyordum. Uygunsuz değil."

"İyi mi?"

"Evet."

"Sen nasılsın?"

"İyiyim."

Verdiği cevaplar sıkıntımı ikiye katlamış olsa da bir şey demedim. Zaten ne diyeceğimi de bilmiyorum. Koltuğa oturunca ben de oturdum.

Biraz sonra içeriye giren Duru, "Ben sıramı savdım. Şimdi sıra sende," diyerek bana baktı. Yerimden kalkarak Anıl Yankı'nın odasına doğru gittim.

Odaya girmek için kapının önüne geldiğimde Anıl Yan-

kı yatağın kenarında oturmuştu. Saçları hâlâ nemliydi ve bir tutam alnına doğru düşmüştü. Onu gördüğüm anda aklım yıllar öncesine gitti.



On iki yaşındaydım. Okuldan çıkmış eve gidiyordum. Artık okulun son günleriydi. Hava iyice ısınmıştı. O gün Duru okula gelmemişti ve öğretmenimiz onun hasta olduğunu söylemişti. Bir gün önce gayet iyi görünüyordu. Nesi olduğunu merak etmiştim. Eve giderek üstümü değiştirdim. Anneme söyleyip bisikletimi alarak Cunda'ya gitmeye karar verdim.

Evin önüne geldiğimde bisikleti bahçeye bıraktım ve kapıya doğru gittim. Bu kadar yolu bisikletle gelmek terlememe neden olmuştu. Kapıyı annesi açtı. Beni gördüğünde gülümsedi. "Merhaba Gülçin Teyze. Duru evde mi?"

"Babasının yanında, otelde."

Şaşırmıştım. "Hasta değil mi?"

"Hayır, bugün şu ünlü şarkıcı geleceği için babasıyla onu görmeye gitti."

O zaman bir haftadır Duru'nun bundan bahsettiğini hatırladım. Neden gelmediği anlaşılmıştı. Tam kapıdan çıkıp otele doğru gidecektim ki Gülçin Teyze, "Ada hasta," dedi.

Ona doğru döndüm. "Nesi var?" diye sordum. Birkaç gündür okulda görememiştim ama onu sormak hiç aklıma gelmemişti.

"Suçiçeği olmuş."

"Görebilir miyim?"

"Bulaşıcı."

"Ben geçirdim."

"Tamam, belki onu biraz oyalarsın. Birkaç gündür çekilecek gibi değil," diyerek Ada'nın odasını gösterdi.

Odasına girdiğimde Ada üzerinde gecelikle yatağın kenarında oturuyordu. Beni gördüğünde önce şaşırdı, sonra da

çocuksu sesiyle, "Git buradan," dedi.

Bütün yüzü, kolları ve bacaklarında kırmızı küçük benekler vardı. Saçlarının bir tutamı alnına ve yüzüne yapışmıştı. Oda havasız ve sıcaktı. Ona doğru gittim.

"Bana yaklaşma, doktor bulaşıcı olduğunu söyledi."

"Birkaç sene önce ben de bu hastalığı geçirmiştim. Kaşıntıları şimdi bile hatırlıyorum."

"Evet, çok kötü kaşınıyor."

Anneme saatlerce sırtımı kaşıttığımı hatırlayınca gülümsedim. Şimdi gülebiliyordum ama o zaman çok sıkıntılı olduğunu da hatırlıyordum.

"Kaşınıyor mu?" diye sordum.

"Evet," dedi başını eğerek. Sonra da kolunu arkasına götürerek sırtını kaşımaya çalıştı. Başaramayınca suratı asıldı. Gözleri kızarıktı. Ağlamış mıydı? Yoksa hasta olduğu için miydi? Bilmiyordum ama haline üzülmüştüm.

"Kaşımamı ister misin?"

"Hayır."

Yine de onun hayır demesine aldırmadan yatağın kenarına yanına oturdum ve geceliğinin üstünden sırtını kaşımaya başladım. Önce itiraz edecek gibi oldu ama vazgeçmedim. Kaşıyamadığını biliyordum. O kadar zayıftı ki kemiklerini hissediyordum.

"Ne zaman oldun?"

"Çarşamba günü," diye mırıldandı.

"İyi mi?" dedim sırtını kastederek.

"Evet," diye fısıldadı.

Küçük bedeni ve savunmasız haliyle yardıma ihtiyacı vardı. Gülçin Teyze'nin neden onu bu havasız odada yalnız bıraktığını düşündüm. Hastalandığımda annem başımdan bir an bile ayrılmamış ve beni oyalamak için çeşitli kitaplar okumuştu. Ada ise çok yalnız duruyordu. Konuşmasını bekledim Hiçbir şey demeyince ben de sırtını kaşımaya devam ettim.

"Artık bırakabilirsin, kaşınmıyor," dedi.

Ben de bıraktım ama onun yanında oturmaya devam ediyordum. Odanın sıcak havasına daha fazla dayanamadım.

"Pencereyi açmamı ister misin?"

"Yengem kızıyor."

"Ama bu oda çok sıcak."

Neden pencereyi açmasına Gülçin Teyze'nin kızdığını anlayamadım.

O zaman odasına göz gezdirdim. Bu eve geldiğimde Duru'nun da odasına girerdim. Onun odası oldukça süslü ve büyüktü. Ada'nın odasında hiç süs yoktu. Sanki büyük birinin odası gibiydi. Yedi yaşında olmasına rağmen etrafta hiç oyuncak yoktu. Sadece yatağının başında duran üç tane çerçeve vardı. Bir tanesinde gelinlik ve damatlık giymiş bir adamla kadının birbirine sarılmış fotoğrafları vardı. Diğerinde Ada çok küçükken büyük bir yelkenlinin önünde kıyıda dikilmiş, annesinin elinden tutmuştu. Yelkenli dikkatimi çektiği için uzandım ve çerçeveyi elime alarak baktım. Yelkenlinin adını görünce gülümsedim. "Âşıkların Adası" yazıyordu üzerinde.

İleride ben de Duru'yla evlendiğimde çocuğumuzun adını yelkenlimize verebilirdik. Gülümseyerek çerçeveyi yerine bıraktım ve Ada'nın iki üç yaşındaki halini gösteren ve gülümseyen bir adamla kadının arasındaki fotoğrafı elime aldım. Ada yanımda sessizce oturuyordu. Son fotoğrafı elimde gördüğünde, "Onlar annemle babam," dedi.

Başımı çevirip ona baktım. İlgiyle elimdeki fotoğrafa bakıyordu. Ben de tekrar baktığımda Ada'nın babasına çok benzediğini gördüm. Onun gibi renkli gözlü, kumral saçlıydı. Annesi de tıpkı Duru'nun babası Mehmet Amca'ya benziyordu. Hiçbir şey demeden çerçeveyi aldığım yere koydum. Sonra da ona bakarak gülümsedim. O da bana gülümsedi. Yerimden kalkıp kapıya doğru gittim. Çıkmadan önce hâlâ yatağın kenarında oturmakta olan perişan kıza baktım.

"Üzülme, hiç iz kalmıyor," dedim.

"Kalsa da fark etmez," dedi omzunu silkerek.

"Görüşürüz," diyerek odadan çıktım.

Evden çıktığımda bahçeden bisikletimi aldım. Ben hastayken annemin perişan olduğunu, bir dakika bile yanımdan ayrılmadığını biliyordum. O boş, sıkıcı ve havasız odada kimsesi olmayan Ada için üzüldüm.



Tüm bunları, yıllar önce annesini gördüğüm gibi Anıl Yankı'yı da yatağın kenarında otururken hatırlamıştım. Bunca yıl sonra bu detayı hatırlamış olmama şaşırdım. Tek fark oğlumun odası tam yaşına göre düzenlenmiş, sevimli ve havadar bir odaydı. Annesinin onun üstüne titrediğini görmüştüm. Günlerce o sıkıcı odada tek başına yatan Ada'yı düşündüğümde bir kere daha üzüldüm. Yıllarca geçmişe dair hiçbir şey hatırlamadan yaşamışken şimdi bir sürü şeyi hatırlıyordum. Oğlumun hâlâ kapının önünde dikilmeye devam etmeme şaşkınlıkla baktığını gördüm. Gülümseyerek içeri girdim.

"Nasılsın bakalım?"

"İyiyim ama annem iyi olmadığımı sanıyor."

"Neden öyle sansın?"

"Bir dakika bile beni yalnız bırakmıyor."

"Tüm anneler öyledir. Çocukları hastalandığı zaman onlara rahat vermezler."

"Evet," diyerek güldü. "Annem de o annelerden biri."

"Annen de senin yaşlarında çok hasta olmuştu. Onun annesi olmadığı için yalnız kalmıştı."

"Biliyorum. Hastalanınca hep tek başına kalıyormuş ve bunun hiç de iyi bir şey olmadığını söyleyip yanımdan hiç ayrılmıyor," dedi gülümsemeye devam ederek.

Ben de yatağın yanında duran koltuğa oturdum. Bacağındaki morluk gözüme takıldı. Tam konuşmaya başlayacakken, daha önce görmemiş olduğum bu ayrıntıyı gördüğüm anda neredeyse kalbim duracaktı. Anıl Yankı'nın da başucunda

duran sehpanın üstünde, çerçeve içinde benim bir fotoğrafım vardı. Gerçi yıllar önce çekilmiş bir fotoğrafı bu. Artık bana benzediğini bile sanmıyordum. Objektife gülümseyerek bakmıştım. Anıl Yankı benim baktığım yere baktığında gülümsedi.

"Senin fotoğrafın."

"Evet," diye mırıldandım.

"Hep orada duruyor."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu ayrıntı aklımı karıştırmıştı. Benim fotoğrafım oğlumun başucunda duruyordu. Bunu oraya Ada'nın koyduğuna emindim. Gerçekten de oğlumun beni tanıması için her şeyi yapmıştı. Yüreğimin acısı bütün vücuduma yayıldı. Sanki göğsümde yanan bir kor vardı. Ada, Anıl Yankı'ya babası olduğumu hiç unutturmamıştı. Boğazıma oturan yumru bir an beni konuşturmadı. Sonra bana dikkatlice bakan oğluma döndüm. Kendimi topladım. Gülümsedim.

"Eee, anlatacak mısın ne olduğunu?"

"Önemli bir şey değil. Enes her zamanki gibi Mina'ya takılıyordu, ben de yapmamasını söyledim."

"Sen en iyisini yapmışsın."

"Biliyorum. Annem de bana küçükken senin onu nasıl koruduğunu anlatırdı."

Ada'nın bunu Anıl Yankı'ya anlatmasına hayret ettim. Ama buraya geldiğimden beri Ada hayret edeceğim şeyler söylüyordu. Gülümsedim. "Evet, korurdum ama büyüdükçe bazen koruduğun insanları da üzebiliyorsun."

"Ben Mina'yı üzmem."

"Umarım üzmezsin."

"Sen annemi üzdün mü?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ada ona ne kadarını anlatmıştı, emin değildim. Öylece ona baktım. Yüzündeki ifadeden, benden bir şeyler söylememi beklediği belliydi. Tam bir şeyler söylemek için ağzımı açmıştım ki Ada içeri girdi. "Evet,

üzdü ama büyükler bazen istemeden de üzebilirler," dedi.

"Ben büyüdüğümde de üzmeyeceğim."

Ada yatağın kenarında oturan oğlumuzun saçlarını öptü. "Artık biraz dinlenmelisin."

"Benim bir şeyim yok."

"Şükürler olsun ki yok ama bir yerlerin kırılabilirdi."

"Ama kırılmadı," diyen Anıl Yankı yatağın üstüne doğru kendini çekti. Annesi arkasındaki yastıkları yatağın kenarına koyarak onun uzanmasını istedi. Başını yastığa koyduğunda bana baktı. "Sen annemi korurken yaralandın mı?"

"Senin kadar cesur değildim," dedim ona gülümseyerek.

Ada bana döndüğünde gözlerimiz buluştu. Yıllar önce hastalandığında sırtını kaşıdığım kız büyümüştü ve ben onunla evlenmiştim.

"Hemen gidecek misin?" diye soran Anıl Yankı'ya döndüm.

"Kalmamı istersen kalabilirim ama annene soralım istersen bunu."

"Kalabilir mi anne?"

"Kalabilir bebeğim," diyen Ada oğlunu öptü.

Ben de yavaşça yerimden kalkıp onları yalnız bıraktım. İçeri girdiğimde Duru yoktu. Büyük olasılıkla gitmişti. Herkes hayatını bensiz bir şekilde kurmuştu. Sanki burada fazlalık gibiydim. Yıllar sonra dönmüştüm ve nereye ait olduğunu bilmeyen biriydim. Büfenin üstünde duran fotoğraflara bakmak için o tarafa yürüdüm. Yıllar önce Ada'nın odasında gördüğüm, onun anne babasına ait fotoğraflar duruyordu burada. Çeşitli çerçevelerde Anıl Yankı'nın annem ve babamla çekilmiş fotoğrafları vardı. O fotoğraflara dalmış bakarken Ada'nın sesini duyunca ona doğru döndüm. "Anıl'ın bir ailenin parçası olduğunu bilmesini istiyorum."

Kimsesi olmayan biri için bir yere ait olduğunu bilmek önemli olmalıydı. "Şimdi bunlara bakarken ne kadar çok şey kaçırdığımı görüyorum," dedim.

"Önemli olan artık burada olman!"

"Haklısın. Onu çok iyi yetiştirmişsin. Harika bir çocuk!"

"Ailenin çok büyük yardımı oldu, özellikle de annenin. Öyle bir annen olduğu için çok şanslısın."

"Farkındayım. O hep özel bir kadındı zaten."

"Hâlâ öyle."

Bir şey söylemeden birbirimize bakmayı sürdürdük. O kadar güzeldi ki. Çok acı çekmesine rağmen yüzündeki huzur beni benden almıştı. Onun yerinde başkası olsa değil yüzüme bakmak beni oğlumla bile görüştürmezdi. Ama Ada için aile önemli bir kavramdı ve aradan geçen onca seneye rağmen oğlumuza beni hiç kötülememişti. Eğer Anıl Yankı beni sevmezse bunda Ada'nın hiçbir suçu olamazdı. Beni sevip sevmemesi tamamen benim elimdeydi. Ölmek pahasına bile olsa ona asla yanlış yapmayacaktım.

Sonunda, "Otursana," diyerek kendisi koltuğa oturdu.

Ben de onun karşısındaki koltuğa oturdum.

"Bir şey içer misin?"

"Hayır, burada kalmam seni rahatsız ediyorsa Anıl Yankı uyandığında tekrar gelebilirim."

"Beni etmiyor, sen rahatsızsan bilmem."

"Değilim."

"Neler yaptın bunca sene?"

"Aslında hiçbir şey, oradan oraya savruldum durdum. Yaşamak için ne iş bulursam yaptım. İki yıl hapis yattım. Suçsuzluğum anlaşılmasaydı on yıl yatacaktım. Benim için hoş zamanlar değildi. Sen ne yaptın?"

"Benim için de hoş zamanlar değildi. Neden hapis yattın?"

"Uzun hikâye."

"Vaktim var."

Üzerinden çok zaman geçmişti ama yine de hatırladığımda acı çektiğim bir dönemdi. Bunu Helga'ya bile anlatmamıştım. Derin bir nefes alarak anlatmaya başladım.

"Buradan gittiğimde bindiğim gemi Fransa'da durunca

orada indim. Bir süre sonra sokaklarda aylak aylak dolaşmaya başladım. Cebimdeki para suyunu çekmişti ve neredeyse iki gündür hiçbir şey yememiştim. Hava buz gibiydi ve yatacak yerim bile yoktu. Köhne bir binanın girişine sığınmış, yağmurdan kendimi kurtarmıştım. Üzerimdeki montun yakalarını iyice kaldırdım. Yine de soğuk içime işlemeye devam ediyordu. Burada ne işim olduğunu kendime sormayı çoktan bırakmıştım. Açlığımı düşünmediğim sürece bir sorun yoktu. Cebimde kalan birkaç kuruşa baktım. Ertesi gün bir şekilde bir iş bulup karnımı doyurmam gerekiyordu. Hem açlık hem de soğuk beni perişan etmişti."

Susarak ona baktım. Beni ilgiyle dinliyordu.

"Senin için zor olmalı."

"Zordu ama ondan sonra yaşadıklarım çok daha zordu. O sırada birkaç gencin yoldan geçen bir adama laf attıklarını duydum. Bulunduğum yerden biraz başımı çıkarıp onlara bakmaya başladım. Sokak serserileri oldukları her hallerinden belli olan bu gençler, orta yaşlı ve düzgün giyimli bir adamı rahatsız ediyorlardı. O adamın bu tenha ve ıssız sokakta ne işi olduğunu bir an düşündüm. Belki de yolunu kaybetmiş turistin biriydi. Burası yolunu kaybedenlerin sokağı gibiydi. Karanlıktı, pislik ve çürümüşlük kokuyordu. Sokağı aydınlatan cılız bir sokak lambasından başka ışık yoktu. Bu kadar soğukta sokaklar hızla boşalmıştı. Üstelik karanlık duvar dibinde beni görmemişlerdi. Sonunda birisi adamın çantasını elinden çekmeye çalıştı, adam da vermemek için uğraşıyordu. Ve işte o anda içlerinden birinin bıçak çektiğini gördüm. Sokak lambasının ışığında parıldayan çeliğe baktım. Bu serserilerin karşısında o adamın hiç şansı yoktu. Bir cinayete tanık olmak üzereydim. O anda bulunduğum yerden çıktım. Neden böyle bir şey yaptığımı ben de bilmiyordum ama orada öylece durarak adamı öldürmelerine seyirci olmayacaktım. Onlara doğru yürüdüm ve 'Bırakın adamı,' dedim."

"Her zamanki gibi birini korumak istemişsin."

"Belki de içgüdüsel bir hareketti, bilmiyorum. Sesimi bile duymadılar ve o sırada serseri elindeki bıçağı adama saplamıştı bile. Adam düşerken ben de bıçaklı gence vurdum. Diğer ikisi çantayı alarak çoktan uzaklaşmışlardı. Adam kendinden geçmişti. Vurduğum genç adama bakarken karnıma bir tekme attı ve yerden kalkarak koşmaya başladı. Ben dizlerimin üstünde yere yığıldım, nefes alamaz haldeydim. Kendime gelmem biraz zamanımı aldı. O sırada yerde bıçaklanmış adamın yanına doğru gittim. Bıçak hâlâ saplandığı yerde duruyordu. Adam bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama ne dediğini anlamadım. Ona doğru iyice eğildim. Bana bıçağı gösterdi ve elim bıçağın sapına doğru gitti. O anda gelen polis bana bağırarak kımıldamamam gerektiğini söyledi. Yerde yatan adamdan uzaklaştım. Sonra da adamı hastaneye, beni de polis merkezine götürdüler. O zaman yaptığımın ne kadar yanlış olduğunu anladım. Bıçağı tutmuştum ve üzerinde parmak izlerim vardı. Yine de adam kendine geldiğinde onu benim yaralamadığımı söyleyecek ve buradan kurtulacaktım. O geceyi orada geçirdim ve ertesi gün gelen kahvaltıyı aç kurt gibi yedim. Uzun zamandır mideme giren ilk şeyler bunlardı. Akşama doğru adam ameliyattan çıkmış ve ifadesini vermişti. Serbest kalmayı düşünürken mahkeme önüne çıktım. Adam yaralamaktan hapishaneyi boyladığımda hâlâ onu benim bıçaklamadığımı söylemeye çalışıyordum."

"Adam onu bıçaklayanın sen olduğunu mu söylemiş?"

"Evet. Böylece ben tam on yıl ceza aldım. Başıma gelenlere bir türlü inanamıyordum. Her defasında suçsuz olduğumu söylememe rağmen nedense kimse beni dinlemiyordu. İlk birkaç ay hücrede kaldım. Tek iyi yanı kış ayında sıcak bir yer bulmam ve üç öğün yemek veriliyor olmasıydı. Onun dışında kâbus gibiydi. Hiç kimseyle konuşmadığım o aylar boyunca çok düşündüm. Sonunda yaptıklarımın bedelini ödediğimi düşündüm. İlahi adalet olarak gördüm bunu."

"İlahi adalet mi?"

"Evet, sana yaptıklarımdan sonra belki de bunu yaşamalıyım diye düşündüm."

"O günler çok gerilerde kaldı. Ben iyiyim."

"Bense hiç iyi olamadım. İşlemediğim bir suç yüzünden aldığım on yıllık ceza. Hücrede tek başıma kalmaktan artık dayanma noktasını çoktan geçtiğim yalnızlık. Çıldırmak üzereydim. Sesim kısılana kadar bağırıyordum. Sonunda beni doktora gönderdiler. Kapalı alan korkum vardı. Bu o kadar şiddetliydi ki beni bir daha hücreye koymadılar."

"Tüm bunları yaşadığın için üzgünüm. O zaman keşke aramış olsaydın, belki baban sana yardım edebilirdi."

"O anda tek yapabildiğim masum olduğumu kanıtlamaktı. Sonunda bıçaklanan başka bir adamın sayesinde o genç yakalanmış ve suçlarını itiraf ederken benim hapis yattığım suçu da itiraf etmişti. Tam iki sene suçsuz yattıktan sonra masum olduğum anlaşılmıştı."

"Neden dönmedin?"

"O cesareti bir türlü kendimde bulamadım."

"Artık buradasın. Önemli olan da bu."

Hiçbir şey söylemedim. Sessizlik aramızda uzamaya devam etti. Onun bir şeyler anlatmasını bekledim ama hiçbir şey konuşmadı. Ben de sormadım.

O günleri hatırlatıp onu üzmek istemiyordum. Gerçi bana her baktığında büyük ihtimalle o günleri hatırlıyor ve üzülüyordu. Yerimden kalkarak balkona doğru gittim. Bir süre dışarıya baktım. Ona doğru döndüğümde hâlâ aynı pozisyonda oturmaya ve bana bakmaya devam ettiğini gördüm. Yavaşça ona doğru yürüdüm. Kalktığım yere tekrar oturduğumda, "Boşanmak için bu kadar acele etmek zorunda mıyız?" dedim. Bunu söylediğime inanamıyordum. Birden ağzımdan çıkmıştı.

"Acele etmiyoruz, geç bile kaldık."

"Anıl Yankı ile birlikte olmak istiyorum. Çok şey kaçırdığımın farkındayım ve bunu telafi edebilir miyim bilmiyorum."

"Onunla görüşmeni engelleyecek değilim. Boşansak da istediğin gibi onunla görüşebilirsin. Artık buradasın ve ben evli kalmak istemiyorum. Zorluk çıkarmayacağını söylemiştin bana. Hiç olmazsa bu sözünü tut."

Şimdiye kadar ona verdiğim hiçbir sözü tutmamıştım. Tüm o sözleri hatırladığına emindim. Hiçbir şey demedim. Ada boşanmaya kesin kararlıydı. Ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaktı. Ben de onun yerinde olsam bu kadar yalan söyleyen birine inanmazdım.

Anıl Yankı'nın ne zaman uyanacağını bilmiyordum. Burada oturmamın onu rahatsız edip etmediğini de bilmiyordum. Ona soracak bir sürü sorum olmasına rağmen yine de sustum. En çok da Cenk denen adamın hayatının neresinde olduğunu bilmek istiyordum. Ama tek kelime etmedim. Yavaşça yerimden kalktım.

"Gitsem iyi olacak. Anıl Yankı uyanınca beni ararsın."

"Olur," diyerek yerinden kalktı.

Burada istenmediğimi anlamam bana yetmişti. Yavaşça kapıya doğru ilerledim. En iyisi her şeyi oluruna bırakmaktı.



YİRMİ BİR

Buraya geldiğimden beri geçen süre içinde tek bir şeyden emin oldum. O da Duru ile bir daha beraber olamayacağımdı. Ne olursa olsun terk edilmişlik ve aldatılmışlık kolay kolay affedilmiyordu. Yaptıklarını belki çoktan affetmiştim ama artık ona karşı içimde hiçbir şey yoktu. Yine de yüreğimdeki yaranın bunca sene sonra iyileştiğini sanırken aslında hâlâ kanamaya devam ettiğini görüyordum. Bunun nedeni Duru'nun burada olması ve onunla sürekli karşılaşmam değildi. Bunun nedeni Ada'ya yaptıklarımdı.

Duru'ya her baktığımda ya da onunla her karşılaştığımda aklıma gelen tek sahne başka bir erkek uğruna terk edilmişliğim oluyordu. Beynimde o sahne varken onunla ne konuşacağımı bile bilmiyordum. Üstelik bir de onu gördüğümde hiçbir şey hissetmediğimi anlamıştım. İlk başlarda bunu beni yaralayarak gidişine vermiştim ama sebep bu değildi. Sanki onunla geçirdiğimiz o yıllar hiç yaşanmamış gibiydi. Onu hiç sevmemiş gibiydim. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum.

Hâlbuki yıllarca buradan uzak kaldığım yıllar boyunca Duru ile karşılaştığımda onu affedebileceğimi düşünüp kaldığımız yerden devam edeceğimizi hayal etmiştim. Ama gerçek dünya öyle değildi. Aradan geçen yılların, ayrılıkları daha kolay hale getirdiğini öğrenmiştim. Neden şimdiye kadar onu gözümde bu kadar büyüttüğümü de bilmiyordum. Annem haklıydı, kapanmamış bir defterimiz vardı ve en kısa sürede onunla konuşup o defteri sonsuza kadar kapatmalıydık.

Onun için Ada'dan bu evliliğe bir şans daha tanımasını

istemek onun duygularını hiçe saymak gibi geliyordu bana. Belki de buradan gittikten sonra bir türlü huzuru bulamamış ruhum Ada'daki huzuru istiyordu. Bana göre hiç şansım yoktu. Ada'ya boşanmak için acele etmeyelim dediğimde onun yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Söylediklerime inanamıyormuş gibi bakmıştı bana.

Kırılan kalp kolay kolay tamir olmuyordu. Olsa bile artık eskisi gibi olması mümkün değildi. Ada'nın, yıllar boyunca bana duyduğu güveni bitmiş ve sevgisi ölmüştü. Bana her baktığında, düğünün ertesi günü terk edildiğini hatırladığına emindim. Ben bile her şeyi bu kadar net hatırlayacağımı sanmazken her detayı hatırlamam da benim lanetim olacaktı. Onun güvenini ve o zamanlar bana duyduğu sevgiyi geri almam mümkün değildi. Kafasının bir yerlerinde hep onu terk edişim kalacaktı.

Duru gittiğinde ne kadar yıkılmışsam Ada'yı da aynı oranda yıkmıştım. Bunu telafi edecek kelimelerin neler olduğunu bile bilmiyordum. Her ne kadar boşanmak için bu kadar acele etmesem de ona verdiğim bir söz vardı. Belki de bu şekilde onun güvenini tekrar kazanabilirdim. Onun için de boşanmak istiyorsa itirazsız boşanacaktım. Ada bundan sonra istediği hayatı yaşamalıydı.

Yerimden kalkarak saate baktım. Birazdan Anıl Yankı'yı almam gerekiyordu. Ona da bir söz vermiştim. Hâlâ ilk geldiğim gün bahçeye çektiğim araba orada öylece duruyordu. Anıl Yankı'yı bugün onunla alacaktım. Evden çıkarak büyükanneme doğru yürüdüm. Bahçe kapısını açarak arabaya bindim. Motoru çalıştırdığımda çıkan sesi bir süre dinledim. Sonra da yavaşça bahçeden dar sokağa çıktım. Herkesin dönüp bir kere daha baktığı arabaya binmek beni huzursuz etmişti. En kısa sürede bu arabanın evraklarını tamamlayıp satmak iyi olacaktı. Bunu Helga ile konuşmuştum ve bana, "O araba senin, artık ne yapmak istiyorsan sen karar ver," demişti. Acele etmeden Ada'nın evine doğru gittim. Arabayı

apartmanın önüne park ettim. Hızla apartmana girdim. İkinci kata çıktığımda kapıyı, "Ben hazırım," diyen Anıl Yankı açtı.

Ona gülümsedim. "Ben de hazırım," dedim saçlarını karıştırarak. Her geçen gün Ada'nın o yaştaki hallerine sanki daha da çok benziyordu. Ya da kafamda Ada o kadar çok yer kaplıyordu ki onu oğlumda görmeye devam ediyordum.

Ada kapının önüne geldiğinde ona baktım. Üzerinde kot pantolon ve beyaz tişörtü ile son derece çekici görünüyordu. Sanki onun da bir yerlere gidecekmiş gibi bir hali vardı. Eğilerek oğlunu öptü. Sonra bana baktı. "Yarın için bir problem yok değil mi?" diye sordu.

"Hayır yok."

"İyi eğlenceler," diledi ve sonra kapıyı kapattı.

Yarın boşanma davamız vardı. Anıl Yankı'nın düştüğü gün bu konuyu konuşmuştuk ve Ada boşanmak istediğini net bir şekilde anlatmıştı. Aşağıya indiğimizde Anıl Yankı kapının önündeki arabayı gördüğünde gözlerine inanamamış gibi baktı. Sonra da bana dönerek gülümsedi.

"Vay canına," diyerek arabanın yanına geldiğinde onu etkilemeyi başardığım için sevinmiştim. Gerçi bunu benden çok araba yapmıştı ama bu bile aramızı düzeltmeye yardım edecekti.

"Beğendin mi?"

"Çok."

Kapıları yukarıya kaldırdığımda gözleri kocaman oldu. Hemen arabaya bindi. İlgiyle etrafı incelemeye başladı. Araba hoşuna gitmişti. Bunu görmek beni mutlu etti. Arabayı çalıştırdım güçlü motorun sesi içeriye dolduğunda yavaşça gaza dokundum. Gözü hız saatine takılmış olmalıydı.

"Oraya kadar çıktın mı?"

"Hayır."

"En çok ne yaptın?"

"230 sanırım ama amaç hızlı sürmek değil bu konforu yaşamak ve bu kadar hızlı bir arabayı senin yönlendirdiğini bil-

mek," diyerek ona doğru döndüm. İlgiyle beni dinliyordu. İlk defa bana bu kadar ilgili davranmıştı. Bu ilginin nedeni ben olmasam bile yine de bu hoşuma gitmişti. "Üstelik bu yollar bu hız için uygun değil. Özel yollarda yapılıyor o hızlar," diyerek tekrar ona gülümsedim.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

Bu araba belki de aramızı düzeltmeye yarardı. Bunu kullanmaya karar vermiştim. "Nereye gidelim? İstediğin bir yer var mı?"

"Yok."

Araba onun bütün dikkatini alıyordu. İlgiyle arabanın sağına soluna bakıyordu. Bunu kıskandığımı hissettim ve gülümsedim. Bir arabayı kıskanmak mı? Bu oldukça komikti. Anıl Yankı'ya bakarak konuştum. "Kavga ettiğin arkadaşınla barıştın mı?"

"Evet, annem ona vurduğum için özür dilemem gerektiğini söyledi."

"Ne yaptın?"

"Özür diledim," dedi gülerek. "Sana bir sır vereyim."

"Ver bakalım."

"Kadınların sözünü dinleyeceksin."

İkimiz de gülmeye başladık. Bu çocuk büyümüş de küçülmüştü sanki. Onun yaşında hiç de öyle olmadığımı biliyordum. Sonra bana dönüp, "Cunda'ya, Mehmet Amca'nın oteline gidelim mi?" diye sordu.

Orası Duru'nun babasının oteliydi ve büyük ihtimalle Duru da oradaydı. "Gitmek için özel bir neden mi var?"

"Evet."

"Neymiş?"

"Bir arkadaşımın doğum günü var."

"Seni çağırmadılar mı?"

"Sadece kızları çağırdılar."

"Pekâlâ, onlara sürpriz yapalım o zaman."

Aramızda oluşan bu bağı koparmak gibi bir aptallık yap-

mayacağım için onun istediği yere doğru arabayı döndürdüm. On beş dakika sonra arabayı otelin önüne park etmiştik. İçeri girdiğimizde girişe konulan tabeladan doğum gününün nerede olduğunu anladık. Yıllar sonra bu otele ilk gelişimdi. Anıl Yankı ile doğum gününden haberimiz yokmuş gibi masalardan birine oturduk. O uzaktan, sadece kızların olduğu doğum gününe bakıyordu.

Elim tişörtümün altında duran küçük kabartıya gittiğinde bir süre öylece durdum.

"Ben doğum günümü yaptığımda bütün arkadaşlarımı çağıracağım," diyen oğluma baktım. Birden onun doğum gününü bilmediğimi hatırladım.

"Doğum günün yakın mı?" diye sordum.

"Temmuzda."

"Öyle mi? Benim doğum günüm de Temmuzda."

"Biliyorum," dedi gülerek.

"Ben seninkini bilmiyorum."

"Yirmi dört Temmuz."

"Aramızda fazla bir şey yokmuş."

"Sadece üç gün."

"Evet."

Mayısın ortalarında olduğumuza göre daha bir buçuk ayımız vardı. Oğlum benden üç gün sonra doğmuştu. Benim için dünyadaki en güzel doğum günü hediyesini bana Ada vermişti.

"Keşke temmuzda olmasaydı," dedi üzgün bir suratla.

"Neden?"

"Çünkü okullar kapanıyor ve herkes başka yerlere gidiyor. Bazen burada hiç arkadaşım kalmıyor ya da çok az arkadaşım kalıyor."

"Haklısın ben de hiç sevmezdim doğum günlerimi."

"Beni anladığına sevindim," dedi ciddi bir yüzle.

Uzanıp elini tuttum. "En azından bu sene ikimiz varız, yalnız kalmayız."

"Cenk Abi beni Disneyland'e götürecek bu sene."

Karşımda yine Cenk vardı. O adamla başa çıkabilir miydim bilmiyordum. İçimde oluşan kıskançlığı belli etmemeye çalışarak oğluma baktım. Anıl Yankı onu seviyordu. Ben onun varlığından bile habersizken Cenk denen adam oğlumla doğum günü planlıyordu. Bir şey demedim. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. En iyisi susmaktı. Benim konuşmayacağımı anladığında başını çevirip eğlenen kızlara bakmaya devam etti.

Ben de bize doğru gelen Duru'ya baktım. Masaya geldiğinde gülümseyerek Anıl Yankı'yı öptü. "Neden burada oturuyorsun? Doğum gününde olman gerekmiyor mu?"

"Sadece kızları çağırdı Duru teyze."

"Kızları çağırmış olabilir ama sen buradasın."

Sonra bana bakarak gülümsedi. "İznin var mı? Küçük beyle bir yere kadar gideceğiz."

"Evet."

"Kalk bakalım," diyerek Anıl Yankı'nın elinden tuttu ve doğum günü çocuklarının yanına doğru gitti.

Ben de arkalarından bakıyordum. Duru bir zamanlar Ada'yı kendi doğum gününe bile çağırmazdı. Şimdi onun oğluna yardım ediyordu. Aralarının benim düşündüğümden bile iyi olduğunu anlamıştım. Hayatıma giren iki kadın birbiriyle dost olmuştu ve ben dışarıda kalmış gibiydim. Ada'yı anlayabiliyordum ama Duru'nun onları bu kadar düşünen hali anlaşılır gibi değildi. Hâlâ arkalarından bakıyordum. Masadakilere ne söylemişse, oğlumun yüzü gülüyordu. Onu kızların içinde bırakıp bana doğru yürüdü. Oturduğunda ikimiz birden Anıl Yankı'ya baktık.

"Uğruna merdivenlerden düştüğü kız buradayken onun burada seninle oturması içime sinmedi," dedi gülerek.

"Hangisi?" diye ona sordum, çocuklara bakarak.

"Yanında oturduğu mavi elbiseli olan."

"Güzel kızmış," dedim gülerek.

"Evet," diyerek bana doğru döndü.

"Onunla iyi geçiniyorsun?"

"Anıl'ı seviyorum. Çok tatlı bir çocuk."

"Tek anlaşamadığı kişi benmişim gibi duruyor."

"Biraz zaman tanı ona, seninle de anlaşacaktır. Onun içinde kolay değil. Bunca sene sonra babasını görmek."

"Haklısın, yıllarca babasının nerede olduğunu bile bilmiyordu."

Bir süre ikimiz de ilerdeki çocuklara bakarak oturduk. Sonra Duru konuşunca ona doğru döndüm. "Nasılsın? O gün biraz tuhaftın sanki. Birdenbire gittin."

"Her zamanki halim," dedim gülerek.

Sonra başını çevirip ileride eğlenen çocuklara tekrar baktı. Yüzündeki özlemi görmüştüm. Gözlerine bir keder oturdu.

"Senin var mı?" diye sordum.

"Çocuğum mu?"

"Evet."

"Hayır," dedi. Sesindeki hüzünlü tını benim bile dikkatimi çekmişti. Başını çevirip tekrar çocuklara baktı.

"Anıl gibi bir oğlum olmasını çok isterdim. Bu konuda sen ve Ada çok şanslısınız."

"Bu sadece benim için geçerli. Ada büyük olasılıkla babasının ben olmamı istemezdi."

"Neden böyle düşünüyorsun? Bence Ada senden bir çocuğu olmasını isterdi. Sen o kızın sevdiği tek erkektin."

"Bu çok önceydi."

"Evet, çok şey değişti. Keşke o yıllara tekrar geri dönebilsek."

Hiçbir şey demedim. O yıllara geri dönmek istiyor muydum, emin değildim. Ada'ya yaptıklarım için geri dönmek istiyordum. Yaptığım hatayı düzeltmeyi çok istiyordum ama Duru ile aynı şeyleri yaşamak istemiyordum. O ayrılık benim bütün hayatımı sonsuza kadar değiştirmişti. Hatıralar bile bana acı verirken aynı şeyleri tekrar yaşamak istemezdim. O

yıllar çok gerilerde kalmıştı. Yıllarca geçmişi düşünerek günlerimi harcamıştım. Bundan sonra geçmişi unutacak, gelecek günlerime odaklanacaktım.

"On sekizinci doğum günümü hatırlıyor musun?" dediğinde onun gözlerinin içine baktım.

"Evet." O doğum gününde, Duru'nun mutlu olmadığını anlamıştım. Hiçbirimiz mutlu değildik. Sadece mutluluk rolü yapan insanlardık.

"O yüzüğü ne yaptın?"

"Hâlâ bende."

"Sende mi?"

"Evet, büyükanneme vermek istemiştim ama almadı."

"O zaman öyle davrandığım için gerçekten çok üzgünüm."

"Önemli değil, aradan çok zaman geçti," dedim omzumu silkerek.

"Belki de o yüzüğü almalıydım ve parmağımdan hiç çıkarmamalıydım."

Ona verdiğim diğer yüzüğü parmağından çok kolay çıkardığını, üzerinden on beş gün geçmeden bir başkasının yüzüğünü parmağına taktığını hatırlıyordum. Şimdi tüm bunları durup dururken bana hatırlatmış olmasına bir anlam veremedim. Ona bakarken artık hiçbir şey hissetmiyordum. Söyledikleri ne kalbimi yaralıyordu ne de bana güzel duygular hissettiriyordu. O zaman yaşadığım hayal kırıklığı geçeli çok uzun yıllar olmuştu.

Kahverengi gözleri bulutlandı. Daha fazla gözlerini gözlerimde tutamadı ve başını çevirip oynayan çocuklara baktı. Sonra da bana dönerek yüzünde kırık dökük bir gülümsemeyle yerinden kalktı. "Biraz işim var. Artık burada çalışıyorum. Sonra görüşürüz."

"Tamam," diyerek ben de yerimden kalktım. Arkasını dönüp giden Duru'ya baktım. Sonra da başımı çevirip arkadaşları ile çok mutlu görünen oğluma tekrar baktım ve arkamı dönerek bahçe kapılarından terasa çıktım.

Serin deniz havası yüzüme çarptı ve sahilde ufka doğru baktım. Buradan çekip gitmeseydim nasıl bir yaşamım olurdu merak ettim. Hâlâ Ada'yla evli kalabilir miydim? Onu sevebilir miydim? Onunla geçirdiğim o gece tüm ayrıntılarıyla aklıma gelirken, onun Cenk denen adamla bir ilişkisi olup olmadığını merak ettim. Bunu ona sormaya ve bunu mesele yapmaya hakkım olmadığını biliyordum. Ada genç bir kadındı ve yıllarca akıbetini bilmediği bir kocayı beklemişti. Onun yerinde başkası olsa çoktan hayatına yön verebilirdi. Ellerim ceplerimde, uzun bir süre batan güneşin kızıllığının suya vurmasını seyrettim. Denizin üstünün yangın yerine dönen renklerine bakarak yüreğimin de aynı önümdeki deniz gibi yangın yerine döndüğünü hissettim.

Ufuktaki son kızıllıklar da kaybolana kadar olduğum yerde kaldım. Sonra da ağır adımlarla bir saat önce çıktığım salona geri döndüm.

Anıl Yankı'yı eve bırakmak için yola çıktığımda başımı çevirip oğluma baktım. Çok mutlu görünüyordu. Elimi uzatarak elini tutunca bana bakarak gülümsedi. O gülümsemeyi zor elde etmiştim ve onun değerini bilmeye kararlıydım. Doğum günü ve yemek derken epeyce gecikmiştik. Ada'ya mesaj atmıştım. Bu Anıl Yankı ile ilk uzun beraberliğimizdi ve onda da geç kalmayı başarmıştık. Yanımda oturan ve yorulduğu her halinden belli olan oğluma bakarak gülümsedim. Gözlerini zor açık tutuyordu.

"Eğlendin mi?" diye sordum.

"Evet," dedi gülümseyerek.

Hâlâ bana baba dememiş olması bir yana, şimdiye kadar bana böyle içten de gülümsememişti. Yavaş oluyordu ama aramızda bir şeylerin geliştiğini hissediyordum. Sabretmeli ve her şeyin yoluna girmesini beklemeliydim. Ona karşı hata yapmayacaktım. Bu sefer hiçbir şeyi elime yüzüme bulaştırmayacaktım.

Yüzünü pencereye çevirdi ve ben de önüme döndüm. Evin

önünde durduğumda arabadan indim ve ona elimi uzattım. Tutmayacağını biliyordum ama bundan sonra ona elimi hep uzatacaktım. Fakat oğlum beni yanıltarak minik elini avucumun içine bıraktı. Sonra da gözlerimiz birleşti. İçimdeki coşkuyu gizlemedim. Uzun zaman sonra ilk defa mutlulukla gülümsedim. Doğru yoldaydım. Bugünden sonra onun arkadaşlığını hiçbir şeye değişmezdim. Anıl Yankı sıcacık gülüşüyle karşılık verdi bana ve birlikte apartmandan içeri girdik. Kapının ziline bastığında bana doğru döndü. "Gelmek ister misin?"

İster miydim?

Hem de çok isterdim. Eve gidip yalnız kalmak istemediğimi biliyordum. Yalnız kalıp düşünceler içinde kaybolmak istemiyordum. Ertesi gün Ada'yla boşanma davamız vardı. Büyük olasılıkla evine gelmemden hoşlanmıyordu. Şansımı zorlamak istemiyordum.

"Bunu annene sorman gerekiyor," dediğim anda kapı açıldı.

"Anne, biraz gelebilir mi?"

Kapıda dikilen Ada oğluna gülümsedi ve sonra da bana baktı. "Evet," diyerek yana çekildi. Anıl Yankı hemen içeri girdi. Ada'ya fısıldadım. "İstemiyorsan bir şey uydururum," dedim. Yüzündeki ifadeden ne hissettiğini anlayamadım.

"Uyduracağını biliyorum ama Anıl seni istiyor. Uyuyana kadar kalabilirsin." Sesindeki imaya gülümsedim. Bir şey demeden içeri girdim.

"Yemek yediniz mi?" diye sordu.

"Evet."

"Duru Teyze'nin oteline gittik. Orada yedik," dedi oğlum.

Ada ile gözlerimiz birleşti. Hiçbir şey demedi. Nedense sanki çocuğu oraya özellikle götürmek istemişim gibi hissetmesin diye açıklama gereği duydum. "Anıl Yankı'nın arkadaşının doğum günü vardı. Onun için oradaydık."

"Açıklama yapmak zorunda değilsin. Nereye istersen gidebilirsin."

"Anne, arabasına bir binsen sen de seversin. Çok güzel."

Ada oğlumuzun saçlarını öperek gülümsedi. "Sen bindin ya, benim binmeme gerek yok."

Ada'nın soğuk tavrı karşısında içimden keşke gelmeseydim diye düşünüyordum ki Anıl Yankı, "Uyuyana kadar yanımda kalır mısın?" diye sordu. Ben de oğlumla odasına doğru gittim. Ona pijamalarını giydiren, sonra da onu öperek iyi geceler dileyen Ada'ya baktım. Fakat o bana hiç bakmadan odadan çıktı. Anıl Yankı'nın karyolasına sırtımı dayayarak yere oturdum. Bana neler yaptığımı sorduğunda ona gittiğim yerleri anlatırken yatağın içinde uyuyakalan Anıl Yankı'ya bakarak öylece odada kaldım. Hâlâ sırtım yatağa dayalı halde yerde oturuyordum. Buradan kalkmak demek bir daha bu eve girmeyeceğim anlamına geliyordu. Yarın Ada'dan boşanacaktım ve artık herkes için bir yabancı olacaktım.

Burada kalmayı çok istesem de kalamayacağım için yerimden kalkarak içeri girdim. Ada bacaklarını altına almış, kitap okuyordu. Beni gördüğü anda elindeki kitabı bırakarak bana baktı. Ben kapının önünde ayakta dikiliyordum. Gitmek istiyor muydum?

Kesinlikle hayır.

Onunla konuşmak istiyordum. Bu benim son şansım ocaktı. Bir daha bu eve bu kadar rahat giremezdim. Aynı iş yerinde birlikte olsak bile bir daha onunla böyle yalnız kalma şansını yakalayamazdım. Bu şekilde ayrılmak bana nedense doğru gelmiyordu. Bunu düşündüğümde ne kadar ikiyüzlü olduğumu da anlamış oldum. Hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmiş ve yedi yıl hiç kimseyi aramamıştım. Şimdi neyi açıklamayı istiyordum ki? Bundan sonra anlatacaklarım kimin için önemliydi? Benim için mi? Yoksa yıllar önce kandırdığım Ada için mi?

"Uyudu mu?" diye sordu.

"Evet. Ben de gideyim, geç oldu."

Kal demesini bekledim ama o yerinden kalkarak bana

doğru yürüdü. Bu artık git demekti. Tam önüme geldiğinde durdu. Direkt gözlerimin içine bakıyordu. Mavi yeşil gözleri tenimi delip içime girmiş gibi hissettim. Gözlerimi onun gözlerinden alamadım. Hiç konuşmadık, sadece birbirimize bakarak ayakta duruyorduk. O anda aklından neler geçtiğini merak ettim. Bana bakarken ne düşünüyordu? Hâlâ bana baktığında canı yanıyor muydu? Aklımda onlarca soruyla ona bakıyordum.

Sonunda daha fazla dayanamadım. En azından sadece bir şeyi öğrenmek istiyordum. Sadece buna cevap vermesini her şeyden çok istiyordum. "Neden bekledin şimdiye kadar Ada?" diye sordum ona. Ne demek istediğimi anlamıştı. Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

"Dönmeni bekledim."

"Neden?"

"Çünkü..." dedi ve sustu.

Bu, kapının önünde ayaküstü konuşulacak bir konu olmadığı için arkasını dönerek içeri girdi ve biraz önce kalktığı koltuğa oturdu. Bu belki de son konuşmamız olacaktı. Ben de peşinden giderek ona en yakın koltuğa oturdum.

"Neden?"

Derin bir nefes aldı. "Bunu annene ve babana yapamazdım. Sen gittikten sonra senin yerine beni koymuşlardı. Boşandığım takdirde senin gaipliğini teyit etmiş olacaktım. Bu hem aileni üzerdi hem de ben, oğlumun babasının öldüğünü kabul etmiş olurdum. Bunu kaldıramazlardı. Her ne kadar senden haber almasalar da senin bir yerlerde yaşadığına inanıyorlardı. İçlerinde hâlâ ümidi olan insanların elinden bu ümidi nasıl alabilirdim?"

Ona bakıyordum. Öldüğümü teyit ettirebilirdi. Yıllardır benden haber almamışlardı. Buna rağmen böyle bir kararın üzeceği insanları düşünerek bundan vazgeçmişti. Yine kendinden önce başkalarını düşünmüştü. Hâlbuki benden o zaman boşanmış olsaydı bu kadar yıl beklemesine gerek kalmazdı.

"Teşekkür ederim."

"Bunu senin için yapmadım."

Bir süre gözlerimin içine baktı ve sonra bakışlarını çevirdi. Şimdi artık kalkmam ve onu yalnız bırakmam gerektiğini bilmeme rağmen bu kadar çabuk gitmek istemiyordum. Onun için konuşmaya devam ettim.

"Keşke Anıl Yankı'dan daha önce haberim olsaydı," diye mırıldandım. "Döneceğimi nereden bildin?"

"Bilmiyordum ama her giden bir gün arkasında ne bıraktığını görmek için döner. Belki de buna güvendim."

Yüreğime bıçak gibi saplanan sözler bir an nefes almamı engellese de haklıydı. Giden herkes eninde sonunda dönerdi.

O sırada onun da bir zamanlar buradan gitmek istediğini hatırladım. Artık benimle ve ailemle hiç bağı kalmayacağından, belki Ada da buralardan giderdi. Bu düşünce beni boğmaya başlamıştı. Oğluma yeni kavuşmuşken ondan ayrılmak düşüncesi acı verici gelmişti.

"Boşanınca buradan gidecek misin?"

"Hayır, artık burada bir hayatım, dostlarım ve ailem var."

Aile olarak bizimkileri kastettiğini anlamıştım. Ada'yı benden daha çok sevdiklerine emindim. Ada da onları seviyordu.

"Anıl Yankı'yı bu kadar geç bulmuşken erken kaybetmek istemiyorum."

Aramıza yeni bir sessizlik girdiğinde ben de sustum. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Belki de kalkıp gitmeliydim. Hâlâ aramızda konuşulması gereken şeyler varmış gibi geliyordu. Tam ben ne yapacağımı düşünürken, "Neden gittin Yankı? Eğer evlendiğine pişman olduysan bunu söylemen yeterdi. Bir yolunu bulurduk," dedi bana.

"Aslında sandığın gibi değil. Yani neden gittiğimi şimdi düşündüğümde bana bile saçma geliyor. O zamanki davranışlarımın acımasızlığının farkındayım. Ama bunun seninle ilgisi yok Ada. Bu tamamen benimle ilgiliydi."

"Herkesi çok üzdün."

"Biliyorum. Keşke gitmeseydim demek bile ikiyüzlülük gibi geliyor. O kadar çok pişmanlığım var ki, nereden başlayıp nasıl anlatsam bilmiyorum. Sadece şunu diyebilirim, amacım gitmek değildi," dedim gözlerine bakarak. Hiçbir şey söylemeden bana baktı. Belli ki konuşmamı bekliyordu. Ben de bu fırsatı bir daha bulamayacağımı bilerek sözlerime devam ettim. "Evlenirken gerçekten de seni mutlu etmek istiyordum Ada. Burada yaşadığın sürece hiç olmadığın kadar mutlu olmanı istiyordum," diyerek ona baktım.

Yüzünde bana inanmadığını belirten bir ifade vardı. Her şeyi söylesem bile yine de bana inanmayacaktı. Belki de daha fazla uzatmanın bir anlamı yoktu. Kısa kesmeli ve buradan gitmeliydim.

"Bana o zamanlar güvenen Ada'nın hayallerini yıktım. Güvenini sarstım. Ne söylesem bunları telafi edebilirim, bilemiyorum. Seni kırdığımı biliyorum. Ne söyleyebilirim, hiçbir fikrim yok. Sadece beni affet. Tüm o yaşadıkların için. Gerçi affetmesen de haklısın. Ben bile bazı şeyler için kendimi affedemiyorum."

Bir süre yüzüme baktı. Sonra konuşmaya başladığında sesinde hüzün, kırılganlık ve acı vardı.

"İnsanın içindeki nefretle yaşayamadığını öğrendim, Yankı. Belki günü gelecek, bunu sen de öğreneceksin ya da çoktan öğrendin, bilmiyorum. Nefretin ne kadar büyükse çektiğin acı da o kadar artıyor. Senden nefret etmek için çok nedenim vardı. Beni ardında bırakıp gittiğinde yıkım da beraberinde geldi. Hakkımda söylenenleri, alaycı bakışları, kınayan göz süzmelerini saymıyorum bile. Tüm bunlara rağmen senden nefret etmedim. Edemedim. Sen oğlumun babasıydın. Senden nasıl nefret edebilirdim ki?"

Gözleri dolmuştu. Birkaç kere gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarına engel oldu. Onu o halde gördüğümde yüreğim patlayacak kadar sancıdı. Benden nefret etmediğini duymak benim için hem şaşırtıcı hem de sevindiriciydi. Bir süre sus-

tuktan sonra sözlerine devam etti. "Seni sevmek için de çok nedenim vardı. Sen buraya geldiğim andan beri hayatımı yaşanılır kılan tek insandın. Geri dönüp baktığımda belki de beni düşünen tek insan sendin. Beni herkese karşı koruyan, bana özel olduğumu hissettiren bir tek sen vardın. Sonra sen de herkes gibi canımı yakanlardan biri oldun. Üstelik en çok da sen yaktın."

"Üzgünüm Ada. Biliyorum, bunu telafi etmem mümkün değil. Tek söyleyebileceğim şey bu. Gerçekten çok üzgünüm."

Canını yakmıştım. Hayatının gidişatını değiştirmiştim. Herkesten daha çok acı vermiştim ona. Şimdi de tüm bunlara rağmen benden nefret etmediğini öğreniyordum. Hâlbuki ben, Duru gittiğinde ondan ölesiye nefret etmiştim. Ada'yı farklı kılan buydu işte. O, benden ve diğer herkesten daha iyi bir insandı ve oğlum böyle bir annesi olduğu için çok şanslıydı. Kimsesiz, acılı Ada onu gerçekten de iyi yetiştirmişti ve ben bunların hiçbirine şahit olamamıştım. Başka bir şeye gerek yoktu. Benim en büyük cezam buydu. Ada konuşmaya başlayınca ona doğru başımı kaldırdım.

"Zaman içinde herkesi affettim Yankı. Bu seni rahatlatacaksa, seni de affettim. Yoksa yoluma başka türlü devam edemezdim. Oğlumu başka türlü yetiştiremezdim. Nefreti bu kadar uzun süre içimde yaşayamazdım," diyerek sustu. Gözleri uzaklara daldı ve bir süre sonra bakışlarını bana çevirerek tekrar konuşmaya başladı.

"Sen gittikten sonra çok düşündüm. Bunun için uzun ve yalnız günlerim oldu. Belki senin hiç suçun yoktu, belki de tüm suç bendeydi. Duru'yu sevdiğini bile bile seninle evlenmemem gerekirdi. Ama ben..." Sustu ve bana bakmayı sürdürdü, sonra da bakışlarını önüne çevirdi. Yarım kalan cümleyi deli gibi merak ederek bekledim. Beklentim uzadıkça umudum arttı. Umudum arttıkça içimde oluşan heyecan büyüdü, büyüdü ve içime sığmamaya başladı.

Derken Ada bakışlarını bana çevirdi. "Ben belki bir şan-

sımız olur diye düşündüm. Seni seviyordum ve zaman içinde senin de beni seveceğine inandım. Duru gittiğinde o kadar üzgün, o kadar kaybolmuş görünüyordun ki, ben sana Duru'yu unutturacağımı sandım."

Bu itiraf adeta beni yerimden aldı ve duvara fırlattı. Ada bana ilk defa beni sevdiğini itiraf ediyordu. Duru haklıydı. Ada onca zaman boyunca beni sevmişti. Ben, beni sevdiğine inandığım bir kızı yerle bir etmiştim. Ona kendini sorgulatmıştım.

"Senin hiçbir suçun yoktu. Ben o gün ne yaptığımı biliyordum. Duru'dan intikam almak için seni kullandım. Tüm suç bendeydi. Bunun için kendini suçlama Ada."

"Yine de ben kabul etmemeliydim. O dönem aklı başında olan bendim. Bunun yanlış olduğunu bile bile seninle evlendim. Beni zamanla seversin ve yeni bir hayatımız olur diye düşündüm."

"Yine de senin aklını karıştırmamalıydım."

"Seni suçlamıyorum Yankı. Artık suçlamıyorum. Çünkü neler yaşadığını biliyorum. İlk aşkın unutulmayacağını biliyorum. Hayatına kimler girerse girsin onun yerinin hep başka olacağını biliyorum."

Bunu dediği anda Duru'yu kastettiğini biliyordum. Onun canını daha fazla yakmak istemedim. "Ada," dediğim anda sözümü kesti.

"Bırak bitireyim. Belki bir daha böyle bir konuşma yapma imkânı bulamayız. Duru ve senin arandan çekiliyorum. Belki de aranıza hiç girmemeliydim. Belki sen de beklemeliydin, bilmiyorum. Bazen verdiğin kararlar seni bambaşka yerlere çıkarabiliyor. Artık Duru burada, belki birlikte hayatınıza yön verebilir ve yaralarınızı beraber sarabilirsiniz," dedi. Sonlara doğru sesindeki titreme dikkatimi çekmişti. Ağlamamak için kendini sıkıyordu.

Benim de bir şeyler söylemem gerekiyordu. En azından artık Duru ile birlikte olmayacağımı bilmesi gerekiyordu.

"Duru ile artık eskisi gibi olmamız mümkün değil Ada. O Yankı yok artık. Çok şey gördüm Ada, çok şeyler yaşadım. Buradan giden Yankı değilim artık. Yedi yıl içinde gittiğim yerlerin birinde öldü o Yankı. Şimdi pişmanlıklarını peşinde sürükleyen bir adamım ben. Dibe batmış ve oradan çıkmaya çalıştıkça daha da çok batan biriyim. Ne yapacağını bilmeyen, hayattan zevk almayan biri oldum. Kendimi yüz yaşında gibi hissediyorum. Çünkü o kadar kötü şartlarda hayatta kalmaya çalıştım ki içimde iyi olan hiçbir şey kalmadı. Artık tek yapmam gereken şey ardımda bıraktıklarımın kalplerinde açtığım yaraları iyileştirmek olacak. Ne kadar başarılı olurum bilmiyorum."

"Başaracağına inanıyorum. O Yankı hâlâ senin içinde."

"Umarım bulurum onu."

Bir süre hiçbir şey konuşmadan oturduk. O anda her ikimiz de eski zamanları düşünüyor olabilirdik. Her şey daha farklı olsaydı nasıl olurdu diye düşündüm. Ada bana söylediği gibi, kocaman direkleri olan bir yata binip buradan gidebilir ve hayatı bambaşka olabilirdi. Yirmi yaşına yeni girmiş ve bütün çocukluğu ve genç kızlığı acılarla geçmiş birini, daha çok acı vererek arkamda bırakmıştım. Buna rağmen şimdi karşımda duran kadın benden daha güçlüydü. Duru'dan daha güçlüydü. Hatta tanıdığım herkesten daha güçlüydü. Acılar onu yıkmamış, aksine olgunlaştırmış ve daha güçlü yapmıştı. Şimdi karşımda dimdik oturan ve gözlerimin içine bakan kadına bir kez daha hayran olmuştum. Aslında yıllar önceki o dik duruşuyla hepimizin içinde aykırı bir çiçek gibi duran Ada'ya hayrandım. Sadece bunu bu kadar geç fark ettiğim için acı çekiyordum.

"Ne yapacaksın?" diye sorarak ilk konuşan o oldu.

"Bilmiyorum. Burada kalacağım. Artık istesem de gidemem. Bir oğlum var. Varlığını bilmediğim ama öğrendiğim andan beri ondan vazgeçmeyeceğim bir oğlum var," diyerek gülümsedim. "Bir yerden başlamam gerekiyor. İlk önce ar-

dımda bıraktıklarımı ve kırılan kalpleri onarmak istiyorum. Başarılı olup olamayacağımı da bilmiyorum. Anne babama iyi bir evlat olmaya çalışacağım. Oğluma baba olmaya çalışacağım. Belki sana..." diyerek sustum.

Bunu söylemek sanki ona hakaret etmek gibi geldi bana. Ben ona hiçbir zaman koca olamamıştım bundan sonra bunu ben istesem de Ada istemezdi. Hiç kimse arkasında bıraktıklarını aynı bulmazdı. Ben de bulamamıştım. Değişmiştik ve bu değişim içinde yollarımız artık ayrılmıştı. Bir zamanlar o beni severken ben çekip gitmiştim. Şimdi o gidecekti ve benim ona gitme deme hakkım yoktu.

Ada gülümsedi ve o an onun gözlerinde gördüğüm şey umutlanmamı sağladı. Yine öyle, yıllar önce bana baktığı gibi baktı. Sevgi dolu. Sanki eski Ada geri gelmişti. O çekingen kız karşımda oturuyordu. Gözleri sevgiyle bakan ve bana gülümseyen kız. Yine de umutlanmamam gerekiyordu. Ada asla boşanmaktan vazgeçmeyecekti. Sadece arkasında bıraktığı insanları üzmek istemiyordu. Ben onun geçmişiydim. Önünde onu bekleyen çok daha iyi bir gelecek vardı. Ona doğru eğildim. "Özür dilerim, keşke zamanı geri alabilsem ve çektiğin tüm acıları silebilsem. Bunu gerçekten isterdim Ada."

"Biliyorum. Bazen acılar insanı olgunlaştırır. Beni de olgunlaştırdı. Şimdiki Ada olmamı sağladı."

O anda aklıma gelen şey belki de şimdiye kadar yaptığım en doğru hareket olacaktı. Elim boynuma gitti, yıllardır orada asılı olan zinciri çıkardım ve zincirin ucunu açarak ona takılı olan büyükannemin yüzüğünü elime aldım. Bir zamanlar Duru'nun istemediği yüzüğü. Yıllar önce Duru kabul etmediğinde hayal kırıklığı içinde bu yüzüğü büyükanneme geri vermek üzere geri götürmüştüm ama büyükannem almamıştı.

Elimdeki yüzüğe baktım. Sonra da bakışlarımı karşımda oturan kadına çevirdim. Böyle değerli bir yadigârın değerini anlayabilecek tek kişi Ada'ydı. Bir an bu yüzüğün sahibi ben değilmişim gibi hissettim. Onun sahibi şu anda karşımda

oturan kadındı. Oğlumun annesi ve yarından itibaren artık karım olmayacak kadındı. Elimdeki yüzüğü ona uzattım. Şaşkınlıkla parmaklarımın arasındaki yüzüğe baktı. "Bunu almanı istiyorum Ada. Senden aldıklarımı karşılaması mümkün değil ama bu benim için çok değerli ve bu sende kalmalı."

"Teşekkür ederim ama alamam..."

"Sen bana en değerli şeyi verdin Ada. Anıl Yankı'yı verdin," diyerek sözünü kestim. "Benim de sana verebileceğim tek şey bu."

"Bu çok değerli."

"Onun için senin olmalı," diyerek diğer elimle avucunu açtım ve yüzüğü oraya bıraktım.

Başını eğerek avucundaki yüzüğe baktı. Sonra bana baktığında gözlerinden birkaç damla yaşın akmasını seyrettim. Bu sefer onlara engel olmamıştı. Yavaşça yerimden kalktım ve yanına oturarak ona sarıldım. Yıllar sonra ilk defa ona sarılıyordum ve kokusu hatırladığım gibiydi. Başını omzuma koydu ve sessizce ağlamaya devam etti. Hiçbir şey söylemedim. O anı konuşarak bozmak istemiyordum. Yedi yıl sonra ilk defa kendimi gerçekten de ait olduğum yerde ve huzurlu hissettim. Yüzük ait olduğu yere gitmişti. Onun değerini ancak Ada bilebilirdi. Uzun bir süre öylece kaldık. Ağlaması dindiğinde yavaşça benden uzaklaştı ve avucunda tuttuğu yüzüğü parmağına takarak eline baktı. Gözlerinin rengiyle uyumlu olan taşa bakarak gülümsedim. Büyükannem de kendisi için manevi değeri olan o yüzüğü Ada'nın parmağında görmekten mutlu olacaktı.

Başını kaldırarak bana gülümsedi. "Çok güzel, teşekkür ederim."

"Artık ait olduğu yerde," dedim gülümseyerek. Elimde tuttuğum zinciri sehpanın üstüne bıraktım ve yavaşça yerimden kalktım. Biraz daha burada otursam hiç gitmek istemeyeceğimden korkuyordum. Bana verilen bu zamanı kötüye kullanmayı istemedim. Ada kapıya kadar peşimden geldi. Dönüp ona baktım.

"Mutlu olmalısın Ada, bunu hak ediyorsun."

"Sen de."

"İyi geceler," diyerek kapıyı açtım. Merdivenlerin başına geldiğimde arkamı döndüm ve ona gülümsedim.

"İyi geceler," diyen sesini duydum ve merdivenleri inmeye başladım. Çok uzun yıllar sonra artık hiç acı çekmediğimi fark ettim.

Uzun bir süre amaçsızca dolaştım. Nerede olduğumun ve ne yaptığımın önemi yoktu. İlk defa içimde pişmanlık yoktu. İlk defa kalbimde hissettiğim acı yoktu. Kendimi son nefesinde huzuru bulmuş biri gibi hissettim. Elim istemsizce boynuma doğru gitti. Zinciri hissetmemenin hafifliğini yaşadım. Yıllarca onu boynumda bir yük olarak taşıdığımı o an hissettim. Artık o yükten kurtulmuştum. Yüzüğü Ada'ya vermekle belki de son yıllarda yapabileceğim en iyi şeyi yapmıştım.

Sonunda eve gittiğimde bizimkilerle konuşmadan odama çıktım. O gece yatağıma yattığımda kendimi yirmi yaşındaki Yankı kadar mutlu hissettim. Ada'nın beni affetmesi yüreğimdeki ağırlığı kaldırmış ve ruhumu serbest bırakmıştı sanki. Keşke her şeyi düzeltecek zamanım ya da evliliğimi sürdürebileceğim kadar vaktim olsaydı ama yoktu. Sabah boşanacaktık.

Gözlerimi yumdum. Gözlerimin önüne Ada ile seviştiğimiz o gece, bana anlattıkları, ona sarılışım, sonra da kendimi kaybedişim geldi. O geceki sevişmeyi Helga'ya anlatırken bile tekrar yaşadığımı hissetmiştim. Şimdi de o anları tekrar yaşıyor gibiydim. Ada beni sevdiğini söylediğinde yüzündeki mutluluğu tekrar görmüştüm. İşte şimdi Helga'nın ne dediğini anlamıştım. Bana sevdiğim kızın Duru olmadığını söylerken kendinden emin tavrına o zaman sinir olsam da ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Ben yıllarca başka kadınlarda bulamadığım o aşkı Duru'nun aşkına yormuştum ama o Duru'nun aşkı değildi. Bir kere seviştiğim kızın kokusunu, dokusunu ve öpüşünü yıllarca başka kadınlarda aramış ama bulamamıştım. Aradığım Duru değildi. Aradığım Ada'ydı

Başlarda ona yaptığım haksızlıktan vicdanımın sızladığını düşünüyordum. Ama öyle değildi. Evet, vicdanım sızlamasına sızlıyordu ama Ada ile yaşadığım her anı hafızamda daha çok yer etmişti. Çünkü sevdiğim kız Duru değildi. Sevdiğim kız Ada'ydı.

Çünkü ona yaptığım yanlış yüzünden çekip gitmiştim. Duru yüzünden değil. Duru gittiğinde orada kalmış ve her şeye göğüs germiştim. O gece Ada ile birlikte olduğumda sabah kendimden o kadar nefret etmemin tek nedeni onu hâlâ istiyor oluşumdu. Nefret ettiğim o değildi. Nefret ettiğim kendimdi. Kendimi Duru'yu sevdiğime o kadar inandırmıştım ki Ada'ya duyduğum hisler beni rahatsız etmişti. O zaman bunu kendime itiraf edemediğim için kaçmayı seçmiştim. Ada'yı kendimden korumak istemiştim. O kızı korurken, Duru'ya karşı savunurken, onunla ilgilenirken ben aslında sadece Ada'yı sevmiştim.

Kendimi aptal gibi hissettim. Ben tüm bu yıllar boyunca Ada'yı sevmiştim. Hiçbir kadınla yakınlaşmamamın nedeni sadece oydu. Onun yanında duyduğum huzurun ve mutluluğun tek nedeni onu seviyor oluşumdu. Tüm bunlar beni bir kere daha nefessiz bıraktı. Göğsüm ağrımaya başladığında yavaşça gözlerimi açtım. Derin derin nefes aldım.

Ne yapıyordum ben? Boşanmadan bir gün önce Ada'yı sevdiğimi anlamak benim en büyük cezam olacaktı.

Gözlerimi kapadığımda aklımda Ada'yla yaptığımız son konuşma vardı. Uykum tamamen kaçmıştı ve yatakta dönüp durmaktan usandığım için yerimden kalkıp mutfağa gittim. Masanın üstünde duran cam fanusun içinde küçükken sevdiğim kurabiyeler vardı. Onları gördüğümde gülümsedim ve dolabı açarak aradığım şeyi buldum. Bardağa koyduğumda mutfakta bir gece kuşu daha olduğunu gördüm.

"Uyuyamadım," dedi babam beni gördüğünde.

"Ben de," diyerek elimdeki sütü gösterdim "İster misin?"

"Evet."

Bir bardağa ona da süt koydum ve masaya bıraktım. Karşılıklı oturmuş, önümüzde süt bardakları, ellerimizde kurabiye, yemeye başlamıştık. Bu kurabiyeleri annem ben küçükken yapar, böyle cam fanusa koyar ve okuldan geldiğimde bir bardak sütle birlikte elime verirdi. Çok uzun yıllardır bunlardan yememiştim. Şimdi damağımda o tadı aldığımda gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda babam gülümsüyordu.

"Ne oldu?"

"Sana gülüyorum."

"Farkındayım. Neden?"

"Şu görüntüne bakıyorum," diyerek eliyle beni gösterdi. "Sonra da hâlâ bu kurabiyeleri sütle yiyen o çocuğun hiç değişmediğini görüyorum."

"Pek uyuşmuyor değil mi?"

"Hayır. Bu kadar dövmesi olan bir adamın süt içmesi bana komik geldi."

"Uzun zamandır ben de süt içmiyordum, doğru ama bu kurabiyeler başka ne ile yenilir bilmiyorum," dedim ben de gülerek.

"Bunun sırrını hâlâ hiç kimselerle paylaşmıyor," dedi babam ağzına bir kurabiye daha atarak.

"Bir sürü kurabiye yedim ama bunun gibisini bulamadım," diyerek ben de kurabiyemden kocaman bir parça ısırdım.

"Sabah Yankı gelecek, onun için yapmıştır kesin. Yoksa ben istesem bile yapmıyor. Ben de akşam geldiğimde kokusunu aldığım için annen görmeden birkaç tane yemek için geldim."

"O da mı seviyor bunları?"

"Evet, bayılıyor, tıpkı senin gibi. Söyle bakalım, senin uykunu kaçıran ne?"

"Uzun yıllardır huzurlu uyuduğum söylenemez baba."

"Seni uyutmayan yarınki duruşma olabilir mi?"

"O da var tabii."

Babam başını kaldırıp bana baktı. "Yıllar boyunca Ada'yı kızımız gibi sevdik ve yarından sonra sanki artık kızımız olmayacakmış gibi geliyor bana."

Boşanacak olmam onları da üzüyordu. Ne yazık ki bu benim elimde olan bir şey değildi. Keşke olabilseydi ve Ada bana bir şans daha verseydi. "Ada öyle bir kız değil. Sizleri çok seviyor ve bence o her zaman sizin kızınız olacak."

"Orası öyle. Onun mutlu olmasını istiyorum. Bunu gerçekten çok istiyorum. Keşke evliliğinize bir şans daha verseydiniz."

"Bunu o istedi baba ve kararına saygı duyacağım. Bu sefer ona verdiğim sözü tutacağım."

"Keşke bu sefer o sözü tutmasan," diyerek gülümsedi.

Ben de gülümsedim. "Büyükannemin yüzüğünü bu akşam ona verdim."

Gözleri gözlerimi buldu. "O sende miydi?"

"Evet, hem de çok uzun yıllardır."

Bir tane kurabiye daha alarak ağzıma attım. Damağımda oluşan tadı çok özlemiştim. "Annemin doğru kadın olduğunu nasıl anladın?" diye sordum ona.

Gülerek bana baktı. Gözlerinden onu ilk gördüğü zamanı hatırladığını anladım. "Onu ilk gördüğümde anneme çok kızmış ve plaja gitmiştim. Yolda da arkadaşımı aramıştım. Arkadaşımı beklerken deniz kenarındaki kafelerden birinde oturdum. Yüzüm kapıya dönüktü ve içeriye annen girdi. Beyaza yakın sarı saçları ve masmavi gözleriyle o kadar aykırı duruyordu ki. Etrafına bakındı ve gözlerimiz buluştu. O an onunla evleneceğimi düşündüm. O benim için doğru kadındı. İlk görüşte çarpılmıştım. Yanımdaki masaya oturdu. O andan itibaren arkadaşım falan umurumda değildi. Garsona sipariş verdi ama garson anlamadı ne istediğini. Ona gidip 'Yardımcı olabilir miyim?' diye sordum. Bana baktı. Gördüğüm en güzel gözlere sahipti. 'Evet,' dedi. O an sanki nikâh masasında

bana evet dediğini hissettim," diyerek güldü. "Gençlikte her şey o kadar kolay geliyor ki insana."

"Aynen öyle. Sonra ne oldu?"

"Bunu annen sana defalarca anlatmıştır."

"Ben senden duymak istiyorum."

"Masasına oturdum ve konuşmaya başladık. Almandı ve bir grup turistle buraya gelmişti. O gün denize gitmemek için arkadaşlarından ayrılmıştı. Ben de ona etrafı gezdirmeyi teklif ettim. Beraber çıktık oradan. Akşama kadar onu gezdirdim. Konuştukça ona daha çok bağlandım. O akşam ayrıldığımızda sanki bana ondan sonsuza kadar ayrılmışım gibi geldi. Eve geldiğimde anneme evleneceğimi söyledim."

"Kızın haberi yokken mi?"

"Evet. Aramızda hiçbir şey yokken, elini bile tutmamışken," dedi gülerek. "Onun zamanı yoktu, benimse ilk görüşte âşık olduğum kızı bırakmaya niyetim yoktu."

"Çok hızlıymışsın baba," dedim ben de onun gülmesine eşlik ederek. Bu hikâyeyi annemden defalarca dinlememe rağmen babamın anlatımını daha çok sevmiştim.

"Tatilinin bitmesine bir hafta vardı ve ondan sonra gidecekti. Elimi çabuk tutmam gerekiyordu. Bir hafta her gün buluştuk. Sabahın köründe otelin önünde oluyordum akşama kadar. Dönmesinin bir gün öncesinde ona evlenme teklifi ettim. O kadar şaşırdı ki. Eğer bana gel deseydi her şeyi bırakıp onunla dünyanın bir ucuna giderdim. Arkadaşları gitti. O kaldı. Anneme dedim ki ben bu kız olmadan yaşayamam. Ertesi gün annem bana söylemeden annenle konuşmak için otele gitmiş. O gün eve geldiğimde Roseline evdeydi. Annem onunla konuşmuştu ve otelde kalmasını istemiyordu."

"Büyükannem işi kolaylaştırmış."

"Evet, beni karşısına aldı. Dedi ki, 'Bu kızı yerinden, yurdundan, ailesinden ediyorsun. Yarı yolda bırakırsan karşında beni bulursun. Senin için doğru karar olsa iyi olur.'"

Kahkaha atarak babama baktım. Büyükannem gerçekten

de sert bir kadındı. Tek başına yaşamaya çalıştığından zamanla sert bir yapıya sahip olmuştu. Gerçi yıllar geçtikçe o da yaşlanmış ve artık daha yumuşak mizaçlı biri olmuştu ama ben Anıl Yankı kadarken ondan çok korktuğumu hatırlıyordum.

"Hatırlıyor musun büyükannenin o günlerini?"

"Hatırlamaz mıyım?" diyerek ağzıma bir kurabiye daha attım.

"Ama annenle evlenmemiz kolay olmadı. Birkaç gün sonra annesi geldi. O kadar sinirliydi ki onunla doğru dürüst konuşmamıza bile izin vermedi. Kızını almaya gelmişti. Türklerden nefret ediyordu ve kocasının ve büyük kızının ölümünü ile ilgili bir ulusu suçluyordu."

"Bunu biliyor musun sen?"

"Evet. Helga kızını ikna edemedi ve onu bir daha görmemekle tehdit etti ama annen kararlıydı. Her şeye rağmen burada kaldı ve evlendik. Bunu sana Helga mı anlattı?"

"Evet. Ona ilk gittiğimde benimle konuşmak bile istemiyordu ama ısrarcı davrandım. İşinin ve evinin önünden bir gün bile ayrılmadım. Onu tanımadan oradan gitmeyeceğimi söyleyip durdum. Uzunca bir zaman bana, bir kızı olmadığını söyledi ama sonunda pes etti. Gidecek bir yerim olmadığını anladığında da beni evine aldı. Kazaya kadar, ne yaparsam yapayım bir samimiyet kuramadık. Ama ben kaza geçirince hastanede yanımdan ayrılmadı ve orada bana her şeyi anlattı."

"Zor bir kadın."

"Biliyor musun, iki hafta sonra buraya geliyor."

"Buraya mı?"

"Evet ama anneme söylemedim. Sürpriz olsun istiyor. Annem dün yine doğum günü hediyesini gönderdi."

"Evet, yıllarca bundan hiç vazgeçmedi. Bir yerde inadını kıracağını düşündü ama otuz beş yıl oldu. İnatçı Alman."

"Gerçekten çok inatçı ama onu çok sevdim. İnanılmaz bir kadın. Büyükannemle o kadar çok ortak noktaları var ki. Birbirlerini tanımalarını çok istiyorum."

"Annen onun gelişiyle yüreğine gömdüğü o acıyı belki serbest bırakır."

"Bırakacağına eminim. Helga da aynı acıyı kendi yüreğine gömmüş."

"Annen hayatımdaki en güzel şey, Yankı. Anneni o ilk gördüğüm günkü kadar çok seviyorum. Defalarca dünyaya gelsem yine onunla evlenirdim."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," diyen annem içeri girdi. Üstünde ince bir sabahlık ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Bir an konuştuklarımızı duyup duymadığını düşündüm ama yüzünde başka bir ifade yoktu. Babamın sevgi dolu gözleri annemi bulduğunda aralarındaki sevginin hâlâ aynı olması beni duygulandırdı. "Seni uyandırdık mı hayatım?" diyen babam karısının elini tuttu.

"Kahkahalarınız yukarıdan bile duyuluyordu." Sandalyeyi çekerek oturdu. Sonra da gözü fanusun içindeki kurabiyelere kaydı.

"Bu saatte o kurabiyeleri yediğini söyleme sakın," diyerek babama baktı.

"Dayanamadım."

"Onları Yankı'ya yapmıştım."

"Teşekkür ederim anne, çok güzel olmuş, özlemişim," dedim gülerek ve fanusa doğru uzandım. Annem elimin üstüne vurdu. "Sana yapmadım, oğluna yaptım."

"Yarın yine yaparsın."

Gülerek yüzüme baktı. "Yaparım. Yeter ki siz yiyin, istediğiniz kadar yaparım. Zaten tarifini Ada'ya da verdim."

"Gizli tarifini sonunda birine verdin demek ki hayatım."

"Evet, Yankı çok seviyor. Ada da bunu kendi çocuğuna ve onun da çocuğuna yapacak yıllar sonra. O kızı çok seviyorum."

"Ben de," dedim farkında olmadan.

Her ikisi de bana baktığında ne dediğimin farkına vardım.

Bir açıklama bekler gibi bir halleri olmasına rağmen hiçbir şey demedim. Onlar da bir şey sormadılar ve sessizce kurabiyelerimizi yemeye devam ettik.



YİRMİ İKİ

Mahkeme salonunun kapısında Ada ile birlikte dikiliyorduk. Birazdan isimlerimizi okuyacaklardı ve içeri girip boşanacaktık. Sanki öğle arası yemeğe çıkmış gibiydik. Aramızda Anıl Yankı'nın dışında bizi birbirimize bağlayan tek bağ da birazdan kopacaktı. Yavaşça Ada'ya doğru döndüm. Üzerinde siyah bir pantolon ve ceket vardı. Saçlarını arkasında toplamıştı ve yüzünde hafif makyajla yanında duran avukatla konuşuyordu. Aramızda oluşturduğumuz protokolle her ikimiz de birbirimizden hiçbir şey talep etmemiştik. Ben istediğim sürece Anıl Yankı'yı görebilecektim.

Sonunda adımız okunduğunda içeri girdik. Sadece ikimize de boşanmak isteyip istemediğimizi sormuşlardı ve her ikimiz de evet dedik. Duruşma birkaç dakika bile sürmemişti. Zaten yıllarca ayrı yaşamış insanlar olarak sadece kanun önünde evliliğimiz bitmişti. Dışarı çıktığımızda Ada bana dönerek yanıma geldi. "Görüşürüz," dedi.

Görüşecektik zaten, aynı iş yerinde çalışıyor ve ufacık bir yerde yaşıyorduk. Birbirimizden ne kadar kaçabilirdik ki? Onun arkasından baktım. Merdivenleri indi, onu dışarıda bekleyen arabaya doğru yürüdü. Şoför kapısını açtığında arka koltuğa bindi, araba hareket edene kadar öylece durup bekledim. İşte bitmişti. Yedi yıl önce terk ettiğim kadın hayatımda hiç var olmamış gibi çekip gitmişti. Neden bu kadar üzüldüğümü birilerinin bana anlatması gerekiyordu.

Bir süre ne yapacağımı bilmezmiş gibi orada öylece dikildim. Ne hissettiğimi de bilmiyordum. Sonra ağır adımlarla

merdivenlerden indim ve çarşıya doğru yürümeye başladım. Yat limanının önüne geldiğimde durdum. Birkaç gündür dikkatimi çeken, kocaman direkleri olan satılık levhası konmuş yata doğru gittim. Gençliğimden beri hep böyle bir şey istemiştim. Şimdi o hep istediğim yat beni al diye bağırıyordu sanki. Üzerindeki telefon numarasını aradım. Telefonun açılmasını beklerken hiç param olmamasına rağmen bunu nasıl alacağımı bilmediğimi fark ettim. Yine de fiyatını öğrenmek istiyordum. Sonunda telefona çıkan adamla görüştüm. Fiyatı oldukça pahalıydı. Adamla biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattım. Yanımda getirdiğim arabayı sattığım takdirde bunu alabileceğimi anlamıştım.

Oradan çıktığımda artık daha kararlıydım. Hayatımı düzene sokmanın zamanı gelmişti. Buradan giderken hayalleri ve gelecekten umutlu olan Yankı'nın artık hayallerini gerçekleştirmesi gerekiyordu. Bunu hem kendim için istiyordum hem de oğluma bunu borçlu olduğumu hissediyordum. Marinadan çıktığımda bir taksiye bindim ve doğruca Alp'e gittim. Kapının önünde indiğimde dükkâna girdim ve telefonla konuşan Alp'e bakarak gülümsedim. O konuşurken ben de etrafa bakıyordum. Sonunda telefonu kapattı. Gözlerini bana çevirdi ve beklediğim soruyu sordu. "Bitti mi?"

Büyük ihtimalle bunu, beni ve Ada'yı tanıyan herkes soracaktı. Her şeyin bu kadar kısa sürede duyulmasına hiç şaşırmadım.

"Evet," dedim ondan bakışlarımı kaçırarak. Aslında bu konuda hiç konuşmak istemiyordum. Ama sorduğunda cevaplamaya başladım.

"Ne yapacaksın, Duru'ya mı döneceksin?" Sesindeki bir şeyler beni ona bakmaya zorladı.

"Hayır."

"Gerçekten mi?" diyerek bana doğru yürüdü.

O anda yüzündeki rahatlama gözümden kaçmadı. Alp'in Duru'ya bir şeyler hissettiğini anlamıştım. Büyük ihtimal-

le beni tanıyan herkesin soracağı ikinci soru da bu olacaktı. Duru buradaydı ve ben yedi yıl sonra eve dönerek Ada'dan boşanmıştım. Herkes bizim yeniden bir arada olacağımızı düşünecekti. Belki bunu Duru da düşünecekti. Bu yüzden en kısa sürede onunla da konuşup bir araya gelmemizin artık mümkün olmayacağını ona da söylemeliydim. Artık ondan bir açıklama bile beklemiyordum. Benim için hiçbir önemi kalmamıştı. Neden gittiği ya da neden döndüğü umurumda bile değildi.

"Evet, o iş çoktan bitti Alp. Duru buradan gittiği gün bitti aslında."

"Neden çekip gittin o zaman?"

"Kendime bile cevap veremediğim bir soru bu," dedim omzumu silkerken.

"O zaman neden boşandın? Evliliğine bir şans verebilirdin."

"Boşanmayı ben istemedim. Ada istedi ve ben sadece kabul ettim. Bu Ada'ya olan borcumdu."

"Ne yapacaksın şimdi?"

"Hayatımı yeniden kuracak ve hep yapmak istediğim şeyi yapacağım."

Alp gülerek yanıma geldi ve omzuma vurdu. "Düşündüğüm şeyi yapacağını söyleme sakın."

"Evet."

"Yüzünden anlamalıydım. Gördün mü?" dedi bir kaşını kaldırarak.

"Evet. Kimin o?"

"Tanımazsın. Bir yıldır demirli ama pahalı bir parça."

"Biraz önce telefon ettim. Fiyatı düşebileceklerini söylediler. Bir an önce satmak istiyorlarmış."

"Var mı paran?"

"Yok, ama arabayı satacağım."

Onunla konuştuktan sonra o tekneyi ne yapıp edip satın almaya karar verdim. Anıl Yankı arabayı sattığım için üzü-

lürdü belki ama tekneyi gördüğünde daha çok seveceğini biliyordum. Hayallerimi yıllarca ertelemiştim. Artık ertelemek istemiyordum.

Yat limanına giderek satılık olan teknenin karşısında saatlerce oturdum. Güneş battığında ben hâlâ aynı yerde oturmaya devam ediyordum. Dalgalar kıyıya vururken Ada'yı düşündüm. Bundan sonra onun yoluna çıkmayacak ve onun mutlu olmasını sağlayacaktım. Bunu ne ölçüde başarabileceğimi bilmiyordum ama oğlum için annesinin mutlu olmasına çalışacaktım.

Yavaşça yerimden kalktım ve kararlı adımlarla yürümeye devam ettim. Her şeyi geride bırakacaktım. Benim için bugün eski Yankı'yı bulmanın zamanı gelmişti. O akşam Helga ile uzun bir telefon konuşması yaptım. Ada'yla olan ilişkimi merak edip duruyordu. Ona durumu anlattım. İki hafta sonra gelecekti, onu çok özlemiştim. Arabayı satacağımı ve hayalini kurduğum yatı alacağımı da söyledim. Bana hayallerimi ertelememem gerektiğini söyledi. Ben de öyle yapacaktım. Hayallerimi artık ertelemeyecektim.

Boşandıktan sonra Ada ile her gün iş yerinde birlikteydik. Ona boşanmadan bir gün önce verdiğim büyükannemin yüzüğünü takıyordu. Yüzüğü parmağında görmeyi beklemiyordum ama gördüğüm anda içimde oluşan coşkuyu saklayamadım. Yıllar içinde ona yaşattığım acıları telafi edemezdim belki ama bundan sonra mutlu olması için elimden geleni yapacaktım. Belki bu ona her baktığımda vicdanımda oluşan acıyı hafifletebilirdi.

Yat limanındaki satılık yatı almak artık iyice aklıma yatmıştı. Onu kaybettiğim hayallerimin yerine koymuştum. Birkaç hafta içinde arabanın gerekli belgelerini hazırlamış ve İstanbul'da lüks araba satan bir galeriyle temasa geçmiştim. Bir süre sonra bu kadar pahalı bir arabanın alıcı kitlesi olduğunu da öğrenmiş oldum. Galerinin gönderdiği çekiciye arabayı yüklediğimde, bankada o yatı alacak kadar param olmuştu.

Bir süre bankadaki para aklımı karıştırmış olsa bile, beş gün sonra artık marinada duran o demirli yatın sahibiydim. Hayallerime kavuşmanın verdiği keyifle günlerim daha iyi geçmeye başlamıştı.

Boşanmayı takip eden hafta sonu oğlumu almaya gitmeme gerek kalmadı. Ada hafta sonu olduğunda Anıl Yankı'yı sabah erkenden annemlere bıraktı. Böylelikle bana dolaylı yoldan artık eve gelme demek istemişti. Mesajı almıştım.

Sorun ise Anıl Yankı'daki soğukluktu. Onunla son görüşmemizde yakaladığımı sandığım o sıcaklık yerini yine ilgisiz ve sessiz Anıl Yankı'ya bırakmıştı. Ada ile boşanmış olmamızın bunda etkisi var mıydı, yoksa Anıl Yankı bana karşı bir tavır mı geliştirmişti, bilmiyordum. Ada'nın benim hakkımda kötü şeyler söylemediğini artık biliyordum. Annesiyle boşanmış olmamızı altı yaşındaki bir çocuğa anlayacağı şekilde nasıl anlatacağımı da bilmiyordum ama aramıza yine o sessizce geçen uzun dakikalar girmişti.

Bugün de neredeyse bir saattir terasta oturuyorduk ve tek kelime konuşmamıştı. O yaştaki bir çocuğun daha hareketli olması gerekirken sessizce ve kımıldamadan orada öylece oturmasına daha fazla dayanamadım. Hava oldukça güzeldi ve aramızdaki o yakınlaşmayı özlemiştim. Ona bakarak, "Biraz yürümek ister misin?" diye sordum.

Anıl Yankı, "Evet," diyerek yerinden kalktı.

Dışarı çıktığımızda deniz kenarında yürümeye başladık. Oğlum yanımda sessizce yürüyordu. Ne düşündüğünü ve o aklından neler geçirdiğini merak ediyordum. Ona göre ne ifade ediyordum? Aradan geçen bunca zamana karşın hâlâ bana "baba" dememişti ve her hafta görüşmemize rağmen aramız düzelmemiş gibi duruyordu.

"Keyfin mi yok?" diye sordum. Her zamanki gibi konuşmasını istiyorsam söze benim başlamam gerekiyordu.

"Var," dedi. Ve konuşma bitti.

"Annen sana benimle ilgili bir şeyler söyledi mi?"

"Evet."

Tekrar başa dönmenin verdiği sıkıntıyla yürümeye devam ettim. Sonra da annesinin ne söylediğini sormamaya karar verdim. Ada kendisine göre boşanma sebeplerimizi ona anlatmış olmalıydı. Belki ben de bununla ilgili onunla konuşmalıydım.

"Buradan gidecek misin?" diye sorduğunda ona bakarak gülümsedim.

"Hayır. Artık burada sen varsın ve seni asla bırakmayacağım."

Bunu duyduğu anda durdu ve bana baktı. Ben de durmuştum. "Hiç mi gitmeyeceksin?"

Onun boyuna gelebilmek için tek dizimi yere koydum ve onu omuzlarından tuttum. Gözlerinin içine baktım. "Hayır, Anıl Yankı, hiç gitmeyeceğim."

Bana gülerek baktı ve boynuma sarıldı. Bu onunla ilk sıcak temasımızdı. Ben de ona sarıldım. Böylece neden böyle olduğunu ve neden bana soğuk davrandığını da anlamış oldum. Buradan gitmemden korkuyordu ve bana bağlanmak istemiyordu. Bana hâlâ baba dememişti ama bu sarılma her şeye değerdi. Ayrıldığımızda onun elinden tuttum. Küçücük eli nasırlı ellerimin içinde kaybolmuştu. Bir süre konuşmadan yürüdük. Sonunda bir banka oturarak denize doğru baktık.

"Annem boşandığınızı söyledi."

"Evet, Anıl Yankı. Bazen anne babalar birlikte oturamayacaklarına karar verirler."

"Ama siz hiç birlikte oturmadınız ki. Belki de birbirinizi severdiniz?"

Bunu duyduğumda gülümsedim. Ben kesinlikle severdim ama Ada'nın benimle aynı şeyleri düşünmediğine emindim. Orada oturup bir aile olmamızı diledim ve bu dileğimin o anda ne kadar boş olduğunu da anladım. Ada ile beraberliğim bitmişti ve ne yaparsam yapayım artık bir araya gelmemiz mümkün değildi.

"Belki severdik ama ben seninle olmayı çok seviyorum," diyerek ona baktım.

"Ben de seviyorum," dedi oğlum gülerek.

O şirin yüzüne bakarak elimi omzuna attım. Onunla bir süre daha orada oturduk. Sonunda eve geldik. Her ikimiz de düşünceliydik ama artık oğlumun bana bakarken gözlerinde oluşan ve tekrar gidip gitmeyeceğimi sorgulayan o ifadesi yok olmuştu.

Hafta sonu yaklaştıkça babama Helga'yı karşılamaya gideceğimi söylemiştim. Babam son ana kadar onun geleceğine inanmıyordu ama ben Helga'nın hastanede bana anlattığı şeyleri, kızını ne kadar özlediğini ve verdiği sözü tutacağını biliyordum. Yaşlıydı ve hayattaki tek kızıyla barışmak istediğine artık emindim. Sonunda beklenen gün geldiğinde Edremit Havaalanı'nda uçağının inmesini beklemeye başladım.

Yarım saat sonra beklenen yolcu gelmişti. Bana doğru gelen Helga ve Lance'i gördüğümde gülümseyerek onlara doğru ilerledim. Her ikisiyle de kucaklaşırken onları ne kadar özlediğimi de anlamış oldum. Helga, kendisini görmediğim bu aylar boyunca gözüme daha da yaşlanmış gibi geldi. Bembeyaz saçlarıyla bana bakarak sımsıcak gülümsüyordu. O soğuk kadının bu kadar güzel gülebildiğini görmek içimi ısıtmıştı.

"Hoş geldin Helga."

"Hoş buldum, çok heyecanlıyım Yankı."

"Geleceğini anneme söylemedim Helga, onun için sürpriz olacak." Yanında dikilen adama bakarak gülümsedim. "Sen nasılsın Lance?"

"Oldukça iyi. Bu Türkiye'ye ilk gelişim."

"Umarım seversin."

"Hastanede bize anlattığın tüm o yerleri görmek istiyorum. Oğlun nasıl?"

"İnanılmaz Lance. Daha altı yaşında ama konuşmaya başladığında büyük bir adamla konuştuğunu sanırsın. Çok sevimli, görmen lazım."

"Senin adına sadece sevinebilirim dostum."

Havaalanından dışarı çıkıp arabaya bindiğimizde Helga da sessizleşmişti. Başını pencereye doğru çevirmiş, dalgın gözlerle dışarıya bakıyordu.

"Burası çok güzelmiş, neden buraya dönmek için bu kadar heveslendiğini şimdi daha iyi anlıyorum Yankı."

"Daha bir şey görmedin Lance. Her yeri gördükten sonra fikrini almak isterim."

"Yorgun musun Helga?"

"Hayır Yankı, sadece heyecanlıyım ve korkuyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Bunca sene sonra Roseline'i görmek. Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"O da seni gördüğüne çok sevinecek Helga, sadece geleceğini bilmiyor. Doğum günü hediyesini aldın mı?"

"Evet."

"Bu sefer de hediyenin geri gelmesini bekliyor ama seni karşısında gördüğünde o da çok heyecanlanacak."

Helga tekrar sessizliğe büründüğünde biz de Ayvalık tabelasından dönmüştük. Arabayı evin önünü çektiğimde Helga yavaşça arabadan indi. Lance onun yanına giderek koluna girmesini istedi. Bahçeye adım attığımız anda evin kapısı açıldı ve annem dışarı çıktı. Biz de bahçenin ortasına kadar gelmiştik. Kapının önünde duran annem ellerini ağzına kapatarak bir süre ne yapacağını bilemezmiş gibi kapının önünde durdu ve sonra da koşarak merdivenleri indi. Lance ve Helga da durmuştu. Lance yavaşça Helga'nın kolunu bıraktı. Bir adım geri giderek anne kızı yalnız bıraktı.

Bu sırada annemin ağladığını görebiliyordum. Büyük ihtimalle Helga da ağlıyordu. İki kadının kucaklaşmasına ben de nemlenen gözlerimle baktım. Yıllarca birbirlerine sarılmamış kollar birbirlerine dolandığında bu sahneye tanık olan herkes ağlamaya başladı. Babamın koluna dayanmış olan büyükannem kapının önünde dikiliyordu. Dakikalarca bahçenin orta-

sında anne kızın birbirlerine sarılmalarını seyrettik. Kelimeler anlamını yitirmişti. Hiç kimse konuşmuyordu. Havada asılı kalan hasret yerini kucaklaşmaya bırakmıştı. Bir süre birbirlerinden ayrıldıklarında her ikisi de ayakta zor duruyordu ve birbirlerine dayanarak eve doğru yürüdüler. Kapının önünde babam Helga'yı kucakladı.

"Evine hoş geldin Helga," dediğinde Helga'nın gözyaşları yanaklarından akmaya devam ediyordu.

Hep beraber içeri girdiğimizde anne ve kız geniş kanepeye oturup birbirlerinin ellerini tutmuşlardı. Sanki o elleri bıraktıklarında biri ortadan kaybolacakmış gibi. Bir süre sonra gözyaşları dinmişti ve el ele oturan anneme ve Helga'ya baktım. Sanki her ikisi de birkaç yaş gençleşmiş gibi duruyorlardı ve birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki yüzlerindeki keder silinmiş ve gözlerine huzur yerleşmişti.

"Hâlâ inanamıyorum burada olduğuna, Salih söylediğinden beri heyecandan yerimde duramadım."

"Bunca sene gelmediğim için üzgünüm Roseline. Yankı ne kaçırdığımı göstermemiş olsaydı gelebileceğimi sanmıyordum."

İki kadının Almanca konuşmasını bir tek büyükannem anlamıyor gibiydi, ben de ona tercüme ediyordum.

Helga büyükanneme doğru döndü. "Kızıma iyi baktığınız için size minnettarım," dedi.

Bunu büyükanneme söylediğimde gözyaşlarını silerek konuştu. "Roseline oğlumla evlendiği anda gelinim değil, kızımdı," diyerek bana baktı. Ben de büyükannemin dediklerini Almancaya çevirdim.

Bir süre sonra anne kızı yalnız bırakarak Lance ile birlikte dışarı çıktık. Her ikimiz de konuşamayacak kadar duygulanmıştık. Belki de evden çekip gitmemim tek iyi tarafı annemi ve Helga'yı buluşturmak olmuştu. Bu uğurda kaybedilen her şeye değmiş gibi görünüyordu. Aylar önce hastane odasında yatarken Helga'ya söylediğim cümle aklıma gelmişti. Her şer-

de bir hayır vardı. Anne kızın ölmeden bir araya gelmeleri yaşadığım onca eziyete değmişti.

"Oğlunla aran nasıl Yankı?"

Lance düşüncelerimden kurtulmama neden oldu. Ona doğru döndüm.

"İyi olması için çalışıyorum ama aradaki o yılları nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum. Onu bir görsen Lance, o kadar tatlı bir çocuk ki."

"Tahmin edebiliyorum. Ada nasıl?"

"Hepimizden daha güçlü. İnanılmaz bir değişim geçirmiş. Babamın fabrikasının başında. Belki Helga söylemiştir. Biz boşandık."

"Boşanmak için seni mi beklemiş?"

"Evet."

"Ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum ama onu seviyorum."

"Seviyor musun?"

"Evet, Duru da burada. Hastanede anlattıklarımın çoğunu sen de biliyorsun. Buraya geldiğimde ve Duru'nun burada olduğunu öğrendiğimde her şeye yeniden başlayabiliriz diye düşündüm."

"Seni kabul etmedi mi?"

"Hiçbir şey demedim. Bir oğlum olduğunu öğrenmek ve Ada'nın burada olması aklımı çok karıştırmıştı. Ada inanılmaz görünüyordu. Hiç bilmediğim bir oğlum vardı. Duru ile karşılaştığımda aklıma tekrar bir araya gelmek bile gelmedi. Ona karşı beslediğimi düşündüğüm o duygular çoktan yerini başkasına bırakmıştı."

"Kime?"

"Ada'ya."

"Buna rağmen boşandın mı?"

"Evet. Ada o kadar kararlıydı ki onu zorlamak istemedim. Neler çektiğini öğrendim. O hayatımdaki en güzel hediyeyi bana vermişti. Bir oğul vermişti Lance. Onu üzmek isteme-

dim. Onu rahat bırakacağıma söz verdim ve verdiğim o sözden dönemedim. Bundan sonra acı çeksin istemedim."

"Belki her şeye tekrar başlayabilirsiniz, tüm o yanlış anlamaları bir kenara bırakarak."

"Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin, ama bizim için pek umut yok gibi görünüyor. Bu da belki ona yaptıklarım için benim cezamdır, kim bilir."

"Yine de vazgeçme, artık vazgeçmeyecek ve arkanı dönmeyecek kadar güçlü birisin."

Bir şey demeden yürümeye devam ettik. Lance'in burada olması ve onunla yeniden yan yana yürüyor olmak güzeldi ve ben bu güzelliği tekrar yaşadığım için mutluydum. Lance'le birlikte marinaya doğru yürüdük ve ona sahip olduğum yatı gösterdim. Lance'i özlemiştim ve onunla konuşmak içimdeki kederi azaltmıştı.

Akşama eve döndüğümüzde annem ve Helga çok mutlu görünüyorlardı. Evdeki herkesin yüzü gülüyordu. Anne kız hâlâ el ele oturmaya devam ediyor ve fısıltıyla konuşuyorlardı. Aralarında konuşacak o kadar çok şeyleri vardı ki bunun birkaç gün daha bu şekilde süreceğine emindim.

Bir süre sonra kapıdan içeri Ada ve Anıl Yankı'nın girdiğini görünce şaşkınlıkla onlara bakakaldım. Onları annemin çağırdığını anlamıştım. Büyük ihtimalle annesiyle tanıştırmak istiyordu. Ada kolsuz, çiçekli bir elbise giymişti, çok güzeldi. Mavi yeşil gözleri önce beni buldu ve sonra da Helga'ya döndü.

Annemin Ada'yı ve oğlumu tanıştırmasını seyrettim ve Anıl Yankı'nın Helga'ya Almanca cevap vermesine şaşırarak baktım. Babam Ada'ya Almancayı annemin öğrettiğini söylemişti ama Anıl Yankı'nın bilmesi benim için sürpriz olmuştu.

Helga'nın Ada ile konuşmasına bakıyordum. O anda Helga ile göz göze geldim. Bana gülümseyerek baktı. Aklıma bana hastanede söyledikleri gelmişti. *Biraz düşünürsem kimi sevdiğini anlayacaksın,* demişti bana. Büyük ihtimalle onun

da aynı şeyi düşündüğünü tahmin ediyordum. Ben Ada'yı sevdiğimi oldukça geç anlamıştım. Bunu anlamam için yedi yıl geçmesi gerekmişti. Helga ise anlattığım anılarımdan benim Ada'yı sevdiğimi anlamıştı. Fakat Ada artık hiçbir şeyim değildi. Sadece oğlumun annesiydi ve şu anda bile ona bakarken yüreğimdeki derin sızıyı duyabiliyordum.

O günün gecesi terasta ayaklarımı uzatmış oturuyordum. Sessizliği arada sırada yoldan geçen arabaların gürültüsü bozuyordu. Kapı açıldığında başımı oraya doğru çevirdim. Kapının önünde duran Helga'yı gördüğüm anda ayaklarımı indirdim. Yanıma gelerek oturdu.

"Nasılsın?"

"İyiyim," diyerek gülümsedim. Elini elimin üstüne koydu.

"Uzun yıllardan sonra ben de kendimi çok iyi hissediyorum ve bunun için sana teşekkür etmem gerekiyor."

"Aslında benim de sana etmem gerekiyor. Sen olmasaydın ben hâlâ ne aradığını bilmez şekilde oradan oraya sürüklenecektim."

"Ne kadar pişmanım biliyor musun? Hani bana sormuştun ya, bir anne çocuğundan nasıl vazgeçer, diye. O gün bugündür hâlâ bunu düşünüyorum ama pişmanlıklarımdan başka bir cevabım yok. Kızımdan nasıl vazgeçtim bilmiyorum. Ömrümün sonuna yaklaşmışken onun yanında olmak sanki tüm o acıları gidermiş gibi."

"Şimdi buradasın ve bizimlesin. Seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Bunu söylemene gerek yok Yankı. Sen bunu bana gösterdin."

Bir süre ikimiz de konuşmadan oturduk. Sonra bana dönerek, "Çok şanslı olduğunu biliyor musun? Harika bir oğlun var."

"Evet, ama yetişmesinde hiç katkım yok. Annesinin harikalığını almış."

"Evet," dedi gülerek. "Anlattığın kızla karşılaştığım kız

tamamen farklı ama bu sadece dış görünüşte. Onunla konuşmaya başladığında içindeki o kırılgan ve naif kızı hissedebiliyorsun."

Hiçbir şey demedim. Bir süre karanlıkta ateş böceklerinin danslarını izledik.

"Şimdi söyle bakalım, her iki kız da buradayken hislerini anlayabildin mi?"

"Evet, Helga ve ne kadar haklı olduğunu biliyorsun ama benim için çok geç olduğunu da biliyorsun. Ada ile evliliğim bitti ve şimdi herkes Duru'ya döneceğimi düşünüyor ama bir zamanlar onun için her şeyi göze alabileceğimi düşündüğüm kız şimdi bana tamamen yabancı. Aşk ve alışkanlık arasındaki o ince çizgiyi şimdi öğrendim galiba."

"Hâlâ geç kalmış sayılmazsın. Her şeye yeniden başlamak için önünde daha uzun yıllar var."

"Ben o treni kaçırdım Helga."

"Hayatın için çaba harcamalısın. Belki de bu ayrılık her şeyi doğru yapman için bir fırsattır. Bir de bu şekilde düşün."

"Ada'nın tekrar benimle olacağını sanmıyorum ve hayatında biri olduğunu düşünüyorum."

"O genç bir kadın ve yıllarca dönmeyen bir kocayı bekledi ama şunu unutma, sen gelene kadar da senden boşanmadı. Bence hâlâ bir şansın var ve onu nasıl kullanacağın tamamen sana bağlı."

Sessiz kalarak karanlığa döndüm. Bu şekilde söylendiğinde kulağıma gerçekten de bir şansım varmış gibi geliyordu ama ben onun şans olmadığını biliyordum.



YİRMİ ÜÇ

Günler geçip giderken, satın aldığım yattan Alp ve Lance dışında hiç kimsenin haberi olmadı. Bu herkes için sürpriz olacaktı, hele Anıl Yankı'nın öğrendiği zaman yüzünün alacağı hali merak ediyordum. Yat bir senedir hiç kullanılmamış olduğundan ufak tefek işleri vardı. İşten ve Anıl Yankı'dan kalan zamanlarımı onun için harcıyordum. En büyük yardımcım Lance olmuştu. Adamın her işten anlaması benim işime yarıyordu. Onunla yaptığımız uzun sohbetler ve teknenin işlerinde bana eşlik etmesi birlikte daha çok vakit geçirmemizi sağlıyordu. Birkaç kere Anıl Yankı arabamın nerede olduğunu sormuştu ama ona bir sürprizim olduğunu söylediğim için heyecanla bekliyordu. İşler sandığımdan daha uzun sürüyordu. Anıl Yankı da bir süre sonra beklemekten sıkılmış ve sürekli olarak sürprizimin ne olduğunu sormaya başlamıştı.

Bir ay sonra Lance'i Almanya'ya yolcu etmemize rağmen Helga burada kalmaya karar verdi. Yılların özlemi bir ay gibi kısa bir zaman diliminde dinecek gibi görünmediği için o ve annem zamanlarının çoğunu kaybettikleri yılları telafi ederek geçirmeye başlamışlardı.

Sonunda tekneyle ilgili her şey bitmiş ve kullanılmaya hazır hale gelmişti. Yıllar önce aldığım kaptanlık belgesinin artık bir işe yaradığını görme zamanıydı. O akşam yemekte babam uzun zamandır beklediğim soruyu sordu.

"Araban nerede, artık annemin bahçesinde durmuyor?"

Gözlerim Helga'yı buldu. Gülümseyerek bana bakıyordu. "Sattım."

"İyi yapmışsın, fazla gösterişliydi."

"Onun yerine daha gösterişli bir şey aldım."

Her ikisi de şaşkınlıkla bana bakıyordu. Onlara bakarak, "Bir tekne aldım," dedim.

"Bunu tahmin etmeliydim. Yoksa yat limanındaki tekneyi mi?"

"Evet baba."

"Bu sana pahalıya patlamıştır."

"Öyle oldu ama araba da ucuz değildi."

"Bu sefer de ona atlayıp buralardan gitmeyi düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu annem.

"Hiçbir yere gitmiyorum, artık hep buradayım. Ama evden taşınıyorum."

"Neden?" diyen annemin gözlerinden bir hüzün geçti.

"Artık yaşayacak bir yerim var."

"Nerede istersen yaşa ama hep burada yaşa," dedi annem gülerek.

"Bana ihtiyacı olan bir oğlum var. Artık onsuz hiçbir yere gitmem." dedim ben de gülerek.

Birkaç gün sonra tekneye taşınmıştım. Ada ile konuşmuş, Anıl Yankı'yı hafta sonu almak istediğimi söylemiştim. İlk defa hafta sonunun tamamını baba oğul olarak geçirecektik. Ona sabırsızlıkla beklediği sürprizimi gösterecektim. Sabah erkenden uyandım ve etrafa göz atarak her şeyin hazır olduğunu anladım. Artık Anıl Yankı'yı almaya gidebilirdim.

Apartmanın önüne geldiğimde yukarı çıkıp çıkmama konusunda kararsız kaldım. Biraz oyalanınca Ada oğlumuzla aşağıya indi. Anıl Yankı'nın yakınlığına ihtiyacım vardı. Ada'nın oğlumuz için hazırladığı çantayı aldım.

"Birkaç gündür burnu akıyor, ilaçlarını koydum. Ateşi çıkarsa beni ararsın."

"Tamam," diyerek arabanın arkasına çantasını bıraktım. Sonra da kapının önünde dikilen anne oğula baktım.

Ada, "Görüşürüz bebeğim," diyerek oğlunu öptü ve tekrar

apartmana girdi. Biz de Anıl Yankı ile marinaya gitmek üzere yola çıktık.

"Bugün sürprizini gösterecek misin?"

"Evet, şimdi oraya gidiyoruz."

Gülümseyerek bana baktı. Onun bu gülümsemesi için bile dünyaları yerinden oynatabilirdim. Arabayı marinaya park ettiğimde dönüp bana, "Sürpriz burada mı?" diye sordu.

"Evet."

"Yoksa balık mı tutmaya gideceğiz?"

"Hayır, ama istersen gidebiliriz de."

"İsterim."

Arabadan indiğimizde elini tuttum. Artık elini benden saklamıyordu. Annem sabah, ikimizin de sevdiği kurabiyelerden yapmıştı. Birlikte teknenin önüne geldiğimizde durdum. Önündeki beyaz direkli yata bakıyordu. Ona doğru eğilerek, "Beğendin mi?" diye sordum.

"Evet, havalı."

"İçine bakmak ister misin?"

"İzin verirler mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Verirler," dedim ve iskelesine doğru yürüdüm. Peşimden geldi.

"Sahibi kızmasın sonra."

"Kızmaz, onu tanıyorum."

"Arkadaşın mı?"

"Öyle sayılır."

İçeri girdiğimizde masanın üstünde duran kurabiyeleri görüp onlara doğru gitti. Tam elini uzatmış, bir tane alacaktı ki bana doğru döndü.

"Babaannemin kurabiyelerinden yapmışlar."

"Evet, senin için babaannen yaptı."

"Buraya geleceğimizi nereden bildi?"

"Çünkü sana sürprizim bu."

"Kurabiyeler mi?" dedi şaşkınlıkla.

Gülerek ona baktım. O kadar tatlıydı ki. "O da var tabii

ama bu tekne de artık bizim."

Şaşırmış şekilde bana baktı. "Bizim mi?"

"Evet."

"Yani benim ve senin mi?"

"Evet."

"Bir yatın mı var? Çok havalı."

"Artık senin de bir yatın var. Bu bizim yatımız."

Merakla etrafına bakındı. Çok sevdiği kurabiyeler bile ikinci sıraya düşmüştü. İlgisini çeken şeylere dokunmaya başladı. Sonra da bana döndü. Gözlerindeki merak ve coşku görülmeye değerdi.

"Arkadaşlarımı çağırabilir, onlarla balık tutmaya gidebilir ve gezebilir miyiz yani?" dedi nefes nefese.

Gülümseyerek ona bakıyordum. "İstediğini yapabiliriz. Ne yapmak istersen."

"Doğum günümü burada kutlar mıyız?"

"İstersen evet ama sen Disneyland'e gitmeyecek misin?"

Yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. "Evet, gideceğim," dedi. Etrafına tekrar baktı. "Bunu kim kullanacak?"

"Ben."

"Kullanmayı biliyor musun?"

"Evet."

"Vay canına. Bana da öğretir misin?"

"Bildiğim her şeyi öğretirim," diyerek güldüm.

Biraz sonra bana doğru döndü. "Bu gece burada mı kalacağız?"

"İstersen kalırız."

"İsterim. Keşke annem de gelseydi. O da çok seviyor tekneleri."

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"Adı ne?"

"Bir adı yok. Ne koyacağımı bilemedim. Belki bana yardımcı olmak istersin?"

Yanıma doğru yürüdü. Masanın üzerindeki tabaktan bir

kurabiye aldı ve bir parçasını ısırdı. "Tabii isterim," dedi ağzındaki kurabiyeden zar zor konuşarak.

"Ne koyalım o zaman?"

"Düşünelim. Güzel bir şey olmalı."

"Haklısın, acele etmeyelim."

"Anneme de soralım."

"Olur."

Yüzündeki mutluluk ifadesi beni benden almıştı. Bir çocuğu mutlu etmek o kadar kolaydı ki. O gün onunla son yıllarda eğlenmediğim kadar eğlendim. Birlikte açıldık. Uzak olmayan koylara gittik. Açık denizde balık tuttuk ve akşam olduğunda her ikimiz de yorgunluktan kanepelere karşılıklı uzandık. Ona bakıyordum. Güneşten yüzü yanmıştı. Yanakları kızarmıştı. Gözleri kapalıydı. Yerimden kalktım ve yanına oturdum. İşte o zaman, aslında yanaklarındaki kızarıklığın güneşten olmadığını anladım. Anıl Yankı'nın ateşi vardı ve yanıyordu. Bugün onu fazla yormuş olmalıydım. İlaçlarını Ada'nın dediği gibi vermiştim ama akşamüzeri ateşinin yükselmesini engelleyememiştim. Birden panik oldum ne yapacağımı bilemedim. Aklıma gelen ilk şey Ada'yı aramak oldu. Telefon ilk çalışta açıldı. "Efendim," diyen sesini duyduğumda rahatladığımı hissettim.

"Rahatsız ediyorum ama Anıl Yankı'nın ateşi yükseldi."

"Hemen geliyorum," diyen endişeli sesi dinledim ve Ada telefonu kapatmadan, "Biz marinadayız," dedim.

"Orada ne işiniz var?"

"Gelince anlatırım, seni girişte bekleyeceğim."

"Tamam," dediğinde telefonu kapattım. Ada beni uyarmış olmasına rağmen hasta olan oğlumu hava güzel diye fazla dışarıda bırakmış ve onu yormuştum. Onu tehlikeye atmıştım ve kesinlikle Ada ne derse hak etmiştim. Baba olmayı öğrenmek tahmin ettiğimden de zordu. Beş dakika sonra marinanın girişine doğru yürüdüm ve birkaç dakika sonra Ada arabasını park edip beni gördüğünde yanıma doğru yürüdü.

"Anıl nerede?"

"Teknede."

Başka bir şey demedi. Birlikte tekneye bindiğimizde bunun kimin olduğunu bile sormadı. Kanepede yatan oğlunun yanına doğru gitti ve elini alnına koyduğunda bana dönerek baktı. Yüzünde kızgınlık vardı. Sonra da "Anıl," diye seslendi.

"Anne," diye mırıldanan oğlum gülümseyerek, "Bak bu babamın yatı," dedi.

O anda tek duyduğum "babamın" kelimesiydi. Anıl Yankı bana bu ana kadar hiç baba dememişti. Onun için sadece "O"ydum ama şimdi baba olmuştum. Yanına giderek kanepenin önünde diz çöktüm ve oğluma sevgiyle baktım. Onun sıcak elini tuttuğumda gözlerini açarak bana gülümsedi. Sadece bu gülümseme için bile her şeyimi verebilirdim. Sadece dudakları arasından dökülen "baba" kelimesi için bile gözümü kırpmadan canımı verebilirdim. Annesini kaybetmiştim ama oğlumu kazandığımı biliyordum. Ada müdahale etmeseydi orada onun elini tutarak öylece sonsuza kadar oturabilirdim.

"Onu soymam gerekiyor," diyen Ada'ya döndüm.

"Affedersin."

"Bana ıslak havlu getirebilir misin?"

"Tabii ki," diyerek yerimden kalktım. Ve birkaç gün önce annemin almış olduğu küçük havluları ıslatarak Ada'ya uzattım.

Ada onları Anıl Yankı'nın alnına ve koltuk atlarına koydu. İlaçlarını da içirdikten sonra kanepeye dayanarak yere yanına oturdu. Oğlumun ateşi düştükçe gözlerini açmıştı ve annesine bugün yaptıklarını anlatıyordu. Ben de bu esnada karşılarında oturup hayatım boyunca hayalini bile kuramayacağım manzaraya bakıyordum. Birkaç adım ötemde altı yaşından beri tanıdığım Ada ve oğlum vardı. İçimdeki huzuru anlatacak kelimelerim yoktu. Sadece sessizce oturmuş onları dinliyor ve bu anın hiç bitmemesini diliyordum.

"Anne, doğum günümü burada yapabilir miyiz?"

"O zaman gelsin, düşünürüz bebeğim."

"Burada olsun istiyorum anne, lütfen. Hani bana bebeğim demeyecektin."

"Yalnız kaldığımızda söylerim demiştim."

"Ama yalnız değiliz. Babam da burada," dediğinde Ada dönüp bana baktı. Ben de onların bu keyifli sohbetlerini gülerek izliyordum.

"Baban aileden sayılır," dedi o da oğluna gülerek.

Bu cümle benim hayallerimin bile ötesindeydi. Ne diyeceğimi bilmiyordum ve onları dinlemek hoşuma gidiyordu.

Anıl Yankı, "Burada yapabilir miyiz anne?" diye ısrar etmeye devam etti.

"Biliyorsun, bir programımız var."

"Ben gitmek istemiyorum anne. Burada arkadaşlarımla olmak istiyorum. Hem babamın da doğum günü, ilk defa beraber kutlayacağız."

"Biliyorum," diyen Ada ile göz göze geldiğimde içimdeki sıcaklık artmaya başlamıştı.

"Babam da yalnız kalmasın. Onun da arkadaşı yok."

"O gün geldiğinde karar verelim, olur mu Anıl? Daha çok var."

"Tamam."

Anıl Yankı bana baba dedikçe ağzım kulaklarımda onun dediklerini dinliyordum. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bir saat sonra Anıl Yankı'nın ateşi düşmüş ve uyumuştu. Onu kaldırarak içeriye, kamaraya götürdüm. Ada onu yatırdıktan sonra çıktı. Bense bir süre başında dikildim. Yatağın içindeki küçük bedene baktım. Ada'nın tek başına yetiştirdiği oğluma bakarak içimden, *keşke varlığını daha önce öğrenseydim,* diye geçirdim. Bundan sonra oğlumla ilişkimiz yeni bir boyuta geçmişti ve ben bunu mahvetmemek için elimden geleni yapacaktım.

Yukarı çıktığımda Ada ortalığı topluyordu. Beni gördüğünde elindeki işi bırakıp bana baktı. Buraya geldiği zamanda

yüzünde gördüğüm endişe için ona bir özür borçluydum.

"Özür dilerim. Bugün biraz fazla yoruldu ve ben onun ateşinin çıktığını fark edemedim."

"Sana hasta olduğunu söylemiştim."

"Biliyorum ama o kadar güzel bir gün geçirdik ki ve bana ilk defa baba dedi. Bunu hiçbir şeye değişmezdim."

Bunun üzerine Ada gülünce ben de güldüm. "Evet, 'O'dan babalığa terfi ettin."

"Evet. Seni endişelendirdik."

"Doğduğundan beri böyleyim. Anne olmak böyle bir şey galiba. Sürekli endişelenecek bir şey oluyor."

"Sen çok iyi bir annesin."

"Teşekkür ederim. Olmaya çalışıyorum. Anneni örnek alıyorum," diyerek elinde tuttuğu havluları bana doğru uzattı. Kanepenin üstündeki çantasını aldı.

"Gitsem iyi olacak. Bu gece bir kere daha ateşi çıkmaz ama yine de kontrol etmen gerek."

"Burada kalabilirsin, yeteri kadar kamara var. Bir şey içer misin?" diye sordum. Hemen gitmesini nedense hiç istemiyordum.

Bir an ne yapacağını düşünür gibi oldu ve sonra çantasını aldığı yere bıraktı. "Bir kahveye hayır demem," dedi.

"Tamam," dedim gülümseyerek. Onunla boşandıktan sonra ilk defa bu kadar uzun süre bir arada kalmıştık ve hemen gitmesini istemiyordum. Kahveleri yapmak için mutfağa doğru yürüdüğümde, "Bu senin mi?" diye sordu.

"Evet, arabayı satıp bunu aldım."

"Sonunda hayallerini gerçekleştirdin."

Dönüp ona baktım. Ada'nın bunu bildiğini hiç düşünmemiştim. "Sen nereden biliyorsun?"

"Denize atlamayı bana öğrettiğin zaman kayalarda oturduğumuzda söylemiştin."

Ada'ya baktım. Onun da gözlerinde, o güne dair hatırladıkları olduğunu belirten bir ifade gördüm. O mutluluğun

üzerinden yıllar geçmişti ve ben o günden sonra hiç o kadar gülmemiştim. Ada'yı gerçek anlamda ilk kez o zaman tanımıştım ve ondan hoşlanmıştım.

Karşılıklı durmuş birbirimize bakıyorduk. Konuyu değiştirmek için gülümsedi ve "Kahvemi bekliyorum," dedi.

"Hemen yapıyorum," diyerek ben de ona gülümsedim. Kanepelerden birine oturmuş, ayaklarını altına almıştı. Kahveleri yaptığımda bende karşısındaki kanepeye oturdum.

"Burada kalabilirsin. Birkaç tane boş kamara var."

"Giderim büyük ihtimalle."

"Anıl Yankı senin burayı seveceğini söylemişti."

"Evet, tekneleri seviyorum. Çok küçükken babamın da böyle bir teknesi vardı. Bundan biraz daha büyüktü. Annemle evlendiklerinde dünyayı dolaşmışlardı." Bir an sustu. Gözlerinden bir hüzün geçti. Anne ve babasını özlediğine emindim.

Bakışlarını benden ayırdı, ben de kahveleri yapmaya başladım. Şu anda burada olduğu için o kadar mutluydum ki bunu kelimelerle nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. O an sanki yıllardır berabermişiz gibi hissettim.

Kahvesini verdiğimde, gülümseyerek teşekkür etti. Ben de karşısındaki kanepeye oturdum.

"Anıl için günlük tuttum."

Bir an ne dediğini anlamadım. Ona şaşkınlıkla bakmış olmalıydım ki gülümsedi.

"Hamile olduğumu öğrendiğim andan beri tutuyorum Anıl'ın günlüklerini. İleride onun için neler hissettiğimi bilmesini istiyorum. Biliyor musun, Anıl babamın adı."

"Biliyorum. Evlenirken öğrenmiştim."

Güldü, sonra da gülen yüzü yavaşça soldu. Gözlerine bir keder oturdu. "Onları çok özlüyorum. Yanımda olmaları için her şeyimi verirdim. O sıcaklığı büyürken ne kadar özlediğimi hatırlıyorum. Ta ki..." diyerek sustu. Başını kaldırıp bana baktı. Acı gözlerine yansımıştı. Hiçbir şey demeden ona bakmaya devam ediyordum.

"Ta ki annen ve babanla tanışana kadar. Onlar beni kendi kızları gibi sevdiler. Haklarını ödeyemem. Yedi yıl boyunca hep yanımda oldular. Onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Seni hâlâ çok seviyorlar Ada. Sen onların olmayan kızları gibisin."

"Biliyorum. Boşanmadan bir gün önce baban ve annen beni görmeye geldi." Ona bakmaya devam ettim. Hiçbir şey demedim. "Bana her zaman kızları olacağımı söylediler. 'Sadece soyadın değişiyor ama yerin hep yanımızdır,' dediler. Gerçek annem babam olsaydı ancak bu kadar sevebilirdim onları. Benim için yerleri dayım ve yengemden hep önce geliyor."

"Sen de onlar için benden önce geliyorsun."

"Çok acı çektiler Yankı. Onlara hak vermelisin."

"Veriyorum."

Ada'ya bakıyordum. Onu tanıdığımı sanıyordum ama hakkında bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Annesini ve babasını anlatırken yıllar önce ölmelerine ve onları yeteri kadar tanımamasına rağmen sanki yeni ölmüşler gibi gözlerinde keder vardı ama aynı zamanda sevgi ve mutluluk da vardı. Oğlum gerçekten şanslıydı.

"Anıl Yankı çok şanslı senin gibi bir annesi olduğu için," dedim. Bunu onun da bilmesi gerekiyordu.

Gülümseyerek bana baktı. "Babası sen olduğu için de şanslı. Anıl'a göre çok havalı bir babası var. Seninle gurur duyuyor. Arkadaşlarına sürekli seni anlatıyor."

Güldüm, bunları duymak hoşuma gitmişti. Bana daha bugün baba diyen çocuğun beni arkadaşlarına anlatması gözlerimi yaşartmıştı. Ona da hak veriyordum. Bir gün tekrar gideceğimi düşünerek bana temkinli yaklaşıyordu. Çocuk aklıyla kendini acıdan koruduğunu düşünüyordu. Tüm bunları ona düşündürdüğüm için de üzgündüm.

"Ona babalık yapamadım. Belki bundan sonra yapabili-

rim," dedim. Ne diyeceğimi bilmez bir haldeydim. Bunları söylerken bile sesim titremişti.

"Yapacağını biliyorum. Kötü bir koca olabilirsin ama kesinlikle iyi bir baba olacağına inanıyorum."

Güldüm. "Umarım olurum. Bu sefer seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Sen, büyürken buradaki tek arkadaşımdın. Beni düşünen tek kişiydin. Canımı acıtmış olman bu gerçeği değiştirmiyor Yankı. Kötü biri olmadığını biliyorum."

"Her şey için üzgünüm. Keşke her şey farklı olabilseydi. Yaşananları geriye almayı, acılarını silmeyi ve Anıl Yankı'nın doğduğu andan beri yanında olmayı çok isterdim."

Ada hiçbir şey demeden kahvesinden bir yudum aldı ve tekrar konuşmaya başladığında konuyu değiştirmişti.

"Anıl bugün sana baba dedi."

"Evet," diyerek gülümsedim. "Nasıl mutlu olduğumu anlatamam. Bir gün diyeceğini biliyordum. Bu kadar uzun sürmesini beklemiyordum tabii. Onu tanımadan geçen günlerime şimdi daha çok üzülüyorum."

"Artık buradasın ve hiçbir şey için geç değil."

"Bazı şeyler için çok geç kalmışım."

Hiçbir şey demedi. Kahvesini yavaşça içmeye başladı. Bitirdiğinde yerinden kalkarak etrafa baktı. "Artık gitsem iyi olacak. Bir aksilik çıkarsa aramanı istiyorum."

Ben de kalkmıştım. Yanına doğru yürüdüm. "Teklifim hâlâ geçerli, burada kalabilirsin."

"Teşekkür ederim, artık gitmeliyim."

"Pekâlâ, yarın sabah kahvaltıya gelmek ister misin?"

"Bakarız," diyerek çantasını aldı ve iskeleye doğru hareket etti. Onunla birlikte indim ve arabasına doğru beraber yürüdük. İçimdeki ses gitmemesi için bir şeyler daha söylemem gerektiğini söylüyordu ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Döndüğümden beri ilk defa bu kadar güzel sohbet etmiştik ve yanlış bir şeyler söyleyerek onu üzmek istemiyordum. Bu

yüzden hiçbir şey demedim. Onu zorlamak istemiyordum. Arabasına bindiğinde camını açtı. Ona doğru eğildim.

"Dikkatli sür, iyi geceler."

Ada, "Sana da," diyerek arabayı çalıştırdı ve arabası gözden kaybolana kadar arkasından baktım.

Tekneye bindiğimde oğlumun kamarasına giderek ateşini kontrol ettim ve sonra da kapısını usulca kapattım. Uzun bir süre oturup eğer gitmemiş olsaydım Ada ile evliliğimin nasıl olacağını düşündüm.

Pazar sabahı erkenden kalktım. Anıl Yankı'nın kamarasına giderek ona baktım. O kadar güzel uyuyordu ki uyandırmaya kıyamadım. Usulca kapıyı kapattım ve yukarıya çıktım. Hava o kadar güzeldi ki ben de nedense çok mutluydum. Telefonu elime aldığımda saatin henüz sekiz olduğunu gördüm. Bu saatte Ada'yı aramanın erken olacağına karar verdim. Kendi kendime oyalandım ve sonunda saat dokuza gelirken onu aradım.

"Efendim" diyen sesini duyduğumda yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemedim.

"Günaydın."

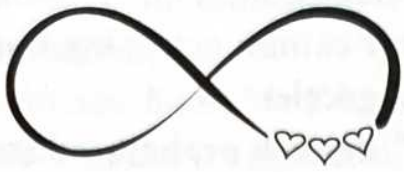
"Anıl iyi mi?" diyen endişeli sesini duydum.

"Evet, uyuyor. Gece ateşi çıkmadı. Kahvaltıya gelecek misin?"

"Ahh," dedi ve sustu. "Teşekkürler ama gelemem. Halletmem gereken işler var. Başka zaman."

"Tamam." dedim ama hayal kırıklığına uğramıştım. Telefonu kapattıktan sonra bir süre öylece dikildim.

Ne yapmaya çalışıyordum? Hiçbir fikrim yoktu.



YİRMİ DÖRT

Ailem Ada'dan boşandığımda Duru ile beraber olacağımı sanıyordu. Sadece ailem değil neredeyse bizi tanıyan ve geçmişimizi bilen herkes böyle düşünüyordu. Hâlbuki boşandıktan sonra Duru'yu hiç görmemiştim. Nerede olduğunu biliyordum, tek yapmam gereken şey oraya gitmekti. Nedense oraya gitmek içimden gelmiyordu. Üstelik tekneyi yeniden denize hazırlama sürecinde bana yardımcı olan arkadaşım Alp'in Duru'ya karşı bir şeyler hissettiğini de anlamıştım. Bunu Duru da biliyor muydu bilmiyorum. Gerçekten onunla konuşmak istiyordum ama buna hazır olduğumu hissetmiyordum. Hayatımda o kadar çok yanlış yapmıştım ki artık kotamı doldurmuştum. Bundan sonra hiç kimse benim yüzümden üzülmemeliydi.

Tek önceliğim şu anda benim için Anıl Yankı'ydı. Büyürken yanında olamamış olsam bile Ada'nın dediği gibi hiçbir şey için geç değildi. Geçmişi değiştiremezdim ama geleceği istediğim gibi yaşayabilirdim ve tek istediğim Anıl Yankı'ydı.

Aradan geçen haftalar sonuncunda yapmam gereken şeye odaklandım. Duru ile konuşmam gerekiyordu. Bizim için kapanmayan o defteri belki de sonsuza kadar kapatmamız gerekiyordu. Ondan sonra geleceğim hakkında söz sahibi olabilirdim. Bunu kendime borçluydum. Bebekliğini kaçırdığım oğluma borçluydum. Benim için değerli olan, hayatıma girmiş kadınlara borçluydum. Artık kararımı vermeli ve önüme bakmalıydım. Telefonu elime aldığımda Duru'nun numarasını tuşladım. Kısa bir konuşmadan sonra onunla buluşmak

üzere tekneden ayrıldım.

Bir süre sonra Duru ile oturmuş yemeklerimizin gelmesini bekliyorduk. Bir müddet ikimiz de konuşmadık. Aslında Duru ile ne konuşacağımı bile bilmiyordum. Onunla olduğumda sanki kelimelerim tükenmiş gibi hissediyordum. Yıllardır Duru'yu içimden atamamış olmamın sebebi ona olan sevgim değildi. Bunu artık anlamıştım. Eğer o sevgi devam etmiş olsaydı şimdiye kadar onunla beraber olurdum. Neden gittiğini bilmediğim için o defteri kapatamamıştım. Şimdi bunu öğrenecek ve o defteri sonsuza dek kapatacaktım.

"Yıllar önce de burada oturmuştuk, hatırlıyor musun?" diye sorduğunda, hafızamı zorlamama rağmen bahsettiği şeyi hatırlamadığımı anladım. Ben sessiz kaldığımda konuşmaya devam etti. "Hepimiz bir şeyler kaçırıyoruz ve hayatta ne çok keşke biriktiriyoruz. Yıllar sonra pişmanlıklarımızla yalnız başımıza kalıyoruz," dedi. Bunu ben de uzun zamandır hissetmeme rağmen artık o kadar da karamsar olmadığımı biliyordum. O anda ona aklıma gelen soruyu sordum. "Neden boşandın?"

Güldü. "Hiçbir şey göründüğü gibi değildi. O ilgi ve alaka çok kısa sürede bitti. Yerine kendini beğenmiş ve her dediğini yaptırmaya alışmış bir zorba geldi. Evlendikten altı ay sonra evliliğim aslında bitmişti ama ailem için katlanabildiğim yere kadar katlandım."

"Senin adına üzüldüm."

"Tüm bunları yaşamam gerekiyordu. Bu sayede ne kaybettiğimi anlamış oldum. En zoru geri dönmekti. Annemin ve babamın yanında da mutlu olmadığımı biliyorsun. Belki de her şeyden uzağa giderek kaçmaktı benim yaptığım ama olmadı."

"Bazen istediklerin olmayabiliyor."

"Evet. Belki sen Ada ile evlenmemiş olsaydın geri dönebilirdim ama sen de evlenmiştin. Pişmanlıklarımla ve keşkelerimle uzun yıllar geçirdim. Buradan gittiğimde mutlu olaca-

ğımı düşünürdüm, öyle olmadığını acı tecrübelerle öğrendim. O zaman sana hak verdim. Neden buradan gitmek istemediğini anladım ama her şey için çok geçti. Buradan gitmek için verdiğim onca çabadan sonra yine aynı yere gelmek kaderin oyunu olsa gerek," dedi önündeki çatalla oynarken.

Gözlerim bir süre ona takılı kaldı. Yüzünde pişmanlıklarının ve yaptığı hataların bedelini ödemenin verdiği garip bir şeyler vardı. Bunu biliyordum. Yıllardır aynaya bakar ve ben de aynı şeyleri kendi yüzümde görürdüm. Her birimiz farklı yerlerde acılar çekmiştik. Yıllar sonra bir araya geldiğimizde günahlarımızın bedelini ödemeye çalışıyorduk. Belki de bu konuda tek suçsuz olan kişi Ada'ydı. Bakışlarını oynadığı çataldan kaldırdığında gözlerimiz buluştu. Hüzünlü koyu renk gözler içimi görür gibiydi. Benden bir şeyler söylememi bekler gibi bir süre bana baktı. Bir an en son nerede kaldığımızı hatırlayamadım. Sonunda ne söylemem gerektiğini buldum.

"Neden Duru? Sadece bunu öğrenmek istiyorum. Bunu konuşabilirdik."

Gülümsedi, yüzündeki buruk ifade gözlerimden kaçmadı. Duru da en az benim kadar mutsuzdu. Büyük olasılıkla en az benim kadar acı çekmişti. Artık buradan giden o cıvıl cıvıl, neşeli kız değildi. Ya da benim tanıdığım Duru değildi. Büyümüştü, yüzündeki çizgiler yaşanmışlıklarını ele veriyordu ve o yaşanmışlıklar mutlulukla geçmemişti. Yavaşça konuşmaya başladığında düşüncelerimden sıyrılıp onu dinlemeye başladım.

"Burası beni sıkıyordu. Ailem beni sıkıyordu. Buradan gittiğimde tüm bunlardan kurtulacağımı düşünüyordum. Aynı yüzler, aynı sokaklar, aynı kelimelerle konuşan insanlar. Tüm bunlara katlanamıyordum. Üstelik evden uzaklaşmak, annemi ve babamı arkamda bırakıp gitmek istiyordum. Beni bir daha kavgalarıyla rahatsız etmeyecekleri şekilde onlardan kaçmak istiyordum. Burada kaldığım sürece tek mutlu olduğum anlar İzmir'de yaşadığım yıllardı. Sana rağmen burada

kendimi hapishanede gibi hissediyordum," diyerek sustu. Garsonun, getirdiği yemeklerimizi servis etmesini bekledi. Garson yanımızdan ayrıldıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Gittikten bir sene sonra herkesi deli gibi özlediğimi fark ettim. İstanbul'da milyonlarca insan içinde bir hiçtim. Kimsenin farkına varmadığı, kapı komşunun bile yüzüne bakmadığı biri. O zaman buranın değerini anladım. Ama iş işten çoktan geçmişti. Sana buradan gitmek istediğimi her söylediğimde sen bu konuyu konuşmak bile istemiyordun. Sonra otele onlar geldi. Annem ve babamı konuşurken duymuştum. Ada'nın amcası göndermişti onu, Ada ile tanışmaları için. Babam onları eve davet edeceğini söyledi. Annem ise 'Madem dediğin kadar zenginlermiş, neden Ada'yı tanıştıralım? Senin de evlenecek yaşa gelmiş kızın var,' dedi. Babamın aklını çeldi. Onun yalan söylemesine sebep oldu. Benim için de buralardan kurtulma şansı ayağıma gelmişti."

"Ada için gelmiş birine yalan söyleyip onunla evlendin."

"Bunu biliyor musun?"

"Evet, evlendiğimiz gün Ada anlattı. Onların kendi için geldiklerini de söyledi ama o buradan gitmek istemediği için babanın söylediği yalanı açığa çıkarmadı."

"Belki de bu da benim cezamdı. Onu Ada'nın elinden alarak, onun acı çekmesini önledim. Kim bilir?"

"Peki, bana ne zaman söyleyecektin?"

"Bu konuyu sana açmaya çalıştım ama beni dinlemiyordun. Sonra o gün otelde seninle kavga ettik. Bu aradığım fırsattı. Senin haberin olmadan buradan gidebileceğimi düşündüm ama nişanlandığım gün seni karşımda görmek şok geçirmeme neden oldu. Sonra Ada için geldiğinizi söyledi baban. Bu da ikinci şoktu. Senin bunu neden yaptığını biliyordum. Beni cezalandırmak istiyordun. Ada ile evlenmekten son anda vazgeçeceğini düşündüm ama düşündüğüm gibi olmadı."

Ona bakarak içimi çektim. "Buradan gittikten sonra dön-

memek için her şeyi yaptım. Ama geldiğim nokta yine burası. Ada'nın dediği gibi herkes bir gün gittiği yerlerden dönüyor."

Gülümsedi. "Ada hepimizden daha akıllıydı ve hâlâ da öyle. Aynı zamanda güçlü. İkimiz de kaçtık ama o burada kaldı ve mücadele etti. Şimdi kaybedenler tarafında biz kaldık."

"Evet, öyle oldu," diye mırıldandım ve önümdeki tabağa baktım. Nedense hiç iştahım kalmamıştı. Duru konuşana kadar öylece tabağımdaki et yemeğini didikledim ve sonra konuşmaya başladığında başımı ona doğru kaldırdım.

"Ona âşık değildim. Benim için sadece buradan çıkmanın biletiydi. Her şey o kadar hızlı gelişti ki Ada öğrendiğinde şok geçirdi. O akşamdan bir gün önce odama geldi. Biliyorsun, aramız hiç iyi değildi. Onu görmek bile istemiyordum. Bana, 'Bunu yapma Duru. Yankı seni çok seviyor. Bunu ona yapma,' dedi. Seni sevdiğini biliyordum. Her zaman seni sevdi. Yıllarca seni seviyordu. Çocukken bile. O anda tek düşündüğü sendin. Arkamdan üzüleceğini biliyordu ve senin üzülmeni istemiyordu. Bana gitmemem için yalvardı. Ama ne onun yalvarmasına ne de beni yolumdan çevirmesine izin vermek istemiyordum. Onu ittim. Beni rahat bırakmasını söyledim."

Hiç tepki vermeden onu dinliyordum. Onu yıllarca takıntı haline getirmemin sebebi sevgi değildi. Geride kalmak ve başkasına tercih edilmek beni yıkmıştı. Şu anda birlikte olmak için önümüzde hiçbir engel yoktu ama asla eskisi gibi olamazdık. Aramızdaki şey asla sevgiye dönmezdi. Birbirimizi arkadaş bile olamayacak kadar incitmiştik. Artık neden gittiğinin de bir önemi yoktu.

Buradan gitmemim tek sebebi Duru'nun beni terk etmesi değildi. Buradan gitmemim sebebi Ada'ya yaptığım yanlıştı. Nefret ettiğim o değildi. Nefret ettiğim kendimdi. Kendimi Ada'ya affettirmek için uğraşmamın nedeni onu seviyor oluşumdu.

Bunları düşünürken kapıdan giren çifti gördüğüm anda oraya doğru baktım. Ada yanında Cenk denen adamla içeri

girmişti. İşte o anda kalbim sızladı. Sevdiğim kadın, oğlumun annesi bir başka adamı seviyordu ve benim hiç şansım yoktu. Ona bir söz vermiştim. Onun mutluluğunu engellemeyecektim. Şimdi yerlerine oturan çifte bakıyor ve Ada'nın ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordum.

Ada oturup da etrafa baktığında gözlerimiz birleşti. Yüzündeki gülümseme soldu ve bir süre gözlerimizi çekmeden birbirimize baktık. Benim bakışlarım Duru'nun da dikkatini çekmiş olmalıydı ki başını çevirip baktığım yere baktı ve sonra da bana doğru döndü.

"Yankı," dediği an ben de bakışlarımı ona çevirdim. "Sen Ada'yı seviyorsun."

Bunu inkâr etmek istemiyordum. Ada'yı seviyordum. "Evet," dedim.

"Biliyordum, biliyor musun? Senin onu sevdiğini o zaman da anlamıştım."

"Nasıl? Üstelik ben bile onu sevdiğimi bunca seneden sonra anlamışken bunu nasıl anladın?"

"Bilmiyorum, kadınca bir his diyebilirsin belki de. Ama sen o kızı çok uzun zamandır seviyordun. Her ne kadar inkâr etsen de aslında hep onu sevdin."

"Bunu anlayamamış olmam ne acı, değil mi?"

"Senin yıllardır sevdiğin kız aslında oydu, ben değildim."

"Biliyorum."

"Neden boşandın o zaman?"

"Bilmiyorum. Artık onu üzmek istemiyorum. Onu o kadar çok üzdüm ki. Mutlu olmasını istiyorum."

"Sence Cenk'le mutlu olacak mı?"

"Umarım olur," dedim kalbim parçalara ayrılırken.

Uzun bir süre hiç bir şey demeden yüzüme baktı. Sanki benim bilmediğim ama onun bildiği bir şey varmış gibi. Bana doğru eğildi ve fısıltı halinde konuşmaya başladı.

"Bence olmaz. Çünkü hâlâ seni seviyor."

Gülümsedim. Bunu bir tek ben mi göremiyordum acaba?

"Bir zamanlar evet ama artık emin değilim."

Duru, "Yankı," diyerek masanın üstünde duran elimi tuttu. Önce elimize sonra da Duru'ya baktım. Ve başımı hafifçe çevirerek Ada'ya döndüm. Duru'nun elimi tuttuğunu görmüştü. Ona baktığımı fark ettiğinde bakışlarını benden çekti.

"Sakın vazgeçme. Bu sefer vazgeçme Yankı. Çok tatlı bir çocuğunuz var. Boşanmış olsanız da siz birbirinizi seviyorsunuz. Bu sefer kaçma."

"Keşke dediğin olsa," diyerek elimi ondan kurtardım. "Ama çok hata yaptım. İyi olan her şeyi bitirdim. Beni affettiğini söyledi ama ona yaptıklarımdan dolayı ben kendimi affedemiyorum. Ona bir baksana, ne kadar mutlu."

Duru başını çevirerek birkaç masa ötemizde oturan çifte baktı. "Senin verdiğin yüzüğü taktığını biliyor musun?"

"Evet."

"Hiçbir kadın sevmediği bir adamın yüzüğünü takmaz. Hele de boşanmışsa."

"Ya Cenk?"

"Cenk iyi bir adam. Onunla tanıştım. Ada'yı da sevdiğini görüyorum. Anıl'la da iyi anlaşıyor ama bu Ada'nın seni sevdiği gerçeğini değiştirmiyor. Onunla mücadele et. Bu sefer ne istediğini biliyorsun. Kimi sevdiğini biliyorsun."

"Neden bunları söylüyorsun? Sen yıllarca Ada'dan nefret ettin."

"Evet, keşke o yılları geri alabilsem ama artık bunu telafi etmeye çalışıyorum. Buradaki en yakın arkadaşım, sırdaşım olan kişi kendisi. O olmasaydı belki de burada kalamazdım. O olmasaydı belki de gerçek sevgiyi tadamazdım."

"Gerçek sevgi mi?"

"Evet."

"Yoksa tahmin ettiğim kişi mi?"

"Kimi tahmin ediyorsun bilmiyorum," dedi gülümseyerek.

"Alp?"

Bir kahkaha atarak bana baktı. "Evet," dedi.

Ben de güldüm. "Geldiğimden beri ağzımı arayıp duruyor. Seninle ilgili sorular soruyor."

"Aslında ne yapacağımı bilmiyorum. Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum ama nedense ona karşı hep çekimser oldum. Bu sefer duygularımdan emin olmak istiyorum."

"Seni seviyor."

"Bu yemeğe belki de buraya ilk geldiğin zaman çıkmalıydık seninle."

"Belki de. Ama zamanı şimdiymiş galiba."

"Geçmiş çok uzaklarda kaldı Yankı. Sana yaşattıklarım için beni bağışla."

"Bağışlanacak bir şey yok. Hepimiz hatalar yaptık. Bundan sonra ben kendi adıma hata yapmamak için uğraşacağım."

"Kalkalım mı?"

"Evet," diyerek hesabı istedim ve sonra da kalktık. Duru önden yürürken Ada ve Cenk'in oturduğu masaya uğradı ve ben de arkasından gittim.

İki kadının birbiriyle konuşmasını izledim. Sonra da bana elini uzatan Cenk'in elini sıktım. Ada'nın gözlerinin içine bakarak orada beni sevdiğine dair bir şeyler aradım ama hiçbir şey yoktu. Duru yanılıyor olabilirdi. Ada bir zamanlar beni gerçekten sevmişti. Ben bu kadar aptal olmasaydım beni hâlâ sevmeye devam edebilirdi ama şimdi bana bakarken gördüğüm sevgi değildi. Nefret de değildi, sadece hiçbir şey yoktu bu gözlerde.

Duru ile oradan çıktığımızda kalbim bu sefer kıskançlıktan parçalara ayrılıyordu.

O gece hiç uyuyamadım. Gözlerim açık, Ada'yı düşündüm. Onun bana bakışını, Duru'nun elimi tuttuğunu gördüğünde gözlerini benden çekişini düşündüm. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Tüm o yıllar boyunca sevdiğim tek kız gözümün önünde dururken ben bir hayalin peşinde koşmuştum. Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Benim görme-

diğimi herkes bilirken, bunu Duru bile anlamışken ben bunu nasıl hiç fark edememiştim, bilemiyordum.

Sonra geçmişi düşündüm. Düşündüğümde, aslında o zaman anlamadığım şeylerin ne kadar da göz önünde bulunduğunu gördüm. Yüreğim kanarken sevdiğim kadını kaybettiğimi anlamıştım.

Şimdi aklıma gelen anılarla gülümsedim. Belki de ben onu, annesini hissedebilmek için, kendisiyle alay edileceğini bildiği halde annesinin elbiselerini giydiğini öğrendiğim gün sevmiştim. Belki de son parasıyla aldığı dondurmayı küçük bir çocuğa verdiğinde sevmiştim. Belki de yolda peşine takılan yavru köpeği göğsüne bastığında onu sevmiştim. Ne zaman sevdiğimin önemi yoktu, önemli olan benim Ada'yı sevmemdi. Ve bunu bu kadar geç fark etmemdi. Benim olan bir kıza acılar çektirerek onu terk etmem ve şimdi onu Cenk denen adamla birlikte gördüğümde kalbimin parçalara ayrılmasıydı.

Hâlâ bir şansımın olup olmadığını bile bilmezken ona tekrar kendimi sevdirmem mümkün olabilir miydi? Bana bakarken gördüğüm ve o zaman anlamadığım o sevgiyi tekrar gözlerinde görebilir miydim? Güvenini tekrar kazanabilir miydim? Yoksa her şey için geç mi kalmıştım? Ona verdiğim sözü tutup mutlu olması için çalışmalı mıydım? Onu her gün görürken bir başkasını onun yanında gördüğümde kalbimdeki sızıyı nasıl giderecektim? İşte o zaman Ada'nın, ben Duru'yla beraberken neler hissettiğini anlamıştım. Onun o zamanlar çektiği acıyı şimdi ben duyuyordum.

Belki de şimdi tek yapmam gereken şey bir zamanlar beni seven Ada'ya tekrar kendimi sevdirmekti. Üstelik artık ne istediğimi biliyordum. Ada'yı istiyordum. Oğlumun annesinin tıpkı Cenk denen adama güldüğü gibi bana gülmesini istiyordum. Tek bir kere seviştiğim kızın o acemi halleri gözümün önündeyken onunla tekrar sevişmek istiyordum. Fazla ileri gittiğimin farkındaydım. Yerimden kalkarak güverteye çıktım ve yatın önüne doğru yürüdüm. İplerden tutarak öylece

ufka baktım. Bir ay sonra doğum günümdü ve ondan sonra da Anıl Yankı'nın doğum günüydü. Burada olmayacaklardı. Cenk denen adamla Disneyland'e gideceklerini biliyordum. Dün iş yerinde uçak biletlerinin çıktılarını görmüştüm. Bu bile beni delirtmeye yetiyordu.

Bir şeyler düşünmeliydim. Sevdiğim kadın benden uzaklaşırken bir şeyler düşünmeli ve onunla yeniden bir araya gelmeliydim.

Telefonum çaldığında arayanın Helga olduğunu gördüm. Onunla konuşmak her zaman beni rahatlatmıştı. Helga kızıyla arasındaki kayıp yılları telafi etmek için dönüşünü ertelemişti. Onun Ada ile de iyi anlaştığını biliyordum. Birkaç kere birlikte yemeğe çıkmışlardı. Ne konuştuklarını merak etmeme rağmen bunu ne ben sormuştum, ne de o anlatmıştı.

Telefonu açtığımda, "Seni özledim," diyen sesini duymak gülümsememe neden oldu.

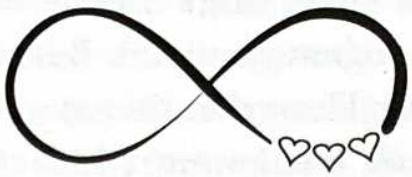
"O zaman eve gelmeliyim."

"Evet, iyi olur."

"Bir saatte kadar gelirim."

Telefonu kapattım ve denize bakmaya devam ettim. Aklımda hâlâ Ada vardı.

O akşam geç saate kadar oturup Helga ve annemle konuştum. Oğlumla geçirdiğim güzel günlerden bahsettim. Onunla olmak en azından beni mutlu ediyordu ve bu mutluluğun bozulmaması için elimden geleni yapıyordum. Geç saatlerde tekrar tekneye döndüğümde günün yorgunluğuna yenik düştüm.



YİRMİ BEŞ

Ertesi gün ilk işim, fabrikaya gitmeden önce eve uğramak oldu. Sabahın köründe annem elinde kahvesiyle, havanın güzel olmasını fırsat bilerek terasta oturuyordu. Bildim bileli erken kalkardı. Bu huyunu hiç değiştirmemişti. Gülümseyerek ona doğru gittim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Günaydın anne."

"Günaydın. Ne işin var burada sabahın bu kadar erken saatinde?"

"Erken kalktığını biliyordum. Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Sor bakalım. Sabahın köründe geldiğine göre önemli olmalı," diyerek güldü.

"Kimsesiz'i hatırlıyor musun?"

Yüzünde oluşan hayret ifadesine baktım. Böyle bir şeyi beklemiyordu. "Seni uyutmayan şey bu muydu? Evet hatırlıyorum."

"Ne oldu ona?"

"Üç sene önce öldü."

"Öldü mü?"

"Evet. Hastalandı, veteriner ne yapsa fayda etmedi."

"Yavruları var mıydı?"

"Evet, bir tanesi fabrikada duruyor."

"O köpek Kimsesiz'in yavrusu mu?" dedim hayretle. Fabrikadaki köpek, Ada geldiğinde onunla birlikte odasına giriyordu. O orada kaldığı sürece ayaklarının dibinde yatıyor, Ada çıkınca o da odadan çıkıyordu. Onun Kimsesiz'in yav-

rusu olduğunu anlayamamıştım. Yavrusu da tıpkı annesi gibi Ada'nın peşinden ayrılmıyordu.

"Evet. Ada'nın peşinden hiç ayrılmıyordu ve Ada çalışmaya başladığında Ada'yı görememek onu çıldırttı. Sonunda Ada onu fabrikaya, yanına aldı." Bana bakarak gülümsedi. "Nereden aklına geldi şimdi bu?"

"Dün gece Ada ile buraya ilk geldiğim günü hatırladım. Yanında Kimsesiz vardı ve onu burada bırakmıştı."

Annem bir süre yüzüme bakarak hiçbir şey demedi. Sonra da yanındaki koltuğu işaret ederek oturmamı istedi. Yanına oturduğumda bana baktı. "İlk gördüğüm an o kızı çok sevmiştim. Aynı buraya getirdiğiniz o köpek yavrusu gibiydi. Kimsesiz ve kaybolmuş. Buraya getirdiğin o kızla şimdiki Ada arasında fiziksel olarak çok fark olabilir ama kalbi yine öyle sevgi dolu."

"Biliyorum."

"Ne oluyor Yankı? Geçen Anıl Yankı hep beraber olduğunuzu söyledi."

"Keşke olabilsek. Anıl Yankı'nın ateşi çıkmıştı onun için tekneye geldi. Biraz konuştuk."

"Keşke evliliğinize bir şans verebilseydiniz. Onu baban da ben de çok seviyoruz."

"Ben de seviyorum."

"Seviyor musun?" diyerek gülümsedi annem. Sonra elindeki kupayı masaya bıraktı ve bana dönerek masanın üstündeki elimi tuttu. "Geç kalınmış bir itiraf."

"Aynen öyle. Ama galiba ben onu buraya getirdiğim ilk andan beri seviyordum. Şimdi sanki hep onu sevmişim gibi hissediyorum. Bu kadar kör nasıl olabildim anne?"

"Bilmiyorum ama seni uyardığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bunu ve aslında seninle Duru arasındaki ilişkinin sevgi olmadığını o zaman anlamıştım. Keşke o zaman seni zorlasaydım."

"Ben o zaman bunu anlayamadım ve o kadar aptaldım ki ne desen anlamazdım. Ama şimdi geçmiş gözlerimin önüne geldiğinde, aslında her şeyin ne kadar göz önünde olduğunu fark ediyorum."

"Ah Yankı, ne büyük hatalar yaptın. Bundan sonra bunu nasıl telafi edebilirsin bilmiyorum. Senin için dua edeceğim."

"Buna gerçekten de ihtiyacım var gibi görünüyor anne."

Annem bana sarıldığında onun sevgi dolu kollarında olduğum için mutlu oldum. Yaşımın önemi yoktu. Annemin yanında hep çocuk olarak kalacaktım. O anda tek düşündüğüm bu mutluluğu Ada'nın hiç tadamamış olmasıydı. Gençken annesinin ona sarılmasını hissetmek için onun elbiselerini giyen kızı düşündüm ve yüreğim bir kez daha sızladı. Sonunda ondan ayrıldığımda annem bana baktı ve "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sence bir şansım daha var mıdır anne?"

"Herkes ikinci bir şansı hak eder Yankı. Belki de onu sevdiğini kanıtlamalısın. Ada'yı buna inandırmalısın. Umarım her şey için geç kalmamışsındır."

"Umarım anne."

Evden çıktığımda doğruca fabrikaya gittim ve kendi odama girmeden önce Ada'nın odasına doğru yürüdüm. Sekreter kızın, 'Misafiri var,' demesiyle aynı anda odasının kapısını açtım. Ada ve Cenk karşılıklı oturmuş, kahvelerini içiyorlardı. Bu manzarayı görmek bile kalbimin kıskançlıkla dolmasına neden olmuştu. Bir ay sonra her ikisi de oğlumu da alarak Disneyland'e gidecekti. Ada'nın bu adamla oraya gitmesi demek her şeyin bitmesi demekti. Ne yapıp edip onu bu kararından vazgeçirmeliydim. Onlar koltuklarda, ben de kapının yanında durmuş birbirimize bakıyorduk. Sonunda Ada yerinden kalkarak bana doğru geldi.

"Bir şey mi oldu?" diye fısıldadı.

"Hayır."

"O zaman sonra konuşalım."

"Tamam," diyerek odadan çıkıp kapıyı kapattım.

Kendi odama gittim ve odanın ortasında dikildim. O adam da onun gözlerine baktığında benim hissettiklerimi hissediyor muydu acaba? Ya da onu öptüğünde benim duyduğum lavanta kokusunu alabiliyor muydu? Tüm bunları düşünmek bana acı veriyordu ama bu saatten sonra ne diyebilirdim? "Kahretsin," diyerek başımı ellerimin arasına aldım. Ben onunla birlikte olma şansını uzun yıllar önce kaybetmiştim. Üstelik artık onunla oğlum dışında hiçbir bağım yokken ne yapabilirdim? Ada beni istemezken o adamla nasıl mücadele edecektim? Onun mutlu olmasına çalışacağıma söz vermiştim. Ona verdiğim sözü yine tutamazsam gözünde yine güvenilmez biri olacaktım. Şimdi o adamla mutlu olacaksa buna nasıl engel olacaktım?

Sinirle odanın ortasında dönüp duruyordum. Sonunda kapım açıldığında karşımda Ada'yı gördüm. Bir süre kapının önünden bana baktı ve sonra da kapıyı kapatıp bana doğru yürüdü.

"Evet, seni dinliyorum."

Neden bu kadının karşısında kelimelerim tükeniyordu? Neden doğru kelimeler aklıma gelmiyordu? Şimdi ondan bana bir şans vermesini isteyip onu sevdiğimi nasıl söyleyecektim? Buna inanır mıydı yoksa gülüp geçer miydi?

"Bir şey mi oldu Yankı?" diye tekrar sordu.

"Hayır."

"O zaman işim var."

O kadar güzeldi ki mavi yeşil gözleriyle bana soğuk ve duygusuzca bakarken bile güzelliğini görmeme engel olamıyordu. Tam odadan çıkmak için arkasını döndüğü anda, "Dün seni gördüm," dedim.

Bunu duyduğunda şaşkınlıkla bana baktı. Sanki buna inanamıyormuş gibiydi. O bana öyle bakınca ben de ne kadar saçma bir şey söylediğimi anlamış oldum.

"Ne var bunda? Ben de seni gördüm," dedi bana bakarak ve sonra da kapıya doğru yürüdü.

"Ada," diye seslendim. Olduğu yerde durdu ve bana doğru dönünce ben de ona doğru gittim. Ada yerinden hiç kımıldamadı. Sonra konuşmaya başladığında olduğum yerde durdum.

"Sakın," dedi buğulu sesiyle. "Sakın hiçbir şey söyleme. Biz boşandık Yankı. Sen sadece Anıl'ın babasısın, hepsi o kadar. Bu şekilde odama gelmeni istemiyorum. Lütfen bu sefer verdiğin sözleri tut. Benim mutlu olmamı istediğini söylemiştin." Gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. "Ve ben çok mutluyum. Sakın bunu bozma. Bu sefer yapma Yankı," diye fısıldadı.

Ona öylece bakakaldım. Mutlu olmasını diliyordum, ona söz vermiştim ve şimdi o adamla mutlu olduğunu söylüyordu. Bundan sonra ona ne diyebilirdim?

Hiçbir şey.

Her şey bitmişti. Öylece dikilmiş, kolumu uzatsam dokunabileceğim bir mesafede birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Biraz sonra Ada hiçbir şey demeden arkasını dönerek odadan çıktı.

Kapanan kapının ardından bakakaldım. Bu benim yaptıklarımın cezasıydı. Ben o treni kaçırmıştım. Ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim Ada artık hayatımdan tamamen çıkmıştı. Bundan sonra pişmanlıklarıma yenilerini ekleyerek ve onun mutluluğunu seyrederek yaşamaya devam edecektim. Bu benim ölene kadar çekeceğim cezamdı. Ada ile beni bağlayan tek şey oğlumuzdu. Ada'nın dediği gibi Anıl Yankı'nın babası olmamın dışında artık hiçbir bağımız yoktu.

Onu sürekli görerek burada yaşayabilir miydim? Bilmiyordum. Artık burada olmamın en önemli nedeni oğlumdu. Onu bir kere daha babasız bırakmayacaktım. Benim ölene kadar cezam, sevdiğim kadın burnumun dibinde yaşarken ona her baktığımda pişmanlıktan ölmekti.

Arkamı dönerek odaya baktım. Boğulma hissi geldiği anda kapıyı açarak odadan çıktım. Hiç durmadan nereye gittiği-

mi bilmeden yürümeye devam ettim. Ne kadar yürüdüğümü bilmiyordum. Sanki bacaklarım artık beni taşımayı reddediyordu. Arkamda duran ağacın gövdesine yaslandım. Önümde uzanan denize baktım. Sonra da yavaşça yere doğru kaydım. Oturduğumda dizlerimi kendime doğru çektim ve kayıp giden yıllarımı, mutluluk yanımda olmasına rağmen onu görmeyişimi düşünerek orada öylece oturdum.

Kendimi toparlamam birkaç günümü aldı. Bu sefer yıkılmayacaktım. Geçen sefer yıkılmıştım ve bu yedi yılıma ve sevdiğim kadını kaybetmeme neden olmuştu. Şimdi elimde kalan tek şey oğlumdu ve bu sefer de oğlumu kaybetmeyecektim.

Hafta sonu onu almaya gittim. Havalar artık iyice ısınmış ve yazlıkçılar gelmiş, ortalık kalabalıklaşmıştı. Apartmana baktığımda Anıl Yankı'nın balkondan beni gördüğünü fark ettim. "Baba!" diye bağırdı oğlum bana. Gülümseyerek ona el salladım. İçeri girip gözden kayboldu.

Apartmanın önüne geldiğimde o da dışarı çıkmıştı. Sırtında çantası, bana bakarak gülümsedi. Onu kucakladım. Başımı kaldırdığımda Ada balkondan bize bakıyordu. Gözlerimiz birleştiğinde ona gülümsedim. Sonra da oğlumu kucağımdan indirdim ve elinden tutarak marinaya doğru yürümeye başladık.

Tekneye bindiğimizde önümüzde bize ait olan koskoca bir hafta sonu vardı. Çantasını kamaraya bırakıp yanıma geldiğinde ben de yavaşça marinadan ayrılıyordum.

"Hadi bakalım kaptan, nereye gitmek istersin."

"Yüzmeye!" diye bağırdı.

"Tamam, o zaman biz de yüzmeye gidiyoruz."

Tekneyi marinadan çıkarırken bana yardım etti. Keyifle yol alıyorduk ve onu yıllar önce Ada'ya denize atlamayı öğrettiğim kayalıklara götürmek istedim. O gün atladığımız yere yanaşabildiğimiz kadar yanaştık ve demir attık. Kayalıklara baktığımda patika yolu görebiliyordum. Elimle kayalıkları gösterip, "Oraya kadar yüzelim mi?" diye sordum.

Elini gözlerine siper edip gösterdiğim yere baktı. "Ben varım!" diyerek teknenin kenarından suya atladı. O yaştaki bir çocuktan beklenmeyecek kadar profesyonel bir atlamayla denize düştüğünde ben de arkasından atladım.

Kıyıya vardığımızda nefes nefese kalmıştık. Kayalıkların üzerine çıkıp oturduk. Nefesi düzene girince bana bakıp gülümsedi.

"Burası annemin yeri," dedi.

"Annenin yeri mi?"

"Evet," diyerek başını kaldırdı ve kayalığın üzerini eliyle işaret ederek, "Annem bana denize atlamayı buradan öğretti," dedi.

Şaşırmış şekilde ona bakıyordum. Ada'nın benden sonra buraya geldiğini hiç düşünmemiştim. Geldiği yetmezmiş gibi bir de oğlumuza denize atlamayı burada öğretmişti. Bir zamanlar denize atlamaktan korkan o genç kızın cesareti bir kez daha ona hayran olmamı sağladı. Burası artık Ada ve oğlumun yeriydi. Bir zamanlar ben Anıl Yankı'nın yaşındayken babam da beni buraya getirmişti. Bu aile geleneği gibi bir şey olmuştu artık. Gülümsedim. Yanımda oğlum olduğu sürece hayat o kadar da kötü görünmedi gözüme. Oğluma baktım. Küçük taş parçalarını denize doğru atıyordu.

"Oraya çıkmak ister misin?" dedim patikayı göstererek.

"Evet."

Ayağa kalkarak elinden tuttum. Yosunlu kayalarda düşmemek için dikkatle basarak patikaya çıktık. Ayaklarımız çıplaktı. "Dikkat et, ayağına bir şey batmasın."

"Tamam."

Yıllar önce Ada ile yine buradan çıkmıştık. Ona da aynı uyarılarda bulunmuştum. Şimdi oğlumla çıkarken yüreğim bir kere daha sızlıyordu. Artık Ada yoktu ama ondan bir parça şu anda önümde yürüyordu.

Kayalığın tepesine geldiğimizde aşağıya baktım. Yelkenli denizde süzülürken el ele oğlumla kayalığın başında dikili-

yorduk. Anıl Yankı kenara kadar gitmişti. Korkak bir çocuk değildi. Yanımda dikilirken ona doğru döndüm.

"Annen burayı nerden biliyormuş?" diye sordum. Burayı ona nasıl anlattığını merak ediyordum.

"Küçükken onu her şeyden koruyan ve denize atlamayı öğreten sevdiği bir arkadaşından," dedi gülerek.

"Anlıyorum," diye mırıldandım. Onu her şeyden korumuştum. Keşke kendimden de koruyabilseydim. Gözümün önünde onunla buradan atlayışımız dans ederken anılar canımı daha çok yakıyordu. Bir süre orada öylece dikildik.

"Sonra gitmiş," dedi oğlum. Ne dediğini anlamadım. Ona doğru döndüm.

"Kim?"

"Arkadaşı," dedi yüzünü bana dönerek. "Ama giderken anneme çok güzel bir hediye bırakmış. Onu asla unutmayacağı bir hediye vermiş. Annem, arkadaşının verdiği hediyeye her baktığında onu hep hatırlıyor ve her zamanki gibi çok seviyormuş."

Bunu duyduğumda gülümsedim. Ada'nın beni anlatış şekli hiçbir şeye benzemiyordu. Ne kaçırdığımın acısı bir kez daha yüreğimi delip geçerken oğluma baktım. "Annen hâlâ o arkadaşını seviyor mu sence?"

"Evet seviyor. Söylemiyor ama ben sevdiğini biliyorum."

"Nerden biliyorsun?"

"Çünkü bana her sarıldığında sen benim en değerli hediyemsin diyor."

Güldüm. "Evet, öylesin." dedim.

"Sence arkadaşı ona beni mi bıraktı?" diye sorduğunda bu sefer kahkaha attım. Çocukların mantığı çok güzeldi ve sonuca ulaşma şekilleri harikaydı. O da benimle güldü.

"Seni bırakıp gittiyse eğer, dünyanın en aptal insanıymış."

"Evet, haklısın, çok aptal olmalı."

Kesinlikle çok aptaldım. Aynı o gün Ada ile yaptığımız gibi oğlumla da oradan defalarca atladık. Her atladığımızda yanı-

mızda Ada da vardı sanki. Oğlumun elini tuttuğumda diğer elimle de hatıralarımdaki Ada'nın elini tutuyordum.

"Beni bırakma," diyen o kızı, "Bırakmam," dediğim halde bırakmıştım. Şimdi elinden sıkıca tuttuğum oğlumun elini ölmeden bırakmayacaktım. Denize düştüğümüzde onu kucakladım ve kayalıklara oturttum. Ben de çıkarak yanına oturdum.

"Karnın acıkmadı mı?"

"Acıktı."

"O zaman bu kadar yüzmek yeter. Dinlendikten sonra tekneye çıkalım ve kendimize nefis bir yemek hazırlayalım."

"Olur."

Bir saat sonra duşumuzu almış, yemeğimizi yemiş ve güvertedeki karşılıklı koltuklara uzanmış, sessizliğin tadını çıkarıyorduk. Gözüm Anıl Yankı'nın üstündeydi. O kadar mutlu görünüyordu ki benim de içim mutlulukla doldu. Sonra başını okuduğu hikâye kitabından kaldırdı ve bana baktı.

"Arkadaşlarımı tekneye davet edebilir miyim?"

"İstediğini davet edersin. Bu senin de teknen, biliyorsun."

"Evet, ama hâlâ bir adı yok."

"Düşüneceğini söylemiştin. Bulamadın mı?"

"Bulamadım. Adımızı koysak olur mu?" dedi ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Ne istersek koyabiliriz," dedim ona gülümseyerek.

"O zaman ikimizin de adı Yankı olduğuna göre Yankı koyalım."

"Olur," dedim. Sonra ne düşündüyse bana bakarak, "Annem üzülür mü sence?" diye sordu.

"Neden üzülsün?"

"Onun adını koymadığımız için belki."

Bunu duyduğumda yerimden doğruldum. Yıllar önce Ada'nın başucunda gördüğüm fotoğraf aklıma geldi. Fotoğraftaki teknenin adı *Âşıkların Adası*'ydı. Bunun babasının teknesi olduğunu artık biliyordum. Onlar da tekneye kızları-

nın adını vermişti. Bu belki de ona büyük bir sürpriz olabilirdi. Oğluma dönerek baktım.

"O zaman sadece annenin adını verelim. Ne de olsa bu bizim teknemiz."

"Evet, annemin adını verelim," diyerek o da ayağa kalktı. "Hem daha güzel. Biliyor musun, onun da babasının bir teknesi varmış."

"Biliyorum."

"O teknenin adını da biliyor musun?"

"Evet."

"Ne peki?"

"Âşıkların Adası."

Bunun üzerine bir süre düşünen Anıl Yankı'ya baktım. Kafasından bir şeyler geçirdiği belliydi. Kaşlarını çatmış, alt dudağını dişlemeye başlamıştı. Sesimi çıkarmadan onu izliyordum. Sonra aklındaki neyse bir anda çözmüş gibi bana gülümsedi. Yerinden kalkarak bana doğru yürüdü ve yanıma oturdu.

"Tekneye ne ad vereceğimizi buldum."

"Söyle bakalım," diyerek saçlarını karıştırdım.

"Senin adın da Yankı, benimki de Yankı. Onun için bu teknenin adı *Yankıların Adası* olsun," diyerek yüzüme bakmayı sürdürdü. "Olur mu sence?"

"Kesinlikle çok güzel olur."

"Ona sürpriz yapalım. Hemen yazdıralım adını."

"Olur. Pazartesi yazdırırız."

"Oley!" diyerek tekrar kalktığı kanepeye uzandı.

Bir süre ona bakarak oturdum. Ada'nın bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Aslında teknenin bakımı yapılırken ben de onun adını vermeyi düşünmüştüm ama nedense buna cesaret edememiştim. Artık yanımda Ada'nın kızamayacağı bir müttefikim vardı. Oğluma baktım. Gözleri neredeyse kapanmak üzereydi. Bu kadar aktivite onu yormuştu. Yerimden kalkarak yanına, yere oturdum.

"Uykun mu geldi?"

"Evet."

"O zaman uyu."

"Bir daha geldiğimizde annemi de getirelim."

"Olur."

Bir süre sonra gözlerini açmadı. Daldığında kanepenin yanında yerde oturmaya devam ettim. Bugün olanları düşündüm. Ada'nın oğlunu bir hediye olarak görmesi ve onu kendisine verene duyduğu sevgiyi düşünerek oturdum. Sevdiği kişi bendim. Tüm bunları düşündüğümde pes etmemem gerektiğini kendime hatırlattım. Sonra da fabrikadaki odada bana dediklerini hatırladım. Açıkça mutlu olmasını engellememem gerektiğini söylemişti bana.

Ne yapacağımı bilemez haldeydim. Kalbim peşini bırakmamam gerektiğini söylerken mantığım onu rahat bırakmamı söylüyordu. Hangisini dinleyeceğimi bilmiyordum. Onu bu kadar sevdiğimi anlamışken onsuz olmaya dayanabilecek miydim? Yerimden kalkarak telefonu elime aldım. Ada'nın numarası üzerine geldiğimde tereddüt etmeden aradım. "Efendim," diyen uykulu sesini duyduğumda uygun bir zamanda aramadığımı fark ettim.

"Uygunsuz bir saatte mi aradım?"

"Hayır. Uzanmıştım, uyuyakalmışım. Anıl iyi mi?"

"Evet, o da uyuyor. Bugün biraz yoruldu galiba."

Aynı anda sustuk. Şimdi ne demem gerekiyordu? "Bugün onunla kayalıklara geldik," dedim. Hiç ses yoktu. Telefon mu kapanmıştı? "Orada mısın?"

"Evet," dedi fısıltı halinde.

"Bir programın yoksa bize katılmanı istiyoruz."

"Yok."

"Seni almaya gelelim mi?"

Sessizlik. Bir süre bekledim. Sessizlik uzadıkça benim de hayal kırıklığım büyüdü. Bana adeta ölüm gibi gelen bir süreden sonra sonunda konuşmaya başladı. "Tamam," diyen sesini duyduğumda neredeyse çığlık atacaktım.

"Yarım saat sonra marinada oluruz."

"Onu bir saat yapalım."

"Olur."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

O an mutluluktan ölebilirdim. Ada şimdiye kadar bütün tekliflerime hayır demişti ve ilk defa oğlumuzla birlikte vakit geçirecektik. Anıl Yankı'ya baktım. Hâlâ uyuyordu. Onun için de annesini görmek sürpriz olacaktı.

Yavaşça onu kucakladım ve kamaraya indirdim. Teknenin gürültüsünden rahatsız olmasını istemiyordum. Hemen ortalığı topladım. Buzdolabını açarak akşama yapacağım yemek için eksik bir şeyler olup olmadığına baktım. Birkaç eksiği gördüğüm an telefon açarak sipariş verdim. Marinaya gittiğimde onlar da gelmiş olurdu. Demiri çektim ve düşük hızda marinaya doğru yola çıktım.

Ada tam saatinde geldi. Yanındaki büyük çantadan akşam dönmeyeceğini anlamıştım. İskeleye adım attığında ona elimi uzattım ve tekneye bindiğinde bıraktım. Onu tedirgin edecek hiçbir şey yapmayacaktım. Tedirgin olursa burada kalmayacağını biliyordum.

"Hoş geldin," dedim sadece.

"Hoş bulduk."

Çantasını yere bıraktı. "İstersen aşağıya, kamaraya koy."

"Olur," diyerek bana baktı. Yerinden kıpırdamayınca ona yolu gösterdim. Anıl Yankı'nın yanındaki kamarayı açtım. İçeri girdi. Etrafa bakındı. "Çok güzelmiş."

"Teşekkürler. Anıl Yankı yan kamarada. Hâlâ uyuyor. Onu yordum galiba."

"Ona bakayım," diyerek yandaki kamaranın kapısını açtı. Ben de yukarıya çıktım. Marinadan ayrıldık. Bugün kayalıklardan atladığımız koya doğru hareket ettim. Geceyi orada geçirebilirdik. Yüzümde son yıllarda olmayan aptal bir gülüşle dümenin başında, rüzgârın yüzüme vurmasını memnuniyetle karşılayarak yol alıyordum.

Kayalıkların oraya demir attığımda Ada, Anıl Yankı ile yanıma geldi. Oğlum güneşten yanmış, fazla uyumaktan gözleri şişmişti ve annesini gördüğünde mutlu olmuş bir suratla bana bakarak gülümsedi.

"Bak anne, oradan atladık."

Ada oğlunun başını öperek ona sarıldı. Güneş batana kadar anne oğul tekrar denize girdiler ve ben onlara bütün marifetimi sergilemek ister gibi akşam yemeği hazırladım. Her şey hazır olduğunda kıyıda oynaşan anne oğula baktım. İşte o zaman kararımı verdim. Ada ne derse desin, o tablonun bir parçası olacaktım. Bu kadın beni seviyordu ve ben de ona kendimi tekrar sevdirecektim. Bu sefer ne istediğimi biliyordum. Kıyıda oynayan o kadını ve çocuğu istiyordum. Bu kadar kolay pes etmeyecektim. Hayatım hep kaçarak geçmişti ama artık kaçmayacaktım. Güvenilir olduğumu Ada'ya ispat edecektim.

Üzerimdeki tişörtü çıkararak teknenin kenarına çıktım ve kendimi denize bıraktım. Yüzerek onların yanına gittim. Sahile çıktığımda bana doğru gelen oğlumu kucakladım. Elinde tuttuğu denizyıldızını bana göstererek, "Bu yaşıyor mu?" diye sordu.

"Denize atarsan yaşar."

Elindekini denize fırlattı. Annesinin yanında onu indirdim. "Başka var mı bakayım," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Ada'ya doğru giderek yanına oturdum. "Havlu ister misin?" diye sordu bana.

"Hayır," diyerek gülümsedim. Yıllar önce de böyle bir sahne hatırlıyordum. Büyük ihtimalle o da hatırlıyordu.

"Anıl Yankı'ya burada öğretmişsin yüzmeyi."

Güldü. Gülüşü içimi ısıtmaya yetmişti. "Evet, ben de burada öğrenmiştim."

"Ona beni öyle güzel anlatmışsın ki bunun için teşekkür ederim."

"Sen onun babasısın. İyi olduğunu bilmesini istedim. Kötü anlatsam elime bir şey geçmezdi." Başını benden yana çevi-

rerek yelkenliye baktı. "Masmavi denizin üstünde bembeyaz çok güzel görünüyor."

"Buralardan gitmek istediğin o yelkenli kadar büyük mü?"

"Evet, ama artık gitmek istemiyorum."

"Seni böyle bir yelkenliyle gezdirme sözüm vardı."

"Bilmiyorum, buna pek vaktim yok."

"Bu hafta sonu da olur."

Bana doğru döndü. Hiçbir şey söylemedi. Anıl Yankı yanımıza geldiğinde güneş de ufka doğru iyice alçalmıştı. "Dönelim mi?"

"Tamam," diyerek oğlumu sırtıma aldım. Anıl Yankı sırtıma yapışmış şekilde yelkenliye kadar yüzdük ve merdivenlerden önce çıkan Ada'ya oğlumuzu uzattım. Onlar duşa girdiklerinde ben de masayı hazırlamıştım.

Sonra aşağıya inerek duşumu aldım. Üzerime bir şort ve tişört giyip yukarıya çıktım. Ada askılı bir elbise giymişti ve güneşte yandığı için hafifçe kızarmıştı. O kadar güzeldi ki ona bakarak gülümsedim. Aynı karşılığı almak daha da mutlu olmamı sağladı. Yemeğe oturduğumuzda sanki hiçbir şey olmamış, onu hiç kırmamışım, buralardan kaçarcasına gitmemişim ve acılar çekilmemiş gibi hissettim. Sanki hep böyleymişiz gibi.

Gecenin geç saatlerine kadar güvertede oturup yıldızları seyrettik. Sonunda Anıl Yankı'nın uykusu geldiğinde Ada onu aşağıya indirdi. Tekrar gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Ama karanlıkta ve sessizlikte tekne hafif hafif sallanırken huzurla oturdum. Hiçbir şey olmasa da onların yanımda olmasından mutluydum. Ayak seslerini duyduğumda Ada üzerine bir hırka alarak yanıma gelmişti. Karşımdaki kanepeye otururak bir süre başını gökyüzüne doğru çevirdi. "Yıldızlar ne kadar güzel, bu kadar çok olduklarını unutmuşum."

Ada yıldızlardan daha güzeldi. O anda kayan bir yıldızı göstererek, "Bir dilek tut," dedi bana.

Tüm dileklerim bir tek şey içeriyordu; bu kadının sevgisini

tekrar kazanmak. Gülümseyen yüzüne baktım. "Sen ne tuttun?" diye sordum.

"Gerçekleşmeden söylenmez," dedi gülerek. Sonra bakışlarını gökyüzünden ayırdı ve bana döndü. "Duru ile devam edecek misin?"

"Hayır," dedim tereddüt etmeden. "O çok eskilerde kaldı."

"Bunu biliyor mu?"

"Evet. Bizi gördüğün o yemekte bana nasıl gittiğini anlattı. Belki arkadaş olmayı deneyebiliriz. Bilmiyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Hayatımı yeniden kuracağım. Fabrikada çalışacağım. Benden memnun musun bilmiyorum," dedim gülerek.

"Pek memnun olduğum söylenemez," dedi o da gülümseyerek.

"Neden?"

"İş saatlerinde sürekli bir yerlere gidiyorsun."

"Kapalı odalarda fazla kalamıyorum ama buna dikkat ederim bundan sonra."

"Senin de hayatın iyi geçmemiş."

"Geçmedi ama şimdi buradayım."

"Umarım bir daha gitmezsin."

"Artık bir daha gitmemek için yüzlerce sebebim var. Bundan sonra burada kalmak için her şeyi yapacağım."

"İyi olur. Anıl seni seviyor ve tekrar babasız kalmasını istemem."

Ona, "Peki sen seviyor musun?" diye sormamak için dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri yuttum. Ben de ona benden sonra ne yaptığını sormak istiyordum ama bunu nasıl soracağımı düşünürken onun sorusu geldi. "Vücudundaki o yaralar hapiste mi oldu?"

"Hayır, bir kaza geçirdim."

"Nasıl?"

"Bir araba çarptı. Uzun zaman hastanede yattım. Orada

öylece yatarken tek düşündüğüm yalnız ölecek olmamdı. Eğer ölürsem başıma ne geldiğini bile bilmeyecektiniz. O zaman aklımda sen yoktun. Çünkü senin çoktan benden boşanıp buralardan gittiğini düşünmüştüm. Ailemi düşündüm. Orada acılar içinde kımıldamadan yatarken yaşadıklarımı düşündüm. Neden oralarda kaldığımı ve neden hâlâ dönmediğimi düşündüm. Eğer iyileşip ayağa kalkabilirsem eve dönmeye karar verdim. Sonunda hastaneden çıktım. Ölmemiştim ama o kadar çok yaram vardı ki. Dövmelerin bir kısmı o yaraları saklamak için," diyerek sustum.

Yüzünde oluşan acı ifadesine bir süre baktım. Belki konuyu değiştirmek daha iyiydi. Bu yüzden ben de, "Sen ne yaptın?" diye sordum.

Uzun bir süre bakışlarını benden ayırıp karanlık sulara çevirdi. Bekledikçe huzursuzluğum arttı. Tam anlatmayacak diye düşündüğüm anda anlatmaya başladı.

"Sabah uyandığımda yoktun. Bir süre dışarda olduğunu düşündüm ama öyle olmadığını anladığımda yıkıldım. Gözyaşlarım bitene kadar ağladım," dedi buruk bir gülümsemeyle. "Ama ağlamakla gözyaşları bitmiyormuş, bunu anladım. Beni onca sene korumuşken ve hep kendimi iyi hissettiren şeyler söylemişken nasıl olur da bu kadar canımı yakabilmiştin, anlamıyordum." Bir an sustu. Gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Yüzündeki keder canımı o kadar yakıyordu ki.

"Düğün günü seni gördüğümde pişman olduğunu anlamıştım ama vazgeçmeyeceğini de biliyordum. Onun için bu teklifi benim yapmam gerektiğini anladım. Oysa sen ısrarla mutlu olabiliriz dedin. O zaman içimde bir umut yeşerdi. Benim seni sevdiğim gibi sen de beni seversin diye düşündüm. Yanıldığımı ertesi gün anlamış oldum."

"Kafam çok karışıktı Ada. O gün babama vazgeçmek istediğimi söyledim. Bunu sana da söyleyecektim. Sonra sen geldin ve ne diyeceğimi bilemedim. Sadece eğer seni mutlu edebilirsem, Duru'nun acı çekeceğini sandım. Amacım tama-

men farklıydı ama o gece sen o kadar farklıydın ki. Seni arzuladım. Seni o kadar çok istedim ki sana neden evlendiğimi bile söyleyemedim."

Uzun bir süre yüzüme baktı. "Bunlar geçmişte kaldı Yankı ve konuşmaktan hoşlandığım şeyler de değiller."

"Biliyorum ama belki de o geceki duygularımızı konuşmalıyız."

"Bu saatten sonra hiçbirinin anlamı olmayacak."

"Geç kaldığımı biliyorum, hem de çok geç kaldım."

"Evet."

Hiç bir şey demedim. Haklıydı. Bundan sonra konuşmanın bir anlamı yoktu. Aradan tam yedi yıl geçmişti ve biz değişmiştik. Gözlerimi ayırmadan ona bakıyordum. Şu anda aklından geçenleri bilmek için her şeyi yapardım. Ada gözlerini bana doğru çevirdi.

"Annen olmasaydı tüm bunları atlatamazdım. Onun için anneni çok seviyorum. Beni herkese karşı korudu. Hamile olduğumu öğrendiğimde utancımdan hiçbir yere çıkamıyordum. O karmaşa ve şokta hamile olduğumu anlayamamıştım. Annen beni karşısına aldı. Bunun utanılacak bir şey olmadığını söyledi bana. 'Sen evlisin ve bizim kızımızsın. Bebeği doğurmak istemesem bile bu evde her zaman yerin olacak,' dedi. Sonra doktora gittik. Hamileliğimin üçüncü ayını bitirmiştim ve onun kalp atışlarını duydum. Yapamadım. Bebeğimin hiç suçu yoktu. Kötü olan sendin, o değil. Yalnız değildim, annen ve baban yanımdaydı. Ben de doğurmaya karar verdim," dedi. Gözlerinden akan bir iki damla yaşı parmaklarıyla sildi.

"Hoş şeyler değildi yaşadıklarım," dedi gülümseyerek. "Aslında bu kadar duygusal biri değilim. O günleri hatırladığım için..." diyerek sustu. Sesi titremişti. Ne yapacağımı bilmeden ona bakmaya devam ediyordum. O ise gözlerini benden kaçırmış, karanlık denize doğru dönmüştü. Hiçbir şey demeden öylece oturduk. Sonunda kendine gelmiş olmalıydı ki yavaşça bana döndü. Parmakları gözlerine doğru gittiğinde

ağladığını anladım. Benim için mi ağlamıştı yoksa yaşadığı o anları hatırladığı için mi, bilmiyordum. Yerimden kalkarak onun yanına oturdum. Ne yapacağımı bilmeden bir süre ona baktım. O da bana bakıyordu. Yakından gözlerinin kızardığını görebiliyordum. Ona doğru iyice döndüm ve ellerimi omuzlarına koydum.

"Ada," diye fısıldadım.

Bunun üzerine yerinden kalkarak benden uzaklaştı. "Geç oldu, yorgunum. İyi geceler Yankı," diyerek merdivenlere doğru gitti ve aşağıya, kamaralara indi.

Orada öylece durup Ada'nın söylediklerini düşünerek karanlık sulara baktım. Onunla birlikte olmuş ve bir çocuğumun bile olacağını düşünmemiştim. Yedi yıl boyunca sadece onu değil, hiç kimseyi aramamış, sadece kendi yaşadıklarıma odaklanmıştım. Her şey benim suçumdu. Ada bunca yıl sonra bile o günleri anlatırken hâlâ ağlayabiliyorsa, yaşadığı hayal kırıklığı anlattığından bile büyük olmalıydı.

Şimdi ona duyduğum hisleri ona nasıl anlatacaktım? Bana inanır mıydı? Artık mutlu olduğunu söyleyen kız, tüm bunları ona yaşatan birini tekrar sevebilir miydi? Affettiğini söylediği birini kalbinde de affetmiş miydi?

Başımı ellerimin arasına alarak öylece oturdum. Artık bencil olmaya hakkım yoktu. Onun mutluluğuna engel olmaya hakkım yoktu. Sırf sevdiğim için onu üzmeye hakkım yoktu. O beni severken ben onu yeteri kadar üzmüştüm. Şimdi Cenk denen adamla mutlu olduğunu söylüyorsa ona saygı duymalı ve Ada'yı sadece oğlumun annesi olarak sevmeye devam etmeliydim.

Sabahın ilk ışıklarına kadar güvertede oturdum. Güneşin doğuşunu seyrederek sadece düşündüm. Ada kiminle olmak isterse onunla olmalıydı. Ben yine eskisi gibi onu korumaya devam edecektim.

Ertesi sabah, uzun zamandır hayatımın belki de en güzel pazar gününü geçiriyordum. Hiç uyumadan sabah etmiş ol-

sam bile kahvaltı masasında sürekli konuşan oğlumuzu dinlerken Ada da ben de çok mutluyduk. Sanki dün akşamki o hüzünlü kız gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Ben işte bunlarla yetinmek zorundaydım. Onların mutluluğuna bakarak mutlu olmayı öğrenmeliydim. Dün akşam Ada ile yaptığım konuşmanın sonunda hâlâ ne yapacağımı bilmesem de olayları akışına bırakmaya karar verdim. Ada'ya kendimi tekrar sevdirebilir ve onun güvenini tekrar kazanabilirdim. Tek yapmam gereken acele etmemek ve onu üzmemekti.

"Bu yat en çok nereye kadar gider?" diye soran oğluma dönerek ona gülümsedim.

"İstediğin yere kadar."

"Dünyayı dolaşır mı yani?" dedi sütünü içip bana bakarak.

"Biraz takviyeyle dünyayı dolaşır."

"O zaman dünyayı dolaşalım!" diye bağırdı.

"Annesinin oğlu, tekneleri seviyor," dedim Ada'nın gülen gözlerine bakarak.

"Babasının oğlu, bulunduğu yerlere sığamayıp gitmek istiyor," dedi Ada da gülerek.

Uzanıp onun elini tutmamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine oğlumun elini tuttum. Diğer elinden de annesi tutuyordu. Yine de onun elini tutmuşum gibi mutlu oldum.

O gün koyları dolaşarak denize girdik. Anıl Yankı'nın yüzündeki mutluluk görülmeye değerdi. Ada ile ona bakarken, "Çok mutlu değil mi?" dedim.

"Evet, hep mutlu bir çocuktu zaten ama sen geldiğinden beri daha da mutlu," diyerek gülümsedi Ada.

"Bundan sonra hep yanında olacağım."

"Olsan iyi olur."

Bu sefer iskelesi olan bir koya gittiğimizde hep beraber kıyıya çıktık. Kumların üzerinde oturmuş Ada ve Anıl Yankı'nın denizin içindeki hallerine bakıyordum.

Ben bu kadına âşıktım. O zaman gözlerimin önünde olan Ada'yı görememek şimdi ne kadar acıydı. Ona bakmıştım,

yıllarca onunla konuşmuştum ve Duru'nun sürekli Ada'nın bana âşık olduğunu söylemesine gülüp geçmiştim. O zaman bunu Duru'nun kıskançlıklarına vermiştim. Hâlbuki olaya her şeyden biraz uzaklaşıp bakmam ve duygularımı dinlemem yeterli olacakken ben bunu yapmamıştım. Duru çekip gittiğinde yıllar önce âşık olduğum kızla evlenmiş ve onu hastalıklı intikam ateşinde küle çevirmiştim. Ada küllerinden yeniden doğmuştu, bense yanmaya devam ediyordum.

Anıl Yankı'nın denizin içinden, "Baba!" diye bağırması üzerine onlara baktım. Yerimden kalkarak denize doğru yürüdüm. Suya girmek bir an beni ürpertse de onlara doğru yürümeye devam ettim. Kıyıdan uzak değillerdi ve deniz burada sığdı. Anıl Yankı'yı kollarından tutarak havaya kaldırdım ve onu denize bıraktım. Gülerek bana sarıldı. Birkaç kere aynı hareketi yaptıktan sonra yüzerek sahile doğru çıktı. Sonra da suyun içindeki Ada'ya döndüm. "Açılmak ister misin?"

"Anıl yalnız."

Dönerek sahilde şemsiyenin altında oturan oğluma baktım. Çoktan önündeki kumları eşelemeye başlamıştı. Üstelik küçük bir koydaydık ve bizden başka hiç kimse yoktu.

"Bir şey olmaz, sadece biz varız."

"Tamam, o zaman biraz yüzeyim," diyerek açılmaya başladı. Ben de peşinden yüzdüm. Kıyıdan uzaklaşmıştık. Kıyıya dönerek Anıl Yankı'ya el salladım, o da bize elini salladı. Ada sırt üstü yatmış, ayaklarını çırpıyordu. Ona iyice yaklaştım.

"Keyfin yerinde mi?"

"Evet, bugün deniz çok güzel. Seninki yerinde mi?" diye sordu.

"Kesinlikle," diyerek güldüm.

Bir süre daha orada oylandık ve Ada sahile doğru yüzmeye başladı. Sahile doğru yüzerken ona yaklaştım ve sarıldım.

"Bırak beni."

Bırakmadım. Biraz önce onunla olan anılarım hâlâ etkisini sürdürürken o anda yapmazsam öleceğim şeyi yaptım ve onu

kendime daha çok bastırdım. Islak vücudu bedenime değdiği anda aklımda olan tek şeyi yaptım ve onu öptüm. Beni itmeye çalıştı ama uzaklaşmasına izin vermedim. Suyun içinde bile lavanta kokusunu aldığıma yemin edebilirdim.

Onu ilk öptüğüm gecenin üzerinden yedi yıldan fazla geçmişti ama yine de aynı şeyleri hissettim. Hatta bu sefer daha da heyecanlıydım. Dudaklarını sıkı sıkı kapamış, beni itmeye çalışıyordu. Beni kendinden uzaklaştıracak kadar kuvveti yoktu. Üstelik suyun içindeydik ve bu da hareketlerini kısıtlıyordu. Onu kendi bedenime daha da bastırdım. Ve dudaklarımı çekmedim. Öpüşüm uzadıkça dudakları belli belirsiz kıpırdandı. Dudaklarım ıslak yanağına doğru kaydığında, "Seni çok özledim Ada," diye fısıldadım.

Bunun üzerine beni itti. Kızgınlıkla bana baktı. "Sakın bunu bir daha yapma," diyerek kıyıya yüzmeye başladı.

"Ada," diye bağırmamı duymamıştı bile. Yüzerek ona yetiştim. Kolumu beline sardığımda, "Bırak beni" dedi. Sinirlenmişti.

"Özür dilerim." diye fısıldadım. Bir şey demedi. Onu bıraktım ve yürüyerek denizden çıktı. Arkasını dönerek bana baktı. Ona doğru yürüdüm.

"Gitmek istiyorum."

"Lütfen bu günü bozma Ada."

"Bu günü sen bozdun. Hep yaptığın gibi. Biz seninle boşandık Yankı. Yıllar sonra gelip beni özlediğini söyleyemezsin. Buna hakkın yok."

"Özür dilerim."

"Yeter! Sana güvenilmeyeceğini anlamalıydım. Artık gidebilir miyiz?"

Bana baktı ve sonra arkasını dönerek, "Anıl!" diye bağırdı.

"Efendim anne."

"Toparlan, gidiyoruz."

"Ada, lütfen yapma. Bu şekilde gitme. Bak, Anıl Yankı

çok mutlu. Bir daha olmayacak, söz veriyorum." Yine ona hoşlanmayacağı şeyi söylemiştim. Yine söz vermiştim ve daha önce verdiğim sözleri tutmadığımı biliyordum.

Öylece yüzüme baktı. Sonra da arkasını dönerek oğlumuzun yanına gitti.

"Daha erken anne, ben gitmek istemiyorum," diyen Anıl Yankı'nın yanına havlusunu sararak oturdu.

"Ben yoruldum Anıl."

"O zaman teknede dinlen. Lütfen anne."

Hiçbir şey demedi. Ben de havlumu alarak yanına oturdum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Yüzüme bile bakmadı. Her şeyi berbat etmiştim. Hâlbuki ne kadar güzel gidiyordu. Yine de onu öptüğüm için pişman değildim. Öpmeseydim o anda ölebilirdim. Gülümsedim. Ona baktığımda onun da bana baktığını gördüm.

"Birazcık pişman olabilirsin," diye mırıldandı.

"Ama değilim. Özür dilemem pişmanlığımdan değil, zorla olduğu için."

"Bu bir daha olursa yüzümü göremezsin."

Hiçbir şey demedim. Onu daha fazla kızdırmanın anlamı yoktu. Akşama kadar o kıyıda kaldık ve sonra tekneye döndük. Onlara yine yemek yaptım. Beraber oturduk. Ada en azından oğlumuzun yanında bana düşman gibi davranmıyordu. Akşam olduğunda onları marinaya bıraktım. Ada hiçbir şey söylemeden tekneden inmişti. Onlar gittikten sonra kendime kızmak istedim ama Ada'yı öptüğüme pişman değildim. Onun için kızamadım. Yine olsa yine öperdim. Onu o kadar çok özlemiştim ki onun yokluğunda her şey gözüme bomboş geldi.



YİRMİ ALTI

Ada ve Anıl Yankı'nın Disneyland'e yapacakları seyahat yaklaştıkça iyice geriliyordum. Onu öptüğüm günü takip eden günlerde Ada izne ayrılmıştı. Onu artık fabrikada görmemek, orasının ne kadar sıkıcı olduğunu bana bir kez daha kanıtlamıştı.

Babama ve Ada'ya kendimi kanıtlamak için gerçekten elimden geleni yapıyordum. Sonunda oldukça büyük bir ihracat işi bağladığımda kendimle gurur duydum. Bir işe yaradığımı görmek babamı da sevindirmişti.

Bense içimi kemiren kuşkular ve Ada'yı görememenin sıkıntısını yaşamaya devam ediyordum. Geceleri gözümü yumduğumda aklıma Ada'yı öpüşüm geliyordu. Bunca yıldan sonra onun dudaklarından aynı tadı almak ve bunu özlediğimi düşünmek bile beni mutlu ediyordu. Zaten boktan olan ruh halim artık iyiden iyiye içinden çıkılmaz bir hale gelmişti.

Sonunda tekneye *Yankıların Adası* adını yazdıracağım gün Anıl Yankı'yı almış ve bunu beraber yaptırmıştık. Bembeyaz teknenin üstünde yazan isme bakarak gülümsemiştik. Anıl Yankı bunu çok sevmişti ve isim babası oydu ama Ada bunu gördüğünde ne söyleyeceğini bilmiyordum. Üstelik bu isim bir süre sonra buradaki herkesin dilinde olacağından, bundan hoşlanmayacağını düşünüyordum. Ada yıllarca hakkında konuşulanlara üzülmüş biriydi ve bunun da onu üzeceğinin endişesini taşıyordum.

Günler geçtikçe onların gideceği güne odaklanmıştım. Yarın sabah erkenden uçakları vardı ve tesadüf, aynı gün be-

nim de doğum günümdü. Benim için bir umut varsa da bu seyahatten sonra hiçbir şeyin olamayacağını hissediyordum. Ada ve Cenk'in orada ilişkilerini daha da ileriye götüreceğine emindim. Ada şimdiye kadar Cenk'le yakınlaşmamış bile olsa bu seyahatte yakınlaşabilirdi ve onu bağlayan hiçbir şey yoktu. Üstelik adam gerçekten çok yakışıklıydı. Onun hakkında araştırma yapmıştım. Adam adeta başarının diğer adı gibiydi. İzmir'de oldukça büyük ve kârlı bir işi vardı. Özel yaşamında da problemsiz bir adamdı ve kısaca benim onun yanında hiç şansım yoktu. Tek güvendiğim şey, bir zamanlar Ada'nın beni çok sevmiş olmasıydı ki oda geçmişte kalmıştı artık. Bunun dışında ben kaybedendim.

Kalbim sızlıyordu. Ada'yı kaybettiğimi düşündükçe nefes alamaz hale geliyordum. Gecenin karanlığında teknede oturmuş, denizi seyrediyordum. Önümdeki sular gibi içim de karanlıktı. Bunca yıl yaptığım hataların bedeli bir şekilde ödenmeliydi ve ben o ödemeyi yapıyordum. Bana kalan dünyalar güzeli oğlumdu. Ada, Cenk'le evlendiği takdirde onun da elimden alınacağı korkusu beni sarmıştı. Bu düşüncelerle elimdeki birayı kafama diktim. Yarın, yıllar sonra evimde kutlayacağım doğum günümde yine kimsesiz olacaktım.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar oturdum. Sonra da kamaraya girmeden yıldızların altına uzandım. Gözüm gökyüzündeki yıldızlara bakarken kayan bir yıldız gördüğümde gülümsedim ve gözlerimi yumarak Ada'nın benim olmasını diledim. Tam da o an, hiç gerçekleşmeyecek bir dilek tutarak kadere meydan okuduğumu kabul ettim. Bir yıldız kaydığında ikinci kez aynı dileği dileyip güvertedeki kanepede gözlerimi yumdum.

Sabah marinada yanımdaki teknenin motor sesine uyandım. Gözlerimi açtım. Bütün gece kanepede yattığım için sırtım tutulmuştu. Hâlbuki bundan daha kötü yerlerde de yatmıştım ama insan rahata çabuk alışıyordu. Yerde duran telefonu alarak saatine baktım. Ada ve oğlumun uçağı bir

saat sonra kalkacaktı. Yerimden doğruldum. O sırada çalan telefona baktım. Sabah sabah arayanın kim olduğunu tahmin ediyordum.

Neşe dolu bir ses, "Günaydın doğum günü çocuğu!" dedi.

"Günaydın anne," diye cevap verdim ona.

"Kahvaltı yapmadıysan gel, hazırlıyorum."

Canım oraya gitmek istemediği için, "Yaptım anne," dedim. Hiç kimseyle konuşacak durumda değildim. "Akşama doğru uğrarım."

Annem, "Pekâlâ," diyerek telefonu kapattı.

Aşağıya inerek üstümü değiştirdim ve tekneyi hazırlamaya başladım. Burada kalırsam annem ve babam ya da hâlâ doğum günümü hatırlayan arkadaşlarım beni görmeye geleceklerdi. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ada ve Anıl Yankı'nın uçağa binme saati yaklaştıkça sıkıntım da içimde gittikçe büyüyordu. Kaybetmiş olmanın verdiği üzüntüyle ne yapacağımı bilmez halde oturdum. Son kez saate baktığımda uçağın kalmış olduğunu tahmin ettim. İskeleye atlayarak tekneyi bağlayan ipleri çözdüm. Tekrar bindiğimde artık buradan gidebilirdim. Motoru çalıştırdım ve dümene geçtiğimde, "Baba!" diye bağıran oğlumun sesini duyduğuma yemin edebilirdim. Ama Anıl Yankı bu saatlerde bir uçağın içinde doğum gününü kutlamak için gökyüzünde olmalıydı. Tam tekne limandan ayrılmaya başlamıştı ki tekrar "Baba," diye bağırdığını duydum ve bu kez arkamı döndüm.

Onları gördüğümde neredeyse kalbim duracaktı. Yanılmamıştım. Anıl Yankı annesinin elinden tutmuş, beni gördüğü halde hâlâ, "Baba!" diye bağırıyordu. Motorları durdurdum ve limana doğru yanaştım. İpi atarak kıyıya çıktım ve tekneyi bağladım. Bu işleri yaparken Anıl Yankı hâlâ annesinin elinden tutuyor ve bana bakıyordu. Rüya görmüyordum. İkisi de karşımda duruyorlardı. İşim bitince Anıl Yankı'yı kucakladım ve onu havaya kaldırdım. Oğluma sımsıkı sarıldım ve yanağına kocaman bir öpücük bıraktım. Sonra da Ada'ya doğru

döndüm. "Sizin gitmeniz gerekmiyor muydu?"

"Doğum günümü seninle kutlamak istedim," diye bağırdı Anıl Yankı kulağımın dibinde. "Bir yere mi gidiyorsun baba?"

"Hayır," dedim onu öperek. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Doğum günümü burada yapacağız. Vazgeçmedin değil mi?"

"Tabii ki vazgeçmedim," diyerek onu bir kere daha öptüm.

Boynuma kollarını sardığında gözlerim Ada'ya kaydı. Gülümseyerek bize bakıyordu. "Gittiğinizi sandım."

"Aslında gitmiştik. İzmir'den döndüm," dedi Ada.

"Ben gitmek istemedim. İlk defa seninle doğum günümüzü kutlayacağız," dedi oğlum. Sonra bana bakarak, "Sen beni sonra Disneyland'a götürürsün değil mi?" diye sordu.

"İstediğin her yere götürürüm," dedim onu öperken. Ardından Ada'ya bakarak, "Gelsene" dedim.

"Yorgunum, sabah erkeden İzmir'e gidip sonra da döndüm. Biraz dinlenmem gerek."

"Burada dinlenebilirsin," dedim. Şansımı zorladığımı biliyordum ama denemeye değerdi.

"Ne olur burada kalalım anne. Ne olur!" diyen oğluma gülümsedim. Bu küçük adam işimi kolaylaştırıyordu.

"Kalamayız bebeğim. Belki babanın işleri vardır."

"İşlerin mi var?" diyerek bana döndü Anıl Yankı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Var desem oğlumu üzecektim. Yok desem Ada kızacaktı. Benim tereddüt ettiğimi anlayan Ada gülerek bana baktı. Onun yüzündeki gülümsemeye bakarak, "Hiçbir işim yok," dedim.

Bunu duyan Anıl Yankı annesine doğru döndü. "Gördün mü, hiç işi yokmuş! Hadi anne, çok rahat burası. Hem bak, tekneye senin adını verdik."

Ada'nın gözleri teknenin yan tarafına kaydı ve orada adını gördüğünde bir süre ona baktı. Tedirgin olmuştum. Tepki vermemesi için dua ediyordum. Sonra bakışlarını bize çevirdi.

Gözleri dolmuştu. Ne diyeceğini bilmez bir halde alt dudağını dişlemeye başladı. Ben de kucağımda Anıl Yankı, ona elimi uzattım. Bir süre elime baktı ama yerinden hiç kımıldamadı.

"Pekâlâ, o zaman sen burada kalabilirsin bebeğim."

"Sen de kal anne, lütfen."

"Burada kal Ada," diyerek onun gözlerinin içine baktım. "Lütfen."

Hiçbir şey demeden iskeleye doğru yürüdü ve iplerden tutarak tekneye bindi. Sonra da bana dönerek arabanın anahtarlarını attı. "Bu kıyafetlerle rahat edemem. Valizler arabanın arkasında," dedi.

"Anıl Yankı'yı onun yanına bırakarak yüzümde kocaman bir gülümsemeyle arabanın olduğu yere doğru gittim. Burada olmaları yeterdi benim için. Hâlâ bir şansım vardı ve bu sefer onu kızdıracak hiçbir şey yapmayacaktım.

Yarım saat sonra onlara kahvaltı hazırlamıştım. Ada gerçekten de yorgun görünüyordu. Sabah uçağı için gece yarısı kalkması gerekmişti. Bir de o kadar saat araba kullanmak onu yormuş olmalıydı. Neden vazgeçtiklerini merak ediyordum. Biletlerini neredeyse bir ay önce almışlardı. Bunun artık çok da önemi yoktu. Önemli olan yanımda olmalarıydı ve ben çok ama çok mutluydum. Kahvaltıdan sonra Ada masayı kaldırmak için kalktı ama ben onun elini tuttum. "Bırak, ben yaparım. Sen biraz dinlen."

"İyiyim."

"Yorgun görünüyorsun."

Başka bir şey demeden elini elimden çekti ve merdivenlerden aşağıya indi. Valizini zaten kamarasına koymuştum. Arkasından bakarak gülümsedim. Bu kadını sevmekten vazgeçtiğim gün artık nefes almadığım gün olacaktı.

"Baba," diyen oğluma bakarak gülümsedim.

"Söyle bakalım."

"Büyükannemler de gelecek mi?"

"Büyük ihtimalle akşama gelirler."

"Tamam, kocaman pasta alalım."

"Öyle yaparız."

"Seni seviyorum," diyerek bana sarıldı.

Ben de onu çok seviyordum. Onu sıkı sıkı sardım. Kokusunu içime çektim. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. O daha çok küçük bir çocuktu ve beni, gidip doyasıya eğleneceği bir yere tercih etmişti. Annesiyle tekrar bir araya gelebilir miydik bilmiyorum ama ben öleceğim güne kadar Anıl Yankı'nın yanında olacaktım.

Ada öğlene doğru kalktığında daha iyi görünüyordu. Uyku mahmurluğu bir kadını bu kadar güzel yapar mıydı? Ona bakarken yüreğimin acıdığını ve aynı zamanda mutluluk dolduğunu hissediyordum. Ona sarılmak ve özlediğim o lavanta kokusunu duymak ve bir daha hiç bırakmamak istiyordum. Ama o gün onu denizde öptüğümde gösterdiği tepkiden çekiniyordum. Onu yine öpersem bir daha yüzüme bakmayacak olması ihtimali kalbimi parçalara ayırmaya yetiyordu.

"Dinlendin mi?"

"Evet, teşekkürler. Anıl'la ilgilendiğin için..." diyerek çevresine baktı "O nerede?"

"Yarım saat önce uyuyakaldı aşağıda."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Oysa eskiden bu kıza ne diyeceğimi hep bilirdim. O güzelim gözleri kalbimin derinliklerini ısıtırken öylece yüzüne baktım. "Tekneye adını Anıl Yankı vermek istedi. Umarım rahatsız olmamışındır."

"Sen vermeyi düşünmüyor muydun?"

Güldüm. "Bunu çok istedim. Hoşuna gitti mi?"

"Kimin hoşuna gitmez ki? Teşekkür ederim."

Yüzünü denize doğru döndü. Ona bakıyordum. Buna tepki vermemesine sevinmiştim. Bana doğru döndüğünde hâlâ ona baktığımı gördü. Gülerek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç," dedim ben de gülümseyerek.

"Neden gitmediğimizi merak ediyorsun, değil mi?" dedi ve ayaklarını altına alarak kanepeye oturdu.

Ben de karşısındaki kanepeye oturdum. "Sormaya çekiniyorum."

"Anıl gitmek istemedi."

"Umarım Cenk buna fazla üzülmemiştir."

"Üzüldü aslında ama oğlumu istemediği bir yere götürmek içimden gelmedi."

"Uyandığında onu tekrar öpmeliyim o zaman."

Güldü. "Bunun için ona rüşvet verdiğini düşünmüş olabilirim."

"Aklıma gelseydi kesin verirdim ama aklı bu yatta kaldı bence."

"Evet, doğum gününü burada kutlamayı kafasına taktı. Arkadaşları arasında bir ilk olacak."

"Umarım onu hayal kırklığına uğratmam."

"Başta bunu düşünmüştüm ama beni yanılttın. Bundan sonra uğratmayacağını biliyorum," dedi.

"Farkındayım. Ne istediğimi anlayana kadar nasıl davranmam gerektiğini bilemedim."

"Şimdi ne istediğini biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," dedim gözlerinin içine bakarak. Uzansam bir kol boyu uzağımdaydı ama böyle bir şey yapmayacaktım. Ben çok uzun yıllar boyunca onu dokunmadan sevmiş, sadece yanında mutlu ve huzuru bulmuş biriydim. Şimdi de ona dokunmadan durabilirdim. Bu şekilde ömrümün sonuna kadar oğlumla birlikte yanımda oturması için dünyaları verir ve her şeyden vazgeçerdim. Bir süre daha sessizce oturduk ve sonra gülümseyerek bana doğru döndü.

"On dokuz yaşına girdiğim o günü hatırlıyor musun?" dedi uzun bir sessizlikten sonra.

Ona bakarak gülümsedim. "Evet," diye fısıldadım. Nasıl unutabilirdim ki? Hem de çok net hatırlıyordum.

"Hâlâ sende mi?" dedim.

"Evet," dedi bana bakarak. "O kolye o yaşıma kadar aldığım tek doğum günü hediyesiydi ve benim için değeri paha biçilemezdi."

"Keşke onu sana ben verebilseydim."

"Neden Duru'ya vermiştin?"

"Aslında vermemiştim..." diyerek ona o günü anlatmaya başladım.



Ada'nın doğum günü için ona bir hediye almaya karar vermiştim. Gerçi doğum gününe daha iki hafta vardı ama bir daha fırsatım olmayacağını biliyordum. Uzun bir süre ne alacağımı düşünmüş ama bir türlü bulamamıştım. Onun için değerli olmasını ve baktığında beni hatırlamasını istiyordum. Duru ile çarşıda karşılaştığımızda kuyumcudan çıkıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorduğunda, Ada'ya doğum günü için hediye almaya geldiğimi söyleyemedim. Keyfim yerindeydi ve bütün gün onun kaprislerini ve suratını çekecek durumda değildim.

"Öylesine bakıyordum," dediğimde içerdeki adamın, "Yankı Bey, hediye paketi yapmayı unutmuşuz," diyerek bana seslenmesiyle Duru'nun suratı değişmişti.

"Hediyeyi kime aldın?" diye sordu.

Ne söylemem gerektiğini bilmeden, bir süre ona öylece baktım. Ada'ya aldım desem kıyamet kopacaktı. Ona bakarak, "Sana sürpriz yapmak istedim ama bir önemi kalmadı artık," dedim. İçimden kendi kendime küfür ederek adamın uzattığı hediye paketini aldım ve beraber oradan çıktık.

Bir süre yan yana yürüdük ve sonunda, "Madem öğrendim, artık hediyemi alabilirim," diyerek elini uzattı.

Duru'nun hiç hoşlanmayacağı ama Ada'nın hoşuna gideceğini bildiğim paketi istemeyerek cebimden çıkarıp onun avuçlarına bıraktım. Hızlıca paketi açtı ve kutuyu açtığında şaşkınlıkla bana baktı. "Bu mu sürprizin?" dedi.

Ada'ya yelkenlileri sevdiği için minyatür bir yelkenli kolyesi almıştım. Duru ise tekneleri hiç sevmezdi.

"Güzelmiş," diyerek kolyeyi boynuna taktı ve ben de öylece ona baktım.

Duru akşama kadar yanımda olduğu için Ada'ya başka hediye alamadım. Akşam olduğunda beraber onlara gittik. Duru'nun doğum günleri her zaman babasının otelinde şaşaalı bir şekilde kutlanırken Ada'nın doğum günü hiç kutlanmazdı. Evin önüne geldiğimizde Ada bahçedeki salıncakta oturuyordu. Kafasını kaldırıp bize bakmadı bile. Duru elini boynuna götürerek bana baktı ve eve girdi. Ben de içeri girmeden Ada'ya doğru yürüdüm. Bahçedeki sandalyelerden birine oturdum.

"Doğum günün kutlu olsun," dedim ona bakarak.

Gülümsedi. "Doğum günüme daha çok var."

"Çok yok, sadece iki hafta var."

Şaşırarak yüzüme baktı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Hep biliyordum."

"Ben de seninkini biliyorum ama biliyorsun işte."

"Biliyorum Ada, önemli değil. Doğum gününde burada olmayacağım, onun için şimdiden kutlayayım dedim."

"Teşekkür ederim."

Ada benimle konuşurken ve çevrede çok insan varken hep tedirgin olurdu. Özellikle şimdi evlerinin bahçesinde olmamız ve Duru ile beraber buraya gelmemiz tedirginliğini daha da artırmıştı. Yanında olmamdan rahatsız olmuş gibiydi. Belki de kalkıp onu daha fazla tedirgin etmemeliydim. Benim kalkmayacağımı anladığında bana bakmadan konuştu.

"Bir yere gitmem gerek," diyerek ayağa kalktı, bahçeden çıktı.

Öylece arkasından baktım. İçeri girmedim. Duru dışarıya çıktığında bana bakarak, "Nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim kısaca ve sonra da hâlâ boynunda duran kolyeye baktım.

"Akşama yemeğe kalır mısın?"

"Kalamam," diyerek yerimden kalktım, bahçenin çıkışına

doğru yürüdüm. Arabaya bindiğimde Duru çoktan eve girmişti.

Bir süre Ada'ya rastlarım diye sahil boyunca dolandım ama hiçbir yerde yoktu. Ertesi gün ona bir hediye almam gerektiğini kendime hatırlatarak eve gittim. Canım iyice sıkılmıştı. Ada'nın doğum gününü neden kutlamak istemediğini anlamıştım. Yıllarca doğru dürüst bir doğum günü kutlamamıştı ve bazen evdekiler onun doğum günü olduğunu bile hatırlamazlardı. Bunu çoğu zaman Duru'ya ben hatırlatırdım.



Bitirdiğimde gülmeye başladı. O anda yüzünde oluşan sevimli ifadeye öylece baktım.

"Bunu yıllarca merak etmiştim. Bana aldığın kolyeyi Duru'ya neden verdiğini."

"Sana nasıl verdi onu?" dedim ben de gülerek.

"O akşam eve geldiğimde Duru salıncakta oturuyordu. Eve girerken beni çağırdı. Ona doğru gittim. Yine bahçede seninle konuştuğum için kızacağını sandım ama boynundaki zinciri çıkardı ve elindeki kolyeye bakıp, 'Bu senin,' dedi. O kadar şaşırmıştım ki. O zamana kadar Duru bana hiçbir şeyini vermemişti. 'Senin kolyeni istemiyorum,' dedim. Güldü. 'Bu benim kolyem değil senin, Yankı bunu sana aldı,' diyerek kolyeyi salıncağın üstüne koydu ve eve girdi. Orada öylece durdum ve kolyeye baktım. Kolyeyi neden bana değil de ona verdiğini bir türlü anlayamadım. Bunu ona sormaya cesaret edemedim. Ama o aldığım en güzel hediyeydi. Maddi değeri önemli değildi, önemli olan, aradan bir yıl geçmiş olmasına rağmen benim o gün yelkenliler hakkında sana söylediklerimi hatırlamış olmandı."

"Seninle ilgili o kadar çok şey hatırlıyorum ki şaşırırsın. Suçiçeği geçirdiğin zamanı hatırlıyor musun? Sanırım yedi yaşındaydın."

"Evet," diyerek bir kahkaha attı. "Sırtımı kaşımıştın."

"Hatırlıyorsun," dedim ben de onunla birlikte gülerken.

"Nasıl unuturum? O gün sana âşık olmuştum," dedi.

Hâlâ gülüyordu. Bense onun yaptığı bu itirafa şaşırmış ve aynı zamanda beni o kadar uzun zamandır seven kızı ne kadar üzdüğümü bir kez daha hatırlamıştım. Derken gülümsemesi yavaşça soldu ve bana bakarak böyle bir şey söylediğine pişman olmuş gibi, "Çocukluk işte," diyerek yerinden kalktı.

"Ada..." diyerek ona baktım. Ona onu sevdiğimi, onu neden bırakıp gittiğimi söyleyecektim ama arkasını döndü ve aklımı okumuş gibi, "Her şey çok geride kaldı Yankı. Onun için bu konuyu kapatmak istiyorum. Artık çok mutluyum," dedi.

Hiçbir şey diyemedim. Gerçekten de mutlu görünüyordu. Onu tekrar üzmek istemedim. Ada'nın yıllar önce de şimdi olduğu gibi aklımı okuduğunu düşünüyordum. Nedense tam ona sevgimle ilgili şeyler söyleyeceğim zaman kelimeleri içimde öldürmeyi beceriyordu. Haklıydı. Ben de yıllarca o sevgiyi anlamayarak onun içindeki duyguları öldürmüştüm.

Akşam saatlerinde annem, babam, Helga ve büyükannem tekneye gelip de Ada'yı gördüklerinde oldukça şaşırdılar. Onlar için de Ada ve Anıl Yankı'nın yurt dışına gitmemesi sürpriz olmuştu. Hepsinin yüzü sevinçle aydınlandı. O zaman aslında Ada'yı benden bile daha çok sevdiklerini anladım.

Ada da onları gördüğüne sevinmişti. Benim için önemli olan bu kadar çok insanla yedi yıldan sonra ilk defa doğum günümü kutlayacak olmamdı. Boşa geçen onca yıl. Sevdiklerimin kalbinde açtığım yaralar. Zaman içinde kalplerindeki yaraları iyileştirebilirdim ama herkes için kaybolmuş yılları geri getiremezdim. Otuz üç yaşıma girerken insan için en değerli duygunun sevgi olduğunu anlamıştım. Sevgi olmadan yaşamanın bir kıymeti olmadığını anlamıştım. Bunları bu kadar geç anladığım için kendi kendime kızsam da yine de o sevgiyi bulduğum için şanslıydım.

Ada uyanan Anıl Yankı'yı hazırlamak için aşağıya indiğinde büyükannemin yanına gittim. Büyükannem bastonunu bırakarak elimi tuttu. "Aklının başına gelmesine sevindim."

"Biraz geç oldu," dedim gülerek.

"Geç olması hiç olmasından daha iyidir. Bu sefer şansını iyi kullan."

"Elimden geleni yapacağım."

"Elinden gelmeyeni de yap. Bu kızın gönlünü al. O seni seviyor, şimdi acılı. Önce onun acısını dindir, ondan sonrası kendiliğinden olur."

"Bu konuda senden taktik almalıyım büyükanne."

Elini kalbimin üstüne koydu. Tıpkı yüzüğü istemediğimde bana verdiği gibi. "Burayı dinle Yankı. Asla pişman olmazsın. Burası sana doğru yolu gösterecektir."

"Umarım gösterir büyükanne. O yolu bulmayı çok istiyorum."

"O zaman başka kılavuza ihtiyacın yok," dedi gülümseyerek.

Annem yanımıza gelerek, "Ada ne zaman geldi?" diye sordu.

"Sabah."

"Burada olduğuna çok sevindim."

"Ben de," dedim gülerek.

Bir süre sonra Ada, Anıl Yankı ile yukarı çıkmıştı. Oğlum bizimkileri gördüğünde sevinçten yüzü aydınlandı. Bu uzun zaman üstüne ailemle geçireceğim ilk doğum günümdü ve oğlum için de bütün ailesinin bir arada olduğu ilk doğum günü olmuştu.

Annem mutfağa girdiğinde Ada ona yardım etti. Birkaç saat sonra gerçekten de mükemmel bir sofra bizi bekliyordu. Yemeklerimizi yerken karşımda oturan kadına baktım. Yüzünü bana doğru kaldırdığında gözlerimiz buluştu. Ada'nın güzel gözleri bana sevgiyle bakıyordu. Tıpkı yıllar önceki gibi. O an etrafımızda hiç kimse yokmuş gibi hissettim. Sadece o

ve ben vardık. Bu bakışı yıllar önce de görmüştüm fakat o zaman ne yazık ki ne ifade ettiğini anlayamamıştım.

Hayatımın bir yerlerinde Ada'ya âşık olmuştum ve bunu Duru'nun aşkıyla karıştıracak kadar aptaldım. Duru'ya duyduğum aşk, çocuksu bir ilginin ve yıllar içinde ona duyduğum takıntının bir sonucuydu. Oysa Ada âşık olduğum, kendimi yanında mutlu hissettiğim, üzülmemesi için elimden geleni yaptığım, kendisiyle dalga geçenlere gözümü kırpmadan kızdığım, hatta korumak için sevdiğimi sandığım kızı bile karşıma aldığım tek kızdı. O zaman bunu anlayamamış olmak herkesi acılara sürüklemişti. En büyük acıyı da sevdiğim tek kız çekmişti. Herkes öyle ya da böyle hayatına devam etmişti. Ada ise evliliğinin ertesi günü terk edilen ve kucağında bir çocukla kalan bir kadın olarak insanların alaycı bakışlarıyla yaşamak zorunda kalmıştı.

Gözlerim tekrar karşımda oturan Ada'ya çevrildi. Hâlâ bana biraz önceki gibi bakıyordu. Gözlerimi ondan alamadım. O da gözlerini benden kaçırmadı. Vicdanım onun yüzüne her baktığımda beni rahatsız ederken kalbim umut, içim huzur doluyordu.

Öylece bir süre daha birbirimize baktık. O zaman Ada ne derse desin beni sevdiğini anladım. Dudakları beni rahat bırak dese de gözleri beni sar sarmala diyordu adeta. Bu sefer ne istediğimi biliyordum. Bu sefer kimi sevdiğimi biliyordum. Bu sefer olmazsa olmazım karşımda oturan kadındı. Oğlumun annesi ve yüreğimin tek sahibi. O ne derse desin onun için mücadele edecektim. Ada beni sevmişti ve ben hâlâ sevdiğini düşünüyordum. Bunca yıl beni beklemesinin nedeni aslında buydu. O kolay vazgeçen bir kadın değildi. Bu sefer ben de vazgeçmeyecektim. Ne olursa olsun ona kendimi tekrar sevdirecektim. Boşanmış olmamız buna engel değildi. Belki de bizim için en iyisi boşanmaktı. Şimdi baştan başlayabilir ve bu sefer her şeyi doğru yapabilirdik. Bu sefer ona hak ettiği her şeyi yaşatabilirdim.

"Hadi baba, bir dilek tut!" diye bağıran Anıl Yankı'nın sesi kulaklarıma gelmeseydi, düşüncelere dalmış şekilde Ada'ya sonsuza kadar bakabilirdim.

Gözlerimi sevdiğim tek kadından ayırıp önümde mumları yanan pastaya çevirdim. Tek bir dileğim vardı, o da Ada'ya kavuşmaktı. Bunu dileyerek mumları söndürdüm. Önce oğlumun, sonra da diğerlerinin öpücüklerini aldım. Ada bana baktığında yanına doğru yürüdüm. Ada'yı tanıyorsam bu kadar göz bize bakarken beni öpmezdi. Ama ona yaklaştım ve onu kendime çekerek sarıldım. Kulağına, "Teşekkür ederim burada olduğun için," diye fısıldadım. Beni itmemesi benim için yeterliydi.

"Sana hediye alamadım."

"Sen bana dünyadaki en güzel hediyeyi verdin. O kadar kıymetli ki ondan daha kıymetlisi yok. Ne alırsan al bunun yanında her zaman sönük kalacak," diyerek onu bıraktım. Ada benden uzaklaşarak oğlumuza baktı. Benim bakışlarım da onu takip etti. Anıl Yankı dedesinin yanında dikilmiş, diğer herkesle beraber bize bakıyordu.

Onu yanıma çağırdım ve oğlum koşarak boynuma atladı. Ben de onu kucakladım ve "Sen benim yaşadığım sürece alacağım en güzel hediyesin," dedim.

Bunun üzerine bana gülümsedi. "Annem için de öyleyim," diye fısıldadı.

Birlikte bize sevgiyle bakan kadına doğru döndük. Ada ile birbirimize verdiğimiz en güzel hediye oğlumuzdu. Bundan sonra alınacak hiçbir hediyenin anlamı bu kadar özel olamazdı.

"Yanaşın birbirinize de bir fotoğrafınızı çekeyim," diyen babama baktım.

Kucağımda Anıl Yankı, Ada'ya doğru yaklaştım. Kolumun biri oğlumu tutarken diğer kolumu Ada'nın omzuna sardım ve onu kendime doğru çekerek sarıldım. Babama doğru döndüğümde mutluluk yüreğimi sıkıştırıyordu. Bundan sonra

bu sahneleri tekrar yaşamak için tek yapmam gereken Ada'yı sevdiğimi ona kanıtlamaktı.

Annem Anıl Yankı'yı uyutmuş ve sonra da hep beraber toplanıp gitmişlerdi. Ada da onlarla gitmek istemişti ama kalması konusunda ısrar ettim. Şimdi yanımda sessizce oturan Ada'ya baktım. Gecenin sessizliği ortalığı sarmıştı. Ara sıra yan teknelerden duyulan kahkaha sesleri de olmasa etrafta çıt çıkmayacaktı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Kalkıp gitmeyi," dedi gülümseyerek.

"Burada kalabilirsin?"

Ada, "Biliyorum ama kalamam," diyerek başını karanlık sulara doğru çevirdi. Ben aynı yerde oturmaya devam ediyordum. Bugün biraz daha yakınlaşmış olduğumuzu seziyordum ama yine de ona yakın oturma cesaretini gösteremedim. Eğer istemezse şimdiki yakınlığı da kaybedebilirdim. Uzun bir süre denize bakan profilini seyrettim. Sonra bana döndü. "Biliyor musun, eskiden hep böyle bir şey düşünürdüm," dedi ve sustu.

Konuşmasını bekledim. Hiçbir şey demedi. "Nasıl bir şey?" diye sordum.

"Böyle huzurlu bir ortam. Aile arasında kutlanan doğum günleri ve birbirlerini seven, beni sevdiklerini hissettiğin insanlar. Yıllarca böyle bir şey hayal ettim ve şimdi o gerçekleşti."

"Bundan sonra hep böyle ortamlarda kutlarız doğum günlerimizi, özel anlarımızı."

Bakışları bunun mümkün olmayacağını biliyormuş gibiydi. İki gün sonra oğlumun da doğum gününü kutlayacaktık.

"Anıl Yankı'nın da doğum gününü bu şekilde kutlarız istersen."

"İsterim. Anıl çok mutluydu, değil mi?"

"Evet, ben de çok uzun yıllardan sonra ilk defa bu kadar mutlu oldum. Sen mutlu musun?"

"Evet."

Yerimden kalktım ve onun yanına oturdum. Hiç kımıldamadı, yüzü bana dönük halde oturmaya devam etti. Uzandım ve elini tuttum. Elini geri çekmedi.

"Ada."

"Hiçbir şey söyleme Yankı. Bu anı bozacak hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Ben sadece..." diyerek sustum. Bu kez elini elimden çekti. Yavaşça yerinden kalktı. Korkulukları tutarak denize doğru döndü. Rüzgârdan saçlarının uçuşunu seyrettim bir süre. Sonra yavaşça bana döndü.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum. Aradan yıllar geçti. Ben yorgunum. Hem de çok yorgunum Yankı. Tek başıma mücadele etmekten yoruldum. Hayatımı düzene koydum. Huzuru yeni buldum. Artık bırakıp gittiğin kız kadar yalnız değilim. Dostlarım var, arkadaşlarım var, beni seven bir ailem var. En önemlisi, dünyalar tatlısı bir oğlum var. Tüm bunları kaybetmek istemiyorum."

Yerimden kalkarak yanına gittim. "Bunları kaybetmene gerek yok."

"Kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Hep kaybettim. Küçükken annemi babamı kaybettim. Büyürken çevremdeki insanları kaybettim. Evlendim, evlendiğim adamı kaybettim. Tek kazancım oğlum. Bundan sonra kaybetmeye tahammül edemem. Onun için bana hiçbir şey deme. Bundan sonra bir arada olabilir miyiz bilmiyorum ama olmak istemiyorum Yankı. Sana her baktığımda bana yaptıklarını hatırlıyorum. Bunları hatırlıyor olmam seni affetmediğim anlamına gelmesin. Seni Anıl doğduğu anda affettim, biliyor musun? Oğlumu kucağıma aldığım ve onun yüzüne baktığım anda affettim seni."

"Ada."

Parmağını dudağımın üstüne koydu. "Bir şey söyleme. Ben bir karar vermek üzereyim. Sadece bunu zorlaştırmanı istemi-

yorum. Artık bazı şeyleri kaldıramam Yankı."

Ada'nın güçlü duruşunun altında biriktirdiği korkuları vardı ve bunun bir kısmı benim yüzümdendi. Onun ruhunu yaralamıştım. Pişmanlıklarıma bir yenisi daha eklenmişti. Bazı insanlar kaybetmeye mahkûmdu ve Ada da onlardan biriydi. Ama bunu değiştirebilirdim. Bundan sonra o korkularını silebilirdim. Ona biraz daha yaklaştım. Ellerimi omuzlarına koydum. Aramızda yarım kol boyu mesafe vardı. Ondan gelen lavanta kokusunu alabiliyordum. Gözlerimi gözlerine diktim. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum ama ne yapmam gerektiğini bildiğime emindim. Onu sarıp sarmalamak ve nefesini kesene kadar öpmek istiyordum. Hiç kımıldamadan o da gözlerini benim gözlerime kilitledi. Bu şekilde sonsuza kadar kalabilirdim ama bir şeyler söylemem gerekiyordu. Fakat ne söyleyeceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Sonunda derin bir nefes aldım ve gözlerimi ondan kaçırmadan konuşmaya başladım.

"Hiç kimseyi kaybetmeyeceksin Ada. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ömrümün son anına kadar yanında, yakınında olacağım. Asla bir daha bırakıp gitmeyeceğim. Beni yanında istediğin sürece burada kalacağım. Artık istesem de gidemem ve gitmek de istemiyorum," diyerek ona gülümsedim. Biraz daha yakınlaştım. Ellerim artık omuzlarında değildi. Onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Hiç kımıldamadan bana bakıyordu.

"Hep böyle kalmak istiyorum. Sana dokunacağım kadar yakın bir mesafede. Nefesini yüzümde duyacağım kadar yakın. O güzel gözlerine bakmak istiyorum. Sana sarılmak ve seni öpmek istiyorum."

"Yapamam."

"Neden?"

"Sana güvenmiyorum. Senin yüzünden çok acı çektim. Daha fazla acı çekecek gücüm yok. Lütfen beni bırak ve bana bu şekilde bakma."

"Biliyorum. Bana güvenebileceğin şeyler yapmadım. Seni seviyorum Ada. Bunu o zaman fark edemeyecek kadar kördüm sadece."

Bir adım geriye giderek benden uzaklaştı. "Üzgünüm, yapamam," dedi.

Üstüne gitmek istemiyordum. Hiç olmazsa bundan sonra ne hissettiğimi biliyordu. Zamana ihtiyacım vardı. Onun yeniden güvenini kazanmak için bu gerekliydi. Acelem yoktu. Bu sefer her şey doğru olmalıydı.

"Gitmeliyim, lütfen valizimi arabama götürebilir misin?"

"Burada kal."

"Kalamam."

"Peki," diyerek aşağıya indim ve valizi alarak yukarı çıktım. Onu arabasına kadar götürdüm. Araba hareket ederken arkasından baktım. Tekneye geldiğimde yatamayacak kadar üzüntülüydüm. Ada'nın bana nasıl tekrar inanacağını bilmiyordum. Her şey eskisi gibi olabilir miydi bilmiyordum ama vazgeçmeyecektim. Bu sefer kaçmayacaktım.



YİRMİ YEDİ

Üç gün sonra oğlumun doğum günüydü ve burada kalan arkadaşlarıyla ailelerini çağırmıştık. Ada'ya o gece teknede söylediklerimden sonra onu görmemiştim. Ertesi gün Anıl Yankı dedesi ile annesine gitmişti. Ada'ya hislerimi açıklamıştım ve onun da ne düşündüğünü merak ediyordum. Yanılmadığımı biliyordum, Ada'nın beni hâlâ sevdiğini hissediyordum. Onu kaybetmeyecektim. Kaybetmemek için çalışacaktım. Ada başıma gelen en güzel şeydi. Ben o kızın her halini seviyordum. Onsuz olamazdım. Kaybettiğimiz zamanı telafi edecektim.

Bunları düşünerek oturuyordum. Anıl Yankı birazdan bizimkilerle gelecekti. Ada'nın pastayı alarak geleceğini biliyordum. Bizimkileri gördüğümde Anıl Yankı koşarak tekneye çıkmış ve boynuma sarılmıştı.

"İlk defa doğum günüm bu kadar ilgi gördü," dedi gülerek.

"Bundan sonrakiler daha güzel olacak."

"Biliyorum, annem geldi mi?"

"Hâlâ gelmedi."

O sırada gözüm gelenlere takıldı ve Yankı'yı kucağımdan indirdim. Duru elinde kocaman bir paketle yavaşça bize doğru geliyordu. Önce annem ve babamla selamlaştı, sonra tekneye çıktı. Elindeki paketi alarak hediyelerin olduğu yere bıraktım.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum," dedi ve Anıl Yankı'yı öpmek için eğildi.

Yarım saat sonra annem ve babam mutfakta hazırlık ya-

parken Duru yanıma gelerek oturdu. Onu büyükannemle oturan Helga ile tanıştırdım. Helga yavaşça yerinden kalktı ve onu yanaklarından öptü. Sonra da kısa bir sohbet ettiler. Duru ile yalnız kaldığımda, "Sonunda hayallerini gerçekleştirmişsin?" diyerek bana gülümsedi.

"Evet. Sen ne yaptın?"

"Hangi konuda?"

"Alp konusunda."

"Bilmiyorum," dedi. "Acele etmek istemiyorum. Bu sefer doğru olsun istiyorum."

"O iyi biri."

"Evet, beni yıllardır sevdiğini söyledi. Nasıl fark etmedim bilmiyorum."

"Yıllarca kimleri sevdiğimizi fark etmemişiz ve çevremizdeki insanlara acı çektirmişiz."

"Evet, ama artık hiçbir şey için geç sayılmaz. Hâlâ buradayız ve artık biliyoruz," dedi, sonra bana döndü. "Sen ne yaptın?" diye sorduğunda onun kadar net konuşamadım.

"Ada'nın ne düşündüğünü bilmiyorum ve ben senin kadar şanslı değilim. Yaptıklarımı unutmasını ve bana tekrar güvenmesini nasıl sağlarım, hiçbir fikrim yok. Benim önümde daha uzun bir yol var."

"Bu kadar uzatma. Onu sevdiğini söyle, biz kadınların bunu duymaya ihtiyaçları var."

O sırada tekneye doğru gelen kadına bakarak yerimden kalktım. Elindeki paketleri almak için hemen tekneden indim. "Yorulmuş gibisin?"

"Yoruldum," dedi gülerek.

Tekneye çıktığında Duru'nun yanına giderek birbirine sarılan kadınlara baktım. Duru ona ne demişse Ada bir kahkaha attı ve ikisi dönüp bana baktılar. Yanlarına doğru yürüdüm. Ada, "Ben anneme bakayım, neler yapmışlar," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Duru onun arkasından gülümseyerek baktı. "Annene hâlâ annem diyor."

"Onları çok seviyor."

"Biliyorum. Yıllarca aradığı aile özlemini seninkilerde buldu. Bizimle yaşadığı süreçte bunu bulamamıştı."

"Sizleri de seviyor."

"Ama asla senin aileni sevdiği gibi değil. Onun için hâlâ şansın var ve bunu kullan."

Akşama kadar Anıl Yankı'nın arkadaşları ve onların aileleriyle güzel vakit geçirdik. Oğlum hayatından çok memnundu. Akşam olduğunda herkes gitmeye başlamıştı ve Ada ile annem ortalığı topluyordu. Anıl yankı dedesinin dizlerine başını koymuş, uzanıyordu. Yorulduğu belliydi ve gözleri kapanmak üzereydi. Yavaşça onu kaldırdım.

"Hadi gidip yatalım," dedim ona bakarak.

"Uykum yok," diye direnmeye çalıştı.

Ada oğluna baktı ve yanına gelerek onu alnından öptü. "Babayı dinle Yankı, gözlerin kapanıyor."

"Ama uyuyana kadar yanımda kalacaksın baba, değil mi?"

"Hadi kalk bakalım, kalacağım."

Beraber aşağıya inmek için hazırlanırken annesinin yanına gitti. Ben de babamın yanına oturdum. Babam elimin üstüne elini koydu ve bana bakarak gülümsedi. "Doğru yoldasın, devam et," dedi gülerek.

"Edeceğim, onları seviyorum."

"Bunu bilmen bile yeter. Şimdi bunu onlara da göstermenin zamanı geldi."

"Hadi baba!" diye bağıran Anıl Yankı'ya bakarak yerimden kalktım. Onunla kamaraya indiğimizde Anıl yankı pijamalarını giymişti bile.

"Bugünden memnun kaldın mı?"

"Evet, ilk defa bu kadar kalabalık oldu. Seneye de burada yapalım."

"Bundan sonra her sene yaparız."

"Seni seviyorum baba."

"Ben de seni oğlum."

Onun yanında olmak bir ömre bedeldi. Bana o gün yaşadıklarından bahsederek uykuya daldı. Uzun bir süre ona bakarak loş kamarada oturdum. Uyurken bir meleğe baktığımı hissettim. Annesine o kadar benziyordu ki ona bakmak içimi huzurla dolduruyordu. Yerimden kalktığımda neredeyse bir saattir onun başında oturuyordum. Kapısını usulca kapattım ve yukarıya çıktım. Ortalıkta hiç kimse görünmüyordu. Karanlıkta oturan Ada'yı gördüğümde yanına doğru gittim.

"Herkes nerede?"

"Biraz önce gittiler."

"Oğlumla sohbet ettik biraz," diyerek yanına oturdum.

"Ben de gitsem iyi olacak. Yorucu bir gündü."

"Gitme Ada. Lütfen gitme."

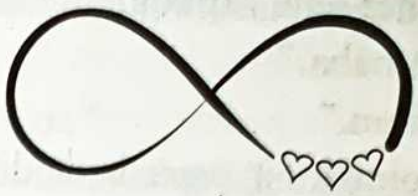
"Yankı," diyerek gözlerini gözlerime dikti. "Bunları konuştuk, artık konuşmak istemiyorum," diyerek yerinden kalktı.

Ben de kalkmıştım. "Güzel bir gündü ve Anıl çok mutlu oldu, bunun için teşekkür ederim. Yorgunum ve dinlenmem gerek," dedi ve koltuğun üstünde duran çantasını alarak iskeleye doğru yürüdü.

"Yarın Anıl'ı getirirsen sevinirim. İyi geceler."

"Sana da," dedim.

Kalmak istemiyordu ve ben de onu zorlamak istemedim. Arkasından baktım ve uzun bir süre yalnız başıma oturdum. Gece boyunca onu nasıl ikna edebileceğimi düşündüm. Aşağıya indiğimde neredeyse sabah olmak üzereydi.



YİRMİ SEKİZ

Ada'yı neredeyse bir haftadır görememek beni iyice germişti. İş yerinde de sürekli olarak bir şeyleri bahane etmişti. Birkaç kere konuşmak için odasına gittiğimde benimle konuşmak istemediğini söyleyerek fabrikadan erken çıktı. Artık Ağustos'un sonuna gelmiştik ve yakında okullar açılacaktı. Kışın teknede kalamazdım. Onun için tekrar annemlerin evine dönmek istemiyordum. Kendime bir daire bulmalı ve Anıl Yankı geldiği zamanlar ona evindeki düzeni sunmalıydım.

Güvertede işlerle meşgul olsam da aklım Ada'daydı. Yukarı çıkan oğluma baktım. Geleli saatler olmasına rağmen hâlâ suskundu. Sanki ilk tanıştığımız zamanlara dönmüş gibiydi. Sessizce geldi ve ben ipleri toplarken yanıma oturdu. Daha fazla dayanamayarak neden bu kadar sessiz olduğunu sordum ona.

"Hasta mısın Anıl Yankı?"

"Hayır."

"Neyin var o zaman?"

"Bir şeyim yok."

"Çok sessizsin."

"Annem evleniyor."

"Evleniyor mu?" Şaşkınlıktan elimdeki ipi düşürdüm.

"Evet, Cenk Abi'yle. O zaman buradan gidecekmişiz."

"Nereye?"

"İzmir'e. Cenk Abi orada oturuyor."

Eğilerek ipi aldım. Cenk denen adam benim olan kadını ve oğlumu alıp gidemezdi. Buna asla müsaade edemezdim.

Ada'nın böyle bir karar aldığına inanamıyordum. Henüz vaktim olduğunu sanırken aslında hiç vaktimin olmadığını görmüştüm. Ada'nın benden neden kaçtığını artık anlamıştım. Evlenmeye karar vermişti. O adamı şimdiye kadar ciddiye almamıştım bile. Şimdiyse ne kadar yanıldığımı anlıyordum.

Ne yapmam gerekiyordu? Onun yaşamı hakkında söz söyleme hakkım hiç yoktu. Ben ona âşıkken o adamla evlenmesine seyirci kalamazdım. Bunu yapamazdım. O kız beni yedi yaşından itibaren seviyordu ve şimdi kalkıp bir başkasıyla evlenemezdi. Çünkü hâlâ beni seviyordu. Bana bakışından bunu anlıyordum. Onu kırmıştım, incitmiştim ama cezam bu olmamalıydı. Oğluma baktım. Hâlâ bana bakıyordu ve çok üzgündü. Onun bu evliliğe nasıl baktığını öğrenmeliydim. Çok istekli gibi değildi. Belki de bu, Ada'nın kararını yeniden gözden geçirmesini sağlardı.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Buradan gitmek istemiyorum. O zaman seni istediğim zaman göremem."

Ne demem gerektiğini bilmeden oğluma bakmaya devam ettim. Onsuz olamazdım. Onu bulmuşken bırakamazdım. Elimdeki ipi bırakıp gidip yanına oturdum. "Ne yapabilirim?" diyerek ona sarıldım.

"Annemle sen evlenebilirsin?"

"Çok isterim ama annen beni istemiyor."

"O zaman ona yalvar. Onu sevdiğini söyle, ne bileyim büyükler böyle durumlarda ne yaparsa onu yap."

"Haklısın, anneni çok seviyorum."

"Hem tekneye de adını verdik. Onu vazgeçir baba. Ben burada kalmak istiyorum seninle."

"Ben de burada kalmanı istiyorum, hem senin hem de annenin."

"O zaman onu ikna et ama çabuk yap bunu."

Bir gün sonra marinaya doğru yürürken Ada'yı gördüm. Bir gün önce oğlumun söyledikleri hâlâ beynimde yankıla-

nırken onu görünce durdum. Birkaç adım attığında o da beni gördü ve durdu. Ona doğru gittim. "Merhaba," diyerek yaklaştım.

"Merhaba," dedi. Acelesi varmış gibi davranıyordu.

"Konuşmamız lazım," dediğimde sinirlendi. "Yankı, yeter artık. Bu çok uzadı, farkında mısın?"

"Sadece konuşmak istiyorum."

Yürümeye başladı. Ben de onunla birlikte yürüyordum. "Yeteri kadar konuştuk, artık konuşmak istemiyorum."

O anda yolun karşısındaki arabayı gördüm. Cenk denen adam arabada oturmuş, bekliyordu. Bizi gördüğünü sanmıyordum, elindeki telefona bakıyordu. Ada'nın o arabaya binmesi durumunda onu sonsuza kadar kaybedeceğimi biliyordum. O anda bana göre en doğru olan şeyi yaptım. Ada'nın elinden tuttum ve onu peşimden sürüklemeye başladım. Yüksek topuklu ayakkabılarla peşimden zor geliyordu ama ben durmak istemiyordum. Durursam her şey bitebilirmiş gibi geliyordu bana. Ada'nın, "Bırak beni!" diye bağırması hiç umurumda değildi. Marinanın yanında olması benim için bir fırsattı. Hızlı adımlarla tekneye doğru gidiyordum. Diğer yatlardaki insanlar bize bakıyordu.

Sonunda teknenin başına geldiğimde kolundan tutarak ona, "Bin şuna!" dedim.

"Hayır," dedi gözlerimin içine bakarak.

"İnat etme."

"Binmem, seni şikâyet edeceğim. Bırak beni artık. Bu yaptığın adam kaçırmak!"

"Kime şikâyet edersen et, konuşmadan bırakmayacağım. Bu sefer konuşmam bitene kadar beni dinleyeceksin Ada," diyerek onu kucakladığım gibi omzuma attım. Tekneye bindiğimde bir elimle onu tutarak diğer elimle ipi çözdüm. Tam tekneyi çalıştırıp yavaşça yat limanından çıkarken bacağıma tekme attı.

"Ahhh acıdı!" diye bağırdım. Ona doğru döndüm.

"Bir de buna bak!" diyerek yüzümün ortasına da bir yumruk attı.

Elinin ne kadar ağır olduğunu ilk geldiğim gün fark etmiştim ama yumruğu çok daha ağırdı. Sendeledim. Ona bakarak konuştum. "Ada, sakin ol," dedim. Ağzıma gelen kan tadından dudağımın patladığını anlamıştım.

"Olmayacağım, hemen kıyıya dön. Seni dinlemek de istemiyorum, seninle aynı yerde bulunmak da. Bunu yapmaya hakkın yok! Sen benim hiçbir şeyim değilsin artık," diyerek teknenin kenarına geldi. Kendini tekneden atacağını zannederek son bir hamleyle onu yakaladım ve beraber düşerken kolunu teknenin kenarına çarptı.

"Ahhh!" diyerek boğuşmayı bıraktı. Ben de bir süre ona baktım.

"Acıdı mı?" diye sordum.

"Evet. Sürekli canımı yakmayı başarıyorsun," dedi. Canının acıdığı belliydi. Gözleri sulandı.

Biraz sonra tekrar teknenin başına giderek yavaşça tekneyi sürmeye devam ettim. Kıyıdan iyice uzaklaştıktan sonra motorları durdurdum. Tekne akıntıda yavaşça sürükleniyordu. Dönüp ona baktım. Hâlâ aynı yerde oturmaya devam ediyordu. Yanına gidip oturduğumda, "Koluna bakayım," dedim.

Kolunu kendine doğru çekti. "Gerek yok."

Yine de uzandım ve teknenin kenarına çarptığı koluna baktım. Dirseği morarmaya başlamıştı. "Buraya buz koymak gerek."

"Biliyorum."

Yerimden kalkarak aşağıya indim. Ona dolaptan buz getirecektim. Dışarıya çıktığımda Ada yerinden kalkmış ve tekneyi kıyıya doğru döndürmeyi başarmıştı. Buzları elimden atarak hızla ona doğru gittim ve dümenden çekerek onu uzaklaştırdım.

"Bırak beni!" diye bağırdı.

Teknenin motorlarını kapatarak anahtarı ona gösterdim

ve sonra da onun şaşkın bakışları altında denize attım. Artık mahsur kalmıştık. Bunu anladığında deli gibi üstüme geldi. "Manyak! Sen delisin, ne yapacağız şimdi burada?" diye bağırdı.

"Konuşacağız."

"Geri zekâlı, anahtarı denize attın!"

"Beni dinlemen için gerekirse tekneyi de batırırım," dedim sakince.

"Ne istiyorsun? Rahat bırak artık beni."

"Sadece konuşmak istiyorum. Konuşmamız bitince buradan gideceğiz, söz," dedim.

Bunun üzerine suratıma olanca kuvvetiyle bir yumruk daha attı. Eli acımış olmalıydı, yüzündeki acıyı gördüm. "Bir daha bana sakın söz verme, pislik! Tutamayacağın sözü hiç verme," dedi. Biraz sakinleşmişti. Bana acı dolu gözlerle baktı ve sonra da biraz önce kalktığı yere tekrar oturdu.

Güvertedeki torbanın içindeki buzları aldım ama buzlar erimişti. Hiçbir şey demeden tekrar aşağıya indim. İki torbaya buz koyarak dışarı çıktım. Ada hâlâ aynı yerde oturuyordu. Yanına giderek ona torbayı uzattım.

Hiçbir şey demeden bana baktı. "Elinin acıdığını biliyorum," dedim ve torbayı ona doğru uzatmaya devam ettim. Sonunda buz torbasını elimden aldı ve elinin üstüne koydu. Ben de yanına oturdum, diğer torbayı dudağıma ve gözüme bastırdım.

"Özür dilerim," diyerek ona gülümsedim. Başını kaldırarak baktı. Mavi yeşil gözlerinde bir hüzün vardı. O güzel gözlerini hüzünlü görmek istemiyordum. Onu ilk gördüğüm andan beri beni büyüleyen gözlerine bakarken aklım başımdan gitti. Öylece hiçbir şey konuşmadan ona bakarken sonunda kendisi konuştu.

"Ne istiyorsun Yankı?"

"Konuşmak."

"Tamam o zaman. Konuş, dinliyorum."

"O adamı seviyor musun?" diye sordum. Neden direkt olarak ondan başladığımı bilmiyordum. Belki de son birkaç gündür sürekli aklımı o meşgul ettiği içindi.

"Onun bir adı var. Cenk."

Gözlerinin içine baktım. "Soruma cevap vermedin."

"Bunu sormaya hakkın yok. Hiçbir şeye hakkın yok. Biz boşandık. Bitti artık."

"Seviyor musun Ada?" diye sakince tekrar sordum.

Bana yüzünü bile dönmeden, "Evet." dedi.

"Gözlerimin içine bak ve onu tıpkı bir zamanlar beni sevdiğin gibi sevdiğini söyle."

Başını kaldırarak gözlerimin içine baktı. Bir süre hiçbir şey demeden öylece baktık birbirimize.

"Söyle."

Hâlâ sessizdi.

"Söyle Ada. Bana, Cenk'i beni sevdiğin gibi sevdiğini söyle."

Hiçbir şey demedi. Öylece gözlerimin içine bakıyordu. "Söyleyemiyorsun. Çünkü onu beni sevdiğin gibi sevmiyorsun."

"Senin derdin ne?" diye bağırdı.

"Derdim sensin. Hep sen oldun. Bunu bu kadar geç anladığım için ben bir aptalım. Çünkü seni seviyorum."

Söylediklerime inanmıyormuş gibi bana baktı. O bakışlarını gördüğümde daha çok sinirlendim. Bana inanmadığı belliydi. Ona doğru döndüm. Omuzlarından tutarak yüzüne karşı, "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Sen beni seviyorsun, küçük bir kızken de beni seviyordun."

"Hayır sevmiyorum. O günler geçti artık. Sen beni arkanda bırakıp gittiğin an seni sevmeyi bıraktım."

"Sevgi öylece bırakılmıyor."

"Ya nasıl bırakılıyor? Sen de bıraktın. Duru'yu sevmeyi bıraktın," diyerek bana bakmaya devam etti.

"Onu hiç sevmedim ki bırakayım. Sevdiğim tek kız sendin."

"Beni bıraktın."

"Seni bırakmadım Ada. Kendimden o kadar nefret ediyordum ki, seni kendimden korumak için gittim. Çünkü o gece seninle birlikte olduktan sonra seni çok istediğimi anlamıştım. Yanıldığım nokta, tüm bunların hepsini bir başkasını sevdiğimi sanarak yapmış olmamdı. Seni kendimden korumak için gittim. Seni üzmemek ve kırmamak için. Seni üzdüğümü, kırdığımı biliyorum. İtiraf ediyorum, buraya gelene kadar seni düşünmedim. Buralardan gittiğini ve kendi yolunu bulduğunu düşündüm. Seni gördüğümde ve bir oğlum olduğunu öğrendiğimde yaşadığım ikilemi sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Yıllarca Duru'yu sevdiğimi sanarak kendime işkence ettim ama Duru'yu gördüğüm anda sevdiğim kadının o olmadığını anladım. Bunu bu kadar geç anladığım için ne desen haklısın ama lütfen verdiğin kararı bir kere daha düşün Ada. Bana bir şans ver. Tüm o yılları sana unutturacağıma söz veriyorum."

Bu sözler üzerine Ada, "Yeter," diyerek beni itti. "Yeter artık, beni rahat bırak. Hâlâ ne istiyorsun benden? Seni unutmuştum. Seni gerçekten unutmuştum ve geldiğin günden beri aynı acıları yaşıyorum. Rahat bırak artık beni. Ben Cenk'i seviyorum. Ona güveniyorum. Onun yanında kendimi mutlu hissediyorum. Sen benim içimde ne kadar iyi şey varsa öldürüp gittin. Artık içimde hiçbir şey yok. Seni seven Ada yok artık. O çok uzaklarda kaldı." Bitirdiğinde gözyaşlarını tutamıyordu.

"Gözlerimin içine bakarak onu sevdiğini söylemiyorsun. Sen hayatı boyunca bir kere sevenlerdensin ve ne kadar inkâr edersen et beni seviyorsun."

"Sevmiyorum."

"Benim yıllar önce yaptığım hatayı sen de yapma Ada."

Hiçbir şey demedi. Ona doğru gittim. Yalan söylediğini

anlamam için gözlerine bakmam yeterliydi. Ona sarıldım. Beni itmeye çalıştı ama onu bırakmadım. Benim yüzümden artık üzülmesine dayanamazdım. Belki de gerçekten Cenk'i seviyordu. Kendimi zorla ona sevdiremezdim. Ben o şansı kaçırmıştım. Bundan yedi yıl önce, mutsuz bir kızı mutlu edeceğime dair söz vererek o şansı kaçırmıştım. Evet, Ada bana o zamanlar deli gibi âşık olan kız değildi. Ama ben ona deli gibi âşıktım. Ben de o zamanlardaki gibi kimi sevdiğini anlamayacak kadar kör biri değildim. Artık biliyordum. Tüm o yıllar boyunca aslında kimi sevdiğimi biliyordum ama bunu çok geç anlamıştım. Sevdiğim kadın bir başkasıyla evlilik planları kurarken anlayabilmiştim bunu. Tam bir aptaldım ve hâlâ sevdiğim tek kadını üzmeye devam ediyordum. Onun gözyaşları için dünyaları yakardım ama onu ağlatan hep ben oluyordum.

"Tamam, ağlama artık," diyerek kollarımdaki kadına daha sıkı sarıldım. "Özür dilerim Ada, her şey için özür dilerim. Hayattaki en büyük pişmanlığımsın sen. Lütfen ağlama artık. Benim yüzümden artık acı çekmene dayanamam."

Hiçbir şey demedi, kollarımda ağlamaya devam ediyordu. Yavaşça onu kendimden uzaklaştırdım ve gözyaşlarını sildim. "Seni çok seviyorum. Sadece bunu bil yeter bana. Mutlu olmanı istiyorum. Eğer o adamla mutlu olacaksan yolundan çekileceğim."

Ada benden uzaklaşarak teknenin ucuna doğru gitti. Ben de orada öylece oturmaya devam ettim. Sonra yavaşça yerimden kalktım. Yelkenleri açtım ve dümene geçerek tekneyi limana doğru döndürdüm. Fazla rüzgâr olmadığı için ağır ağır gidiyorduk. Teknenin ucunda duran Ada'ya baktığımda onu kaybettiğimi anladım. Hiç kımıldamadan önümde öylece dikiliyordu. Ne hissettiğini ve ne düşündüğünü bilmek için canımı bile vermeye razıydım. Limana girene kadar, olduğu yerde hiç kımıldamadan durdu. Tekneyi bağladığımda hâlâ aynı yerde dikilmeye devam ediyordu.

"Hadi gel," diyerek elimi uzattım. Elime bir süre baktı ve sonra o da elini uzatarak elimi tuttu. Beraberce tekneden indik. Cenk'in arabasına baktığımda hâlâ orada olduğunu gördüm. Ada onun farkına bile varmadı. Elini daha sıkı tuttum. Bizi gördüğünde ben de gözlerimi ona diktim. Bizi böyle gördüğünde arabadan çıkmak için davrandı ama sonra olduğu yerde kaldı. Limandan çıktığımızda el ele arabama doğru yürüdük. Ada elini çekmedi, ben de onu bırakmadım. Arabaya oturduğumuzda onu evine bıraktım. Kapının önünde durduğumda bana dönerek, "Ne yapacaksın?" dedi.

"Bilmiyorum."

"Anıl'a bu kadar ilgi göstermişken tekrar onu babasız bırakma."

"Onu çok seviyorum. Bir daha onu bırakamam. Seni de bırakamam."

"Burada kal ve ona baba ol," dedi, sanki dediklerimi duymamış gibi.

Uzandım ve ellerini tuttum. Bir süre ellerimize, sonra da başımı kaldırıp onun gözlerinin içine baktım. "Mutlu ol Ada, hiç olmadığın kadar mutlu ol. Umarım hep istediğin mutluluğa Cenk sayesinde kavuşursun. Sana yaşattığım her şey için beni affet."

"Seni affettim. Mutlu olmak istiyorsan sen de kendini affet. Üzgünüm."

"Ben de."

Hiçbir şey demeden ellerini elimden çekti ve kapıyı açarak arabadan indi. Apartmanın girişine doğru yürürken hâlâ ona bakıyordum. Apartmandan içeri girmeden durdu ve yavaşça arkasını döndü. Hiçbir şey demedi, hiçbir şey yapmadı, sadece kapının önünde durup bana baktı. Arabadan indim ve ben de ona bakmaya başladım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Neden orada durduğunu da bilmiyordum. Yavaşça elini kaldırdı ve gülümsedi. Bu Ada'nın bana vedasıydı, biliyordum. Arabanın yanında dikilerek ben de ona elimi kaldırdım.

Sonra da dönüp apartmana girmesini seyrettim.

Her şey bitmişti. Yüreğim binlerce parçaya ayrılıyordu. Acı bütün hücrelerimi aynı anda ele geçirmişti. Sanki bütün vücudum hareket kabiliyetini yitirmişti. Orada öylece durmuş, ne düşüneceğimi bilmez halde arabaya dayanmıştım. Onsuz yapamazdım. Onu o adamla görerek yaşayamazdım. Bu kız bana aitti. Benimdi. Şimdi onu bu kadar çok severken bir başkasıyla evli olması dayanabileceğim bir şey değildi.

Uzun bir süre apartmanın önünde ne yapacağımı bilmeden durdum. Sonunda arabaya bindiğimde doğruca büyükanneme gittim. Artık buralarda kalamazdım ama beni buraya bağlayan bir oğlum vardı. Bir başkasını sevdiğini söylese bile Ada vardı. Nasıl gidebilirdim artık? Bu seferki, önceki gidişim gibi kolay olmayacaktı. O zaman sadece kendim vardım şimdi kalbim buradaydı.

Arabayı park ettiğimde doğruca eve girdim. Büyükannem benim yüzüme baktığı anda her şeyi anlamıştı. Hiçbir şey demeden bana sarıldı. Ben de o zayıf bedene sarıldım. "Üzgünüm oğlum. Çok üzgünüm," dedi kulağıma fısıltıyla.

"Biliyor muydun?"

"Evet, dün bize söyledi Ada."

"Ah büyükanne, onsuz nasıl yaşayacağım, bunu da söyledi mi?"

"O sensiz nasıl yaşadıysa, sen de onsuz yaşamayı öğreneceksin."

Hiçbir şey demedim. Diyemedim. O bensiz yaşamıştı ve artık onsuz yaşamayı öğrenme sırası bendeydi.

Uyandığımda başım korkunç derecede ağrıyordu. Ağrıdan gözlerimi açamadım. Dün gece geç saatlere kadar büyükannemde oturmuş ve tekneye döndüğümde de deli gibi içmiştim. Şimdi akşamdan kalma halim ve kesip atmak istediğim bir

başım vardı. Teknenin yavaş yavaş sallanması midemi bulandırmaya başlamıştı. Yerimden zorlukla kalkabildim ve kendimi banyoya zor attım.

Aynada kendimi gördüğüm an irkildim. Bir gecede dağılmıştım. Oğlumun karşısına bu şekilde çıkamazdım. Kendimi toplamam gerekiyordu. Onun için güçlü olmalıydım. Bundan sonra mutlu etmek için çalışacağım bir tek o vardı. Elimi yüzümü yıkarak kendime çeki düzen verdim ve banyo kapısını açtığım anda onu gördüm.

Bunun rüya olmaması için içimden dua ederek gözlerimi birkaç kere kırpıştırdım. Ama o hâlâ aynı yerde dikilmiş, bana bakıyordu. Elindeki koliyi sehpanın üzerine bırakarak yanıma doğru geldi.

"İyi misin?"

"Evet," diyebildim zar zor. Sanki dilim ağzımın içinde şişmişti. Konuşma kabiliyetimi kaybetmiş gibiydim.

"Hiç iyi görünmüyorsun. İçtin mi?"

"Evet." Bu seferki "evet" daha kolay çıkmıştı.

"Kahve yapmamı ister misin?"

"Hayır."

Neden geldiğini bilmiyordum. Fikrini değiştirmediğine emindim. Mesafeliydi.

"Sana bir kahve yapayım, sen de bir duş al. Sonra da konuşalım," diyerek benden uzaklaştı. Merdivenleri çıkarak gözden kayboldu. Odanın ortasında durmuş, ne yapacağımı bilemez halde bekliyordum. Umutlanmam gerekiyor muydu? Emin değildim. Onun dediğini yaptım. Arkamı dönerek duşa girdim.

Buğulanmış aynayı sildiğimde kendime baktım. Duştan önceki halimden daha iyi duruyordum. Hemen içeri geçerek üzerime bir tişört ve altıma bir şort giydim. Tam çıkmak üzereyken yukarıdan seslendi. "Bıraktığım koliyi de getirir misin?"

Arkamı dönerek sehpanın üzerindeki koliyi aldım. Olduk-

ça ağırdı. İçinde ne olduğunu merak ettim. Yukarı çıktığımda güneş ışığı beynimi oyuyormuş gibi hissettim. Kahveleri yapmış, sehpanın üstüne koymuştu. Koliyi onların yanına bıraktım ve mutfağa giderek bir ağrı kesici aldım. Geri döndüğümde derin bir nefes alarak bana bakan Ada'ya doğru yürüdüm ve onun karşısına oturdum. Hiçbir şey demeden kahveyi önüme doğru itti.

"Kahvaltı hazırlamamı ister misin?" diye sorduğunda sesindeki ilgili ton duygulanmama neden oldu.

"Hayır, yiyebileceğimi sanmıyorum."

"O zaman kahveyi iç, iyi gelir."

Uzandım, sehpanın üzerindeki kahveyi aldım ve fincanı dudaklarıma götürdüğümde içimde yeşeren umuda sıkı sıkı sarıldım. Hâlbuki dün onunla vedalaştığımı düşünüyordum ama buraya kadar geldiğine göre hâlâ bir şansım olabilirdi. Belki o da düşünmüş ve ne istediğine karar vermişti.

Fakat Ada hiçbir şey demedi. Kahvemi içmemi beklediğini biliyordum. Ne söyleyeceğini merak etmeme rağmen kötü bir şeyler duymamak için kahveyi içerken oyalanıp duruyordum. Ama sonunda kahvem bitti.

Boş fincanı sehpaya koyduğumda uzanıp fincanı kenara çekti ve koliyi önüne alarak açtı. İçinden çıkardığı iki kutuyu önüme koydu. Kutuların biri pembe, diğeri ise siyahtı. Renklerin bir anlamları var mıydı, bilmiyordum. Gözlerimi önümdeki kutulardan kaldırarak onun gözlerinin içine baktım.

"Bunlar nedir?"

"Hayatım."

"Hayatın mı?"

"Evet, beni ben yapan her şey. Duygularım, acılarım, hissettiklerim, gözyaşlarım ve umutlarım."

Ona bakmaya devam ediyordum. Sonra gözlerimi önümdeki iki kutuya çevirdim. İçlerinde ne olduğunu anlamıştım. Tekrar ona baktığımda gülümseyerek bana bakıyordu. "Kutuların içinde ne olduğunu tahmin ettin mi?"

"Günlüklerin."

"Evet."

Pembe kutuyu eliyle biraz daha önüme itti. "Bunlar, seninle evlenene kadar tuttuklarım. Hepsini okumanı istiyorum. Ne hissettiğimi bilmeni istiyorum. Nasıl bir hayat yaşadığımı bilmelisin. Gerçek Ada'yı tanımanı istiyorum. Benim için ne anlama geldiğini bilmelisin."

Yavaşça kutunun kapağını kaldırdım. Aynı renkte olan yedi deftere baktım. Benim anlamadığım yıllarda Ada'nın sevgisini dile getirdiği defterlerdi bunlar. Üzerleri numaralandırılmıştı. Bir numarayı alıp kapağını kaldırdım. Deftere çocuksu bir el yazısıyla yazılmıştı ve ilk sayfadaki tarihe baktığımda bunun, Ada'nın yedi yaşında tuttuğu günlük olduğunu anladım. İlk cümleyi gördüğümde gözlerimin dolmasına mani olamadım.

"Ben bugün Yankı'ya âşık oldum."

Kelimeler gözlerimin önünde dans ediyordu. Yavaşça başımı kaldırdım ve ona baktım. O da siyah kutuyu önüme doğru itti.

"Bunda da sen gittikten sonra yazdıklarım var. Sonra bunları oku ve bana neler yaptığını anla."

Siyah kuytuyu da açtım. Orada da aynı renkte dört tane defter vardı. Bunlar da aynı diğer defterler gibi numaralandırılmıştı. İlk defteri aldım ve ilk sayfasını açtım. Gözüm ilk önce tarihe ilişti. Evliliğimizden bir hafta sonrasının tarihi atılmıştı deftere. Sayfanın ortasına sadece iki kelime yazılmıştı.

"Keşke ölseydim."

Defterdeki kelimelere, harfler gözümün önünde okunmayacak hale gelene kadar baktım. Sonra da başımı kaldırıp karşımda oturan kadına. Gözlerinde yaşlar vardı. Parmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

Hiçbir şey demeden bana baktı ve yerinden kalktı. "Görüşürüz," diyerek iskeleye doğru yürüdü.

Yerimden kalkarak, "Ada!" diye seslendim ona.

İskelenin ucunda durdu yavaşça bana doğru döndü. Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Onları oku Yankı. Oku ve neden artık mutlu olmak istediğimi anla. Bunu anlayacağından eminim," dedi zar zor ve tekeden inerek iskeleye çıktı.

Bense elimde siyah defterle birlikte aynı yerde dikilmeye devam ediyordum. Başımı eğerek yazılanlara tekrar baktım. Ada'nın o zaman yazdıkları, benim de şu anki ruh halimi anlatıyordu.

"Keşke ölseydim."

Devam Edecek

"Buradan giderken yirmi beş yaşında, hayalleri olan bir delikanlıyken artık otuz iki yaşında, hayattan zevk almasını beceremeyen, sevdiklerimden uzakta yaşadığım her yıl yüreğimde var olan sevgiyi yiti-ren bir adamdım. Ne hayallerim vardı artık ne de yaşama isteğim. Yıllarca peşimi bırakmayan piş-manlıklarım, ne yaparsam yapayım susturamadığım vicdanım ve unutamadığım anılarım da benimleydi. Buradan giden adamla, şimdi dönen adam arasında dağlar kadar fark vardı."

Hayalleri yıkılan ve gelecekten bir beklentisi kalmayan bir adam ne yapar?

Yankı gitmeyi seçti.

Bir sabah ardında ailesini, doğduğu şehri ve ülkesini bıra-karak kimselere haber vermeden çekip gitti. Aradan geçen yıllar geçmiş hayal kırıklıklarını, pişmanlıklarını ve özlemini ortaya çıkardı.

Gitmek kolaydı, peki ya dönmek?

Yıllar sonra sevdiği şehre geri döndüğünde onu bir sürp-riz bekliyordu. Üstelik giderken ardında bıraktığı hiç kimse eskisi gibi değildi. Yıllar herkesi değiştirmiş, pişmanlıklar ve acılar bir kez daha gün yüzüne çıkmıştı.

Yankı'nın önünde hatalarını telafi edeceği günler mi vardı yoksa eski hatalarına yenilerini mi ekleyecekti?



müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
instagram.com/muptela_yayinlari

9 786052 006511